

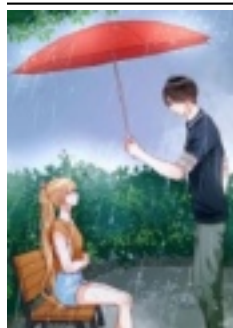
Hướng Dương

Contents

Hướng Dương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	98
27. Chương 27	101
28. Chương 28	105
29. Chương 29	109
30. Chương 30	114
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	125
34. Chương 34	129
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	142
38. Chương 38	145
39. Chương 39	149
40. Chương 40	154
41. Chương 41	158

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	172
45. Chương 45	176
46. Chương 46	180
47. Chương 47	185
48. Chương 48	191
49. Chương 49	194
50. Chương 50	198
51. Chương 51	202
52. Chương 52	207
53. Chương 53	213
54. Chương 54	218
55. Chương 55	222
56. Chương 56	229
57. Chương 57	233
58. Chương 58	240
59. Chương 59-1	244
60. Chương 59-2	247
61. Chương 60	251
62. Chương 61	256
63. Chương 62	260
64. Chương 63-1	265
65. Chương 63-2	270

Hương Dương

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đời thường Editor: Hamilk Số chương: 55 chương Chịu đựng được thì đó chính là th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-duong>

1. Chương 1

Biển người bắt đầu tuôn ra khỏi bến xe quê. Dù loại xe buýt, xe khách, xe tải đồ la liệt, tiếng còi xe không ngớt, phụ xe hét to kêu mọi người nhanh chóng lên xe. Một đám hành khách vừa xuống xe, một nhóm người mới liền ồ ạt tiến đến. Vì thế, người trong bến lúc nào cũng đông, đầu đầu cũng có người tay xách nách mang vào thành phố hoặc trở về quê nhà. Bởi vậy, đây theo một chiếc va li màu đen đậm như Khương Ninh lại thành ra khác lạ so với mọi người, không hề hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Nóng chết mất, sao hôm nay nắng thế không biết?.

Sao xe còn chưa tới nhỉ? Chờ cũng đã lâu, mọi người sắp bốc hơi cả rồi.

Đợi lát nữa xem sao. Không được thì ra ngoài kiếm xe tư mà về thôi.

Thấy đám người bên cạnh trò chuyện với nhau bằng tiếng địa phương, Khương Ninh không khỏi lắng nghe cẩn thận. Giọng quê trọ trẹ mà cô từng cảm thấy buồn nôn, sau bao năm lưu lạc xứ khác, lúc này lọt vào tai có cảm giác quen thuộc thân thiết hơn nhiều.

Hôm nay mặt trời lên rất cao, lọt xuống trần nhựa của nhà ga. Ánh nắng chói chang xuyên qua lỗ thủng chiếu thẳng vào mái che trong bãi đỗ. Mấy tia nắng chiếu trên người Khương Ninh, cô đẩy chiếc va li sang bên cạnh, sau đó ngồi lên, làm chỗ nghỉ ngơi tạm thời.

Khói xe cùng mùi mồ hôi trộn lẫn vào nhau không nơi tản ra chui vào chóp mũi. Khương Ninh bắt giác cảm thấy khó chịu. Cô hơi hối hận, hối hận vì đã mua vé trong bến. Cô nên tìm đại một chiếc xe tư để về. Cũng hối hận vì đã trang điểm trước khi ra khỏi khách sạn, giờ đây toàn bộ gương mặt không thể thoát khí dưới lớp phấn lót.

Anh Dương, này. Trần Kiến Văn rút lần lượt từng điều thuốc.

Vu Dương nhận lấy ngậm vào miệng, móc chiếc bật lửa trong túi ra châm, hít một hơi.

Trần Kiến Văn nhìn anh, hỏi: Anh Dương, anh thật sự không có ý định tìm việc trong thành phố à?.

Vu Dương lắc đầu: Không.

Trần Kiến Văn há hốc mồm định nói thêm, nhưng nghĩ tới anh ta đã từng hỏi tới hỏi lui vấn đề này nhiều lần, lần nào Vu Dương cũng có đáp án như nhau, cho nên không nói thêm gì nữa, chuyển chủ đề: Tiểu Viên đâu rồi? Dạo này cô ấy thế nào?.

Vu Dương nhả một vòng khói, đáp: Rất tốt.

Sao hôm nay cô ấy không theo anh ra đây?.

Cô ấy phải đi làm.

Lúc nào được nghỉ em sẽ tới tìm hai người.

Ừ.

Khương Ninh đứng bên trái Vu Dương, ngay chiều gió, ngửi thấy mùi thuốc lá, cô lập tức khó chịu cau mày quay đầu tránh khói.

Vu Dương liếc xéo sang bên cạnh, ngắt điều thuốc trong tay ném thẳng vào ống cống trước cửa.

Đến trấn Thanh Vân đây, trấn Thanh Vân lên xe đi...

Phụ xe gào to, đám người bên cạnh Khương Ninh lập tức cầm theo hành lý lớn nhỏ chen lên. Khương Ninh cũng đứng dậy, kéo va li của mình đi về phía chiếc xe.

Xe đến trấn Thanh Vân là một chiếc xe khách nhỏ, Khương Ninh cúi thấp người cầm va li lên xe để tránh đụng đầu, chân không cẩn thận lao đảo suýt té xuống, may có người đứng sau đỡ lấy cô.

Khương Ninh đưa mắt ra sau, nhìn Vu Dương một cái không nói gì, cầm hành lý đi thẳng ra phía sau. Thu xếp xong hành lý, cô ngồi xuống vị trí ngay gần cửa sổ.

Vu Dương nhanh chóng quét mắt tìm chỗ trên xe, chỉ còn một chỗ trống, không do dự, anh đi tới ngồi xuống.

Khương Ninh đưa đuôi mắt nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh rồi liếc ra ngoài cửa sổ.

Phụ xe hô to: Bỏ hết vé ra cho tôi kiểm tra.

Phụ xe đi từ đuôi xe tiến lên phía trước: Hai người này, lấy vé ra cho tôi kiểm tra.

Khương Ninh chìa chiếc vé trong túi ra, phụ xe thuận thực xé cuống đưa lại cho Khương Ninh, sau đó nhìn tấm vé của Vu Dương. Anh ta trả vé cho Vu Dương, nói: Ấy dà, anh mua vé quốc lộ rồi, chúng ta đi cao tốc cơ mà.

Vu Dương sững sờ cúi nhìn, ngay lập tức hiểu vấn đề, có lẽ Trần Kiến Văn đã mua nhầm vé.

Phụ xe hỏi anh: Đến trấn Thanh Vân à?.

Đúng vậy.

Mua vé bỏ sung đi, hai đồng.

Vu Dương rút tờ tiền màu hồng ở trong ví ra.

Phụ xe nhìn, không nhận: Không có tiền lẻ à? Tiền to thế này tôi không có tiền lẻ trả đâu.

Vu Dương nhìn phụ xe mím môi lắc đầu.

Rõ là, anh tìm tiếp xem có đồng lẻ nào không.

Vu Dương đang định mở miệng, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một bàn tay trắng nõn, trên ngón tay kẹp hai tờ tiền chia về phía phụ xe.

Phụ xe hớn hỏ, thò tay nhận lấy: Chẳng phải có đây à?.

Sau khi phụ xe rời đi, Vu Dương mới quay đầu nhìn cô gái trả tiền giúp anh. Lúc này, cô gái đó đang nhắm mắt nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ, dáng dấp người lạ chớ lại gần. Vu Dương im lặng nhìn cô mấy giây, cuối cùng không nói gì, thu hồi ánh mắt tựa lưng vào thành ghế.

Xe khởi động, hòa vào dòng xe đang di chuyển, chạy hết sức chậm chạp, gặp đèn đỏ còn dừng lại chờ.

Khương Ninh hơi bức bối vì lần dừng lại này, đúng lúc ấy điện thoại trong túi rung lên.

Cô lấy di động ra nhìn chằm chằm vào màn hình, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lùng. Điện thoại rung trong chốc lát rồi dừng, vài giây sau lại bắt đầu rung.

Khương Ninh nói máy, chậm rãi đưa di động lên tai.

Lý Hoàng Huy: Alo!.

Khương Ninh không đáp.

Lý Hoàng Huy xuống nước, dụ dỗ: Ninh Ninh, em đang ở đâu?.

Khương Ninh vẫn không nói câu nào.

Em về đi, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.

Lần này, Khương Ninh đã có phản ứng, cười lạnh, giọng nói lộ vẻ khinh bỉ: Sao? Chuyện trong nhà chưa giải quyết xong mà vẫn có ý định lừa tôi bao năm thế à?.

Lý Hoàng Huy tạm thời im lặng, thái độ vẫn mềm mỏng, nói: Ninh Ninh, chúng ta gặp nhau, anh sẽ giải thích cho em nghe.

Khương Ninh lãnh đạm trả lời: Khởi cần.

Cô nhanh chóng tắt điện thoại, ném di động như trút căm tức vào trong túi. Làm xong cô mới nhớ bên cạnh còn có người. Vì vậy, cô liền liếc sang bên, thấy anh vẫn đang nhắm mắt ngồi tựa lưng vào ghế.

Khương Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã đi đến đầu đường cao tốc.

Trên xe không bật điều hòa, thêm khí trời hôm nay nóng như thiêu đốt, Khương Ninh cảm giác mình và chiếc xe như hòa tan vào nhau.

Cô gắng sức mở cửa sổ, lập tức một cơn gió ùa vào trong xe, cho dù trong gió mang theo cát bụi và hơi nóng nhưng vẫn khiến cho Khương Ninh thấy sáng khoái, nổi bức bối trong lòng như được giải tỏa.

Cô lại nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau khi xe đi vào đường cao tốc liền tăng tốc, chạy một mạch tiến về phía trước, gió thổi khiến Khương Ninh buồn ngủ.

Vu Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng cảm giác như có thứ gì đó thì thoảng chạm vào mặt anh, ngứa ngáy. Tròng mắt anh giật giật sau đó mở ra, đập vào mắt là mấy sợi tóc đen nhánh đang tung bay theo gió.

Cuối cùng, anh đã biết cái gì chạm vào mặt mình.

Vu Dương quay đầu nhìn, cô gái kia đang dựa vào bệ cửa sổ ngủ say sưa, mấy sợi tóc đen không bị buộc bay theo gió về phía anh nhưng cô không hề phát hiện ra.

Vu Dương xoay người dịch sang bên cạnh, rút cuống tóc của cô không còn chạm vào mặt anh nữa.

Sau khi xe đi hết đường cao tốc, liên tục có người xuống xe. Giữa lúc xe dừng, Khương Ninh thức dậy, nhanh chóng khôi phục vẻ tỉnh táo.

Vịn cửa sổ nhìn ra, cô hô to về phía tài xế: Bác tài, đến giao lộ phía trước dừng xe nhé.

Xe giảm tốc độ, từ từ dừng lại.

Xe dừng hẳn, Khương Ninh chuẩn bị xuống xe, Vu Dương lui người về phía sau, chừa một khoảng trống phía trước để cô đi.

Bởi vì xe khá thấp, Khương Ninh không thể không cúi khom người đi về phía cửa xe. Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo mùa hè khá rộng, vừa xoay người cổ áo liền rủ xuống. Lúc đi qua mặt Vu Dương, anh dễ dàng nhìn thấy xương quai xanh cùng một bên dây áo lót của cô lộ ra.

Liếc mắt một cái, anh liền tự giác quay đầu sang bên.

Lúc đi qua Khương Ninh nhìn anh, cầm va li của mình xuống xe.

Xe không dừng lại, nhả khí đen tiến lên phía trước.

Xuống xe, Khương Ninh đặt va li xuống dưới đất, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt.

Hai năm rồi, tròn hai năm cô chưa trở về. Xung quanh, có rất nhiều căn nhà cũ kỹ trên trần đã được xây dựng lại. Từng tòa nhà mới xây mọc lên như nấm, diện mạo mới toanh dưới ánh mặt trời. Đường trên trần cũng bằng phẳng rộng rãi hơn so với trước khi cô đi. Tất cả đều vừa quen lại vừa lạ.

Từ Giai Tú nói cho cô biết, trần Thanh Vân giàu, xem ra đúng là như thế.

Quanh đi quẩn lại, cô vẫn trở về, trở lại nơi cô từng gắng sức muốn rời đi.

Khương Ninh kéo va li, đi theo con đường nhỏ trong trí nhớ, trên đường đi gặp rất nhiều người nhìn cô chăm chú, hoặc hiếu kỳ hoặc tìm tòi nghiên cứu. Họ không biết cô gái có gương mặt được trang điểm kỹ càng kéo va li này là ai, có lẽ là cô dâu mới của nhà ai cũng không biết chừng.

Từ xa, Khương Ninh đã nhìn thấy ngôi nhà cũ của mình. Ngôi nhà đơn độc lộ vẻ tồi tàn giữa một đồng nhà mới vậy xung quanh.

Một năm trước, bà Khương bảo cần tu sửa lại nhà nên đã hỏi cô một khoản tiền, sau đó lấy đi 10 vạn. Khi đó, mặc dù đã có công việc ổn định, nhưng mười vạn đối với cô mà nói không ít ỏi gì. Số tiền cô gửi ngân hàng không đủ, cuối cùng, tiền kia vẫn là của Lý Hoảng Huy cho.

Ở cùng Lý Hoảng Huy một năm, Khương Ninh rất ít khi tiêu tiền của anh ta, chỉ sợ anh ta cho rằng mình muốn moi tiền nên mới ở bên anh ta. Anh ta chiều chuộng cô, cái gì cũng theo ý cô, mười vạn đối với anh ta không thấm vào đâu, nhưng lại khiến trong lòng Khương Ninh cảm thấy mắc nợ.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Khương Ninh hiện ý cười lạnh. Trước khi rời đi, cô đã xin thôi việc, cầm mười vạn cùng lá đơn xin từ chức ném hết lên bàn của anh ta. Chứng kiến vẻ mặt ngạc nhiên của anh ta, trái tim cô thỏa mãn không sao kể xiết.

Mười vạn đó gần như là toàn bộ tiền cô tích góp trong mấy năm làm việc, phiêu bạt bên ngoài, đến cùng không còn lại chút gì.

Đến cửa nhà, Khương Ninh nhìn cánh cổng mới màu đỏ, cảm hành lý đi vào, vượt qua mảnh sân lộ thiên tiến vào phòng khách. Ghế sofa trong phòng khách cũng đã được thay, vách tường gần như trát lại lần nữa. Ngoài trừ điều đó ra, trong nhà không có thay đổi gì khác.

Mười vạn sửa nhà cũng chỉ được có vậy, cô nghĩ.

Trong nhà không có ai, cô đặt va li cạnh sofa rồi nhìn đồng hồ, hai giờ chiều.

Buổi sáng cô đã gọi điện nói sẽ về nhà, nhưng hiện tại trong nhà trống trơn.

Trần Lệ Trân về đến nhà sững sờ nhìn người trong phòng khách. Lúc Khương Ninh quay lại bà mới nhận ra, cho dù là con gái do mình nuôi lớn, hai năm không gặp, khó tránh khỏi cảm giác không thân mật. Bà chỉ hỏi đơn giản một câu: Về rồi đấy à?.

Vâng.

Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì tự vào bếp hâm nóng thức ăn lên.

Khương Ninh im lặng chớp mắt một cái, hỏi: Bố và Tiểu Thành đâu ạ?.

Bố con ra ngoài chơi mệt chợp rồi. Còn em con không biết chơi đâu.

Khương Ninh mím môi, cầm va li ra khỏi phòng khách: Con về phòng trước.

Trần Lệ Trân hỏi với theo cô: Không ăn cơm à?.

Không ạ. Cô thực sự không có tâm trạng để đối mặt với cơm thừa canh nguội.

Vừa rời khỏi phòng, một con chó trắng liền chạy xổ ra đi tới cọ vào ống quần cô. Khương Ninh dừng bước, cúi đầu nhìn, bất giác mỉm cười: Ô, mày đã lớn thế này rồi cơ à?.

2. Chương 2

Suốt đêm Khương Ninh ngủ không ngon giấc. Mặc dù Trần Lệ Trân đã thay tấm ra giường sạch sẽ giúp cô nhưng căn phòng hai năm không có người ở vẫn tản ra mùi nấm mốc ẩm ướt, không khí trong phòng cũng phủ đầy bụi. Gắng gượng ngủ một đêm, Khương Ninh cảm giác từ xoang mũi đến phổi của mình đều bị nhét thêm vô số bụi đất.

Hai năm cô không trở về, hai năm căn phòng này không ai quét dọn.

Cô ra khỏi phòng, rửa mặt xong xuống lầu, đáy mặt quầng đen, tinh thần uể oải.

Dậy rồi à?. Trần Lệ Trân trông thấy Khương Ninh, đưa mắt vào trong bếp ra hiệu: Có cháo đấy, ăn đi.

Khương Ninh không dừng bước, hỏi: Tiểu Thành đâu ạ?.

Tối qua nó ở nhà bạn không về, thi cử vất vả, để nó xả hơi một chút.

Khương Ninh nhú mày không hỏi lại.

Vào bếp, Khương Ninh múc cháo, bưng đưa muối trong chạn bát đặt lên bàn, ăn nhấm nháp.

Trần Lệ Trân đi tới lượn qua lượn lại phòng bếp, hết lấy cái này đến cái kia. Thấy Khương Ninh không có phản ứng, bà dứt khoát ngồi xuống cạnh cô, hỏi: Sao lại nghỉ việc rồi à?.

Khương Ninh trộn cháo, không ngẩng đầu lên trả lời: Không muốn làm nữa.

Công việc đó của con rất tốt cơ mà. Trần Lệ Trân lộ vẻ tiếc nuối.

Khương Ninh buồn bực im lặng nhấp ngụm cháo nhạt nhẽo.

Giờ tính sao? Có muốn tìm việc khác không?.

Khương Ninh uống nửa bát cháo, cảm thấy không có khẩu vị, cô liền đặt thìa xuống, trả lời: Tạm thời chưa có dự định gì.

Con.... Sắc mặt Trần Lệ Trân không vui, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Sau khi thu dọn xong chén đĩa, Khương Ninh trở về phòng. Tâm trạng cô không được tốt, toàn thân mệt mỏi rã rời. Nhưng cô biết, cô không tự làm thì sẽ chẳng có ai giúp cô. Để buổi tối có thể ngủ ngon giấc, cô lên tinh thần bắt đầu thu dọn phòng mình.

Tầng hai có bốn phòng, phòng của cô là căn phòng nhỏ nhất. Mặc dù thế, cô vẫn mất cả một buổi sáng để dọn dẹp ổn thỏa từ trong ra ngoài, đồng thời vất bỏ một đồng hồ đặc linh tinh chồng chất trong phòng.

Trong phòng có chiếc bàn học cũ kỹ, Khương Ninh dùng từ tiểu học lên đến cấp 3. Bốn cạnh của chiếc bàn đã bị mài mòn, cô lấy khăn lau mặt bàn, lúc sửa sang ngăn kéo mới phát hiện ngăn kéo đã bị khóa. Cô nheo mắt suy nghĩ một lát, ngồi xổm xuống lần mò tìm dưới ngăn bàn, quả nhiên lấy ra một chiếc chìa khóa.

Cô tra chiếc chìa khóa mỏng màu xám tro vào ổ, thuận tay mở bên trong. Đó là cuốn nhật ký cùng mấy món đồ cô yêu thích từ thời con gái.

Khương Ninh lôi cuốn nhật ký thời cấp 3 ra, lật giở vài trang, thấy trên đó viết: Mình nhất định phải cố gắng gấp bội, rời khỏi trấn Thanh Vân, rời khỏi ngôi nhà này.

Cô lập tức cảm thấy mất hứng, ném bừa cuốn nhật ký vào trong ngăn kéo, khóa lại.

Vừa dọn dẹp phòng xong thì Từ Giai Tú gọi điện đến, hẹn Khương Ninh ăn cơm. Khương Ninh đồng ý, sau khi nói địa điểm gặp nhau liền cúp máy.

Cô tắm rửa thay một bộ đồ đơn giản rồi trang điểm nhẹ nhàng, cầm ví tiền và điện thoại đi ra cửa.

Trước khi ra ngoài, cô báo với Trần Lệ Trân: Buổi trưa con không về ăn cơm.

Ừ. Bà không hỏi quá nhiều.

Lúc vào quán ăn Từ Giai Tú chưa tới, Khương Ninh tìm chỗ ngồi đợi, đợi chán cô bắt đầu ngắm nghía xung quanh quán.

Chủ quán là một người đàn ông trung niên mập mạp có cái đầu bóng loáng. Bao năm qua quán chưa từng được sửa sang, bốn vách tường bị dầu mỡ khói bếp lâu ngày ăn mòn không còn màu sắc. Trên tường dán mấy tờ lịch màu vàng cũ kỹ, một vài chỗ đã bị tróc ra, nhìn loang lổ. Không gian quán khiến người ta có cảm giác đều đều rách nát.

Trước kia, hồi Khương Ninh học ở trấn Thanh Vân, cô thường xuyên cùng Từ Giai Tú tới đây ăn uống. Sau này Khương Ninh đến nơi khác học đại học, đi làm, Từ Giai Tú vẫn ở lại trấn Thanh Vân làm giáo viên cấp 3, hai người cũng ít có cơ hội tới quán này.

Gần tới giờ cơm, trong quán vẫn còn thừa chỗ ngồi, lác đác chỉ có mấy người khách, rốt cuộc không đông như ngày xưa.

Này, mình bảo, cậu mất mặt thật đấy, mời mình ăn cơm sao không tìm chỗ cho tử tế. Từ Giai Tú đi vào trong quán, đặt chiếc túi xuống bên cạnh, ngồi đối diện với Khương Ninh.

Khương Ninh hơi vươn thẳng vai, nói: Lâu rồi mình không được ăn mấy thứ kia.

Hứ. Từ Giai Tú mắng cô: Ai bảo cậu hai năm rồi không về. Lần này về nhà, bố mẹ cậu không nhận ra cậu phải không?.

Từ Giai Tú trêu đùa, Khương Ninh nghe xong cười khê: Quả là đã bị cậu nói đúng.

Từ nhỏ, Từ Giai Tú đã rất hiểu Khương Ninh, biết rõ hoàn cảnh gia đình cô. Lúc này, biết mình nói lỡ lời, Từ Giai Tú vội vàng chuyển chủ đề: Bọn mình gọi món đi, vừa dạy xong đói quá.

Chọn hai tô mì thịt bò, đột nhiên Khương Ninh hỏi: Con của cậu đâu? Ai trông?.

Từ Giai Tú liếc nhìn cô: Ở nhà trẻ.

Khương Ninh ngạc nhiên: Thật á?.

Hai năm cậu chưa gặp Đông Đông, mẹ nuôi mà thế à?.

Năm nào mình chẳng gửi tiền mừng tuổi cho cậu?.

Từ Giai Tú hừ nhẹ một tiếng: Về mặt này cậu miễn cưỡng xứng đáng với danh hiệu.

Hai bát mì đặt xuống trước mặt, Từ Giai Tú cầm đũa đưa cho Khương Ninh, hỏi: Sao lần này lại quay về thế?.

Khương Ninh nhấp một ngụm nước mì, đáp: Bỗng dưng thích về thì về thôi.

Công việc thì sao?.

Nghỉ rồi.

Từ Giai Tú hỏi tiếp: Sắp tới có kế hoạch gì không?.

Chưa nghĩ ra.

Định thế này bao lâu?.

Không biết.

Công việc thì thế nào? Tìm ở trấn Thanh Vân hay vào trong thành phố?.

Khương Ninh lắc đầu.

Từ Giai Tú sốt ruột: Hừm, mình hỏi cái gì cậu cũng bảo không biết là sao?.

Khương Ninh mỉm cười: Đến lúc đó nói sau.

Thực ra.... Từ Giai Tú nhìn ngó xung quanh, đột nhiên ghé sát người Khương Ninh, thì thầm: Hay là cậu ” lên núi ” đi.

Khương Ninh nhú mày: Lên núi? Đào măng à?.

Từ Giai Tú hạ thấp giọng hơn, tỏ ra thần bí: Là đi lừa đảo ấy.

Làm cái này kiếm tiền rất dễ, số đỏ thì có thể kiếm lời hơn mười vạn một ngày. Trong trấn Thanh Vân giờ có rất nhiều người làm nghề đó. Gần như trên núi, ở đâu cũng có hang ổ của họ. Cậu không thấy trên thị trấn có rất nhiều nhà mới xây à? Đều do họ ” lên núi ” kiếm tiền xây nên đấy.

Khương Ninh sau khi nghe Từ Giai Tú nói xong mím môi không đáp. Hai năm trước cô từng nghe nói trên thị trấn có người đi lừa đảo, không ngờ đến bây giờ thì đã hung hăng ngang ngược như vậy rồi.

Không bị ai bắt à? Khương Ninh hỏi.

Nhiều người thế sao dễ bắt được. Với lại, bọn họ tinh quái lắm. Từ Giai Tú nhú mày hỏi cô: Sao? Có hứng thú không?.

Khương Ninh nhìn cô: Việc tốt như vậy sao cậu không tự làm đi?.

Từ Giai Tú liếc mắt khinh thường: Mình là giáo viên nhân dân, không thể giở mảnh khố vô lương tâm.

Mình thì có thể à?.

Từ Giai Tú bật cười, đột nhiên thở dài, nói: Lúc khốn cùng càng phải vững vàng, không rút chí ở trốn mây xanh. E là trấn Thanh Vân sắp sa đọa mất rồi.

Đối với vấn đề này Khương Ninh không có ý kiến.

Cho một bát mì thịt bò nhé. Một người nữa đi vào trong quán, gọi với về phía ông chủ.

Giọng nói của người đàn ông khá trầm thấp, hơi khàn. Khương Ninh ngẩng đầu nhìn sang, nhận ngay ra người đàn ông kia.

Vu Dương cũng nhìn thấy Khương Ninh, mắt hai người giao nhau không đến một giây liền rời đi.

Vu Dương đi vào trong quán, ngồi ngay sau lưng Khương Ninh.

Chớp mũi Khương Ninh đột nhiên ngửi thấy một mùi, không gay gắt nhưng cảm giác rất nồng.

Từ Giai Tú đang ăn mì đột nhiên hỏi một câu: Anh bạn trai lắm tiền của cậu đâu?

Về mặt Khương Ninh không biểu cảm, cô nheo mắt, ngữ khí lạnh đậm: Chia tay rồi.

Từ Giai Tú ngẩng đầu định hỏi tiếp, thấy bộ dạng Khương Ninh không mấy hào hứng lại thôi.

Hai người không nói chuyện nữa, lặng im ăn mì.

Ông chủ, lấy thêm nước canh giúp tôi.

Người đàn ông phía sau đột nhiên hô to. Nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, sống lưng Khương Ninh khẽ giật nảy.

Bình thường người ở trấn Thanh Vân thường dùng ngôn ngữ địa phương để nói chuyện với nhau. Nhưng anh lại nói tiếng phổ thông, hơn nữa không hề mang theo khẩu âm bản địa.

Nghĩ gì thế?. Từ Giai Tú vẫy tay ra hiệu với Khương Ninh.

Khương Ninh hoàn hồn: Không có gì.

Chẳng phải muốn ăn mấy thứ kia à? Sao còn chưa ăn đi?

Khương Ninh gấp mì lên xong lại bỏ xuống: Không có khẩu vị.

Không phải không hợp khẩu vị đâu chứ? Tốt xấu gì thì cậu cũng lớn lên từ đây mà?.

Khương Ninh ngẫm nghĩ, có lẽ là thế.

Ông chủ, tính tiền. Người đàn ông phía sau lại lên tiếng.

Ông chủ đầu trọc xoa xoa tay đi đến thu tiền mì.

Vu Dương không ngồi nữa, đứng dậy đi luôn. Lúc đi qua bàn Khương Ninh, bước chân thoáng dừng lại, móc hai đồng ở trong túi đặt lên bàn trước mặt Khương Ninh, sau đó không nói một lời đi ra ngoài.

Khương Ninh sửng sốt, lúc định thần lại ngẩng đầu lên thì anh đã ra khỏi quán, chỉ còn thấy bóng lưng.

Cô nhìn tờ hai đồng màu xanh trên bàn, ánh mắt hơi sững sờ, đôi môi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng kéo ra như muốn cười.

Cũng có chút thú vị.

3. Chương 3

Từ Thanh Tú kịp phản ứng, ngay lập tức quay lại nhìn ra phía sau, nhưng không thấy người đàn ông kia. Cô nghiêng đầu hỏi Khương Ninh: Chuyện gì thế?.

Khương Ninh đặt đũa xuống, mắt vẫn dừng trên hai tờ tiền màu xanh.

Ày dà, đang hỏi cậu đấy. Cậu với người đàn ông vừa rồi có quan hệ gì à?.

Khương Ninh vươn thẳng vai, không đáp.

Từ Giai Tú hỏi tới cùng: Sao anh ta lại đưa tiền cho cậu?. Nói xong, cô chỉ vào mấy tờ tiền trước mặt, tỏ vẻ nghi ngờ: Không phải cậu bị anh ta thịt rồi đấy chứ? Cái giá này rẻ quá, tốt xấu gì thì cậu cũng từng tốt nghiệp đại học 211 đấy.

Khương Ninh nghe cô nói càng lúc càng lung tung, liền lên tiếng: Mình không biết anh ta.

Vậy anh ta.... Từ Giai Tú lại đưa mắt nhìn mấy tờ tiền.

Khương Ninh kể vắn tắt chuyện ngồi trên xe ngày hôm qua cho cô nghe.

Từ Giai Tú: Thì ra là vậy.

Ừ.

Cũng đúng. Hai năm rồi cậu không về, nên chắc chắn chưa từng thấy anh ta.

Khương Ninh nhắc mí mắt nhìn cô: Cậu biết anh ta à?.

Từ Giai Tú gật đầu: Anh ta là thợ sửa xe. Khoảng một năm trước đến trấn Thanh Vân, mở một cửa hiệu nhỏ ngay trước giao lộ. Hôm nọ, chiếc xe điện của mình bị hỏng, phải tìm đến anh ta để sửa.

Khương Ninh lập tức hiểu ra mùi nồng nồng vừa nãy chính là mùi dầu máy.

Từ Giai Tú bĩu môi, nói tiếp: Đáng người nhìn cũng được, chỉ là hơi nghèo một chút.

Khương Ninh cười nhạo: Sao cậu biết anh ta nghèo?.

Từ Giai Tú nghĩ lại, tỏ ra tán đồng: Ừ nhỉ, bây giờ ở trấn Thanh Vân này muốn kiếm tiền đâu có khó.

Khương Ninh hiểu ý của cô là gì nên chỉ cúi đầu cười cười rồi nhìn chằm chằm vào mấy tờ tiền giấy.

Nhưng nhìn dáng vẻ anh ta rất đàng hoàng, không giống với kiểu người làm chuyện kia.

Khương Ninh nhớ lại điệu bộ nghiêm túc sau hai lần chạm mặt của người đàn ông đó: Có lẽ không phải.

Từ Giai Tú nhún vai: Ai mà biết được.

Cơm nước xong xuôi, Khương Ninh và Từ Giai Tú rời quán, đứng một lúc, Từ Giai Tú đề nghị: Mình đưa cậu đi chơi nhé?.

Khương Ninh liếc nhìn cô, khóe miệng khẽ mỉm cười: Ở trấn Thanh Vân à?.

Ôi, cậu không biết trấn Thanh Vân đã thay đổi như thế nào đâu. Đi, để mình dẫn cậu đi xem. Đảm bảo cậu sẽ có cảm giác mình chưa từng lớn lên ở đây.

Từ Giai Tú rất hào hứng, Khương Ninh tuy không muốn đội nắng ra ngoài nhưng vẫn đi theo cô. Cô và Từ Giai Tú đã lâu không gặp nhau, vừa hay mượn hôm nay ôn lại chuyện cũ. Vả lại, cô cũng có chút hiếu kỳ về sự thay đổi của trấn Thanh Vân.

Trấn Thanh Vân nói rộng không rộng, nói nhỏ không nhỏ, diện tích cũng vào khoảng 200.000m², có con đường quốc lộ xuyên qua thị trấn, kết nối nội thành, dân cư nằm rải rác hai bên đường. Trong thị trấn có một khu chợ, được coi là khu buôn bán của trấn Thanh Vân. Trên khu chợ này có mấy con đường giao nhau, rất nhiều cửa hàng lần lượt được mở ra, ngoại trừ hình thức, tác dụng thì không khác gì những cửa hàng buôn bán trong thành phố.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh đi dọc con đường về phía chợ. Từ Giai Tú chỉ vào con đường chính giữa, nói: Cậu xem, vạch kẻ đường kia, trước khi cậu đi chưa có.

Khương Ninh đưa mắt nhìn, đúng là trên đường có mấy vạch trắng, xiêu xiêu vẹo vẹo dưới ánh mặt trời.

Hai năm qua xe cộ ở trấn Thanh Vân đột nhiên tăng lên, việc qua đường trở nên rất bất tiện. Đột trước có một chiếc xe đâm chết người, không còn cách nào khác, đành phải làm vạch kẻ đường. Từ Giai Tú giải thích: Nhưng dù sao nông dân vẫn không thể giống với người thành phố, mấy đường kẻ kia chỉ để trang trí mà thôi.

Từ Giai Tú vừa đi vừa giăng giải, Khương Ninh thì thoảng phụ họa một câu, đi thêm một lúc cô thấy mệt.

Từ Giai Tú huých cùi chỏ vào người Khương Ninh, quan sát sắc mặt cô: Sao không có sức sống gì thế? Không quen đi bộ à?.

Khương Ninh lắc đầu: Đêm qua ngủ không ngon.

Từ Giai Tú thở dài: Nói thật, mình không nghĩ cậu sẽ trở về.

Khương Ninh mím môi không đáp, cô đưa tay vén tóc, có mấy sợi tóc dính trên cổ, cô quay đầu hỏi: Có dây thun không?.

Từ Giai Tú hơi ngần ra, ngay sau đó kéo một sợi dây thun trên tay đưa cho cô.

Khương Ninh nhìn, nhú mày: Màu hồng phấn à?.

Cũng chỉ có cái này, cần không?.

Cuối cùng, Khương Ninh vẫn nhận lấy, buộc đuôi ngựa hai ba vòng, nhìn Từ Giai Tú cười chế giễu: Thế mà cũng làm mẹ trẻ con.

Từ Giai Tú liếc mắt: Làm mẹ trẻ con thì đã sao? Làm mẹ trẻ con thì không được có tâm hồn thiếu nữ à? Như thế là gọi là kỳ thị! Còn cậu nữa, ngày trước khắp người toàn một màu đen, chả khác gì chịu tang.

Khương Ninh bật cười, không muốn tranh luận với cô, liền chuyển chủ đề: Ngô Phong giờ còn dạy trung học trong thành phố không?.

Còn.

Bình thường hai người vẫn ở hai nơi à?.

Hàng tuần mình đưa Đông Đông đi thăm anh ấy, hoặc là anh ấy sẽ về thăm hai mẹ con.

Khương Ninh gật đầu, bỗng nhiên mỉm cười: Không phải cậu còn muốn sinh thêm đứa nữa đấy chứ?.. Cô đưa mắt nhìn Từ Giai Tú từ trên xuống dưới, cau mày: Một tuần một lần... mang thai thế quái nào được.

Làm sao cậu biết bọn mình một tuần một lần?.. Từ Giai Tú lườm cô: Khỏi lo đi, về phương diện ấy bọn mình hòa hợp lắm.

Khóe miệng Khương Ninh giương lên lần nữa.

Bỗng Từ Giai Tú kéo tay Khương Ninh, chỉ sang phía bên phải, nói: Chính là chỗ đó.

Khương Ninh nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, ánh nắng chói chang, cô hơi nheo mắt thấy một cửa hàng sửa xe. Phía trước cửa hàng không có biển hiệu, ở cửa ra vào đặt mấy chiếc xe đạp và xe gắn máy. Cô nhìn chăm chú nhưng không thể nhìn rõ cảnh trí bên trong, chỉ có thể đoán mặt tiền cửa hàng không lớn lắm, khoảng hơn 10m².

Càng đi khoảng cách đến cửa hàng càng gần, ánh mắt của cô hơi chần chừ, một lúc sau đã xác định được địa điểm.

Người đàn ông kia đang cúi người kiểm tra một chiếc xe máy, sau lưng có một người đang đứng.

Anh xắn ống tay áo lên tận vai, để lộ cánh tay rắn chắc, tay cầm cờ lê gõ gõ đập đập, bắp tay rung rung theo từng động tác của anh. Trên trán anh mồ hôi ướt ướt, dưới ánh nắng mặt trời như được dán một lớp ánh sáng.

Khương Ninh nheo mắt lần nữa, cảm thấy hơi khát.

Từ Giai Tú ho một tiếng, nói: Hừm, quả nhiên, đàn ông lúc làm việc trông vẫn đẹp trai nhất.

Khương Ninh không đáp lời, chậm rãi thu hồi ánh mắt, tiếp tục tiến lên phía trước.

Vu Dương đang kiểm tra động cơ bỗng nhiên ngẩng đầu liếc sang bên, lẳng lặng nhìn mấy giây rồi lại cúi xuống làm tiếp.

Anh Dương, bệnh của xe em, có thể sửa được không?.. Tiêu Đại hỏi sau lưng Vu Dương.

Vu Dương buông cờ lê, không ngẩng đầu trả lời: Dầu bị đóng cặn, tôi sẽ thông cho cậu.

Được rồi, làm phiền anh.

Tiêu Đại nhìn động tác sửa xe thuần thục của anh, lên tiếng hỏi: Anh Dương, trước kia anh học cơ khí à?.

Vu Dương vừa đổi tước nơ vít, vừa đáp: Không phải.

Vậy anh học kỹ thuật này của ai?.

Trong nhà có người sửa xe nên học theo.

Tự học ă? Giỏi thật. Tiêu Đại giơ ngón tay cái lên.

Vu Dương nhìn linh kiện trên tay, ánh mắt chăm chú.

Tiêu Đại lại hỏi: Anh Dương, anh làm nghề này mấy năm rồi?.

5 năm.

Nghề khô khan này có thể kiếm được tiền sao?.

Vu Dương gõ động cơ nghe ngóng âm thanh, sau đó trả lời: Nuôi sống một mình tôi là đủ rồi.

Vậy anh và bạn gái bây giờ thế nào rồi? Em bảo này, phụ nữ tiêu xài hoang lăm, anh không kiếm được nhiều để đưa cho cô ấy sẽ không giữ được cô ấy đâu.

Vu Dương thoáng dừng tay: Tôi không có bạn gái.

Tiêu Đại ngạc nhiên, hỏi: Anh Dương, anh không lừa em đấy chứ? Chẳng phải vẫn có cô em ở siêu thị hay chạy đến đây sao? Ai cũng thấy cô ấy có ý với anh, còn nói không phải bạn gái của anh?.

Vu Dương buông dụng cụ đứng lên, lời ít ý nhiều: Cô ấy không phải. Anh nói tiếp: Sửa xong rồi, cậu kiểm tra đi.

Tiêu Đại cũng không xoay lại chủ đề kia nữa, anh ta cười nói: Anh bảo sửa xong là sửa xong, em tin.

Tiêu Đại móc trong túi ra một bao thuốc, rút một điếu đưa cho Vu Dương: Anh, làm phiền anh quá, anh hút một điếu đi.

Hai tay Vu Dương dánh đầy dầu máy, trực tiếp cầm điếu thuốc ngậm vào miệng. Tiêu Đại châm lửa cho anh, Vu Dương hít một hơi, tàn thuốc hiện màu đỏ tươi.

Tiêu Đại cười hì hì: Ngày nào cũng làm công việc cực khổ như thế này mệt mỗi thật đấy.

Vu Dương nhả khói, đáp qua loa: Cũng tạm.

Tiêu Đại sáp lại gần Vu Dương, đột nhiên hạ giọng: Anh Dương, đêm nay em “lên núi”, anh có muốn nhập bọn không?.

Vu Dương nhìn anh ta, dùng ngón trỏ búng điếu thuốc trong miệng, thuần thục gõ tàn xuống dưới đất.

Tiêu Đại tiếp tục dụ dỗ: Làm việc này kiếm tiền rất nhanh. Nếu may mắn, đánh xong mấy quả, là có vốn để lấy vợ rồi.

Vu Dương cúi đầu, giọng điệu điềm tĩnh, hết sức thản nhiên: Chưa tìm được vợ nên không vội.

Tiêu Đại không ngốc, nghe xong là biết Vu Dương đang khéo léo từ chối. Nhưng anh ta vẫn không từ bỏ ý định mà hỏi tới cùng: Thật không vậy?.

Vu Dương rít hơi cuối cùng, ném đầu mẩu xuống đất lấy chân di di. Anh ngẩng lên nhìn ra đường, đáp: Tìm vợ trước rồi nói sau.

4. Chương 4

Khuông Ninh và Từ Giai Tú đội nắng xuôi theo đường cái đi tới khu chợ, rẽ vào trong phố. Khuông Ninh nhìn hai bên đường, trong trí nhớ của cô, đường phố ở trấn Thanh Vân vẫn luôn tòi tàn, nếu không phải là các cửa hàng cũ kỹ bán quần áo thì sẽ là những tiệm tạp hóa hoặc là quán cơm nhỏ do người dân địa

phương mở ra. Vệ sinh đường phố càng khiến người ta không dám khen, xung quanh đâu đâu cũng nhìn thấy rác rưởi và đám ruồi nhặng bay vòng vòng kiếm ăn.

Nhưng những gì cô nhìn thấy bây giờ không hề giống như trong tưởng tượng.

Từ Giai Tú nháy mắt với Khương Ninh: Thế nào? Con đường này đẹp hơn ngày xưa phải không?.

Ừ.

Hai năm qua có rất nhiều người đến thị trấn, mở cửa hàng kinh doanh. Nào là cửa hàng bánh ngọt, quán cà phê, tiệm pizza. Nay, ngay cả McDonald và KFC cũng đã đóng quân ở đây rồi đấy.

Khương Ninh khẽ cười: Phong cách khá Tây.

Không chỉ thế đâu. Từ Giai Tú chỉ vào một cửa tiệm tạo mẫu tóc ngay bên cạnh: Cậu xem, cửa tiệm này chính là cửa tiệm mà ngày trước chúng ta thường đến đây cắt tóc.

Khương Ninh nhìn mặt ngoài của cửa tiệm được trang trí rất thời thượng, cảm thấy hơi ngạc nhiên: Là bác gái ấy hả?.

Chính là bác ấy. Từ Giai Tú gật đầu, nói tiếp: Con trai bác ấy kiếm tiền sửa sang cửa tiệm từ trong ra ngoài, còn chiêu dụ thêm mấy nhà tạo mẫu tóc trẻ tuổi. Giờ phần lớn nữ giới trong trấn đều tới đây làm tóc vào những dịp lễ. Việc kinh doanh rất khá khẩm, lợi nhuận hơn hẳn so với chỉ cắt tóc gội đầu như trước kia.

Tốt quá. Khương Ninh đánh giá.

Từ Giai Tú đột nhiên hạ thấp giọng: Phải nói là cửa hàng này cũng là của đút lót. Tiền của con trai bác ấy cũng không sạch sẽ đâu.

Thật à?. Khương Ninh khẽ hỏi, nhìn vào trong cửa tiệm, trông thấy bác gái ngày trước thường xuyên cắt tóc cho họ đang ngồi nói chuyện phiếm với ai đó.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh đi từ đầu đường đến cuối phố. Đi khá lâu nên Khương Ninh dần cảm thấy khó chịu, bầu không khí nóng nực khiến mồ hôi sau lưng cô chảy ròng ròng, cổ họng khát khô, toàn bộ cơ thể tựa như một con cá khô.

Khương Ninh lau mồ hôi trên cổ, mở miệng giọng hơi khàn khàn: Tìm cửa hàng mua nước trước đi.

Từ Giai Tú nhìn cô: Khát à? Phía trước có siêu thị, đi thôi.

Khương Ninh tưởng siêu thị mà Từ Giai Tú nói đến là kiểu cửa hàng nhỏ tiện lợi, không ngờ siêu thị này lại rất quy mô.

Bước vào siêu thị, Từ Giai Tú đi thẳng đến quầy lạnh, mở cửa tủ ra, hơi lạnh phả vào mặt, tiêu tan không khí oi nóng. Cô quay đầu hỏi Khương Ninh: Cocacola, nước chanh, sprite...Muốn loại nào?. Cô vừa nói, tay vừa chỉ lên tầng trên của tủ lạnh: Hay là uống rượu?.

Khương Ninh chỉ vào góc tủ lạnh, bảo: Nước khoáng.

Từ Giai Tú cầm một lon nước cùng một lon coca, quay đầu hỏi Khương Ninh: Muốn đi dạo nữa không? Tầng một của siêu thị có bán đồ ăn, tầng hai bán đồ dùng sinh hoạt.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn lướt qua: Thôi.

Từ Giai Tú tính tiền, Khương Ninh đứng bên đợi cô.

Tổng cộng hết 5 tệ.

Mang theo khẩu âm vùng khác, giọng nói lãnh lút giòn giã, Khương Ninh không khỏi đưa mắt sang nhìn nhân viên thu ngân.

Đó là một cô gái tóc búi nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo thanh tú, đáng vẻ khoảng hai mươi.

Từ Giai Tú trả tiền đi ra, đưa nước khoáng cho Khương Ninh, Khương Ninh mở nắp uống liền mấy ngụm, dòng nước lạnh buốt trôi xuống cổ họng, tiêu tan hơn phân nửa hơi nóng trong cơ thể cô. Cuối cùng, cô cũng đã phục hồi lại tinh thần.

Từ Giai Tú cắn ống hút, hỏi: Hay đi thêm một lúc nữa?.

Khương Ninh vắn nắp chai: Thôi, nóng lắm.

Cũng được, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi.

Bọn cô đứng ở cửa, rất đông người ra người vào siêu thị, lưu lượng khá lớn.

Khương Ninh hỏi: Siêu thị này mở bao giờ vậy?.

Từ Giai Tú thoáng suy nghĩ: Nửa năm trước thôi, không lâu lắm.

Có cả người ngoài trấn Thanh Vân đến làm thuê à?.

Từ Giai Tú nhún vai: Có chứ, bất kể xấu hay tốt thì trấn Thanh Vân bây giờ cũng được coi là vùng quê có chút tiếng tăm.

Khương Ninh không hỏi nữa, vắn mở nắp chai, uống thêm mấy ngụm nước.

Khương Ninh?.

Khương Ninh vừa đóng nắp lại thì nghe thấy có người gọi tên, cô liền nhìn sang bên cạnh.

Đúng là em rồi, anh còn tưởng mình nhìn nhầm cơ đấy.

Khương Ninh nhú mồm nhìn người đàn ông đang chạy tới trước mặt cô, nhất thời không nhớ ra đó là ai.

Từ Giai Tú cũng ở đây à? Thật là đúng lúc.

Từ Giai Tú liếc nhìn anh ta: Tiền Cường à?.

Từ Giai Tú tỏ vẻ ngạc nhiên, Khương Ninh ngược lại mơ mơ hồ hồ.

Tiền Cường cười tủm tỉm nhìn Khương Ninh, xoa xoa hai tay hỏi: Khương Ninh, em về lúc nào vậy?.

Mới thôi. Khương Ninh trả lời qua loa, giọng điệu cũng hơi hợt.

Lâu rồi anh không gặp em. Em khỏe không, ở bên ngoài thế nào?.

Khương Ninh thuận miệng trả lời: Cũng tạm.

Tiền Cường cười không ngớt, đột nhiên vỗ tay một cái: Hay là anh gọi mấy người bạn học thời cấp ba trên thị trấn đến để tiếp em, tụ tập một bữa nhỉ?.

Khương Ninh gượng gạo nhếch miệng: Không cần đâu.

Em đừng khách sáo, anh....

Từ Giai Tú cắt lời anh ta: Ông chủ Tiền, anh bận rộn nên khỏi mất thời gian làm gì. Tôi và Khương Ninh đi dạo cả ngày, suýt chút nữa thì bị cảm nắng, đang chuẩn bị về nhà đây.

Tiền Cường hơi ngẫm nghĩ, dò hỏi: Để anh lái xe đưa bọn em về nhé?.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh: Không cần làm phiền, chúng tôi còn nhiều chuyện chưa nói hết, vừa hay vừa đi vừa nói.

Đã nói đến mức ấy, Tiền Cường cũng không tìm cách nài ép, đành bảo Khương Ninh: Khương Ninh, hôm khác chúng ta hẹn nhau ăn cơm vậy. Dù sao thì cũng một thời là bạn học của nhau.

Khương Ninh không trả lời, Từ Giai Tú kéo cô xoay người đi thẳng, còn không quên quay đầu nói một câu: Rảnh nói sau, ông chủ Tiền.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh đi một đoạn xa, sau đó mới mở miệng hỏi: Cậu còn nhớ hẳn ta không?.

Mang máng thôi.

Hắn ta chính là tên vô lại theo đuổi cậu thời cấp hai đấy. Lúc cậu vào thành phố học trung học, hắn vẫn thường xuyên đi theo quấy rối cậu. Gương mặt Từ Giai Tú lộ vẻ chán ghét: Là hện ăn cơm hay là muốn hện hò chứ? Không xem lại đạo đức của mình đi, còn muốn ăn thịt thiên nga.

Khương Ninh cười khúc khích: Miệng lưỡi cay độc thật.

Từ Giai Tú liếc mắt: Cậu nhìn dáng vẻ vồn vã của anh ta đi, trông thấy cậu là vênh cái mặt lên sấp lại gần. Không ngờ anh ta còn nặng tình như thế, đến bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên.

Khương Ninh lườm cô: Trách mình à?.

Từ Giai Tú vỗ vỗ mặt cô: Có mà trách cậu bây giờ mặt mũi hơn người.

Câu nói này Khương Ninh rất hay sử dụng.

Quên không nói với cậu, siêu thị vừa nãy chính là của Tiền Cường và mấy người khác hùn vốn mở ra đấy.

Khương Ninh quay đầu nhìn cô.

Không ngờ phải không? Một tên vô lại không trình độ như vậy mà lại lắm tiền thế. Từ Giai Tú dùng giọng điệu khinh thường, nói: Hắn ta là một trong những nhóm người “lên núi” sớm nhất trấn Thanh Vân, buôn bán lời lãi đầy túi. Mới hai năm hắn đã xây được nhà, mua mấy chiếc xe, khiến nhiều người ở trấn Thanh Vân ngưỡng mộ. Sau đấy ngày càng đông người đi theo làm việc đó. Đúng là một con sâu làm rầu cả nồi canh.

Cậu biết không? Giờ hắn có tiền nên bắt đầu ra vẻ, mắng chửi người ta là “đồ vô học”, “đồ đạo đức giả”, hứ. Từ Giai Tú tỏ ra tức giận, dáng vẻ như chuẩn bị lột da tróc thịt.

Khương Ninh bị cô chọc cười, đuôi mắt liếc xéo, giọng đùa cợt: Không hổ là nhà giáo nhân dân, tam quan đúng đắn thật đấy.

Nói như tam quan của cậu không đúng đắn vậy. Trước đây cậu còn muốn làm...cơ mà. Khương Ninh nói nửa chừng dừng lại, ánh mắt dò xét Khương Ninh.

Sao?.

Về mặt Khương Ninh vẫn điềm tĩnh, làm như không để tâm đến câu nói của cô, Từ Giai Tú thở dài.

Họ rời phố, quay trở lại đường cái, tiếp tục đi bộ một lúc.

Nhìn trước mặt kia. Từ Giai Tú đột nhiên chỉ phía đối diện: Tòa nhà kia chính là của Tiền Cường.

Khương Ninh nhìn sang, nheo mắt hỏi cô: Thật á?.

Từ Giai Tú vội vàng xua tay: Đừng tưởng thật, chúng ta sắp nhìn nhà cao cửa rộng của hắn sụp xuống rồi.

++++

Nhà Từ Giai Tú gần hơn nhà Khương Ninh, sau khi hai người từ biệt nhau, Khương Ninh tiếp tục đi bộ một mình. Trời đã gần chạng vạng tối, mặt trời sắp lặn về phía tây, nửa gương mặt trốn sau dãy núi nhấp nhô, rơi rải rác vài tia nắng chiều tà, gió tối chậm chậm, không khí không còn khô nóng mà trở nên mát lạnh.

Trên đường trở về, lúc đi qua tiệm sửa xe, Khương Ninh vô thức nhìn sang. Trong ráng chiều, thấp thoáng bóng hai người lồng vào nhau, nheo mắt thấy rõ, đó chính xác là bóng của hai người, một nam một nữ.

Bọn họ đứng đối diện nhau, cô gái đưa lưng về phía Khương Ninh, không che mắt người đàn ông nên cô có thể nhìn thấy anh đang nói gì.

Trên đường đột nhiên có tiếng còi xe, âm thanh chát chúa vang bốn xung quanh.

Vu Dương ngẩng đầu nhìn, liền trông thấy một đôi mắt thích thú.

Lại là cô ấy.

Khương Ninh thấy đối phương ngẩng đầu lên nhìn, cô hơi sững sốt nhưng không lập tức tránh đi ngay. Ngược lại, cô còn thản nhiên nhìn anh mấy giây mới đưa mắt rời đi.

Triệu Tiểu Viên ngẩng đầu thấy Vu Dương đang tập trung nhìn sang bên kia, cô ta nhú mày hỏi: Anh Dương, anh đang nhìn gì vậy?.

Vu Dương thu hồi ánh mắt: Không nhìn gì cả.

Đồ ăn vẫn còn nóng, anh ăn đi.

Vu Dương nhìn chiếc cà mèn trong tay, nói: Không phải lần trước tôi đã nói sau này đừng mang cơm tới cho tôi nữa à?.

Triệu Tiểu Viên cười cười: Em cam tâm tình nguyện, có người nấu cơm cho anh, anh ngại gì, nhanh ăn đi.

Vu Dương không cứng đầu nữa, ngồi xuống ghế, mở cà mèn ra nhìn, một món mặn hai món rau.

Anh bỏ đôi đũa ra bắt đầu gấp ăn.

Triệu Tiểu Viên ngồi xồm một bên nhìn anh ăn thoải mái, vẻ mặt tươi cười thỏa mãn: Ăn ngon không?.

Ngon.

Nụ cười của Triệu Tiểu Viên càng tươi hơn.

Anh Dương này. Triệu Tiểu Viên gọi.

Ừ.

Em nghe đồng nghiệp nói, đêm qua anh trai cô ấy lên núi kiếm được mấy vạn đấy. Giọng điệu Triệu Tiểu Viên tỏ ra ghen tị, cô ta ướm hỏi: Anh xem hay là chúng ta.

Vu Dương dừng tay, bình tĩnh cắt ngang: Đừng có động lòng.

Triệu Tiểu Viên ghen hòng, vẻ mặt lập tức chán nản: Biết rồi.

Vu Dương đứng lên đẩy nắp cà mèn, Triệu Tiểu Viên lập tức giành lấy hộp cơm trong tay anh: Để em đi rửa.

Vu Dương nhìn cô ta, xoay người dắt chiếc xe máy để bên cạnh.

Anh phải đi bây giờ à?. Triệu Tiểu Viên theo sau hỏi.

Ừ.

Triệu Tiểu Viên lầm bầm: Sớm vậy? Em vừa mới đến không bao lâu.

Vu Dương không đáp, nhảy lên xe, đội mũ bảo hiểm, trước khi đi còn dặn một câu: Đợi lát nữa đóng cửa hàng lại nhé.

Sau đó, anh khởi động xe, đi thẳng.

+++

Gần 7h Khương Ninh về đến nhà, người trong nhà đang ăn cơm, ông Khương An và em trai Khương Chí Thành đều đang ở nhà.

Trần Lê Trân nhìn thấy cô, hỏi một câu: Về rồi đấy à? Cầm bát tới ăn cơm đi.

Khương Ninh rửa tay, cầm bát ngồi xuống cạnh Khương Chí Thành.

Chị. Khương Chí Thành gọi Khương Ninh.

Khương Ninh liếc sang: Thi xong rồi à?.

Vâng.

Thi cử thế nào?.

Khương Chí Thành trả lời ngập ngừng: Coi như tạm ổn.

Được rồi, được rồi. Dù sao cũng thi xong rồi, đừng hỏi nữa. Trần Lệ Trân nói.

Khương Ninh đang hé miệng, đành im lặng.

Khương An buông đũa sớm nhất, ngồi trên bàn cơm hút thuốc, ông nhìn Khương Ninh, hỏi: Tiếp theo con định làm gì? Đi đâu tìm việc?.

Khương Ninh nhìn bát cơm: Để xem thế nào đã ạ.

Chắc chắn phải tìm việc đấy.

Vâng.

Khương An nghe xong, hỏi tiếp: Nếu không con học người ta dùng máy tính để kiếm tiền đi.

Khương Ninh nghe xong, trừng mắt nhìn, ánh mắt gợn sóng. Qua một ngày, cô đã biết công việc ông ám chỉ là gì.

Nhất thời không có khẩu vị, cô buông bát, nói: Ngày mai con sẽ ra ngoài tìm việc làm.

Buổi tối, Khương Ninh tắm rửa xong nằm trên giường, nhớ lại những thứ mắt thấy tai nghe ở trấn Thanh Vân, trong lòng có chút bồn chồn.

Xa cách hai năm, trấn Thanh Vân không còn là trấn Thanh Vân trước kia nữa, không tốt hơn, mà trở nên tồi tệ hơn.

Ngày trước, trấn Thanh Vân đã vây hãm cô, còn bây giờ trấn Thanh Vân sẽ vây hãm ai?

5. Chương 5

9h, mặt trời gần lên cao, hàng cây hai bên đường đứng thẳng tắp dưới ánh nắng. Nhìn từ xa có thể trông thấy từng dãy núi xanh xanh nhấp nhô tựa như tấm bình phong bao quanh trấn Thanh Vân.

Khương Ninh đạp xe chậm chậm vào trong trấn. Trên đường, ô tô phóng nhanh như tên bắn cuốn theo bụi bặm khiến cô phải nheo mắt mấy lần. Chiếc xe đạp hình như đã lâu không được sử dụng, khi chuyển động, tiếng dây xích kêu ken két hòa cùng tiếng bánh xe sần sật nghiêng xuống mặt cát mịn chui vào tai cô, khiến cô nhớ tới hình ảnh đạp xe đi học hồi sơ trung.

Khi ấy, trấn Thanh Vân khác rất nhiều so với bây giờ. Đường xá không rộng rãi và bằng phẳng như thế này. Hai bên đường không có cây cối. Cũng không có nhiều ô tô mà chủ yếu là xe máy và xe đạp qua lại.

Khương Ninh chậm rãi đạp xe xuống một con dốc nhỏ, xe theo quán tính lăn về phía trước một đoạn ngắn. Sau khi giảm tốc độ, cô dấn hai chân lên pê đan, phát hiện chiếc xe đã không thể tăng tốc được nữa. Cô đành dừng lại, ngồi xuống xem xét.

Đẩy xe về phía trước hai bước, cô mới phát hiện, bánh xe đã dẹp lép.

Xì hết hơi.

Khương Ninh quay đầu nhìn, đứng nguyên một chỗ nhếch môi suy nghĩ xem sẽ xử lý tình huống bất ngờ này như thế nào. Cô đã ra khỏi nhà được một đoạn khá xa, đội nắng đẩy xe về là hạ sách, cách tốt nhất là tìm chỗ để sửa xe.

Nghĩ đến đây, cô nheo mắt nhìn giao lộ phía trước cách đó không xa.

Cô hạ quyết tâm, một lần nữa đẩy xe tiến lên. Chừng 10" sau, cô đã đến cửa hàng sửa xe từng đi qua hai hôm trước.

Vu Dương đang cầm cúi rửa xe máy, bỗng cảm thấy có bóng người phủ lên đỉnh đầu. Anh ngẩng đầu, hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy cô gái hôm nọ.

Khương Ninh cúi đầu nhìn anh, đẩy xe đạp lên, nói: Xe bị hỏng.

Vu Dương đứng dậy, đưa mắt nhìn chiếc xe đạp của cô, cuối cùng, ánh mắt rơi xuống bánh xe trước, chỉ chỉ sang chỗ trống bên cạnh: Để bên này.

Giọng anh thuần hậu và hơi khàn, ngữ khí hết sức nghiêm túc. Khương Ninh nhìn anh, đẩy xe lại chỗ anh chỉ.

Vu Dương ngồi xổm xuống, hai tay vừa dùng sức nâng thân xe lên, vừa xoay lốp xe để kiểm tra.

Khương Ninh đứng im bên cạnh nhìn động tác của anh. Vu Dương đột nhiên ngẩng đầu, bảo: Đứng sang bên đi.

Khương Ninh vẫn không nhúc nhích, ánh mắt không hề né tránh nhìn lại anh, mang theo ý dò hỏi.

Che mắt ánh sáng.

Khương Ninh nghe vậy, lúc này mới di chuyển bước chân, đi ra phía sau, nhìn vào gáy anh.

Vu Dương tiếp tục cúi đầu kiểm tra, tay đột nhiên nhỏ thứ gì đó từ trong lốp xe vắt xuống đất. Khương Ninh chăm chú quan sát, liếc một cái đã hiểu, đó là thứ gì.

Cô cau mày: Đỉnh à?.

Vu Dương buông thân xe, trả lời: Ừ.

Sao lại có đỉnh trên đường nhỉ?.

Vu Dương đứng dậy nhìn cô, không trả lời, đi thẳng vào trong cửa hàng.

Khương Ninh dõi theo anh, lúc này, ở khoảng cách gần mới nhìn rõ toàn bộ không gian bên trong cửa hàng. Cô nheo mắt bắt đầu ngắm nghía. Cửa hàng nhỏ không cao lắm, trên nóc treo rất nhiều loại săm lốp. Trong cửa hàng có hai giá gỗ đơn giản, trên kệ bày la liệt dụng cụ sửa xe. Dưới đất đặt mấy cuộn dây thép và một số máy móc Khương Ninh không biết tên. Cô không hiểu anh sẽ đặt chân xuống và đi đứng như thế nào.

Vu Dương cầm dụng cụ vá săm, đổ một chậu nước, ngồi xuống cạnh chiếc xe, thuần thục kéo chiếc săm ra.

Khương Ninh hỏi anh: Bên trong hỗn độn như vậy, sao anh vẫn tìm được đồ thế?.

Vu Dương không ngẩng đầu lên: Thói quen thôi.

Anh bơm chiếc săm, sau đó cho vào trong chậu nước, lần mò từng đoạn săm tìm vị trí bong bóng nổi lên.

Khương Ninh đứng bên nhìn anh vá lốp xe một cách thuần thục, sắc mặt trầm ổn, tập trung, chăm chú, giống như đang làm một việc hết sức tinh vi.

Anh Dương, xe của em không đề được, anh xem giúp bệnh của nó với. Một thanh niên đẩy chiếc xe gắn máy lại gọi với về phía Vu Dương.

Vu Dương nhìn thoáng qua, bảo: Cậu cứ để đó đi đã.

Vâng, lát rảnh anh xem xem, chốc nữa em quay lại.

Ừ.

Vu Dương, cái tên quanh quẩn trong tâm trí cô.

Vu Dương làm việc nhanh nhẹn, vá săm xong, anh nhét chiếc săm vào trong lốp, sau đó bơm hơi, lấy tay nhéo nhéo.

Anh đứng lên, nói với Khương Ninh: Xong rồi.

Lốp xe sau khi vá căng phồng, cô nhìn anh hỏi: Bao nhiêu tiền ạ?.

Hai tệ.

Khương Ninh gạt đầu, rút hai tờ tiền trong chiếc túi nhỏ đưa cho anh. Lúc Vu Dương cầm lấy, cô lên tiếng: Là của anh đưa cho tôi ngày hôm qua.

Vu Dương khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô khó hiểu.

Khương Ninh quay đầu xe, dang chân ngồi lên yên. Trước khi đi, cô xoay người hỏi anh: Ngoài sửa xe, anh có thể sửa được thứ khác không?

Sửa gì?

Các loại đồ điện.

Vu Dương nhếch môi khẽ im lặng một lát rồi mới trả lời: Biết một chút.

Khương Ninh gạt đầu không nói tiếp, dẫm mạnh chân đạp xe đi ra ngoài.

Vu Dương đứng một chỗ nhìn bóng cô càng lúc càng xa, nắm chặt tờ tiền cô vừa đưa trong tay.

+++

Lúc Khương Ninh từ trong trấn quay trở lại đã là chạng vạng tối, trong nhà chỉ có một mình Trần Lệ Trân.

Sao lại đạp xe ra ngoài thế?. Trần Lệ Trân thấy Khương Ninh dắt xe vào cửa liền hỏi.

Khương Ninh dựng xe xong, trả lời: Lâu rồi con không đi.

Tìm được việc trong trấn chưa?

Rồi ạ.

Ở đâu? Làm gì?

Khương Ninh: Chi nhánh ngân hàng, nhân viên giao dịch.

Họ tuyển con à?

Vừa hay thiếu người.

Trần Lệ Trân truy hỏi: Lương nhiều hay ít?

Giọng điệu của Khương Ninh có phần lạnh nhạt: Ba nghìn.

Ba nghìn thôi à?. Trần Lệ Trân lộ vẻ không hài lòng: Ít hơn so với công việc trước của con.

Khương Ninh im lặng.

Từ quản lý trở thành nhân viên giao dịch, không ít sao được?

Trần Lệ Trân nhìn Khương Ninh, hỏi thử: Hay là nghe lời bố con, đi theo người ta học sử dụng máy tính để kiếm tiền? Nghe người ta nói học cái này nhanh thôi, con còn trẻ, muốn học gì cũng dễ.

Khương Ninh mím môi không đáp, trong lòng bắt đầu... bực bội.

Con xem Tiểu Yến nhà ông Lý kia. Con bé không phải bạn học của con ư? Ngày trước chúng ta vẫn bảo ông ấy không học sẽ không có tiền đồ. Giờ con bé dựa vào việc buôn bán kiếm được rất nhiều tiền, mẹ nó tự hào lắm. Mà ngày xưa con bé đâu bằng con. Trần Lệ Trân tiếp tục giật dây: Con có muốn....

Đó là lừa đảo. Rốt cuộc, Khương Ninh không nhịn được nữa lên tiếng cắt ngang, ngữ khí lạnh lùng: Không phải là việc đúng đắn.

Trần Lệ Trân cau mày bất mãn, quát lớn: Công việc tử tế thì kiếm được tiền chắc? Cứ việc gì kiếm ra tiền đều là việc tử tế hết.

Khương Ninh bật cười bởi suy luận của bà, cô không còn tâm trạng để tranh cãi, liền xua tay xoay người đi lên lầu.

Cái con bé bướng bỉnh này, học hành bao năm như vậy mà vẫn còn cứng nhắc.... Trần Lệ Trân thì thâm phía sau.

Buổi tối ăn cơm, trên bàn chỉ còn Khương Ninh và Trần Lệ Trân.

Khương Ninh dọn xong bát đĩa, hỏi: Bố và Tiểu Thành đâu ạ?

Bố con đi chơi mệt chợp rồi. Còn Tiểu Thành đến nhà bạn ăn cơm không về.

Vâng.

Cơm nước xong xuôi, Khương Ninh không có việc để làm, cô ngồi trên sofa phòng khách cầm điều khiển liên tiếp đổi kênh. Lúc đến chương trình pháp lý, cô dừng lại, xem chăm chú.

Cô xem say sưa, hết chương trình là 9h tối, Trần Lệ Trân kêu cô đi ngủ sớm. Cô đáp lời, tắt tivi lên lầu rửa mặt.

Tắm rửa xong đi ra, Khương Ninh đột nhiên nhớ ra một chuyện, lấy di động nhìn ngày, là ngày 15.

Cô suy nghĩ một chút, dùng di động chuyển một món tiền.

Lúc cô làm xong việc đó và chuẩn bị đi sấy tóc thì điện thoại rung lên.

Nhìn ID người gọi, ánh mắt cô lạnh lùng hẳn đi. Cô không tiếp, cũng không ngắt cuộc gọi, di động cứ thế hết ngừng lại rung mấy chục lần.

Đến cuộc gọi thứ ba, Khương Ninh mới nhận điện thoại.

Ninh Ninh, rốt cuộc em cũng nghe điện thoại rồi. Giọng nói mệt mỏi của Lý Hoằng Huy vang bên tai.

Khương Ninh im lặng.

Ninh Ninh, anh nhớ em quá.

Ninh Ninh, em trở về đi, trở về bên anh, chúng ta vẫn giống như trước kia, được không?.

Anh ta tiếp tục nói, thì thầm giống như tình nhân khiến tâm can cô thấy buồn nôn.

Khương Ninh lạnh mặt, thần sắc không thay đổi nghe anh ta độc thoại.

Lý Hoằng Huy không thấy cô đáp trả, im miệng một lúc, sau đó thở dài dùng giọng điệu như bắt đắc dĩ để dụ dỗ: Ninh Ninh, anh sẽ ly hôn với cô ta, em cho anh chút thời gian nhé.

Khương Ninh nghe vậy cười lạnh, kiên quyết tắt điện thoại.

6. Chương 6

Sau khi được ngân hàng tuyển dụng, Khương Ninh đi tập huấn nghiệp vụ theo yêu cầu mấy ngày. Quản lý chi nhánh thấy cô tiếp thu nhanh, với lại chức vụ của cô ở ngân hàng cũ cũng cao hơn so với ông ta nên ông ta yên tâm để cô nhậm chức.

Tuần mới đã đến, sáng sớm, Khương Ninh trang phục chỉnh tề chuẩn bị tới ngân hàng nhận việc. Ngân hàng ở trong trấn, nên cô phải bắt chuyến xe sớm nhất.

Chuyến xe sớm chỉ có vài người, cô chọn chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Dậy sớm khiến cô buồn ngủ, nhưng may mà trước khi ra khỏi cửa cô đã bỏ thời gian trang điểm, vì thế lúc này nhìn cô mới có chút khí sắc.

Chiếc xe lắc lư chạy vào trong trấn, lúc đi qua hiệu sửa xe ở giao lộ, Khương Ninh vô thức liếc nhìn.

Tấm cửa cuốn mở toang nhưng không trông thấy người đâu.

Khương Ninh nhắm mắt lại, lúc mở ra xe đã chạy gần đến ngân hàng.

Cô nói với lái xe: Tới ngân hàng phía trước giao lộ cho xuống nhé.

Chi nhánh ngân hàng của trấn Thanh Vân không lớn, tổng cộng chỉ có mười mấy nhân viên chính thức. Ngày đầu Khương Ninh đi làm, giám đốc chi nhánh giới thiệu ngắn gọn cô với mọi người, sau đó bảo cô đi theo một nữ đồng nghiệp đã quen việc.

Sau khi tan họp, nữ đồng nghiệp chào hỏi Khương Ninh: Em là Lâm Khả Ný, chào chị.

Khương Ninh gật đầu: Xin chào.

Lâm Khả Ný đến bên cạnh Khương Ninh, hỏi cô: Chị là người ở trấn Thanh Vân à?.

Khương Ninh gật đầu: Ừ.

Thảo nào. Lâm Khả Ný bĩu môi: Em biết ngay mà, chứ không sao lại có người chủ động tới chi nhánh nông thôn làm việc.

Khương Ninh nghe vậy, đưa mắt nhìn cô dò hỏi.

Lâm Khả Ný vươn thẳng vai, nói giọng bất mãn: Em bị điều từ nội thành về đây. Cô nhìn xung quanh, cố tình hạ thấp giọng: Em nghĩ do em quá đẹp nên bị nữ quản lý cũ ganh ghét, điều em về đây.

Khương Ninh nghe xong, nhún mày nhìn cô ấy.

Xong màn nói chuyện phiếm, Lâm Khả Ný lại hỏi: Trước kia chị cũng làm việc ở ngân hàng à?.

Ừ.

Chắc chị nắm được nghiệp vụ giao dịch đúng không?.

Không khác biệt lắm. Khương Ninh trả lời.

Vậy em yên tâm rồi. Lâm Khả Ný chỉ chỉ chỗ ngồi trong quầy: Chúng ta ngồi cạnh nhau đây.

Lâm Khả Ný giới thiệu công việc và nghiệp vụ cụ thể cho Khương Ninh. Sau khi tốt nghiệp đại học, Khương Ninh từng làm nhân viên giao dịch ở ngân hàng một thời gian. Hơn nữa, mấy hôm trước đã được huấn luyện, vì vậy mà bắt bài rất nhanh. Lâm Khả Ný thấy cô có thể hoàn toàn tự mình ứng phó liền yên tâm ngồi xuống bên cạnh, chuẩn bị làm công việc của mình.

Gần 10h, người đến giao dịch ngày càng đông. Nhưng cho dù xếp thành hàng dài thế nào đi chăng nữa thì đối với đội ngũ ngân hàng trong thành phố như thế này vẫn coi là ít. Vì vậy, Khương Ninh không hề tỏ ra luống cuống, nghiệp vụ cơ bản đều được xử lý rõ ràng, gặp phải vấn đề khó thì hỏi Lâm Khả Ný ngồi ngay bên cạnh. Cho tới trưa, công việc được tính là tương đối thuận lợi.

Lâm Khả Ný ngồi bên thấy cô tay chân lạnh lẽo, không khỏi tán thưởng một câu: Chị lợi hại thật.

Khương Ninh khẽ mỉm cười với cô ấy.

Giờ nghỉ luân phiên, Lâm Khả Ný kéo Khương Ninh đến một quán ăn nhỏ gần đây để ăn trưa. Khương Ninh thấy cô ấy nhiệt tình cũng không nỡ từ chối.

Cơm nước xong, sau khi nghỉ ngơi một chút, bọn cô cùng các đồng nghiệp khác tiếp tục lượt giao dịch mới.

Khương Ninh làm giao dịch doanh nghiệp, cô cúi đầu nhấn máy tính, gọi số tiếp theo.

Một bóng người thấp thoáng sau tấm kính đứng trước mặt cô, Khương Ninh chưa ngẩng đầu lên, đã nghe có tiếng gọi: Khương Ninh.

Cô ngược lên nhìn người vừa tới, đôi mày nhăn khê.

Tiền Cường rất hưng phấn khi nhìn thấy Khương Ninh, hai con mắt sáng quắc, thố thịch trên mặt nhún nhảy theo lời anh ta: Bây giờ em làm ở đây à?.

Khương Ninh nhìn anh ta, dùng ngữ khí công việc để hỏi: Xin hỏi quý khách cần làm giao dịch gì ạ?.

Tiền Cường nhìn Khương Ninh không rời mắt, tay lôi tấm thẻ trong chiếc ví màu đen ra: Anh tới rút tiền. Nói xong anh ta nhét tấm thẻ qua lỗ nhỏ dưới tấm kính.

Khương Ninh vươn tay tiếp nhận, động tác dứt khoát quẹt chiếc thẻ vào máy: Quý khách muốn rút bao nhiêu?.

Một... năm vạn đi. Tiền Cường cười híp mắt: Năm vạn.

Khương Ninh ngược nhìn anh ta, tiếp tục động tác: Đề nghị nhập mật mã.

Được được. Tiền Cường vội vã nhập mật mã, ngẩng đầu ghé sát cửa kính, giọng nịnh nọt: Khương Ninh, hôm trước anh nói muốn mời em ăn cơm, em xem hôm nay có rảnh không? Anh mời em đi ăn.

Tôi phải làm việc. Khương Ninh bình tĩnh trả lời, điềm nhiên như không, bỏ tiền trực tiếp vào máy đếm tiền, làm bằng kê đưa qua cửa sổ cho anh ta: Đề nghị ký tên.

Tiền Cường cầm bằng kê, đôi mắt híp vốn không to nheo lại thành hai khe hẹp lộ vẻ khôn khéo: Đường nhiên anh biết em rất bận. Ý của anh là sau khi em tan làm, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm. Chúng ta được coi là bạn học cũ, em không thể không nể mặt anh.

Tiền Cường ký tên xong, đặt bằng kê lên, lúc Khương Ninh thò tay lấy, anh ta đột nhiên duỗi tay ra chạm vào ngón tay cô.

Khương Ninh ngẩng đầu, mím môi, ánh mắt lộ vẻ khó chịu.

Tiền Cường làm như không thấy, đôi mắt ti hí lóe sáng, cười toe toét nhìn Khương Ninh: Thế nào?.

Khương Ninh đưa tiền qua lỗ nhỏ, giọng lạnh đi: Để lát nữa xem sao.

Tiền Cường nhét sấp tiền vào chiếc cặp táp, nói với Khương Ninh: Được.

Tiền Cường đi rồi, Lâm Khả Ny dịch ghế sang bên, ghé sát cô, tò mò hỏi: Chị biết anh ta à?.

Ai cơ?.

Người vừa nãy, Tiền Cường ấy, hai người biết nhau ạ?.

Khương Ninh nhú mày trả lời: Không quen.

Vậy anh ta.... Lâm Khả Ny mắt nhắm mắt mở cũng hiểu, giữa nam với nữ thì làm gì không có chuyện gì. Cô nàng nhìn sang bên, hạ giọng: Chị có biết anh ta là người lăm tiền không?.

Khương Ninh không đáp.

Em từng giao dịch nhiều lần với anh ta, không rút tiền thì là chuyển khoản. Lần nào cũng với số lượng lớn. Lâm Khả Ny cúi người, nói: Chị là người của trấn Thanh Vân, chắc biết rõ tình hình chung “công việc” ở đây là gì. Anh ta kiếm bộn tiền nhờ công việc này đấy.

Khương Ninh không đáp, trực tiếp gọi số tiếp theo, sau đó bảo cô ấy: Chuyên tâm làm việc đi.

Lâm Khả Ny nhìn bốn xung quanh, thấy quản lý đứng cách đấy không xa liền vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Chạng vạng tối tan tằm, Khương Ninh ở trong phòng thay đồ thay đồng phục, mặc quần áo của mình, Lâm Khả Ny đứng bên hỏi cô: Chị Khương Ninh, chị vẫn ổn chứ?.

Khương Ninh sửa sang lại cổ áo, đáp: Vẫn ổn.

Lâm Khả Ny đợi cô ra khỏi phòng thay đồ, hỏi: Nhà chị cách ngân hàng xa không?.

Khá xa.

Nhà em mới xa này.

Khương Ninh thuận miệng hỏi: Nhà cô ở đâu?.

Em ở trong nội thành.

Khương Ninh ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Từ nội thành đến trấn Thanh Vân đi nhanh cũng mất gần một giờ. Ở trong nội thành, đồng nghĩa với việc hàng ngày đều phải đi sớm về trễ.

Khương Ninh hỏi cô: Không mệt à?.

Lâm Khả Ný thở dài: Mệt chứ, hôm nào cũng phải bắt xe từ sáng sớm, ngủ không đủ giấc.

Sao không thuê nhà ở đây?.

Lâm Khả Ný chớp mắt mấy cái, dí dỏm trả lời: Vì bạn trai em.

Khương Ninh thoáng cái hiểu ra, nửa đùa nửa thật: Hy sinh cao cả nhỉ?.

Để anh ấy ấy nấy với em, sau này không dám tìm tới tiểu tam, cũng đáng giá.

Khương Ninh nhìn Lâm Khả Ný cười rạng rỡ.

Lâm Khả Ný kéo Khương Ninh rời ngân hàng. Vừa ra khỏi cửa, Khương Ninh liền nghe thấy có người gọi.

Cô nhìn sang trông thấy Tiền Cường.

Lâm Khả Ný liếc Khương Ninh: Hình như có người tìm chị, em đi trước nhé, không lát nữa không bắt được xe, bye bye.

Tiền Cường đi về phía Khương Ninh, xoa tay híp mắt cười: Tan làm rồi hả?.

Về mặt Khương Ninh không thay đổi nhìn anh ta.

Tiền Cường ưỡn lưng, nói: Em xem, anh đứng đây bao lâu chờ em tan làm. Thế nào? Em bảo buổi tối cùng nhau đi ăn đúng không?.

Khương Ninh nghĩ lại lời mình đáp trả Tiền Cường lúc chiều, không biết để xem sao hóa ra là đồng ý.

Chúng ta đi ăn thôi?. Tiền Cường dò hỏi.

Khương Ninh lạnh nhạt nhìn anh ta, biết rõ hôm nay anh ta không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, sau này còn phải dây dưa, chi bằng đồng ý lui một bước.

Nghĩ vậy, Khương Ninh lên tiếng hỏi: Đi đâu đây?.

Tiền Cường thấy Khương Ninh trở nên dịu dàng, nhất thời vui mừng nhươn mảy: Trong trấn Thanh Vân không có chỗ ăn ngon. Anh sẽ dẫn em ăn ở trong khách sạn.

Không cần, ăn gần đây thôi. Khương Ninh kiên quyết từ chối.

Cái này.... Tiền Cường suy nghĩ xong gật đầu: Cũng được.

Trong trấn có một nhà hàng khá ổn. Anh ta chỉ chỉ chiếc xe đỗ cách đó không xa: Lên xe, anh đưa em đi.

Khương Ninh đưa mắt nhìn chiếc xe.

Là BMW, thật sự rất hợp với nhà giàu mới nổi.

Đi thôi. Mặt mày Tiền Cường không giấu được vẻ đắc ý.

+++

Tiền Cường dừng xe trước cửa một nhà hàng, Khương Ninh lập tức đi xuống, ngẩng đầu đánh giá chung quanh. Tầm biển Kính chào quý khách nhấp nháy trong đêm nhìn có phần chướng mắt. Nhà hàng này cách ngân hàng không xa, đi bộ có lẽ không tới mười phút đồng hồ, Tiền Cường lái xe chỉ mất hai ba phút, ngược lại, việc đỗ xe lại tốn không ít thời gian.

Khương Ninh cười thầm.

Tiền Cường đậu xe xong, nói với Khương Ninh: Chúng ta vào đi, ông chủ nhà hàng này là bạn của anh.

Bước vào nhà hàng, Tiền Cường chào hỏi ông chủ, Khương Ninh cố tình đứng cách họ một khoảng. Nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt hai người họ thi thoảng rơi xuống người cô.

Ánh mắt cô lạnh đi, nội tâm càng lúc càng thiếu kiên nhẫn.

Nhà hàng kinh doanh khá tốt, đông người tới người lui, Khương Ninh đứng dưới có thể nghe thấy tiếng mời rượu ầm ĩ ở tầng trên. Tiền Cường đặt một phòng, gọi một bàn lớn đồ ăn, biểu hiện tỏ ra ân cần trước mặt Khương Ninh.

Em không nói không thích ăn gì, nên anh gọi hết các món chính ở đây. Em xem xem đã đủ chưa, hay là gọi thêm nữa?. Tiền Cường ngồi bên cạnh Khương Ninh, cười thân mật nịnh nọt.

Giọng Khương Ninh không chút biểu cảm: Thế đủ rồi.

Vậy em mau nếm thử đi, ở đây tay nghề cũng được nhưng còn kém xa nhà hàng trong nội thành. Lúc nào anh dẫn em vào đó ăn nhé.

Mánh khéo quá rõ ràng, Khương Ninh thầm cười khan không đáp.

Tiền Cường không được đáp trả nhưng không nhụt chí, anh ta nhìn Khương Ninh, nói: Em tìm việc trong thị trấn, có phải không có ý định rời đi nữa đúng không? Ở bên ngoài bao nhiêu năm như vậy vẫn cảm thấy trấn Thanh Vân tốt hơn. Nói xong, anh ta cười một mình tỏ vẻ hiểu biết.

Ăn uống gần 20", Tiền Cường liên tục kiểm chủ đề để trò chuyện với Khương Ninh, còn Khương Ninh một mực im lặng, thi thoảng trả lời qua quýt. Cho dù là vậy, sự hào hứng của Tiền Cường vẫn không giảm. Cuối cùng, còn bảo nhân viên mang rượu lên.

Khương Ninh đành thoái thác nói muốn đi vệ sinh mới trốn được sự dây dưa của anh ta.

Từ toilet đi ra, cô chưa trở về phòng ngay mà đứng hóng gió ở cửa sổ hành lang.

Đứng một lúc, điện thoại trong túi rung lên, Khương Ninh lấy ra nhìn rồi nhận luôn: Phương Nguyên à?.

Chị Khương Ninh. Giọng Phương Nguyên sang sảng.

Mặt mày Khương Ninh nhu hòa hơn một chút: Chị chuyển tiền em đã nhận được chưa?.

Nhận được rồi ạ. Phương Nguyên trả lời: Chị Khương Ninh, mấy tháng tới chị không cần phải chuyển tiền cho em nữa. Em đã tìm được việc, có thể kiếm tiền rồi.

Làm gì vậy?.

Giọng nói Phương Nguyên lộ vẻ hớn hởi: Em đang thực tập ở một công ty, vừa học hỏi thêm nghiệp vụ vừa có thể kiếm tiền, có phải rất tuyệt không ạ?.

Ừ. Khương Ninh thay đổi chỗ đứng, nheo mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trả lời: Rất tuyệt.

Vì vậy chị không cần phải chuyển tiền cho em nữa.

Khương Ninh nói: Đợi em tốt nghiệp, chị sẽ thôi không chuyển tiền cho em.

Phương Nguyên im lặng một lúc rồi cất giọng khàn khàn: Cảm ơn chị, chị Khương Ninh.

Khương Ninh không nói gì.

Giọng Phương Nguyên lại vang lên: Chị Khương Ninh, chị về nhà rồi ạ?.

Ừ.

Ở đâu thế?.

Trần Thanh Vân.

Trần Thanh Vân?.

Ừ.

Phương Nguyên hỏi một cách mong chờ: Tháng 8 em được nghỉ mấy hôm, em có thể đến đó tìm chị không?.

Khương Ninh không trả lời ngay, cô cảm nhận được tâm trạng thất vọng của Phương Nguyên, liền đáp: Được.

Thật ạ?. Tâm tình của Phương Nguyên thoáng cái hết giận dỗi: Cuối tháng tám em sẽ tới tìm chị.

Ừ.

Cúp điện thoại, Khương Ninh đứng thẳng dậy, xoay người đi một mình xuống dưới lầu, ra khỏi nhà hàng.

Cô đi về phía bên xe, lúc này, đã không còn chuyến xe nào rời bến.

Đi được một đoạn, Khương Ninh đứng đối diện bến xe, liếc nhìn khu vực xe ôm ngay bên cạnh, ánh mắt đột nhiên dừng trên một chiếc xe.

7. Chương 7

Người đàn ông ngồi trên chiếc xe máy màu đen, một chân chống dưới đất, còn chân kia dẫm tùy tiện lên phanh xe, ngón tay kẹp điều thuốc, đầu hơi cúi xuống nhìn điện thoại. Phía sau lưng anh là hàng quán náo nhiệt, ánh đèn mờ mờ hắt trên người, càng làm nổi bật gương mặt góc cạnh.

Khương Ninh quan sát anh vài giây rồi thu hồi ánh mắt nhìn sang bên phải, băng qua đường.

Quá giang không? Đi đâu đấy?.

Cô gái, muốn đi đâu?.

Khương Ninh đi về phía khu vực xe ôm, cô vừa lại gần liền có mấy bác tài chạy ra kiểm khách. Cô nhìn không chớp mắt, vượt qua bọn họ, đi thẳng tới, dừng trước một chiếc xe. Cô mở miệng hỏi: Đi không?.

Vu Dương nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Ninh, đáy mắt anh không che giấu nổi sự kinh ngạc.

Khương Ninh khẽ di di để giày lên mặt đất, hỏi lần nữa: Đi không?.

Vu Dương định thần, nhét điện thoại vào trong túi áo, quay sang hỏi cô: Đi đâu?.

Về nhà.

Vu Dương cau mày, câu trả lời của cô không đầu không cuối, nhưng anh không có ý định hỏi lại.

Anh giơ tay lên rút mạnh điều thuốc, ánh lửa màu đỏ tươi lóe sáng trong giây lát. Vu Dương ngắt điều thuốc ném vào trong bồn hoa bên cạnh, chậm rãi nhả khói. Anh vươn tay lấy chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ cài trên đầu xe đưa cho Khương Ninh: Lên xe đi.

Khương Ninh nhìn thoáng qua chiếc mũ bảo hiểm trên tay anh, cảm thấy ngạc nhiên. Sinh sống ở trấn Thanh Vân bao năm như vậy, cô chưa từng thấy xe ôm nào đưa mũ bảo hiểm cho khách, dù sao ở đây cũng không nghiêm như trong nội thành.

Cô chớp mắt, hỏi: Của tôi à?.

Ừ.

Rất nhiều người đội nó rồi đúng không?.

Vu Dương bặm môi, không trả lời.

Cô đảo mắt nhìn chiếc mũ bảo hiểm màu đen khác cài trên đầu xe, bảo: Tôi muốn đội cái kia.

.... Lần này, Vu Dương cau mày sâu hơn.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh nhìn chằm chằm vào Khương Ninh, như mang theo ánh sáng tham tiến vào trong mắt cô. Khương Ninh không chút yếu thế, nhìn đáp lại.

Giằng co vài giây, Vu Dương rời mắt trước, gỡ chiếc mũ bảo hiểm màu đen mình hay đội đưa cho cô.

Bấy giờ, Khương Ninh mới vươn tay nhận lấy, gương mặt căng cứng dần buông lỏng, đáy mắt lộ vẻ đắc ý.

Cuối cùng, Vu Dương không đội chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ mà vẫn treo nó ở chỗ cũ. Anh chỉnh đốn tư thế ngồi, gạt chân chống, xoay chìa khóa khởi động xe. Anh vừa đề máy vừa nhìn Khương Ninh, không hề thúc giục.

Khương Ninh cầm mũ bảo hiểm, đặt lên đầu. Cô vừa đội xong, bỗng thấy một mùi lạ chui vào chóp mũi. Cô hít một hơi mới nhận ra đó là mùi thuốc lá, không đậm đặc gay gay, ngược lại mang theo tác dụng hưng phấn tinh thần.

Cô đội mũ bảo hiểm xong, dang chân ngồi lên vị trí phía sau, điều chỉnh tư thế, một tay bám đuôi xe, một tay đặt lên đầu gối.

Vu Dương quay đầu nhìn cô: Xong chưa?.

Rồi.

Đi đâu đây?.

Khương Ninh đưa tay chỉ hướng: Cứ đi đi tôi chỉ cho.

Vu Dương vặn ga, chiếc xe máy gầm rú rồi phóng vọt đi. Khương Ninh hơi ngả người ra sau một chút, tay chống sau lưng mới giữ vững được cơ thể.

Vu Dương duy trì tốc độ, anh lái xe rất ổn, xuôi theo đường cái tiến về phía trước, dần dần cách xa sự náo nhiệt ồn ào của thị trấn.

Khương Ninh không kéo kính mũ bảo hiểm xuống, để mặc gió tấp vào mặt. Gió hè mang theo hơi nóng nhưng tiêu trừ được nóng bức trong cơ thể. Xe cộ di chuyển trên đường ít hơn so với ban ngày, trong không khí cũng không còn khói ô tô. Cô hít một hơi, mùi thuốc lá nhàn nhạt liền chui vào trong mũi, đi qua phổi, giống như hít không khí lạnh, mang theo cảm giác mát mẻ thoải mái.

Cô nheo mắt thỏa mãn, thi thoảng nhìn ngắm cảnh vật hai bên đường. Đã lâu rồi cô không được ngắm trấn Thanh Vân vào buổi đêm.

Hai bên đường, nhà cửa san sát, đèn đuốc sáng trưng nhưng không nhấp nháy chói mắt như ở phố. Ánh sáng ấm áp trong hàng nghìn ô cửa tạo thành một biển sao.

Khương Ninh thôi quan sát xung quanh, chuyển sang nhìn bóng lưng gần trong gang tấc. Anh mặc chiếc áo phong màu đen, theo chiều gió dán chặt vào cơ thể, phác họa thân hình. Vì kiểm soát tay lái nên hai cánh tay ghì chặt, cơ bắp căng phồng khiến cô nhớ đến cánh tay anh lộ ra lúc sửa xe.

Đèn đường lấp lóe trên lưng anh, lúc sáng lúc tối, phản chiếu vào trong mắt cô.

Khương Ninh bỗng ghé sát lưng Vu Dương, kề tai anh, hỏi: Anh vẫn thường đi đón khách như thế này à?.

Cô đột nhiên sát lại gần khiến Vu Dương không kịp phản ứng, lưng anh cứng đờ, đầu xe khê lão đảo: Có thời gian thì làm.

Tiếng xe khá lớn, gió cuốn lời anh nên Khương Ninh nghe không rõ, ghé gần hơn: Gì cơ?.

Vu Dương đang định nghiêng đầu trả lời cô, phía trước bỗng có một cái bóng lao ra. Anh hoảng hốt dẫm chân phanh. Chiếc xe phanh gấp nên trượt sang bên. Theo quán tính, Khương Ninh va mạnh phía trước, dán lên lưng Vu Dương. Vì trượt sang bên nên cả thân xe cũng nghiêng sang một bên. Cô theo phản xạ duỗi cả hai tay ôm lấy Vu Dương để giữ thăng bằng.

Mười sáu tuổi Vu Dương học lái xe máy. Lái xe mười năm, khiến anh đủ bình tĩnh để ứng phó với tình huống bất ngờ. Ngay lập tức, anh đạp phanh trước, sau đó đưa chân chống xuống đất mới tránh khỏi cú ngã nguy hiểm.

Xe đã dừng, nhưng hai người vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Khương Ninh va mạnh vào lưng Vu Dương, ngực vẫn còn hơi khó chịu. Cô đang định mở miệng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, bỗng nghe đằng trước có tiếng kêu rên: Ôi, đau quá... Anh đâm vào tôi rồi.

Khương Ninh buông hai tay rời người Vu Dương, ngó ra phía trước. Đèn xe Vu Dương chưa tắt, vẫn còn sáng. Cô thấy trên đường cách chiếc xe khoảng chừng một mét, một thiếu niên đang ôm chân gào thét lăn lộn trên mặt đất. Cô quay sang hỏi Vu Dương: Anh tông phải cậu ấy à?.

Đáy mắt Vu Dương không một gợn sóng, nghiêng đầu nhìn thẳng vào Khương Ninh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Anh dùng giọng điệu điềm tĩnh trả lời: Không phải.

Nói xong, anh định xuống xe để xử lý. Nhưng Khương Ninh đã nhún vai anh, bảo: Để tôi.

Cô xuống xe, cởi mũ bảo hiểm đưa cho Vu Dương, anh nhìn cô khó hiểu.

Khương Ninh đi đến trước mặt cậu thiếu niên kia.

Đau quá... Đau chết mất... Ôi ôi. Cậu thiếu niên nhìn trộm cô, lăn lộn trên đất hai vòng, gào khóc.

Khương Ninh hờ hững đứng bên, cũng không ngồi xuống, cứ như thể đưa mắt nhìn cậu ta, mặt không cảm xúc: Tông vào đâu hả?.

Chân... Đâm vào chân tôi rồi... Ôi đau quá. Cậu thiếu niên lại lộn một vòng: Các người phải bồi thường cho tôi.

Khương Ninh cười lạnh: Cậu nghĩ chúng tôi phải bồi thường bao nhiêu?.

Cậu thiếu niên không ngờ cô lại dứt khoát như vậy, cậu ta hơi sững sốt, dò hỏi: ... Năm trăm?.

Năm trăm?. Khương Ninh ngồi xổm xuống, cười như không cười: Đủ chơi game mấy hôm đúng không? Cũng không đòi nhiều lắm nhỉ?.

Cậu thiếu niên ngạc nhiên, lập tức nổi giận, bắt đầu tỏ ra hung dữ: Cô... cô có ý gì? Các người tông vào tôi xong không muốn bồi thường đúng không?.

Đưa chứ, có nói không đưa đâu. Khương Ninh quét mắt nhìn cậu ta đang giả bộ ôm chân: Chúng ta cứ làm theo trình tự thôi.

Cô lôi điện thoại ra: Dù sao cũng là tai nạn, tôi sẽ gọi xe cứu thương đưa cậu đi bệnh viện. Sau đó, gọi cảnh sát đến để xử lý. Đúng rồi, số điện thoại nhà cậu là bao nhiêu? Tôi sẽ gọi cho bố mẹ cậu. Cả nhà trường nữa, cần tôi xin nghỉ giúp không?.

Cậu thiếu niên thấy cô nói một tràng dài, hoảng hốt há hốc mồm không thốt được một câu.

Khương Ninh liếc cậu ta: Không nghe thấy tôi nói gì à? Đầu cũng bị đụng rồi phải không?.

Cô...cô. Cậu ta nín nhịn hồi lâu không phun ra nổi một câu đầy đủ. Cậu ta biết cô gái trước mặt sớm đã nhìn thấu thủ đoạn của mình nhưng vẫn đùa giỡn cậu ta, tựa như mèo vờn chuột.

Cậu ta nhìn cô, ánh mắt đột nhiên hiện vẻ nham hiểm.

Tin tin. Tiếng còi xe máy bỗng vang lên.

Cậu thiếu niên cả kinh, đồng tử co rúm lại, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cậu ta suýt nữa quên mất trên xe máy còn có một người đàn ông.

Hai mắt Vu Dương bao trùm lấy cậu ta, trong mắt hiện ý cảnh cáo rõ ràng.

Cậu ta chửi thề một câu, hung hăng trừng mắt nhìn Khương Ninh, nhanh chóng trở mình đứng lên chạy sang bên đường, không đầy một giây sau, bóng dáng biến mất trong đêm tối.

Khương Ninh nhắc khéo môi, đứng dậy vuốt vạt áo, quay người trở lại.

Vu Dương nhìn cô chăm chú, ánh mắt không rõ tâm trạng.

Khương Ninh lấy chiếc mũ bảo hiểm trong tay anh, lại đội lên: Đi thôi.

Vu Dương chờ cô ngồi xuống, nổ máy, tiếp tục xuất phát.

Chạy được một đoạn, Khương Ninh chỉ chỉ phía trước, nói: Đến giao lộ kia thì dừng lại nhé.

Vu Dương nghe vậy bắt đầu giảm tốc độ, dừng chuẩn xác ở giao lộ.

Khương Ninh xuống xe, tháo mũ bảo hiểm ra, đưa tay vuốt mái tóc hơi rối: Bao nhiêu?.

Vu Dương nhận mũ bảo hiểm, nhìn cô trả lời: Năm tệ.

Khương Ninh lấy tiền trong túi đưa cho anh, Vu Dương nhét bừa vào trong túi áo. Cô nhìn anh, không nói thêm câu gì, quay người đi vào nhà.

Tiếng giày cao gót gõ lộp cộp càng lúc càng xa, Vu Dương nhìn bóng lưng cô một lát, cúi đầu ngó hai chiếc mũ bảo hiểm treo hai bên, cuối cùng không đợi lên, nổ máy quay đầu xe về.

Khương Ninh đi được một đoạn, nghe thấy tiếng xe máy, cô quay lại nhìn, chỉ kịp bắt được một cái bóng màu đen.

Cô nở nụ cười, tốc độ rất nhanh.

+++

Khương Ninh về đến nhà, nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói, cô liền đi vào.

Khương Ninh, về rồi đấy à?. Trần Lệ Trân thấy Khương Ninh, lập tức đứng dậy, bên cạnh, Lưu Vân cũng đứng dậy theo.

Lưu Vân nhìn Khương Ninh lo lắng, nở nụ cười gượng gạo: Con tan làm rồi à?.

Khương Ninh thấy Lưu Vân, sắc mặt trầm xuống, không chào hỏi, giọng điệu khó chịu: Bà tới đây làm gì?.

Sắc mặt Lưu Vân cứng đờ, lúng túng mở miệng: Lệ Trân nói con đã về... Nên mẹ đến để thăm con.

Khương Ninh im lặng, vẻ mặt hết sức cau có.

Trần Lệ Trân phá tan bầu không khí nặng nề, vẫy tay về phía Khương Ninh: Con bé này, mẹ con bao nhiêu năm không gặp con rồi, con nói chuyện với bà ấy đi.

Khương Ninh lạnh lùng liếc Lưu Vân, rồi nhìn Trần Lệ Trân, cao giọng: Mẹ.

Lưu Vân biến sắc, ánh mắt lập tức hiện sự đau khổ.

Khương Ninh nói tiếp: Con mệt, con lên lầu trước đây.

Nói xong, cô xoay người ra khỏi phòng khách, không quay đầu lại.

Trần Lệ Trân hơi lúng túng: Con bé này, vẫn không hiểu chuyện gì cả.

Lưu Vân cười khổ, lắc đầu bất lực: Không thể trách nó.

Khương Ninh về phòng nhưng không bật đèn, cô tựa người vào cánh cửa, ánh mắt hơi đờ đẫn.

Cô đã quên bao nhiêu lâu rồi mình chưa gặp Lưu Vân, người mẹ ruột của cô.

Cô không nhớ nhiều lắm về Lưu Vân. Nhưng kỷ niệm sâu sắc nhất là năm cô bốn tuổi, Lưu Vân đã mang cô cho vợ chồng Khương An lúc ấy không thể sinh nở, để vác về một bao bột mì.

Đúng, một bao bột mì, cuộc đời của Khương Ninh chỉ rẻ mạt như vậy thôi.

8. Chương 8

Khương Ninh mơ thấy lần đầu tiên mình và Lý Hoàng Huy gặp nhau.

Lễ tốt nghiệp năm ấy, người đến tuyển dụng đông nghìn nghịt, chật kín trước mỗi điểm tuyển dụng, tiếng nói ồn ào náo nhiệt.

Khương Ninh ôm sơ yếu lý lịch vất vả chen khỏi đám đông, cô chưa kịp thở hắt ra đã bị ai đó đẩy lên trước lão đảo mấy bước, chân vấp ngã lặn xuống đất. Theo phản xạ, cô giơ tay chống đỡ cơ thể, bộ hồ sơ ôm trong lòng rơi lả tả.

Cô chật vật đứng dậy, nhặt bộ hồ sơ trước. Nhưng trong tầm mắt bỗng xuất hiện một bóng người, cô ngẩng lên thấy một đôi giày tây, là một người đàn ông tướng mạo đàng hoàng. Anh ta ngồi xổm xuống, vươn tay nhặt giúp cô bộ hồ sơ, sau đó tiện tay mở ra.

Cô tốt nghiệp khóa này à?. Anh ta đưa mắt nhìn cô, giọng điệu trầm ổn, khiến cô có cảm giác không gian mà nghiêm.

Cô khẽ gật đầu.

Anh ta đứng lên, cô cũng đứng lên theo. Anh ta cầm hồ sơ của cô, quơ quơ trước mặt, hỏi: Cho tôi một bộ được không?.

Cô sửng sốt, không kịp suy nghĩ đã trả lời: Được.

Khung cảnh thay đổi, Khương Ninh lại mơ thấy ở cổng công ty, vẻ mặt Trương Ly dữ tợn, gương nanh múa vuốt nhào về phía trước, túm tóc cô, miệng mắng xối xả: Con hồ ly tinh này, quyến rũ chồng người khác, không biết xấu hổ....

Cô hoảng sợ tránh né, rất đông người bu xung quanh, ánh mắt họ thờ ơ, khinh bỉ, coi thường, chế nhạo và ghê tởm. Cô giống như một kẻ bị lột hết quần áo, phơi bày dưới ánh mặt trời, bị mọi người vây xem. Cuộc chinh phạt khiến tất cả tự tôn và kiêu ngạo đều tan rã trong khoảnh khắc ấy.

Khương Ninh giãy dụa bưng tỉnh. Cô mở to mắt nằm trên giường một lúc. Cuối cùng, vén chăn ôm trán mệt mỏi ngồi dậy. Cô cầm điện thoại để bên cạnh lên, mở xem, như mọi khi có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Lý Hoằng Huy.

Cô lạnh mặt, bực bội ném di động ra giường.

Sau khi thay quần áo trang điểm xong xuôi, cô nhìn đồng hồ, hôm nay muộn hơn so với mọi hôm một chút. Theo như kinh nghiệm lần trước, muốn bắt được chuyến xe tiếp theo, cô sẽ phải đợi ít nhất nửa giờ nữa, và tất nhiên cô sẽ bị đi làm muộn. Cô không muốn giai đoạn đầu mới vào việc đã làm cho người ta có ấn tượng không tốt.

Trong nhà không có chiếc xe nào phù hợp. Xe máy của Khương An thì cô không biết đi, chỉ còn dư lại một chiếc xe đạp.

Khương Ninh dắt xe đạp ra khỏi nhà, đeo túi đạp đi.

Hôm nay trời nhiều mây, nắng không gắt, cô đạp xe khá vững. Nhưng không ngờ được nửa đường lại xảy ra chuyện. Sau khi xe lao xuống dốc thì bắt đầu chao đảo rung lên bần bật, tình huống giống y như hôm trước.

Do đã có kinh nghiệm, nên với tình huống lần này cô không thấy lạ lắm. Nhưng chiếc xe xảy ra chuyện đúng vào thời điểm quan trọng khiến cô không khỏi bực mình.

Cô xuống xe, đẩy nhanh về phía trước. Chỉ một lát sau, cô đã đến cửa hàng sửa xe của Vu Dương.

Khương Ninh nhìn từ trong ra ngoài không thấy ai, cô dựng xe ở chỗ hôm nọ, bước lại cửa, gọi với vào bên trong: Có ai không?.

Vu Dương xốc rèm vải từ trong căn phòng bên cạnh đi ra, thấy Khương Ninh anh ngạc nhiên, hỏi: Chuyện gì vậy?.

Khương Ninh nghiêng người sang bên, chỉ chỉ chiếc xe đạp sau lưng: Xe lại hỏng rồi.

Vu Dương nhìn lốp xe lập tức hiểu vấn đề. Anh đang định quay người vào trong cửa hàng lấy dụng cụ thì Khương Ninh lên tiếng: Xe cứ để ở chỗ anh đã, buổi tối tôi qua lấy.

Vu Dương chưa kịp đáp, Khương Ninh đã vội vã xoay người rời đi. Đi được mấy bước cô bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Vu Dương, hỏi: Anh chở tôi đi làm được không?.

Vu Dương không ngờ cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, nên nhất thời không trả lời.

Khương Ninh đi về phía anh: Chẳng phải anh cũng phải đi đón khách sao? Thế nào? Không lẽ công việc này chỉ làm buổi tối?

Nói xong, cô dừng lại, nở nụ cười dịu dàng.

Vu Dương nhúm mày, nụ cười của Khương Ninh càng sâu hơn, cô phát hiện anh thường xuyên cau mày.

Đi không?. Khương Ninh hỏi anh.

Vu Dương mím môi, đi đến dắt chiếc xe máy bên cạnh ra, dang chân ngồi lên, sau đó đưa mắt nhìn Khương Ninh, ý bảo cô lên xe.

Khương Ninh giương khóe môi, đi về phía anh, quét một vòng đầu xe, không thấy hai chiếc mũ bảo hiểm hôm qua. Cô vươn tay vỗ nhẹ chỗ ngồi đằng sau, sau đó dang chân ngồi sau lưng anh.

Cửa hàng của anh thì sao? Không phải đóng cửa à?. Khương Ninh hỏi.

Vu Dương vừa khởi động xe vừa trả lời: Không cần.

Khương Ninh nhìn gáy anh, nhắc: Tôi bị muộn rồi.

Vu Dương không quay đầu lại, chỉ hỏi một câu: Ngồi vững chưa?.

Rồi.

Vu Dương đạp chân ga, chiếc xe vọt lên, sau khi tăng tốc liền hòa vào dòng xe, như một con cá nhanh nhẹn xuyên qua những chiếc ô tô.

Khương Ninh vẫn một tay đỡ sau lưng, một tay vịn đầu gối giống như tối hôm nọ. Có lẽ bởi vì câu nói của cô mà tốc độ xe của anh nhanh hơn lần trước.

Xe dừng trước cửa ngân hàng, Vu Dương quay đầu nói: Đến rồi.

Khương Ninh xuống xe, nhìn mặt anh, hỏi: Sao anh biết tôi làm ở đây?.

Hình như Vu Dương đã bị cô hỏi khó, gương mặt hiện vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, nói một câu không mấy tự nhiên: Tôi đi trước đây, trong cửa hàng không có ai.

Khương Ninh không hỏi tới, tránh ra sau mấy bước, đồng thời bảo: Tôi còn chưa trả tiền anh.

Không cần. Vu Dương nói xong cảm thấy không ổn, tiếp tục giải thích: Buổi tối cô đưa cùng tiền sửa xe đi.

Chị Khương Ninh. Lâm Khả Ný vừa ở đâu đi đến.

Khương Ninh cất tiếng chào hỏi.

Vu Dương nhanh chóng quay đầu xe, không chào Khương Ninh, cứ thế đạp chân ga, nhanh như chớp phóng xe đi.

Lâm Khả Ný nhìn bóng lưng Vu Dương, cười mập mờ với Khương Ninh: Bạn trai chị à? Trông đẹp trai đấy.

Khương Ninh lắc đầu: Không phải.

Người quen?.

Không phải.

Lâm Khả Ný dò hỏi: Vậy là ai? Sao lại đưa chị đi làm?.

Khương Ninh nheo mắt nhìn hướng Vu Dương rời đi không còn thấy bóng. Cô nói: Chỉ là người qua đường thôi.

+++

Vu Dương chạy xe một mạch về cửa hàng. Anh dừng xe xong, quay lại nhìn chiếc xe đạp của Khương Ninh dựng ở cửa, thoáng cái liền nhớ tới ánh mắt cô nhìn anh, vừa lạnh lùng, vừa như nhìn thấu lòng người.

Sao anh biết tôi làm việc ở đây?.

Rõ ràng, trong lúc đón khách, anh đã vô tình nhìn thấy cô mặc đồng phục đứng trước cửa ngân hàng. Đối với câu hỏi của cô, anh biết mình có thể trả lời gãy gọn dứt khoát. Nhưng vừa rồi, một câu anh cũng không giải thích được.

Cảm giác, không đúng ở đâu đó.

Vu Dương cau mày, thâm tâm dự chừng có chút bực bội.

Anh đứng một chỗ hút thuốc, đợi đến khi thuốc đã tàn, anh mới vào trong cửa hàng lấy dụng cụ, đổ một chậu nước, thuần thực bơm căng lốp trước, nhổ chiếc đinh ra ném vào trong hộp dụng cụ.

Chỉ trong chốc lát đã vá xong lốp xe, anh bơm căng, lấy tay bóp bóp. Khi chắc chắn không còn xì hơi ra nữa, anh mới đứng dậy cẩn thận quan sát chiếc xe.

Một chiếc xe đạp bình thường nữ tính, toàn thân xe màu trắng có đôi chỗ bị ố vàng, nhìn vẻ ngoài có lẽ đã qua nhiều năm. Đầu xe có nhiều chỗ bị rỉ sét loang lổ. Vu Dương đưa tay đạp ngược pê đan, dây xích liền phát ra tiếng ken két, lọc cọc chuyển động.

Anh quay vào trong cửa hàng lấy ra một lọ dầu bôi trơn, ngồi xổm xuống, vừa xoay pê đan, vừa tra dầu lên dây xích, cho đến khi xích xe chuyển động trôi chảy mới dừng tay.

Vu Dương đẩy nắp lọ dầu để sang bên, đứng dậy dang chân ngồi lên, đạp xe tiến phía trước mấy bước, sau đó bóp phanh, chiếc xe vẫn di chuyển một đoạn mới ngừng lại.

Lắm bệnh thật. Anh thì thầm.

+++

Giờ nghỉ trưa, Khương Ninh từ chối lời mời của Lâm Khả Ny, đi thẳng đến quán cơm mà Từ Giai Tú đã hẹn.

Khương Ninh, ở đây. Từ Giai Tú vẫy tay.

Khương Ninh ngồi xuống.

Gọi món trước đi. Ăn gì nào?.

Khương Ninh đáp: Cậu chọn đi, mình gì cũng được.

Từ Giai Tú gật đầu: Vẫn không ăn đồ cay như trước kia hả?.

Ừ.

Từ Giai Tú liền chọn ít rau xào theo khẩu vị của Khương Ninh, trong lúc chờ, cô hỏi Khương Ninh: Công việc mới thế nào, có thấy hợp không?.

Ừm. Khương Ninh trả lời: Cũng tạm được.

Bố mẹ cậu không nói gì nữa à?.

Không.

Vậy thì tốt rồi.

Giữa bữa ăn, Từ Giai Tú lại hỏi: Mấy ngày qua, Tiền Cường đến tìm cậu phải không?.

Khương Ninh nâng mí mắt lên: Ừ.

Mình biết ngay mà. Từ Giai Tú mĩa mai: Hôm qua mình gặp hấn, hấn hỏi số điện thoại của cậu đấy.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn cô.

Mình chưa cho. Từ Giai Tú nói: Nhưng cậu phải cẩn thận một chút, nếu hấn vẫn quần lấy cậu thì sẽ không dễ đuổi đi đâu.

Biết rồi.

Từ Giai Tú vươn người ra trước dò xét, hạ giọng: Nghe nói đêm qua cảnh sát lên núi tập kích, bắt được mấy người. Cô nhỏ phì một cái: Thật đáng đời.

Khương Ninh lấy dưa bắp thức ăn, không đề cập đến chủ đề này.

Cậu nói xem vì sao Tiền Cường vẫn chưa bị bắt?.

Vận may thôi. Khương Ninh trả lời hờ hững.

Phì, cái gì mà vận may chứ. Từ Giai Tú nhìn xung quanh, nói: Nghe nói mỗi lần “lên núi”, hẳn đều thuê người đứng dưới chân núi canh gác. Chỉ một động tĩnh nhỏ liền có người chạy nhanh lên núi thông báo. Điều đó khiến đến bây giờ hẳn vẫn chưa bị bắt đấy.

Thuê người?.. Khương Ninh nhú mày: Có người tình nguyện à?.

Từ Giai Tú liếc mắt: Chỉ cần có tiền, ở đâu mà chẳng có người. Không chỉ những kẻ vô công rồi nghề trên trấn tình nguyện làm việc này. Ngay cả đám học sinh trung học, học hành không đàng hoàng cũng chịu làm để có tiền chơi game.

Khương Ninh nghĩ đến cậu thiếu niên hôm trước, trong thâm tâm nhất thời có cảm giác khó hiểu.

Ầy dà, không nói nữa không nói nữa, mắt cả hững. Từ Giai Tú vẫy vẫy tay: Cuối tuần này chúng ta vào trong nội thành chơi đi?.

Cậu không đi thăm Ngô Phong à?.

Anh ấy đi công tác rồi. Thế nào, đi không?.

Khương Ninh khẽ gật đầu: Ừ.

+++

Tin tin.

Hết giờ làm việc, Khương Ninh thay quần áo ra khỏi ngân hàng. Cô đang định đi về phía trạm xe buýt thì nghe thấy tiếng còi xe vang lên. Cô hoảng hốt, quay đầu nhìn.

Trông thấy Vu Dương, cô hơi ngạc nhiên, hỏi: Sao anh lại ở đây?.

Vu Dương giải thích: Lát nữa tôi có việc nên phải đóng cửa hàng sớm, sợ cô không lấy được xe.

Sao anh không mang xe của tôi tới đây?.

Vu Dương thoáng im lặng, một lát sau mới trả lời: Tôi đưa cô về cửa hàng.

Khương Ninh biết, như thế cũng tốt, cô đỡ phải đi một đoạn ra trạm xe buýt.

Cô đi xuống cầu thang, Vu Dương đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm, cô liếc nhìn nhưng không nhận.

Vu Dương cúi đầu phát hiện ra đó chính là chiếc mũ màu đỏ. Anh rút tay, cầm chiếc mũ bảo hiểm treo trở lại, lấy chiếc mũ khác đưa cho cô.

Khương Ninh hơi mấp máy môi, cầm mũ đội lên.

Họ nhanh chóng trở về đến cửa hàng, cửa vẫn mở, không gian nho nhỏ nhìn một phát liền thấy hết. Lúc Khương Ninh xuống xe đưa mũ bảo hiểm cho anh, cô hỏi: Anh ra ngoài không đóng cửa à? Không sợ bị trộm sao?.

Vu Dương nhận mũ treo lên đầu xe, trả lời cô: Không sợ.

Khương Ninh cười. Có phải anh rất yên tâm về người dân ở trấn Thanh Vân không?

Vu Dương xoay người xuống xe: Tôi đã sửa xong xe cho cô, cô dắt đi được rồi đấy.

Khương Ninh nhìn chiếc xe, hỏi: Sao lại hết hơi vậy?.

Nghiền phải đinh.

Lại là đình à? Đường cái lấy đâu ra nhiều đình thế?.

Vu Dương ho một tiếng, không trả lời.

Khương Ninh nhìn anh, nói một câu không hề đoán trước: Tôi sẽ bao anh.

Nghe vậy, Vu Dương trừng mắt nhìn cô. Anh nhú mày quan sát vẻ ngang ngạnh tràn trong mắt cô.

Khương Ninh bật cười: Đừng hiểu lầm, tôi muốn bao hết xe của anh. Cô giải thích: Tôi bắt xe đi làm không tiện. Nếu có anh đưa đón sẽ bớt gặp chuyện.

Sau khi nghe cô nói xong, lông mày Vu Dương chẳng những không giãn ra mà nhăn càng sâu hơn.

Cô nói tiếp: Mỗi tháng tôi phải làm hơn hai mươi ngày, cứ cho là ba mươi ngày đi. Hàng sáng, sớm hay muộn, anh đến đón tôi. Dựa theo giá anh đưa ra lần trước, tôi sẽ trả anh mỗi tháng 300 đồng, được không?.

Vu Dương im lặng, đôi mắt sâu nhìn Khương Ninh chăm chú, dường như muốn nhìn xuyên qua người cô xem cô đang bàn tính điều gì.

Không hài lòng với giá tiền này à?. Khương Ninh hỏi.

Vu Dương mím môi, cuối cùng lên tiếng: Được.

Nghe câu trả lời của anh, Khương Ninh gật gật đầu cầm đi động, nhún vai cái rồi đưa cho anh.

Vu Dương không hiểu.

Nhập số của anh vào đây.

Vu Dương nghe theo, sau đó trả điện thoại lại cho cô.

Lúc Khương Ninh nhập tên, cô bỗng dừng động tác, ngẩng đầu hỏi anh: Tên?.

Hả?.

Tên anh?.

Vu Dương nhìn cô, mở miệng đáp: Vu Dương.

Dương trong "mặt trời" ấy hả?.

Ừ.

Khương Ninh lưu số xong, gọi luôn.

Điện thoại trong túi Vu Dương vang lên, tiếng chuông đơn điệu. Cô nhìn anh, cúp máy: Khương Ninh, tên tôi đây.

9. Chương 9

Sáng ngày hôm sau, Khương Ninh dậy sớm. Lúc từ trên lầu đi xuống, Trần Lệ Trân đang làm bữa sáng, nhìn thấy cô, bà có chút ngạc nhiên: Hôm nay đi sớm vậy? Lát nữa cháo mới nấu xong.

Khương Ninh nhìn đồng hồ: Con không ăn đâu. Con phải đi sớm vì có cuộc họp đầu giờ.

Cô cầm túi xách, chào Khương An và Trần Lệ Trân rồi ra khỏi cửa. Cô đi rất nhanh, từ xa đã nhìn thấy Vu Dương. Anh đang ngồi dựa xe máy, hai chân vắt chéo, tay kẹp điều thuốc, nhìn chăm chú ra đường cái, như đang trầm tư.

Nhìn thấy anh, Khương Ninh không vội nữa, cô sửa sang lại tóc mai bị gió thổi bay, điều chỉnh hơi thở, khoan thai đi về phía anh, vừa đi vừa quan sát. Anh mặc chiếc áo đen ngắn tay, chiếc quần jeans bạc thếp, đầu đinh gọn gàng. Nhìn từ phía sau giống như một quả cầu đen nho nhỏ.

Khương Ninh đã gặp rất nhiều thợ sửa xe, lối ăn mặc này của anh giống với bọn họ. Nhưng lại khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau, không nhếch nhác, không luộm thuộm, mà sạch sẽ thoải mái hơn.

Cô còn chưa đi đến trước mặt, Vu Dương như đã cảm nhận được quay đầu lại, nhìn sang.

Anh đến sớm vậy?. Khương Ninh bước đến bên cạnh chiếc xe máy.

Ừ. Vu Dương gạt đầu, ngắt điều thuốc ném vào thùng rác để bên, gỡ chiếc mũ ở đầu xe xuống đưa cho cô.

Khương Ninh nhận lấy, chiếc mũ bảo hiểm không phải màu đỏ cũng không phải màu đen, mà là màu xanh sáng.

Một chiếc mũ bảo hiểm mới toanh.

Khương Ninh nhìn mấy giây rồi ngẩng lên nhìn anh. Ánh mắt Vu Dương không né tránh. Cô đưa tay khê đẩy chiếc mũ về phía anh, bảo: Nóng lắm, không muốn đội.

Vu Dương dừng tay, nhìn cô không nói gì, treo chiếc mũ về vị trí cũ, khởi động xe, quay đầu dùng ánh mắt ý bảo cô lên xe.

Đúng là khó hiểu, cô oán thầm. Sau đó, dùng tay vỗ vỗ chỗ ngồi đằng sau, vịn vai anh ngồi lên: Đi thôi.

Vu Dương thấy cô ngồi xong, thoáng buông lỏng tay, vặn ga, đưa cô ra đường cái.

Sáng sớm, trên đường không nhiều xe, Vu Dương hơi tăng tốc, bỗng cảm giác người sau lưng vỗ vỗ vai mình, anh nghe thấy cô nói: Dừng phía trước nhé.

Vu Dương hơi ngạc nhiên, bóp phanh cho xe dừng ven đường: Có việc gì à?.

Khương Ninh xoay người xuống xe, không giải thích, cô chỉ bảo: Anh đợi ở đây một lát.

Nói xong, cô chạy sang bên đường, anh nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô, thấy cô tiến vào một quán ăn nhỏ, lát sau cầm hai túi nhỏ đi ra.

Khương Ninh lại chạy sang, dang chân ngồi lên phía sau: Đi thôi.

Vu Dương khởi động xe lần nữa, lúc dừng ở cửa ngân hàng, Khương Ninh bước xuống, lấy tay lau cổ.

Tháng sáu, mặc dù trời vẫn còn sáng sớm nhưng hết sức khô nóng. Khương Ninh sợ nóng, cứ nóng lên là cô dễ đổ mồ hôi, may mà trên đường không có nhiều xe, nếu không đi trên đường, bụi bặm dính lên mặt, trang điểm cẩn thận mấy cũng hỏng.

Khương Ninh chưa vào ngân hàng ngay, cô bước lên trước đầu xe, giơ chiếc túi cầm trên tay lên: Bánh bao nhân, của anh này.

Vu Dương ngạc nhiên nhìn, vẻ mặt cô không cảm xúc, vẫy tay bảo anh: Năm rưỡi tôi tan làm. Nói xong, cô quay người đi vào ngân hàng.

Vu Dương đứng nguyên một chỗ cau mày nhìn túi bánh bao một lúc xong mới rời đi.

Này, chị Khương Ninh.

Khương Ninh vừa tới cửa ngân hàng đã bị Lâm Khả Ny gọi với, cô đứng im đợi cô lại gần.

Lâm Khả Ny kéo tay Khương Ninh: Chào buổi sáng.

Chào buổi sáng.

Mới sáng sớm chị lại gặp “người qua đường” đấy à?. Lâm Khả Ny chớp chớp mắt nhìn Khương Ninh, tỏ ý trêu chọc.

Khương Ninh biết rõ lúc này cô ấy đã nhìn thấy Vu Dương nên không giấu diếm: Tôi thuê anh ta đưa đi làm.

Làm tài xế á?.

Khương Ninh từ chối cho ý kiến: Đi thôi, còn phải mở cuộc họp đầu ngày đấy.

Vâng.

Buổi sáng, Khương Ninh vẫn làm việc theo tuần tự, nghiệp vụ thao tác bắt đầu thuận thực, không mắc phải sai lầm gì. Đôi khi ngẫm lại, cô giạt mình tưởng như vừa quay về thời kỳ mới tốt nghiệp xong, lui bước trước đam mê, không có động lực, chỉ còn lại một thân một mình chật vật nhếch nhác.

Giữa trưa, Lâm Khả Ny hẹn cô đi ăn cơm, Khương Ninh đồng ý. Hai người đến một quán cơm nhỏ gần đó. Trong lúc ăn, Lý Hoàng Huy gọi điện cho Khương Ninh, cô thẳng tay ngắt điện thoại, anh ta không buông tha, điện thoại lại rung lên lần nữa.

Khương Ninh từ chối không tiếp, bật chế độ máy bay, sau đó để sang một bên.

Lâm Khả Ny ghé mắt, hỏi: Bạn trai chị à?.

Không phải.

Không phải bạn trai mà gọi đi gọi lại cho chị thế à?. Lâm Khả Ny lẩm bẩm, ghé người, thấp giọng hỏi: Không phải điện thoại lừa đảo đấy chứ? Là dân của trấn Thanh Vân gọi đúng không? Dân bản địa lừa gạt người bản địa?.

Khương Ninh bật cười: Không phải.

Vậy nói thật đi, người đàn ông lúc sáng là bạn trai của chị?.

Khương Ninh nghĩ đến Vu Dương, lắc đầu: Không phải.

Chị vẫn độc thân à?.

Ừ.

Lâm Khả Ny ngạc nhiên: Chị xinh xắn thế này mà lại không có bạn trai?.

Khương Ninh giương mí mắt lên, giọng điệu bình thản: Ừ.

Không sao, giờ ở trấn Thanh Vân còn nhiều cường hào đeo nhẫn vàng, dây chuyền vàng mà.

Khương Ninh cười thành tiếng.

Còn Tiền Cường....

Lâm Khả Ny không nói tiếp, ngược mắt nhìn Khương Ninh đang nhìn mình. Cô im lặng một lúc, sau đó thì thào một câu: Thật sự nhìn không phải người tốt.

+++

Tối tan tầm, Khương Ninh thay quần áo ra khỏi ngân hàng. Cô nhìn đồng hồ, năm giờ bốn mươi, Vu Dương chưa tới.

Đang đợi tài xế của chị à?. Lâm Khả Ny đi ra vỗ vỗ vai cô.

Ừ.

Em đi trước đây.

Ừ.

Khương Ninh đứng chờ, cô cúi đầu đi chân xuống đất, bên tai thấp thoáng truyền đến tiếng động cơ xe. Cô ngẩng lên nhìn ra đường.

Vu Dương rẽ một cái, tiếng ma sát kèm theo tiếng phanh gấp, chiếc xe dừng trước mặt cô. Vu Dương bỏ mũ xuống, nhìn cô: Ở cửa hàng có chút việc.

Khương Ninh gật đầu: Ừ.

Vu Dương không biết phải nói gì, anh gỡ chiếc mũ bảo hiểm màu lam ra đưa cho cô. Bỗng nghĩ cô ngại nóng, đang định thu tay lại, Khương Ninh đã cầm lấy chiếc mũ trước anh một bước.

Vu Dương mím môi dưới: Cô....

Anh Dương?.

Vu Dương chưa kịp nói hết câu đã bị ngắt lời, anh quay đầu thấy Triệu Tiểu Viên đứng cách đó hai mét, vẻ mặt hồ nghi nhìn anh và Khương Ninh.

Khương Ninh cũng quay lại nhìn, cảm thấy cô ta trông quen mắt. Nghĩ kỹ mới nhớ ra cô ta chính là em gái ở quầy thu ngân trong siêu thị hôm trước.

Triệu Tiểu Viên đi đến, Vu Dương hỏi cô ta: Sao cô lại ở đây?.

Em tới lấy tiền. Cô ta trả lời, đưa mắt nhìn Khương Ninh, hỏi: Còn anh, anh làm gì ở đây?.

Vu Dương khởi động máy, trả lời: Sau hãy nói. Sau đó, anh đội mũ bảo hiểm lên, quay sang bảo Khương Ninh: Lên đi.

Triệu Tiểu Viên ngạc nhiên mở to mắt, chần chừ nhìn Vu Dương và Khương Ninh.

Khương Ninh nhìn anh, hỏi: Hôm nay anh có việc à? Tôi có thể tự mình về.

Không có việc gì. Vu Dương rò ga: Đưa cô về trước đã.

Khương Ninh nhìn Triệu Tiểu Viên đang trừng mắt quan sát, im lặng cầm chiếc mũ bảo hiểm màu đen trên tay đội lên đầu, sau đó dang chân ngồi phía sau.

Ngồi vững rồi hả?.

Khương Ninh kéo tấm kính mũ bảo hiểm ra, đáp: Vâng.

Vu Dương nhấn ga một cái, chiếc xe liền vọt lên chạy ra ngoài, tiến thẳng đường cái, sắp nhập vào dòng xe cộ.

Triệu Tiểu Viên đứng nguyên một chỗ, nhìn hướng bọn họ rời đi, ánh mắt tràn vẻ ngạc nhiên và tức giận.

Vu Dương chạy xe với tốc độ vừa phải, vững vàng như mọi ngày. Lúc đến giao lộ, có một chiếc xe máy bất ngờ xông ra, anh lập tức bóp phanh. Theo quán tính, cơ thể hai người đều nghiêng về phía trước, Khương Ninh đâm sầm vào lưng Khương Ninh.

Vu Dương quay đầu hỏi Khương Ninh: Có sao không?.

Không sao. Khương Ninh trả lời, đồng thời dịch người ra sau một chút, kéo khoảng cách với anh.

Vu Dương khởi động xe lần nữa, tốc độ chậm lại, cẩn thận đi qua giao lộ.

Đến ngã tư nhà Khương Ninh, cô xoay người xuống xe, tháo mũ bảo hiểm, đưa tay sửa mái tóc hơi rối.

Vu Dương nhận lấy móc lên đầu xe. Anh quay sang thấy cô đang lau mồ hôi trên trán. Có lẽ cô sợ nóng thật, đi một đoạn đường ngắn như vậy, chân tóc và cánh mũi rịn một lớp mồ hôi.

Khương Ninh vừa cúi đầu mở túi xách vừa bảo: Để tôi trả tiền anh.

Không cần. Vu Dương nói, vì đội mũ bảo hiểm nên giọng nghèn nghẹn.

Khương Ninh dừng tay nhìn về phía anh.

Vu Dương ho một tiếng: Hết tháng thanh toán một thể.

Khương Ninh ngẫm nghĩ thấy thể cũng tiện, cô liền gật đầu: Được.

Hai người nhất thời không nói chuyện, cũng không quen chào tạm biệt, cuối cùng vẫn là Khương Ninh phát tay: Về hẹn hò với bạn gái anh đi.

Vu Dương nghe vậy, ngạc nhiên nhìn cô nhưng không giải thích gì thêm, khởi động xe quay đầu rời đi.

Khương Ninh đứng một lát, xoay người đi vào nhà.

Lúc về đến nhà, Trần Lệ Trân đang ở sân rửa rau. Thấy cô, bà hỏi: Về rồi à? Muộn thế?.

Vâng.

Lại giúp mẹ rửa rau đi.

Vâng. Khương Ninh để túi sang bên, xắn tay áo lên đi tới để giúp.

Trần Lệ Trân hỏi cô: Có phải con mang xe đạp đi sửa không vậy?.

Dạ?.

Hôm nay mẹ đi chợ, đạp xe thấy tốt hơn trước nhiều, phanh cũng ăn lắm.

Khương Ninh dừng tay, nhìn chăm chăm vào mấy cọng rau, khẽ cười.

Trần Lệ Trân đứng bên nhìn cô rửa rau, thi thoảng thăm dò, giả bộ lơ đãng, hỏi: Công việc thế nào rồi?.

Cũng tạm ạ.

Mẹ nói này, tìm việc trong thành phố đi, đừng về nơi khổ ho co gáy này nữa.

.... Khương Ninh tập trung rửa rau, không quan tâm đến mấy câu lảm nhảm theo thói quen của bà.

Ở đây tiền lương ít như vậy, nuôi bản thân con còn khó, đừng nói đến giúp đỡ bố mẹ. Trần Lệ Trân lẩm bẩm, dò hỏi: Không thì con nghe lời mẹ khuyên, đi theo người ta “lên núi” học mấy hôm, đến lúc đó....

. Mẹ.... Khương Ninh dừng tay cắt ngang lời bà: Con không đi.

Ấy dà, con bé này, mẹ bảo Có đường tắt con không đi nên mẹ phải vạch ra cách này. Trần Lệ Trân chỉ tiếc rên sất không thành thép, lảm nhảm một hai câu thấy Khương Ninh không phản ứng gì liền thôi. Một lát sau, bà lại hỏi: Con ở bên ngoài... Có bạn bè gì không? Hôm trước mẹ nghe Từ Giai Tú nói bạn trai cũ của con là người có tiền?.

Khương Ninh vớt rau vào trong rổ, vốn không định trả lời, thấy vẻ mặt chờ đợi của bà, cô đành trả lời: Con chia tay rồi.

Chia tay rồi?. Trần Lệ Trân cao giọng: Sao lại chia tay?.

Khương Ninh rử mắt xuống, rửa tay không trả lời.

Trần Lệ Trân không chịu buông tha: Hỏi con sao con không trả lời? Vì sao lại chia tay hả?.

Khương Ninh hơi bực mình: Không hợp thì chia tay.

Ấy dà, mẹ nói con... Sao lại không hợp chứ? Chẳng phải mài giũa là sẽ hợp sao?. Trần Lệ Trân hơi sốt sắng: Người ta lắm tiền nên hơi nóng nảy, con nhịn một chút là được thôi.

Khương Ninh nhú mày: Mẹ, chia tay rồi, mẹ còn khuyên giải gì nữa?.

Không thể... quay lại được à?.

Không thể. Khương Ninh trả lời như chém đinh chặt sắt.

Con....

Con rửa rau xong rồi, con đi lên trước đây. Khương Ninh thấy bà đang định nói tiếp, vội vã ngắt lời, cầm túi đi lên lầu.

Con ở bên ngoài bao năm như vậy, công việc thì mất, người cũng không giữ được, học hành nhiều thế để làm gì chứ, sớm biết vậy tiết kiệm học phí cho xong....

.... Khương Ninh đi được mấy bước, cảm thấy tức giận, quay đầu lại đáp trả: Không vợ vét được gì à? Chẳng phải các người vợ được 10 vạn sửa nhà đấy thôi.

À...cô...tôi. Trần Lệ Trân nghẹn họng bởi câu đáp trả lần này của cô, trong lòng hơi chột dạ, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Khương Ninh không đứng lại, đi thẳng lên lầu.

10. Chương 10

Lúc Vu Dương quay lại cửa hàng, Triệu Tiểu Viên đang chờ ở cửa, vừa thấy anh về cô ta liền chạy ra đón. Anh Dương, cô gái vừa rồi là ai vậy?.

Vu Dương dừng xe, vừa hạ mũ bảo hiểm xuống, vừa trả lời: Người thuê xe.

Triệu Tiểu Viên truy vấn: Thuê xe sao anh phải đặc biệt đi đón như vậy?.

Vu Dương vào trong cửa hàng, Triệu Tiểu Viên theo sát đằng sau: Có phải anh để ý chị ấy không?.

Vu Dương bỗng nhớ tới gương mặt của Khương Ninh. Anh cau mày, dừng bước, quay đầu nhìn Triệu Tiểu Viên: Đừng đoán mò.

Triệu Tiểu Viên thấy thái độ lập lờ nước đôi của anh, cô ta không dám tỏ thái độ. Nhớ lại gương mặt xinh xắn của người phụ nữ kia, trong lòng cảm thấy bất an. Vì vậy, cô ta năn nỉ: Anh Dương, anh đừng làm việc cho chị ấy nữa được không?.

Vu Dương xoay người: Tiểu Viên, cô đừng làm loạn, tôi còn phải kiếm tiền.

Em.... Triệu Tiểu Viên nóng nảy: Anh muốn kiếm tiền, vậy chúng ta “lên núi” kiếm tiền cho nhanh, đâu cần phải khổ cực như vậy. Chúng ta kiếm được tiền là có thể về nhà rồi.

Tiểu Viên. Vu Dương kiên quyết cắt ngang lời cô ta, giọng anh trầm xuống: Đừng nghĩ tới những thứ không thể đạt được ấy, phải mất bao nhiêu bản lĩnh mới kiếm được số tiền như thế.

Triệu Tiểu Viên thấy anh lộ vẻ không vui, lại sợ làm anh khó chịu, cô ta không dám nói nhiều, chỉ đáp một câu: Em biết rồi.

Vu Dương đi vào trong cửa hàng, xóc rèm cửa lên. Anh sống phía sau cửa hàng, một phòng ngủ, một căn bếp và một nhà vệ sinh, chỗ sinh hoạt không được rộng lắm, có vẻ hơi chật chội.

Triệu Tiểu Viên theo Vu Dương vào, cô ta thấy anh đi vào phòng ngủ liền dừng bước bảo anh: Để em đi nấu cơm cho anh.

Vu Dương không trả lời, tựa cửa sổ phòng ngủ hút thuốc. lát sau, anh thấy điện thoại trong túi rung lên, liền ngậm điều thuốc vào miệng, thò tay lấy điện thoại ra, anh ấn nhìn, là một tin nhắn.

Đến từ Khương Ninh: Ngày mai tôi được nghỉ, không cần tới đón.

Chỉ một câu nhưng Vu Dương đọc đi đọc lại mấy lần mới rời mắt khỏi màn hình. Anh rít mạnh mấy hơi thuốc rồi tắt đi, sau đó ra khỏi phòng ngủ, cầm đồ nghề chuẩn bị làm cho xong công việc còn dang dở.

+++

Chủ nhật, Khương Ninh và Từ Giai Tú vào thành phố chơi. Bọn cô bắt xe trong nhà ga của thị trấn, lúc lên xe không có ai, đến giờ xuất phát, trên xe ngoại trừ lái xe và người bán vé, thêm Khương Ninh và Từ Giai Tú, tổng cộng cũng chỉ có năm người.

Khương Ninh thấy hơi lạ, lẽ ra chủ nhật, người vào trong thành phố sẽ phải đông hơn ngày thường mới đúng. Cô quay đầu hỏi Từ Giai Tú: Sao hôm nay ít người đi xe vậy nhỉ?.

Từ Giai Tú ung dung thở dài: Giờ ở trấn Thanh Vân có nhiều người mua được xe, ngoại trừ chúng ta ra thì ai cũng sở hữu một chiếc xe, không còn ai tình nguyện bắt xe theo tuyến nữa.

Đúng đấy, đi xuống như vậy nên chúng tôi sắp thất nghiệp cả rồi. Tài xế ngồi phía trước cảm thán theo lời Từ Giai Tú.

Khương Ninh mấp má môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Thanh Vân đã thay đổi, nhanh hơn trong tưởng tượng của cô.

Có người bắt xe ở giao lộ, lái xe dừng lại bên đường. Cửa xe mở ra, Khương Ninh quay sang nhìn theo phản xạ, chạm mặt với người vừa bước lên.

Vu Dương nhìn thấy cô cũng hết sức ngạc nhiên, anh đứng ở cửa xe sững sốt một lúc, cho đến khi Triệu Tiểu Viên đứng đằng sau gọi một tiếng, anh mới phục hồi lại tinh thần. Anh nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng ngồi xuống hai chiếc ghế trống cạnh nhau, vừa vặn ngay phía sau Khương Ninh.

Xe chạy trong trấn được một lúc liền tăng tốc. Trên xe không có điều hòa, Khương Ninh không chịu được nóng, vươn tay đẩy cửa sổ xe lên hết nấc, tựa người hóng gió.

Vu Dương ngồi phía sau cô, gió từ cửa sổ thổi tạt vào người anh, mang theo một mùi thơm không biết tên. Anh nhìn chăm chăm vào cửa sổ phía trước, cô ngồi dựa đó, mấy sợi tóc theo gió bay ra đằng sau. Vu Dương thoáng nhớ lại cảnh gặp cô lần đầu, khi ấy và hiện tại cách nhau không bao lâu.

Triệu Tiểu Viên thấy Vu Dương nhìn không chuyển mắt ra phía trước, trong lòng tức giận. Cô ta vừa lên xe liền nhận ngay ra người phụ nữ kia. Cơ tức chặn trong ngực ngày hôm qua vẫn chưa được giải trừ. Giờ lại tận mắt thấy Vu Dương vô thức nhìn cô ấy chăm chăm, nổi bực bội càng thổi bùng lên. Cô ta đưa tay vỗ mạnh thành ghế trước mặt Vu Dương, giọng điệu hằn học: Có thể đóng cửa sổ lại được không? Bên ngoài nhiều bụi bặm, trên xe không chỉ có mình cô, đừng ích kỷ như vậy, phải nghĩ cho người khác nữa chứ.

Ê ê, tôi bảo này cô gái, cô nói không đúng đâu nhé. Từ Giai Tú xoay người cắt ngang lời cô ta: Chiếc xe này không phải của chúng tôi mà cũng không phải của cô, dựa vào đâu mà cô bắt người ta được mở hay không được mở cửa sổ? Hơn nữa, có chuyện gì thì nhẹ nhàng nói không được à? Miệng cô dùng để ăn hay để cãi nhau thế?.

Cô....

Tiểu Viên, đừng nói nữa. Vu Dương quát cô ta, sắc mặt trầm xuống. Triệu Tiểu Viên bị anh quát, thoáng cái đã không còn khí thế, rụt cổ lại, không cam lòng trừng mắt với Khương Ninh.

Thực xin lỗi. Vu Dương nhìn Khương Ninh nói.

Từ Giai Tú đang định nói tiếp, Khương Ninh đã giật gấu áo của cô lắc đầu: Thôi được rồi.

Khương Ninh nhìn Vu Dương, đóng bớt cửa sổ, chỉ để lại một khe hở nhỏ cho thoáng khí.

Từ Giai Tú ghé sát Khương Ninh, hỏi: Không sao chứ?.

Khương Ninh lắc đầu: Không sao.

Từ Giai Tú thấy trán Khương Ninh đỏ mồ hôi, liền lấy chiếc khăn tay trong túi ra đưa cho cô, sau đó hỏi tài xế: Bác tài, anh bật điều hòa hay quạt gió lên được không? Nóng quá.

Tài xế nhìn gương chiếu hậu, lấy một chiếc quạt điện nhỏ, chuyển ra phía sau: Cửa tôi đây, cho các cô mượn dùng.

Cảm ơn bác tài. Từ Giai Tú nhận lấy, bật công tắc đưa cho Khương Ninh: Cậu cầm lấy quạt một lúc cho dễ chịu, đừng để bị cảm đấy.

Ừ. Khương Ninh cầm chiếc quạt điện nhỏ chĩa vào cổ, sức gió không lớn, nhưng ít còn hơn không.

Phía sau, Triệu Tiểu Viên thấy thế lắm bầm: Không nhẽo quá đấy.

Xe chạy trên đường cao tốc hơn nửa tiếng, trên xe ít người cộng thêm trời nóng, ngoại trừ tài xế và người bán vé thi thoảng trò chuyện với nhau đôi câu, gần như không còn ai nói chuyện.

Khương Ninh cầm quạt điện hết thổi lên mặt rồi chuyển trái chuyển phải, mới bắt đầu cảm thấy hơi mát mẻ một chút. Càng về sau, cô có cảm giác cơ thể mình dường như lại nóng lên, phát nhiệt, khí thở ra nóng rực. Gió từ chiếc quạt nhỏ vốn không xoa dịu được cơn nóng trong cơ thể, ngược lại giống như uống rượu giải khát, càng thổi càng nóng, mồ hôi đổ từng lớp, cô cảm giác lưng áo mình đã thấm ướt mồ hôi.

Từ Giai Tú thấy mặt cô ửng hồng, người ngợp uể oải, có chút lo lắng: Vẫn ổn chứ?.

Đầu Khương Ninh hơi khó chịu, không biết có phải say xe hay không, tai ù ù, gắng gượng trả lời: Không sao.

Cậu chịu đựng thêm chút nữa, sắp đến rồi.

Ừ.

Hơn 10" sau, khi Khương Ninh sắp cảm thấy không thể chịu nổi thì lái xe hô một câu: Đến rồi. Từ Giai Tú xuống xe trước, Khương Ninh vịn thành ghế đứng dậy xuống theo cô. Vừa chạm đất, chân cô bỗng mềm nhũn, toàn bộ cơ thể không khống chế được ngã ngửa ra sau, người phía sau vội vã ôm lấy eo cô giúp cô khỏi bị ngã rạp xuống đất.

Khương Ninh?. Vu Dương ôm Khương Ninh, thử gọi.

Tiểu Ninh. Từ Giai Tú hoảng hốt, lập tức đỡ Khương Ninh.

Khương Ninh còn chút ý thức, mơ hồ nghe thấy có người gọi cô, muốn trả lời nhưng toàn thân vô lực, đầu không nhấc lên nổi, gương mặt mất hết ý thức, toàn thân mất trọng lực, rũ xuống.

Từ Giai Tú đưa tay sờ má Khương Ninh, cả kinh: Chuyện gì xảy ra vậy? Sao như phải bỏng thế này?.

Vu Dương lo Từ Giai Tú không đỡ nổi Khương Ninh nên một tay anh vẫn ôm lấy eo cô, xuyên qua lớp quần áo mỏng, anh cũng có thể cảm nhận được làn da nóng ran của cô. Anh cẩn thận quan sát bệnh trạng của cô, suy nghĩ một lúc rồi nói: Có thể bị cảm nắng rồi.

Từ Giai Tú cũng đoán ra, nhất thời không biết xử lý ra sao, cô lo lắng hỏi: Vậy làm sao bây giờ?.

Đưa vào viện trước đã.

Bệnh viện... Bệnh viện Đệ Nhất ngay gần đây, để tôi đi gọi xe.

Đúng là bệnh viện Đệ Nhất ngay gần đó, nhưng bắt xe phải đi qua mấy giao lộ đèn xanh đèn đỏ, không bằng đi đường tắt nhanh hơn.

Nghĩ vậy, anh bảo Từ Giai Tú: Đi đường tắt cho gần, để tôi công cô ấy.

Anh Dương. Triệu Tiểu Viên đứng bên không nhịn được lên tiếng.

Vu Dương và Từ Giai Tú nhìn sang.

Từ Giai Tú bảo: Hay là để tôi gọi xe đi, không làm phiền anh.

Vu Dương đỡ Khương Ninh, để tay cô khoác lên vai mình, nói với Từ Giai Tú: Đỡ cô ấy lên lưng tôi.

Từ Giai Tú thấy tình hình của Khương Ninh như vậy cũng không do dự nữa. Cô đỡ Khương Ninh lên lưng Vu Dương, Vu Dương ngồi xổm xuống, đợi cho đến lúc hai tay Khương Ninh đều khoác trên vai mình, toàn bộ cơ thể nằm sấp phía sau, mới xốc cô lên.

Khương Ninh, có nghe thấy gì không?. Vu Dương quay đầu hỏi.

Khương Ninh mơ màng trả lời.

Nằm yên đấy nhé.

Vu Dương xải bước tiến lên phía trước, còn Từ Giai Tú chạy sát theo sau, cô đỡ Khương Ninh phòng cô bị ngã xuống.

Triệu Tiểu Viên bị tảng lờ, đứng ngây một chỗ, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi. Một lúc sau cô ta mới phản ứng, hạ giọng mắng mấy câu cho hả giận. Đúng lúc ấy, điện thoại vang lên, cô ta đưa mắt nhìn, càng tức giận hơn: Không có việc gì thì gọi điện làm gì?.

Trần Kiến Văn suốt sắc, không hiểu tình hình ra sao: Không phải hôm nay em và anh Dương vào thành phố à? Bây giờ hai người đang ở đâu? Có cần anh đi đón không?.

Đón cái chết tiệt ấy, mọi người vào bệnh viện cả rồi.

11. Chương 11

Lúc Khương Ninh tỉnh lại đã là xế chiều. Từ Giai Tú thấy cô mở mắt, lập tức tiến lên ân cần hỏi han: Sao rồi? Còn khó chịu không?.

Khương Ninh ngơ ngác, nhìn xung quanh, đưa tay xoa huyết thái dương: Sao lại ở bệnh viện thế này?.

Còn sao nữa à? Cậu bị cảm nắng đấy. Từ Giai Tú ngồi xuống bên cạnh, nhấc cánh tay đang truyền dịch của cô, bảo: Đừng động đấy, truyền xong chai nước biển này là ra viện được rồi.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn, còn nửa chai nữa.

Đầu cô còn choáng, sờ má vẫn thấy nóng nhưng không bỏng giãy như lúc sáng.

Bác sĩ nói cậu bị cảm nắng nhẹ, nghỉ ngơi là không sao.

Khương Ninh quay đầu nhìn về phía Từ Giai Tú: Thực sự xin lỗi cậu.

Ôi giờ, cậu như vậy mình áy náy chết đi được, buổi hôm nay là do mình hẹn cậu đi mà. Từ Giai Tú nói tiếp: Nhưng cậu đúng là chẳng thay đổi gì cả, vẫn không chịu được nóng. Mình nhớ buổi tập huấn quân sự hồi học sơ trung, cậu cũng ngắt xiu vì không chịu nổi nóng.

Khương Ninh giật giật khóe môi: Không chỉ một lần.

Từ Giai Tú bật cười: Không biết xấu hổ hay sao còn khoe ra.

À, mình hỏi cậu cái này. Từ Giai Tú ghé sát người Khương Ninh, dò hỏi: Cậu có biết người đàn ông lúc sáng không?.

Khương Ninh cau mày: Ai cơ?.

Người đó đó, người đi cùng xe với bọn mình... Anh chàng sửa xe ấy.

Vu Dương?.

Cậu cũng biết tên anh ấy à? Quen nhau đúng không?.

Khương Ninh lắc đầu: Không hẳn là quen.

Không quen sao anh ấy biết tên của cậu, còn công cậu đến bệnh viện nữa.

Hả?.

Từ Giai Tú thấy cô không nhớ gì liền giải thích: Sáng hôm nay, cậu vừa xuống xe thì bị ngắt, chính anh ấy đã công cậu đưa đến bệnh viện. Chứ người trưởng thành như cậu một mình mình xoay sở sao được.

Khương Ninh nhú mày nhớ lại, mơ hồ có chút ấn tượng.

Anh ấy rất nhiệt tình, nhưng cô bạn gái có vẻ không thân thiện cho lắm, mặt mũi cau có theo tới bệnh viện, cũng tỏ ra khó chịu với mình. Từ Giai Tú hiểu kỳ: Mấy người biết nhau à?.

Khương Ninh kể sơ lược chuyện nhờ Vu Dương đưa mình đi làm.

Từ Giai Tú nghe xong, trêu chọc: Giỏi đấy, như thế gọi là có kỹ năng khiêu chiến.

Khương Ninh biết cô hay nói giỡn nên không để tâm.

Hơn 3h chiều mới chuyển xong chai nước biển, mặt trời vẫn rất chói chang, Khương Ninh lại bị như thế này nên không thể đi dạo phố. Rốt cuộc, Từ Giai Tú đề nghị tìm một quán gần đó để ngồi giết thời gian, đợi đến chiều tối mát mẻ một chút thì về.

Gần bệnh viện vừa vặn có một trung tâm mua sắm nhỏ, hai người tìm quán cà phê ngồi lại.

Cậu không được uống linh tinh, gọi một ly cam ép nhé?.

Ừ.

Từ Giai Tú gọi hai ly nước trái cây, đúng lúc ấy di động báo có tin nhắn. Cô cầm lấy nhìn, khoe miệng lập tức nhếch lên, nhanh chóng chuyển động ngón tay nhắn tin trả lời.

Khương Ninh thấy vẻ hớn hở của cô, đoán ngay ra là ai đã nhắn tin cho cô.

Ngô Phong à?.

Ừ, phiền chết đi được, đi công tác mà vẫn gửi tin cho mình. Tuy Từ Giai Tú nói vậy, nhưng khoe mắt đuôi mày không che giấu được vẻ ngọt ngào hạnh phúc.

Từ Giai Tú và Ngô Phong quen nhau thời đại học. Hai người tốt nghiệp xong liền kết hôn, một năm sau thì có Đông Đông. Bao năm như vậy mà tình cảm của bọn họ vẫn rất ổn.

Khương Ninh hút nước trái cây, buông một câu: Tốt quá còn gì.

Từ Giai Tú cất điện thoại, hỏi cô: Còn cậu, giờ cô đơn một mình có tính toán gì không? Hay lại tìm người khác?.

Khương Ninh lắc đầu: Để tùy duyên.

Mình sẽ giới thiệu giúp cậu. Ở trường Ngô Phong còn nhiều thầy giáo chưa vợ, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài mà.

Cậu tha cho mình đi.

Mình nói thật đấy, giáo viên rất tốt, mặc dù lương bổng không cao nhưng ổn định, chủ yếu là có nhiều thời gian dành cho cậu. Tính cách cũng không chênh lệch, sau này có khả năng giáo dục con cái.

Khương Ninh giương mắt nhìn cô: Biết là cậu được gả cho người tốt rồi, không cần phải khoe khoang đâu.

Nghe cậu nói kìa. Từ Giai Tú bật cười: Cậu cứ cân nhắc đi, cậu không vội, nhưng cô chú chắc cũng sốt ruột rồi đúng không?.

Khương Ninh nghĩ đến cuộc nói chuyện không thoải mái với Trần Lệ Trân hôm trước, ánh mắt ảm đạm, im lặng uống nước.

Từ Giai Tú thấy phản ứng của cô không được vui, xem chừng mình đã đoán đúng hơn phân nửa, cô không hỏi nhiều, chuyển chủ đề: Trung tâm mua sắm này đẹp mà vắng vẻ quá.

Khương Ninh nhìn ra bên ngoài. Trung tâm mua sắm tuy nhỏ nhưng có ba tầng, bọn cô ngồi ở tầng hai. Nhìn xuống chỉ thấy lác đác vài người, từng dãy cửa hàng cửa tiệm mở rộng cửa đón khách nhưng rất ít người vào xem.

Vắng thật. Cô nói.

Từ Giai Tú thở dài: Thời buổi mua sắm online phát triển, chẳng còn mấy ai ra ngoài mua sắm ở các cửa hàng nữa. Cô lại nói tiếp: Tuy mua hàng qua internet thuận tiện thật đấy nhưng mình vẫn cảm thấy mua đồ trong các cửa hàng cũng rất hay, ít nhất sẽ không bị lừa gạt.

Khương Ninh nheo mắt nhìn cô: Cậu nói như thể từng bị lừa rồi ấy.

Mình không đến nỗi ngốc như vậy. Từ Giai Tú lườm một cái: Nhưng dù sao trên đời này vẫn có những kẻ lừa đảo. Hơn nữa, thủ đoạn lừa đảo ngày càng tinh vi, không chừng ngày nào đó chính chúng ta sẽ biến thành những kẻ lừa.

Khương Ninh hỏi cô: Ở trấn Thanh Vân... không ai bị bắt à?.

Cũng bắt được mấy người, nhưng không có cách nào, sự cám dỗ quá lớn, đơn giản là vì có quá nhiều người không chịu nổi nghèo đói nên chấp nhận nhảy vào hố, bọn họ đều muốn vớt vát một lần suốt đời nhàn nhã. Từ Giai Tú hút nước trái cây, tiếp tục: Nhiều người nghĩ chỉ cần làm vài phi vụ kiếm được ít tiền là dừng tay, nhưng lòng người ấy mà, biết thế nào cho đủ.

Khương Ninh nghe xong cúi đầu trầm mặc. Cô có thể hiểu sơ qua suy nghĩ của những người đó, vụ mua bán bỏ vốn đầu tư ít nhưng sản xuất lớn thì ai không muốn làm, đứng trước cám dỗ, người đầu tư sẽ không quan tâm đến cái giá phải trả.

Mình nói cho cậu biết nhé. Từ Giai Tú đột nhiên ngồi sát Khương Ninh, nhìn xung quanh, rồi hạ giọng nói: Mình đã từng đi báo cảnh sát.

Khương Ninh ngạc nhiên nhìn cô.

Có lần mình thấy một đám người thị trấn đeo túi xách lên núi, mình liền lên đi báo cảnh sát. Từ Giai Tú ngồi thẳng người, nhún vai bất lực: Cảnh sát đến bắt đám người đó, nhưng mấy hôm sau thì thả ra.

Hả?.

Bọn chúng chỉ nộp tiền phạt vì không có đủ bằng chứng. Từ Giai Tú cắn ống hút: Dù sao bọn chúng cũng chẳng coi ai ra gì, tiếp tục phạm pháp.

Lá gan lớn thật đấy.

Đều bị tiền cho ăn no chứ sao... Bọn họ không phân biệt đúng sai đâu. Tâm trạng Từ Giai Tú có vẻ căm phẫn: Cậu nói xem, nếu con người đều không phân đúng sai, không rõ phải trái, vậy thì ngay từ lúc đầu Adam và Eva đã không cần ăn trái trên cây Kiến Thức rồi.

Khương Ninh bị cô chọc cười, giả bộ cúi đầu: Biết cậu là nhà giáo nhân dân, đừng hơi một tí là nói có sách, mách có chứng đi. Mình nghe xong mà choáng hết đầu.

Thôi đi, mình chỉ sợ cậu lại quăng cho mình một mớ điều lệ luật pháp gì đấy thôi.

Vừa dứt câu, Từ Giai Tú vội giật mình nhận ra mình lại lạnh mồm lạnh miệng. Cô đang định nói chừa thì thấy Khương Ninh giọng điệu bình tĩnh, nói: Mình quên sạch rồi.

Từ Giai Tú không đành lòng: Khương Ninh.

Khương Ninh mỉm cười: Đói quá, tìm chỗ ăn cơm đi.

Từ Giai Tú thấy cô như vậy, cũng phụ họa theo: Được, ăn xong về là vừa.

+++

Khương Ninh và Từ Giai Tú rời quán cà phê, xuống tầng hai của trung tâm mua sắm. Họ vừa ra khỏi cửa chính thì có người gọi:

Khương Ninh? Cậu đứng là Khương Ninh rồi.

Khương Ninh nhìn cô gái trước mặt, trông quen mắt mà không thể nhớ được tên.

Lý Yến à. Từ Giai Tú nhìn người vừa đến, liền liếc mắt sang cô.

Khương Ninh đã nhớ ra, Lý Yến là bạn học ở gần nhà cô. Hai người học cùng nhau hồi sơ trung nhưng không mấy thân thiết. Ngược lại, Trần Lệ Trân và mẹ của cô ta thường xuyên nói chuyện với nhau.

Lý Yến quan sát Khương Ninh: Nghe nói cậu quay về trấn Thanh Vân, mình ở trong thành phố nên không gặp được cậu. Lý Yến lộ vẻ đắc ý: Sao đột nhiên cậu lại quay trở về vậy? Có phải ra ngoài không được dễ chịu đúng không?.

Về vấn đề này, Khương Ninh chỉ im lặng. Hồi mới về trấn Thanh Vân, hầu như ai cũng hỏi cô vấn đề đó, cô đều trả lời qua loa để đối phó.

Cô đang định trả lời giống như mấy lần trước, thì Từ Giai Tú đã cướp lời: Có hiểu "áo gấm về làng" là thế nào không? Không hiểu thì đừng có đoán mò.

Cậu.... Lý Yến đang định cãi lại nhưng cô ta bỗng dưng bật cười: Ày da, bây giờ cái gì mà điều kiện xã hội chứ, đọc sách kiếm được bao nhiêu? Cũng chỉ có kiểu làm thầy như cậu mới ôm quyển sách, coi đồng giấy vụn ấy là kho báu.

Những câu này mặc dù cô ta nói với Từ Giai Tú nhưng lời lẽ có ý ám chỉ người khác.

Từ Giai Tú tức giận trợn mắt: Lý Yến.

Lý Yến cười đắc ý, trong lồng ngực dâng lên cảm giác thắng lợi trước nay chưa từng có. Trước kia, Khương Ninh trong mắt cô ta chính là con nhà người ta. Mẹ Khương Ninh thường khoe khoang với mẹ cô ta Khương Ninh ưu tú như thế nào. Mẹ cô ta cũng thường so bì cô ta với Khương Ninh. Khương Ninh dần biến thành cái gai trong tim, từng giây từng phút đâm vào lòng tự trọng của cô ta.

Lý Yến giả lả: Hai người chưa ăn cơm đúng không? Để tôi mời đi, dù sao cũng là bạn học với nhau mà.

Không cần. Khương Ninh lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt: Tôi không có thói quen ăn cơm với người lạ.

Từ Giai Tú phụ họa: Chúng tôi thích ăn cơm sạch bằng tiền sạch.

.... Lý Yến bị nói kháy, sắc mặt thoáng trở nên khó coi.

Hừ. Từ Giai Tú kéo Khương Ninh, nhìn Lý Yến một cách coi thường, đi qua mặt cô ta bước ra cửa.

Khi đã đi cách xa trung tâm mua sắm, Từ Giai Tú mới tức giận nói: Thấy không? Bộ mặt của những con người vì tiền mà làm những điều táng tận lương tâm, lấy những đồng tiền không sạch sẽ đập lên mặt. Cái này người ta gọi là: người quân tử lúc cổ cùng vẫn giữ vững khí tiết, kẻ tiểu nhân lúc cùng đường ắt làm bậy.

Khương Ninh khẽ cười, đỡ trán than thở: Đầu vẫn còn choáng, đừng tả tót câu chữ nữa đi, mình nghe không hiểu đâu.

Được, mình bảo này. Từ Giai Tú quay đầu sang bên phải nhỏ một cái: Sau này đừng để con cái cô ta rơi vào tay mình, mình sẽ không tha cho cô ta đâu.

Ấy ấy, chú ý một chút đi, nhà giáo nhân dân à.

Từ Giai Tú vươn thẳng vai: Ôi, nhà giáo nhân dân cũng chẳng hay ho gì. Trước kia cứ nghĩ làm giáo viên sẽ được nghỉ đông và nghỉ hè. Giờ nghỉ lại thật sự là hy vọng xa vời rồi.

Sao thế?.

Hè này coi như đi tong. Nhà trường muốn mở lớp chuyên sâu, nghỉ hè mình vẫn phải đi học bình thường. Nói xong, Từ Giai Tú lại tự mình an ủi: Không sao, ít ra thì lương nghỉ hè cũng tăng gấp đôi. Lũ tiểu nhân kia vì tiền mà găng sức như vậy, mình không thể làm người có lỗi.

Khương Ninh nhếch khóe môi, lại bị cô chọc cười.

12. Chương 12

Đêm hôm trước trời đổ mưa, gột rửa hơi phân nửa nóng nực ngày hè, bụi bặm trong không khí cũng lắng đọng, mặt đường còn ướt nước mưa chưa khô. Ngọn núi phía xa khoác một lớp voan mỏng, từng tầng mây lan rộng khiến bầu trời trở nên trong xanh.

Sáng sớm ngủ dậy, Khương Ninh phát hiện thời tiết hôm nay đẹp hiếm thấy.

Lúc đi xuống lầu, cô nhìn thấy Khương Chí Thành chẳng mấy khi thấy mặt đang ở nhà. Tối qua, khi cô trở về, Khương Chí Thành vẫn chưa về. Thực ra, mấy hôm nay cậu ta biệt tăm biệt tích.

Trần Lê Trân và Khương Chí Thành đang cùng nhau ăn sáng, thấy cô, bà lên tiếng: Dậy rồi à? Lại ăn sáng đi.

Khương Ninh bưng bát cháo ngồi xuống bên cạnh Khương Chí Thành. Khương Chí Thành quay sang chào một tiếng chị. Lúc này, Khương Ninh mới phát hiện trong mắt cậu ta hằn đầy tơ máu, vành mắt thâm quầng. Cô cau mày hỏi: Cả đêm qua em không về? Cũng không ngủ à?.

Khương Chí Thành hơi chột dạ, cậu ta đối với người chị này vẫn có chút kiêng nể nên hàm hồ đáp bừa:
Đi đâu chơi cả đêm thế?.

Không đi đâu cả, ở nhà bạn học thôi. Khương Chí Thành cười ha hả, liếc mắt về phía Trần Lệ Trân.

Trần Lệ Trân nói đỡ: Con đừng hỏi nó nữa, cứ để nó chơi thêm một thời gian đi.

Khương Ninh không đồng ý cách chiều con thái quá của bà. Bỗng cô nghĩ đến lời Từ Giai Tú nói ngày hôm qua, cô buông dưa hỏi Khương Chí Thành: Thi xong chưa? Kết quả thế nào?.

Khương Chí Thành ấp úng: Không được tốt lắm.

Không tốt là bao nhiêu điểm? Có vào được trường cấp 3 trong thành phố không?.

Khương Chí Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cắn răng đáp: Thi không đỗ, em không muốn học nữa.

Khương Ninh không ngờ cậu ta có thể nói như vậy. Cô sững sốt cau mày, giọng trầm xuống: Nói linh tinh cái gì thế? Không muốn học thì em muốn làm gì?.

Khương Chí Thành vì thức cả đêm nên giọng hơi khàn: Em muốn kiếm tiền.

Em muốn kiếm tiền như thế nào? Không học hành gì em có khả năng kiếm tiền sao?.

Khương Chí Thành len lén nhìn cô, hạ giọng cãi: Chị học đại học mà cũng có hơn gì đâu.

Khương Ninh ghen hòng, hỏi tiếp: Vậy em nói xem, em sẽ kiếm tiền bằng cách nào?.

Làm như đám người ở thị trấn. Họ đâu học hành gì mà vẫn kiếm được đầy tiền đấy thôi.

Cái gì?. Khương Ninh bất ngờ, mặc dù biết cậu ta ám chỉ chuyện gì nhưng cô vẫn không từ bỏ ý định hỏi thăm: Đi lừa đảo?.

Khương Chí Thành cảm thấy hai từ lừa đảo không dễ nghe, muốn phản bác nhưng không biết phản bác thế nào.

Con đừng có suốt ngày lừa lừa dối dối, không nghiêm trọng như vậy đâu. Kiếm được tiền hay không đều bằng bản lĩnh của mình mà. Trần Lệ Trân ngồi bên cạnh không nhịn được nói chen vào.

Khương Ninh cau mày chặt hơn. Khương Chí Thành lúc bé rất ngoan ngoãn. Cô không ở nhà hai năm, thi thoảng mới liên lạc với cậu ta. Trong nhà này, mối quan hệ chị em của bọn cô coi như không tệ. Cũng bởi vậy mà cô rất dễ tâm đến chuyện của cậu. Nhưng không thể ngờ, cậu lại thành ra như thế này.

Con không đồng ý. Khương Ninh nói giọng nghiêm khắc.

Nó muốn thì con cứ để cho nó đi. Bây giờ ở trên trấn có rất nhiều người như nó đi học cả rồi.

Con nói không là không. Khương Ninh kiên quyết từ chối. Cô mím môi: Mẹ, nó mới bao nhiêu chứ? Mẹ có thể đừng dạy xấu nó được không? Làm loại chuyện đó là phạm pháp, là ngồi tù đấy. Có phải mẹ không muốn sau này hàng ngày phải vào phòng giam thăm nó?.

Mẹ.... Trần Lệ Trân bị hù dọa, nghĩ đến con trai ngồi tù tim bỗng đập nhanh.

Khương Ninh đứng dậy, nhìn Khương Chí Thành đang ngồi cúi đầu, cảm thấy vô cùng thất vọng.

Em đừng để chị phải đi giải quyết mớ hỗn độn đó. Nhất định phải học cho tử tế đấy.

Nói xong, Khương Ninh quay người rời đi. Trở về phòng, cô vẫn còn thấy giận. Kể từ ngày quay về trấn Thanh Vân, cô đã nghe đủ chuyện không tưởng về thị trấn này. Cô không muốn tham gia, cũng không muốn làm sứ giả chính nghĩa, chỉ muốn lo thân mình cho tốt. Nhưng những chuyện đó đang mang họa đến cho những người thân của cô, cô có thể không đếm xỉa được ư?

Cô liếc mắt, thấy chồng sách cũ chất đống trong góc phòng. Cô rút ra mấy cuốn sách màu xám tro, từng dòng chữ: Môn hiến pháp, Môn luật dân sự, Môn pháp lý... đã hơi ố vàng, bìa sách cũng đã bị mài mòn không còn hình dáng.

Cô ngậy người nhìn bìa sách, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng tờ giấy. Cô cất sách, đứng dậy lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Alo, chị Khương Ninh à.

Điện thoại vừa nổi, giọng Phương Nguyên hồ hởi truyền tới.

Khương Ninh hỏi: Đang ở văn phòng luật à?.

Phương Nguyên cười thật thà: Không ạ, hôm nay em theo tiền bối của văn phòng đi thu thập bản án.

Vậy ư?. Khương Ninh dựa vào tường, hỏi cậu: Mệt không?.

Không mệt. Em có thể học được rất nhiều thứ. Các tiền bối trong văn phòng luật đều rất tốt và chiều cố em. Chỗ nào không hiểu họ đều chỉ bảo cho em, em còn được đi theo các bậc đàn anh nữa....

Khương Ninh im lặng nghe Phương Nguyên nói, tâm tư bay ra hướng khác.

Phương Nguyên.

Dạ?.

Em nói tháng sau sẽ tới tìm chị hả?.

Vâng ạ, cuối tháng tám em kết thúc công việc ở văn phòng luật sẽ đi tìm chị luôn.

Khương Ninh đáp: Được, chị sẽ chờ em.

Phương Nguyên nghe cô nói vậy, cười hì hì.

Khương Ninh tựa lưng vào tường, nhìn chăm chăm vào đồng sách để trong góc, giọng trầm trọng: Phương Nguyên, em làm rất tốt.

Cúp điện thoại, Khương Ninh tỉnh ngủ, cô mở mắt nằm trên giường một lúc cảm thấy nhàm chán. Cô không muốn ở trong nhà, vừa hay thời tiết hôm nay rất đẹp, liền thay quần áo đi ra ngoài.

Trần Thanh Vân không có gì hay để đi dạo. Cô thơ thẩn đi dạo dọc đường cái 30" thì hết hứng. Cô đang nghĩ có nên gọi điện cho Từ Giai Tú hay không nhưng khi cầm điện thoại lên, cô bỗng nhìn thấy một cái tên khác.

Tên Vu Dương ngay phía sau tên Từ Giai Tú.

Khương Ninh nhìn chiếc điện thoại một lúc, cuối cùng thu di động, quay lại.

+++

Vu Dương đang cúi đầu chuyên tâm sửa xe máy, anh bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu phủ một chiếc bóng. Anh ngước lên thấy Khương Ninh đang chống đầu gối nhìn anh. Thấy anh ngẩng đầu, cô liền nhìn thẳng vào mắt anh.

Muốn đi xe à?. Anh dừng tay hỏi.

Khương Ninh lắc đầu: Tôi ra đây để gặp anh nhưng anh đang bận việc. Không cần để ý đến tôi đâu.

Vu Dương nhìn cô. Tâm trạng của cô hôm nay hình như rất tốt, không còn dấu hiệu bị cảm nắng của ngày hôm qua. Lần nào gặp, anh cũng thấy cô trang điểm, quần áo chỉnh tề. Hôm nay, cô mặc trang phục bình thường, gương mặt không son phấn, ngược lại có cảm giác thân thiết gần gũi hơn, không còn vẻ xa cách như bữa trước.

Sao thế?. Khương Ninh thấy anh nhìn mình chăm chăm có chút khó hiểu.

Vu Dương định thần, vội vã cúi đầu xuống làm việc tiếp, tập trung không giống như lúc này.

Anh thuận tay trái à?. Khương Ninh quan sát một lúc, thấy anh cầm đồ nghề bằng tay trái, không khỏi tò mò.

Ừ.

Không nói tiếp.

Khương Ninh đứng bên nhìn anh sửa xe. Mới đầu còn cảm thấy thú vị. Một lúc lâu sau, thấy gõ gõ đập đập có vẻ đơn điệu. Cô đứng thẳng, hỏi: Tôi có thể vào bên trong xem được không?.

Vu Dương dừng tay: Tùy cô.

Khương Ninh cúi đầu nhìn xuống đất, các loại máy móc bày la liệt, thật sự không có chỗ đặt chân, chỉ có thể đứng ở cửa nhìn vào trong cửa hàng. Gần chỗ cô đứng có một chiếc giá, lần trước cô đã nhìn thấy, nhưng lúc đó cô chỉ nhìn qua loa. Hôm nay nhìn kỹ, cô phát hiện ra trên đó còn rất nhiều thứ lặt vặt.

Khương Ninh lại gần chiếc giá, cúi đầu lấy một hộp nhỏ, bên trong chứa đủ loại ốc vít lớn bé khác nhau. Cô lôi mấy cái ra đặt trong lòng bàn tay, ngẩng ngửa xong hỏi: Anh để ốc như thế này, lúc cần dùng phân biệt thế nào được?.

Vu Dương quay lại nhìn, thấy cô cầm chiếc ốc nhỏ trong tay quơ quơ về phía anh.

Phân biệt được.

Khương Ninh buông mấy con ốc, nhìn sang bên cạnh, phát hiện mấy hộp đinh đã dùng hết một nửa. Cô lại hỏi anh: Anh sửa xe cần đinh để làm gì?.

Tiếng gõ liên tục bỗng nhiên ngừng bật, im lặng trong giây lát, Vu Dương mới trả lời: Có ích.

Khương Ninh tỏ ra là người ngoài nghề không hỏi tiếp nữa. Cô cảm thấy người đàn ông này quá đổi hiền lành. Cô hỏi một câu anh đáp một câu, lời ít ý nhiều, không một chữ thừa.

Khương Ninh ngẩng ngẩng đồ nghề trên kệ. Các loại kim, tô vít, cờ lê cùng rất nhiều dụng cụ cô không biết tên. Bình thường, cô vốn không thường xuyên tiếp xúc với những thứ đó nên cảm thấy hơi lạ lẫm.

Đồ nghề của Vu Dương đều lấy ra để sửa xe nên không tránh khỏi dính đầy dầu máy. Khương Ninh sờ soạng một hồi, mu bàn tay và lòng bàn tay bị dính dầu. Cô ra khỏi cửa hàng, xòe tay hỏi: Rửa tay ở đâu đây?.

Vu Dương buông đồ nghề, đứng lên lướt nhìn cô đang duỗi hai tay ra, lòng bàn tay trắng nõn dính dầu mỡ, vô cùng bắt mắt.

Đợi một lát. Vu Dương nói xong vào trong cửa hàng, vén rèm đi ra phía sau, lúc đi ra trên tay cầm chai nước rửa tay

Khương Ninh vẫn xòe tay. Vu Dương đổ một ít xà phòng vào trong lòng tay cô. Sau đó kéo một chiếc vòi mềm dùng để rửa xe, vặn nước. Khương Ninh đứng bên cạnh xoay người xoa tay dưới dòng nước chảy.

Vu Dương đứng bên giúp, Khương Ninh ngẩng lên nhìn anh, anh hơi mất tự nhiên, nói: Bắn lên quần áo cô rồi.

Khương Ninh giương khóe môi, xoa tay mấy lần, cuối cùng dùng bọt biển chà sạch.

Anh làm xong chưa?.

Gần xong.

Khương Ninh vẫy tay: Tôi muốn mời anh ăn cơm.

Vu Dương vặn nhanh vòi nước, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô.

Khương Ninh nhìn đáp lại: Cảm ơn anh hôm qua đã công tôi tới bệnh viện.

Vu Dương mím môi không trả lời.

Được không?.

Vu Dương chăm chú nhìn cô một lát rồi đáp: Được.

13. Chương 13

Vu Dương vẫn còn một số việc phải làm, Khương Ninh liền tìm chiếc ghế đầu ngồi trước cửa nhìn ra ngoài đường. Lúc này là giờ tan học, rất nhiều học sinh đạp xe trên đường, tốp hai tốp ba, thi thoảng lại nghiêng đầu sang bên nói chuyện với bạn học.

Khương Ninh nhìn nhớ tới quãng thời gian học sơ trung của mình. Khi đó, cô và Từ Giai Tú cũng đạp xe đến trường, trên đường vừa đi vừa trò chuyện. Khương An mãi mê cờ bạc nên điều kiện kinh tế trong nhà túng quẫn. Bởi vậy mà ngày nào Trần Lệ Trân cũng cãi nhau với ông ta, bầu không khí trong nhà rất nặng nề. Khương Chí Thành là bảo bối trong nhà, Khương An và Trần Lệ Trân đối với nó luôn muốn được gì được nấy, chỉ có Khương Ninh, trở thành chỗ trú giận của bọn họ.

Khương Ninh mệt mỏi với gia đình ấy nhưng cô không có khả năng để phản kháng đối với những gì họ áp đặt lên mình. Việc duy nhất cô có thể làm là hàng ngày đến trường, chuyên chú học hành, trông mong sớm đến ngày thi đậu vào ngôi trường cấp ba tốt nhất thành phố, rời khỏi trấn Thanh Vân, rời bỏ ngôi nhà đó. Khi ấy cô còn mơ mộng cô phải học luật, phải trở thành một luật sư.

Nghĩ đến đây, Khương Ninh bật cười tự giễu. Bây giờ, cô đã trở về trấn Thanh Vân, cũng không làm luật sư, và không thực hiện được bất cứ điều gì.

Vu Dương thu dọn đồ nghề xong xuôi, lúc đứng dậy, anh thấy Khương Ninh đang tập trung nhìn ra ngoài đường. Từ khi biết cô đến giờ, anh chưa từng nhìn thấy cô như vậy.

Có học sinh đến chỗ anh sửa xe đạp không?

Vu Dương đang chăm chú nhìn Khương Ninh, bỗng cô bất ngờ quay đầu sang, hai người lập tức đối mặt, anh hoảng hốt, vội vã rời mắt đi, ra về điềm tỉnh, đáp: Có.

Nhiều không?

Cũng khá nhiều.

Khương Ninh hỏi tiếp: Xung quanh đây, ngoài anh ra còn có chỗ nào nhận sửa xe không?

Vu Dương không hiểu câu hỏi của cô có ý gì, nhưng vẫn thành thật trả lời: Không có.

Khương Ninh khẽ cười, xoay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài đường.

Vu Dương cất bộ đồ nghề vào trong cửa hàng, lúc anh rửa sạch tay đi ra, Khương Ninh nhìn anh hỏi: Xong chưa?

Rồi.

Vậy đi thôi.

Vu Dương nhìn đồng hồ: Ừ.

Khương Ninh đứng im, đưa mắt nhìn phía sau anh: Không cần phải đóng cửa lại à? Anh không sợ bị mất đồ sao?

Không cần. Vu Dương trả lời: Ăn một bữa cơm không tốn nhiều thời gian.

Anh nói vậy, Khương Ninh thật sự không biết phải tỏ thái độ như thế nào. Đây giống như lời nói của một kẻ thiếu hiểu biết vậy.

Đi đâu ăn giờ? Anh chọn đi.

Vu Dương suy nghĩ, cuối cùng anh dẫn Khương Ninh đến quán Tiểu Sao ngay gần cửa hàng sửa xe. Khương Ninh không lấy làm bất ngờ, yên tâm theo anh đi vào.

Quán Tiểu Sao có hai tầng, tầng một không đông lắm, bọn họ tìm chỗ trống ngồi xuống. Bà chủ đi đến, đặt menu lên bàn, thấy Khương Ninh ngồi đối diện Vu Dương, ánh mắt không khỏi dừng thêm một lát.

Khương Ninh lật giở menu, hỏi: Anh ăn gì?

Tùy cô.

Khương Ninh ngược lên, anh mím môi, đây là biểu hiện trước sau như một của anh. Cô trêu chọc: Tôi còn tưởng vấn đề này chỉ có phụ nữ mới trả lời như vậy.

Vu Dương im lặng, anh phát hiện cô rất lạnh lùng lạnh miệng.

Khương Ninh xem một lượt menu, thấy các món mặn hầu hết đều thêm cay. Cô thuận miệng hỏi: Anh ăn được cay không?.

Ăn được.

Khương Ninh gật đầu, chọn một vài món cay theo khẩu vị của anh cùng mấy món ăn thanh đạm.

Anh thường xuyên đến đây à?. Chọn món xong, cô hỏi. Vừa rồi lúc chọn món, cô để ý thấy bà chủ luôn nhìn cô dò xét. Bọn cô không biết nhau, khả năng duy nhất là bà chủ biết Vu Dương, thấy anh dẫn theo một cô gái lạ tới ăn cơm nên cảm thấy hiếu kỳ.

Bình thường đều ăn ở đây.

Khương Ninh gật đầu.

Hai người không tính là quá thân thiết, không có chủ đề chung nên nhất thời nhìn nhau không biết nói gì, Vu Dương lại không giỏi giao tiếp, không biết trò chuyện nên im lặng suốt, bầu không khí trở nên lúng túng. Anh sờ túi định lấy bao thuốc, bỗng nhiên nhớ ra gì đó nên thu tay về, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn.

Cuối cùng, vẫn là Khương Ninh mở miệng hỏi anh: Anh là người tỉnh ngoài?.

Ừ.

Tại sao lại đến trấn Thanh Vân?.

Vu Dương trả lời thành thật: Để kiếm tiền.

Nghe vậy, trong lòng Khương Ninh trầm xuống, cô nheo mắt, tỉnh bơ hỏi: Kiếm tiền làm gì vậy? Để lấy vợ à?.

Vu Dương lại mím môi, nhìn chăm chăm vào trán cô, gật đầu: Ừ.

Khương Ninh giương mắt nhìn anh, cảm thấy anh quả thực rất thật thà.

Ăn nhanh lên, lát nữa phải đi rồi.

Được được được, hôm nay tranh thủ lừa thêm mấy vụ nữa kiếm tiền đi chơi.

Ha ha, mày chỉ biết chơi, lát nữa học hành lành lặn một tí, đừng để bộ dạng như hôm qua, gọi điện lúng búng trong mồm, nếu không lần sau tao không dẫn mày theo đâu.

Biết rồi biết rồi.

...

Trong quán có một đám khách đang nói chuyện, thanh âm không nhỏ, cũng không có ý che giấu. Cô nghe xong liền nhận ngay ra bọn họ đang nói đến chuyện gì. Có lẽ cả trấn Thanh Vân này ai cũng biết và không lấy làm kinh sợ.

Khương Ninh đưa mắt ra hiệu về phía đám khách ngồi bàn kia: Anh biết bọn họ nói gì không?.

Vu Dương đáp: Biết.

Anh có làm không?.

Vu Dương lắc đầu: Không làm.

Khương Ninh nhìn chăm chú vào anh, anh không hề né tránh, ánh mắt trong sáng vô tư.

Vì sao vậy?. Khương Ninh cố tình: Làm việc đó kiếm tiền nhanh, không phải anh đang muốn kiếm tiền để lấy vợ à?.

Từ câu nói của cô, Vu Dương hiểu cô đang trêu chọc mình. Nhưng anh không giận, đáp trả: Vẫn chưa tìm được người, nên không vội.

Khương Ninh sững sốt, lập tức nghĩ tới cô gái ở quầy thu ngân hôm trước. Nhưng cô không hỏi, chỉ nói: Anh thành thật thật đấy.

Nói xong, dường như nghĩ tới chuyện gì, cô nhìn anh khẽ bật cười thành tiếng. Vu Dương nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập niềm vui hiếm thấy của cô, trong lòng hoảng hốt, cảm thấy nụ cười đó như mèo cào, khẽ khàng gãi trong lòng anh.

Đồ ăn tới rồi đây. Đúng lúc này, Tiểu Ca đi đến bày đồ ăn lên bàn, đồng thời dặn dò Vu Dương: Anh Dương, xe của em không đề được. Buổi chiều anh có ở cửa hàng không?.

Có.

Em đẩy qua anh xem giúp em nhé?.

Được.

Sau khi đồ ăn đã bày xong xuôi, Khương Ninh bắt đầu chuyển mấy món cay tới trước mặt anh, còn mấy món thanh đạm kia thì đặt cả trước mặt cô. Vu Dương tưởng cô quan tâm đến sở thích của anh nên mới làm vậy. Nhưng ăn được nửa bữa, anh mới phát hiện, thì ra, cô quan tâm đến sở thích của bản thân thì đúng hơn.

.... Vu Dương thấy cô chỉ chú tâm động đũa một số món. Đối với mấy món cay, ngay cả nhìn cô cũng không thèm liếc qua. Anh do dự, hỏi: Cô không thích ăn cay à?.

Khương Ninh lắc đầu: Không ăn được.

Vu Dương hơi hối hận vì lúc nãy không hỏi khẩu vị của cô. Suy nghĩ một lúc, anh đứng dậy ra ngoài, nói mấy câu với nhân viên phục vụ, sau đó trở lại chỗ ngồi. Khương Ninh không hỏi anh đi đâu, chỉ chăm chú đối phó với mấy món rau trước mặt.

Một lát sau, Tiểu Ca bưng hai món mặn và một món canh lên.

Gì thế?.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn, Vu Dương giải thích: Không cay đấy.

Khương Ninh nhìn chằm chằm vào mấy món đó rồi động đũa. Vu Dương thấy cô gấp thức ăn, cảm thấy nhẹ nhõm, cầm bát của mình lên, im lặng ăn cơm.

Nhất thời không nói gì.

Khương Ninh?.

Khương Ninh đang cúi đầu ăn cơm, đột nhiên nghe thấy có người gọi, cô quay đầu nhìn về phía cầu thang, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đúng là em rồi. Em cũng ăn cơm ở đây à? Khéo thật. Tiền Cường xoa xoa tay, hớn hở lại gần. Thấy Vu Dương ngồi đối diện Khương Ninh, hấn nhướn mày, giọng điệu khinh thường: Đây không phải thợ sửa xe sao? Khương Ninh, em quen biết anh ta à?.

Vu Dương nhìn Tiền Cường vừa nhìn vừa đi về phía Khương Ninh, không nói một lời.

Khương Ninh đặt đũa xuống, quan sát vẻ mặt của Vu Dương, anh nghe thấy câu nói của Tiền Cường nhưng không biểu lộ gì, một chút dấu vết tức giận đều không có. Ngược lại, đáy lòng cô vì thái độ khinh thường này của Tiền Cường mà có chút khó chịu.

Khương Ninh, lần trước ăn cơm với em, sao em không nói tiếng nào mà đã bỏ đi thế?.

Tiền Cường nở nụ cười nịnh nọt. Có lẽ vì vừa mới cơm nước xong, nên gương mặt hấn đỏ đầy mồ hôi, dập dính đầy dầu. Khương Ninh nhìn mà buồn nôn, giọng điệu chẳng mấy thân thiện: Có việc vội phải đi.

Ây da, có việc thì nói với anh một tiếng, anh có xe, có thể đưa em đi mà.

Khương Ninh đang nhú mào, nghĩ xem làm thế nào mới có thể đuổi tên huênh hoang khoác lác này đi thì người đi cùng lên tiếng gọi hắn.

Đến đây. Tiền Cường đáp, quay đầu cười híp mắt với Khương Ninh: Khương Ninh, hôm nay anh có việc. Hôm khác rảnh anh lại mời em ăn cơm.

Khương Ninh cúi đầu không trả lời, Tiền Cường cười ha hả rời đi. Trước khi đi, hắn vẫn nhìn Vu Dương bằng con mắt khinh thường, lỗ mũi khè hừm một tiếng chế giễu.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn Vu Dương, Vu Dương phát giác ra ánh mắt của cô, buông dưa hỏi: Không ăn nữa à?.

Đột nhiên không có khẩu vị.

Vu Dương xem trong bát cô vẫn còn thừa nửa cơm, môi lại mấp máy theo thói quen.

Vu Dương. Khương Ninh gọi anh.

Hả?.

Anh không giận đấy chứ?.

Vu Dương hiểu cô đang ám chỉ Tiền Cường, anh hỏi lại: Giận cái gì? Anh ta nói không sai.

Khương Ninh thoáng có cảm giác bất lực, nhìn vẻ điềm tĩnh táo của anh, không biết gọi anh là biết co biết đuổi hay vẫn là nhẫn nhục chịu đựng.

Cơm nước xong xuôi, Khương Ninh đi tính tiền, kết quả là Vu Dương đã thanh toán từ trước đó. Cô hơi ngạc nhiên, đoán có lẽ anh trả tiền lúc ra ngoài gọi thêm món. Cô quay đầu định nói, thì Vu Dương đã ngắt lời cô, nói một câu: Đi thôi.

Khương Ninh lại bất lực, đi theo anh, cô nói: Là tôi mời anh ăn cơm, sao anh lại trả tiền?.

Vu Dương quay sang nhìn cô: Tôi không có thói quen để phụ nữ mời cơm.

.... Đáp án ngoài dự đoán, Khương Ninh nghĩ, anh vẫn còn tư tưởng chủ nghĩa đàn ông quá cao.

Hai người sóng đôi đi về cửa hàng. Khương Ninh liếc mắt liền thấy Triệu Tiểu Viên đang đứng ở cửa, đương nhiên, Triệu Tiểu Viên cũng nhìn thấy cô.

Anh Dương, anh đi đâu thế? Sao em gọi điện anh không nghe?. Triệu Tiểu Viên đi tới, nổi giận tra hỏi, đồng thời, cô ta trừng mắt với Khương Ninh, vẻ mặt đề phòng.

Vu Dương sờ túi: Quên không mang điện thoại theo.

Khương Ninh thấy điệu bộ xù lông của Triệu Tiểu Viên, cô thức thời mở miệng: Tôi đi trước đây.

Vu Dương quay đầu nhìn cô: Ừ.

Triệu Tiểu Viên đợi Khương Ninh đi xa, lập tức lên tiếng chất vấn: Anh Dương, sao anh và người phụ nữ kia lại đi cùng nhau? Hai người đã đi đâu vậy?.

Vu Dương không có ý định giấu diếm: Đi ăn cơm.

Ăn cơm?. Triệu Tiểu Viên cất cao âm điệu, không thể tin nổi: Hai người có quan hệ gì vậy? Có phải anh đang hẹn hò với cô ta không?.

Vu Dương cau mày: Không phải.

Anh Dương, anh nói cho em biết đi, có phải anh thích người phụ nữ kia đúng không?.

Vu Dương hé miệng trầm mặc không đáp.

Thái độ ngầm thừa nhận của anh thoáng cái đã kích động Triệu Tiểu Viên. Cô ta như bị mắc nghẹn: Anh Dương, cô ta và anh không được đâu. Anh đừng quên, anh đã đồng ý với dì, sau này sẽ lấy em đây.

Tôi chưa từng đồng ý.

Triệu Tiểu Viên ương ngạnh: Em mặc kệ, lời của dì, dù sao anh vẫn phải nghe.

Nói xong, cô ta cầm túi đồ ăn trong tay ném xuống đất, quay người bỏ đi trước.

Vu Dương đứng im một lúc, lát sau, anh mới moi điều thuốc trong túi ra châm, rít mạnh vài hơi, đột nhiên trong lòng cảm thấy khó chịu.

14. Chương 14

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Ninh ra khỏi nhà, từ xa đã trông thấy Vu Dương. Cô bước nhanh tới, cất tiếng chào: Anh đến sớm thế?.

Ừ. Vu Dương trả lời, đưa mũ bảo hiểm qua.

Khương Ninh nhận lấy, Vu Dương lập tức thu tay lại khởi động xe máy, tiếng động cơ rền vang. Anh không giục cô, cứ ngồi như vậy, mắt nhìn phía trước.

Khương Ninh ước chừng trọng lượng của chiếc mũ bảo hiểm trong tay, vẫn là chiếc mũ màu xanh hôm trước. Cô không đội lên, dang chân ngồi phía sau xe: Xong rồi.

Vu Dương liếc mắt nhìn gương chiếu hậu thấy chiếc mũ bảo hiểm trong lòng cô, anh hơi cau mày nhưng không lên tiếng nhắc nhở.

Trên đường không có xe, Vu Dương lái xe khá nhanh, gió mang theo bụi bặm tạt về phía Khương Ninh. Mắt nhòe đi, cô đưa tay lên dụi, đồng thời bảo: Anh chạy chậm một chút.

Vu Dương đội mũ bảo hiểm cộng với tiếng động cơ xe ồn ào nên không nghe thấy lời Khương Ninh nhưng anh vẫn thả chậm tốc độ.

Đến cửa ngân hàng, Khương Ninh xuống xe, cô vừa chìa mũ bảo hiểm ra, vừa lấy tay dụi mắt: Trả anh này.

Vu Dương chứng kiến động tác của cô, khẽ mấp máy môi định lên tiếng, nhưng cuối cùng anh không nói gì hết, chỉ im lặng cúi đầu cầm mũ bảo hiểm treo lên đầu xe. Xe chưa tắt máy, anh cũng không dừng lại quá lâu, vội ga quay người đi thẳng.

Khương Ninh nhìn hướng anh rời đi cau mày khó hiểu. Cô biết anh là người ít nói, bình thường bọn họ cũng không hay nói chuyện với nhau. Nhưng hôm nay, cô cảm thấy anh có điểm khác thường.

Lạnh lùng. Đối với cô rất lạnh lùng.

Khương Ninh. Lâm Khả Ny chạy chậm tới, kéo tay cô: Chị đứng ngây ra ở đây làm gì vậy? Nhanh lên không muộn.

Khương Ninh định thần lại: À... ừ.

Bởi vì là thứ hai, nên người đến giao dịch đông hơn ngày thường một chút. Trong đại sảnh ngân hàng rất đông người ngồi. Đến giữa trưa, Khương Ninh và Lâm Khả Ny cùng nhau ăn vội cơm rồi quay lại thay ca.

Khương Ninh bận không ngừng nghỉ. Cô vừa xử lý giao dịch xong, lập tức máy tính thông báo đến người kế tiếp.

Xin chào, quý khách cần giao dịch gì ạ?. Cô đang cúi đầu đóng dấu, khi phát hiện có người ngồi xuống đối diện tấm kính, theo thói quen cô cất tiếng chào hỏi trước.

Tôi muốn làm thẻ.

Vâng ạ, đề nghị quý khách đưa.... Khương Ninh vừa nói vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mặt, cô dừng lại một lúc rồi nói tiếp: Chứng minh thư.

Triệu Tiểu Viên lôi chứng minh thư trong túi ra, ném về phía cửa sổ, sau đó ngồi dựa thành ghế, tay khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm Khương Ninh, quan sát gương mặt cô. Rốt cuộc, cô ta không khỏi thừa nhận, cô là một phụ nữ có dáng vẻ không tồi. Nhận thức được điều đó, trong lòng cô ta càng thêm căm giận.

Khương Ninh cầm chứng minh của cô ta lên nhìn lướt qua. Người trong ảnh trắng trẻo mịn màng, nụ cười hết sức vui vẻ, đầy đủ dáng vẻ của một cô gái trẻ, hai mươi hai tuổi, tươi tắn như hoa.

Khương Ninh nhập xong thông tin của cô ta, đưa bản khai qua ô cửa sổ: Ký tên. Cô gõ gõ vào tờ giấy, hỏi: Muốn gửi tiền tiết kiệm hay mở thẻ trực tuyến?

Triệu Tiểu Viên ký xong liền ném chiếc bút sang bên cạnh, giọng điệu khó chịu: Không cần, tiết kiệm để người ta lừa lấy đi mất à?

Khương Ninh nghe xong, mỉm cười, nói: Phí làm thủ tục mất 10 đồng, phí duy trì tài khoản là 5 đồng. Hết 15 đồng tất cả, cảm ơn.

Triệu Tiểu Viên đưa tiền qua, đột nhiên cô ta ghé sát cửa sổ, hỏi: Tại sao cô lại thuê xe của anh Dương? Có phải có mục đích gì không?

Khương Ninh nhìn cô ta: Không có.

Vậy cô xoắn lấy anh ấy làm gì vậy?

Thẻ của cô đã xong. Khương Ninh đưa một chiếc thẻ mới ra, khẽ hạ giọng: Xin lỗi, tôi đang làm việc. Nói xong, cô nhấn máy tính, gọi mã số tiếp theo.

Triệu Tiểu Viên cầm thẻ đứng dậy, trừng mắt oán hận nói với Khương Ninh: Cô đừng nuôi hy vọng với anh Dương. Anh ấy sẽ không thích cô đâu.

Cô ta nói xong câu này, xung quanh có rất nhiều người quay lại nhìn. Khương Ninh giận tái mặt, kiềm chế nói một câu: Cô đang làm ảnh hưởng đến công việc của tôi.

Người có số tiếp theo đã đi đến, Triệu Tiểu Viên không thể chiếm chỗ, đành cầm túi bỏ đi.

Cô ta là ai vậy? Đến giao dịch mà sao như ăn phải pháo nổ? Nổ đùng đùng không dứt. Lâm Khả Ný ở bên cạnh hỏi.

Khương Ninh nghĩ đến thái độ của Vu Dương đối với mình lúc sáng, cô cười khẽ một tiếng: Có khả năng chị đã trở thành quân xanh rồi. (Tình địch).

Lâm Khả Ný cái hiểu cái không gật đầu, hỏi tiếp: À, buổi tối mọi người hẹn nhau tụ tập ăn cơm, ngay trong nhà hàng thị trấn, chị có đi không?

Khương Ninh nhìn cô: Em không phải bắt xe à?

Lâm Khả Ný khoát tay: Em bảo bạn trai đi đón. Thế nào? Cùng đi chứ? Chị tới ngân hàng cũng được một thời gian nhưng chưa từng ăn cơm cùng các đồng nghiệp. Nhân cơ hội này chị làm quen với mọi người đi.

Khương Ninh mím môi dưới, cuối cùng gật đầu: Được.

Gần tới lúc tan làm, người đến giao dịch đã vắng, Khương Ninh lấy di động ra nhắn đi một tin.

+++

Vu Dương đang kiểm tra xe máy, phát giác điện thoại trong túi áo rung lên. Anh vội gắng tay lấy ra nhìn. Sau khi đọc xong tin nhắn của Khương Ninh, anh bỗng ngẩn người.

- Buổi tối không cần tới đón tôi.

Thế nào? Tiểu Vu? Hôm nay xe của tôi có thể sửa xong không?. Người đàn ông trung niên đứng bên hỏi.

Vu Dương định thần, cất điện thoại, đeo găng tay vào: Có thể.

Vậy thì tốt rồi, hôm nay mà nghỉ làm lại không kiếm được tiền. Người đàn ông trung niên lắc đầu cảm thán: Giờ chạy xe ôm ở trấn Thanh Vân cũng chẳng được bao nhiêu. Mấy năm trước trên trấn không có nhiều xe, hai năm qua thì... Ấy dà.

Vu Dương cầm đồ nghề sửa xe, tâm tư vẫn lưu lại dòng tin nhắn vừa nãy nên câu nói đó của ông, anh không nghe thấy.

Tôi nói này Tiểu Vu, cậu còn trẻ mà vẫn làm công việc này sao? Cậu có thể lên trấn đi theo người ta làm ăn là kiếm được một món lớn đấy. Người đàn ông trung niên nói tiếp: Không giống như chúng tôi, già rồi, học không được nên chỉ có thể làm mấy việc bỏ đi thôi.

Vu Dương không trả lời ông, anh đẩy nhanh tiến độ, một lát sau, đứng lên nói: Xong rồi.

Xong rồi? Nhanh vậy?.

Vâng, chú xem thử xem.

Người đàn ông nhảy lên xe, chạy một vòng rồi quay trở lại, nét mặt vui vẻ: Tốt rồi tốt rồi, Tiểu Vu, cháu đúng là chuyên gia sửa xe. Nói xong, ông rút thuốc ra.

Vu Dương cởi găng tay, nhận lấy trực tiếp châm lửa, neho mắt rít vài hơi.

Lát cậu có việc, tôi không làm phiền cậu nữa, tôi đi kiếm khách đây. Hôm nay trên trấn có hoạt động, rất đông người, nhân lúc còn sớm chạy thêm vài cuốc.

Vu Dương đứng im suy nghĩ rồi lên tiếng: Chú, cháu với chú đi.

Hả? Vừa nãy cậu nói lát có việc cơ mà? Sao bây giờ lại nhàn rồi rồi?.

Vu Dương rít mấy hơi, ném điếu thuốc xuống mặt đường, không giải thích, quay vào trong cửa hàng kéo tấm rèm cửa, dắt xe máy của mình ra khỏi động. Anh đội mũ bảo hiểm lên đầu, nói: Đi thôi.

+++

Khương Ninh sau khi tan làm, liền theo đám đồng nghiệp ở ngân hàng đến một nhà hàng nhỏ trong trấn để ăn cơm.

Cô vào làm ở ngân hàng đã được một thời gian, ngoại trừ hợp với Lâm Khả Ný ra, đối với các đồng nghiệp khác cô chỉ quen biết sơ sơ, bình thường không qua lại nhiều. Nên bữa ăn này, ngay từ đầu cô đã cảm thấy không thích ứng.

Nào, chúng ta hãy chào đón đồng nghiệp mới Khương Ninh đi. Quản lý bưng ly rượu lên, hướng về phía các nhân viên, nói.

Nào nào, hoan nghênh, hoan nghênh.

Uống một ly cùng mọi người đi.

Các đồng nghiệp rất nhiệt tình, Khương Ninh không chối từ, nâng ly rượu lên khẽ gật đầu với mọi người, uống sạch ly rượu.

Cô vừa đặt ly rượu xuống, bầu không khí bắt đầu náo nhiệt, quản lý cũng vút hết dáng vẻ nghiêm khắc cùng ngồi xuống trò chuyện.

Này, Khương Ninh, cô là người ở đây à?. Một nam đồng nghiệp hỏi.

Khương Ninh gật đầu: Vâng.

Lúc trước làm việc ở bên ngoài à?.

Đúng vậy.

Bây giờ về đây làm, chắc nhớ nhà đúng không?.

Khương Ninh mỉm cười, không giải thích.

Lại nói, hai năm trước tôi đến đây làm, trấn Thanh Vân không như bây giờ. Hiện tại ấy hả, khác nhiều rồi. Anh ta nói một câu hai nghĩa, khiến người đang ngồi nghe đều hiểu.

Tôi thấy những người đó cũng to gan thật đấy, làm việc trái pháp luật mà chẳng sợ sệt gì cả. Nữ đồng nghiệp ngồi bên cạnh Lâm Khả Ný nói.

Quản lý uống một hớp rượu, khẽ lắc đầu: Sức hấp dẫn quá lớn mà. Hôm trước tôi gặp người bạn cũng làm công việc này, tôi hỏi anh ta: Cậu làm việc đấy không sợ bị bắt sao? Anh ta nói, lần đầu tiên làm rất sợ, lúc gọi điện nói năng còn lắp bắp, người ta phát hiện ngay ra anh ta là kẻ lừa đảo, báo cảnh sát bắt anh ta đi. Anh ta vô cùng sợ hãi, nhưng sau đó...

Lâm Khả Nỵ tò mò hỏi: Sau thế nào ạ?

Sau làm thêm một vài phi vụ, tâm lý bắt đầu ổn định, lá gan cũng càng ngày càng to ra, không thu tay lại được nữa. Quản lý lắc đầu: Hiện tại anh ta đang ngồi trong tù. Nhưng vô ích thôi. Cho dù có người bị bắt, nhưng những kẻ đồng lõa chỉ nghĩ anh ta là một kẻ kém may mắn, ai cũng cho rằng mình không phải là người xui xẻo. Chiêu giết gà dọa khỉ này, không dùng được.

Đám người bỗng trầm hẳn đi.

Này, những kẻ lừa tiền muốn tẩy trắng, nói không chừng vẫn phải qua tay chúng ta đấy. Anh nói vậy, chẳng phải chúng ta cũng trở thành tông phạm sao?. Nam đồng nghiệp đột nhiên hỏi.

Lâm Khả Nỵ buông tay: Ày da, chúng ta đâu có biết.

Chúng ta chỉ làm tốt phận sự của mình, không thể trách chúng ta được. Quản lý nói, sau đó vẫy tay: Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa, uống rượu đi uống rượu đi.

Lâm Khả Nỵ quay đầu hỏi Khương Ninh: Chị uống được rượu phải không?.

Hả?.

Em thấy chị uống hai ba ly mà không có phản ứng gì, tửu lượng có lẽ rất tốt.

Khương Ninh cười không đáp, khẽ lắc đầu.

Mọi người nhiệt tình trò chuyện, Khương Ninh trầm ngâm, chỉ ngồi bên nghe chăm chú, chiếc điện thoại trong túi vang lên mấy lần, cô lấy ra nhìn rồi tắt đi. Nhưng đối phương nhất định không chịu buông tha. Cuối cùng, đám đồng nghiệp nhao nhao liếc sang, cô mới không thể không đứng dậy, áy náy nói: Xin lỗi, tôi phải đi nhận điện thoại.

Khương Ninh đi ra ngoài hành lang nhà hàng, nhận điện thoại: A lô.

Bên kia, Lý Hoằng Huy thấy điện thoại đã kết nối, khẽ thở phào, giọng điệu mềm mỏng: Ninh Ninh.

Khương Ninh cười mỉa: Anh tìm tôi à?.

Lý Hoằng Huy nghe thấy giọng cô, hỏi: Ninh Ninh, em uống rượu đấy à?.

Khương Ninh làm việc cùng anh ta kể từ khi tốt nghiệp, mọi cuộc xã giao lớn nhỏ, anh ta hầu như đều dẫn cô theo. Tửu lượng của cô không tốt, rất dễ bị say. Nhưng cô có thể kiềm chế, dáng dấp luôn tỏ ra bình yên vô sự. Người không quen nhìn cô tưởng cô không say, chỉ có người thân thiết mới có thể phát hiện ra điểm khác thường nhỏ của cô.

Ví dụ như giọng điệu của cô.

Lý Hoằng Huy hơi giương khóe môi, trái tim mềm yếu, cảm thấy cô bây giờ vẫn là cô gái nhỏ của anh ta.

Ninh Ninh, quay về với anh được không?. Lý Hoằng Huy dụ dỗ.

Khương Ninh cười lạnh: Anh cảm thấy còn có khả năng đó sao?.

Lý Hoằng Huy thấy cô trả lời vậy liền mỉm cười: Ninh Ninh, em biết đấy, núi không đến với ta, ta sẽ tìm đến với núi.

Khương Ninh mím môi cau mày, trước kia theo đuổi cô, anh ta thường xuyên nói câu này. Bây giờ, anh ta lại có ý định lập lại chiêu cũ ư?

Lý Hoằng Huy, anh tự mãn quá đấy. Anh nghĩ rằng tôi vẫn ngốc như ngày xưa sao?. Nói xong câu đó, cô không cho đối phương có thời gian để phản ứng, liền cúp điện thoại.

Khương Ninh đứng một chỗ, xoa mặt, xác định mình không có gì khác lạ mới quay người đi về phòng.

15. Chương 15

Trong bữa tiệc, dù là ai mời rượu, Khương Ninh cũng không từ chối. Sau khi cụng ly, cô không hề ngần ngại, uống một hơi hết sạch. Uống bao nhiêu ly vào bụng, sắc mặt cô vẫn không chút thay đổi. Mọi người nhao nhao khen tửu lượng của cô tốt. Một bữa cơm, nhờ rượu môi giới, Khương Ninh và các đồng nghiệp cũng dần trở nên thân quen.

Sau khi cuộc tụ tập giải tán, mọi người đều trở về nhà. Lâm Khả Ny và Khương Ninh tạm biệt đồng nghiệp xong mới rời đi.

Bạn trai em tới đón. Không phải nhà của chị ở gần đây sao? Để bọn em tiện đường đưa chị về. Lâm Khả Ny kéo tay Khương Ninh: Xe anh ấy đợi ở bến xe kia kìa, chúng ta qua đây thôi.

Lúc này, Khương Ninh đã ngấm rượu, đầu óc bắt đầu quay cuồng. Để tránh thất thố trước mặt Lâm Khả Ny, cô vẫn gắng sức duy trì vẻ tỉnh táo.

Cẩn đầu lưỡi mình, Khương Ninh nói với Lâm Khả Ny: Không làm phiền bọn em, nhà chị ngay gần đây, không cần tiễn đâu.

Có sao đâu mà, chị xem, chúng ta đến bến xe rồi, xe anh ấy đang ở đó.

Khương Ninh thâm kêu khổ. Cô uống rượu không ngồi được xe. Trong lúc đang suy nghĩ tìm cách thoát thân, ánh mắt cô vô tình lướt phía trước, lập tức trông thấy Vu Dương trong đám xe ôm.

Thật sự không cần, mình chị có thể tự về được. Khương Ninh quay đầu nói với Lâm Khả Ny, đồng thời đưa mắt ra dấu sang bên đường: Chị có người đưa rồi.

Lâm Khả Ny thuận thế nhìn sang, hiểu ngay ra: À tài xế của chị kia phải không? Thế mà không nói sớm. Thôi được, em đi đây.

Ừ, hẹn gặp lại.

Khương Ninh nhìn Lâm Khả Ny lên xe, chậm rãi thở hắt ra. Cô cảm thấy chóp mũi của mình đầy mùi rượu, hun đến choáng váng. Cô đưa tay vỗ vỗ mặt mình, hít sâu một hơi để nén cảm giác buồn nôn xuống. Ánh mắt cô nhìn mọi vật bắt đầu nhòe đi. Cô cắn môi dưới, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo. Cô nhìn hai bên, cẩn thận băng qua đường, tới trước mặt Vu Dương.

Vu Dương ngồi trên xe, từ lúc Khương Ninh xuất hiện trước bến, anh đã chú ý tới. Lúc này, thấy cô đi về phía mình, anh liền ngẩng người nhìn cô.

Lúc Khương Ninh băng qua đường đi đến trước mặt Vu Dương, đôi giày cao gót không may dẫm phải viên đá nhỏ, chân bị trượt sang bên, Vu Dương lạnh tay lạnh mắt bắt lấy cánh tay cô.

Khương Ninh đứng vững, quay đầu nheo mắt cười với anh: Tôi phải về nhà.

Vu Dương biết Khương Ninh chưa lâu, anh chưa từng thấy cô cười như vậy bao giờ. Bất ngờ thấy cô cười rạng rỡ, anh nhất thời không kịp phản ứng, nhìn cô lạ lẫm.

Không đưa tôi về à?. Khương Ninh đứng thẳng, đan ngón tay vào nhau: Tôi thuê xe của anh, anh không đưa tôi về sao?.

Vu Dương im lặng, nhìn chằm chằm vào mặt cô mấy giây, xong mới quay đầu gỡ mũ bảo hiểm xuống đưa cho cô.

Khương Ninh nhận lấy, nhìn chăm chú chiếc mũ rồi bật cười, cô nói: Tôi thích màu xanh.

....

Nhưng tôi không thích dùng đồ nhiều người đã từng sử dụng qua.

Cổ họng Vu Dương trượt xuống, một lúc sau anh đáp: Ngoài cô ra, chưa có ai đội nó cả.

Hả?. Khương Ninh nghiêng đầu nhìn anh: Máy hôm vừa rồi anh không chở khách à?.

.... Vu Dương bị hỏi á khẩu không trả lời được, anh nói không mấy tự nhiên: Lên xe đi.

Ừm. Khương Ninh đội mũ lên đầu, gài dây mấy lần mà không được.

Vu Dương thấy cô mò mẫm mãi, anh thở dài, vươn tay ra giúp: Để tôi.

Khương Ninh nghe lời hạ tay xuống, ghé sát về phía anh.

Vu Dương cẩn thận buộc dây cho cô, kính mũ không kéo xuống. Anh vừa ngược mắt lên liền bắt gặp gương mặt cô gần trong gang tấc. Đôi mắt cô mở to quan sát anh, không chút e dè, ánh mắt không tỉnh táo giống ngày thường, mà phảng phất mang theo lớp sương mù, điệu bộ như vừa tỉnh ngủ.

Vu Dương cảm thấy tim mình đập liên hồi, anh lập tức chỉnh đốn cơ thể ngay ngắn.

Xong chưa?. Khương Ninh mở miệng hỏi.

Vừa rồi không phát hiện, giờ ghé sát vào, Vu Dương mới ngửi thấy mùi rượu trên người cô. Anh đưa mắt nhìn cô, trông vẫn bình thường, không có dấu hiệu bị say. Anh xoay người cầm chìa khóa, khởi động xe: Lên đi.

Khương Ninh vịn vai anh, dang chân ngồi lên vị trí đằng sau, hai tay bám vào chân mình.

Ngồi vững chưa?.

Rồi.

Vu Dương không dám tăng tốc ngay, anh chậm rãi rờ ga, để xe máy chầm chậm trượt ra đường lớn.

Tốc độ xe chậm hơn nhiều so với bình thường, Vu Dương vẫn luôn chú ý đến Khương Ninh ngồi đằng sau, lo cô ngồi chênh vênh bị ngã. Trong lúc anh đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy trên lưng bị thứ gì đó chạm khẽ, tiếp theo bắt động dựa vào anh.

Lúc Vu Dương phát hiện Khương Ninh dựa đầu vào lưng anh, toàn bộ cơ bắp lập tức căng cứng. Anh không dám quay đầu nhìn cô, cứ thế thẳng lưng tiếp tục điều khiển xe.

Lúc tới giao lộ nhà Khương Ninh, Khương Ninh vẫn im lặng dựa vào vai Vu Dương. Anh không thể không quay lại gọi: Khương Ninh.

Hả?. Khương Ninh mơ hồ trả lời, từ từ ngồi thẳng dậy, neho mắt thoáng nhìn xung quanh: Đến rồi à?.

Ừ.

Khương Ninh lảo đảo trở mình xuống xe rồi mới đứng vững. Cô cởi mũ đưa cho Vu Dương, sau đó tùy tiện vẫy tay: Bye bye. Nói xong, cô quay người đi mấy bước, đột nhiên quay trở lại, chỉ vào mặt Vu Dương, giọng điệu tố cáo: Hôm nay, cô người yêu bé bỏng của anh đã tới ngân hàng tìm tôi đấy.

Vu Dương nghe vậy cau mày. Anh thoáng hiểu ngay ra người cô ám chỉ là ai.

Cô ấy bảo tôi sau này đừng quần lấy anh nữa. Khương Ninh bật cười, tay lại chỉ vào mình: Thật buồn cười, tôi thuê xe của anh, sao lại thành ra quần lấy anh nhỉ? Có phải nhìn tôi trông rất giống hồ ly tinh không? Anh nói đi?.

Vu Dương giật giật cổ họng: Cô say rồi.

Tôi không say. Khương Ninh khoát tay phủ nhận, cô nói tiếp: Anh... Vu Dương, nếu anh cảm thấy phiền phức, có thể ngừng giao dịch với tôi, tôi sẽ không ép buộc anh. Anh có biết tôi ghét gì nhất không?. Câu cuối cùng, cô cất cao âm điệu: Tôi ghét nhất là có quan hệ với người đã có gia đình.

Vu Dương mím môi, đôi mắt trở nên sâu đen trong bóng đêm. Tay anh nắm chặt chiếc mũ bảo hiểm, giọng trầm tĩnh: Khương Ninh, tôi chưa có bạn gái.

Khương Ninh hơi mơ màng, phản ứng chậm nửa nhịp, lời Vu Dương qua mấy lần não mới nghe thấy rõ. Cô nhún mày, thì thầm: Thật sao?. Cô vỗ vỗ vào trán, không hỏi lại, vẫy tay chào: Tôi phải về rồi, hẹn gặp lại.

Khương Ninh. Vu Dương gọi cô.

Sao thế?.

Ngồi lên đi, để tôi đưa cô vào.

Khương Ninh trề môi: Vu Dương, anh bị ngốc đấy à? Tôi đến nơi rồi.

Vu Dương thở dài: Ý tôi là...Để tôi đưa cô vào tận cửa nhà.

Khương Ninh hiểu ra, gật gật đầu: Được thôi.

Ngồi lên xe một lần nữa, Khương Ninh gắng sức mở mắt nhìn đường: Đi theo đường này là được, đến nơi tôi sẽ bảo.

Đường vào nhà Khương Ninh là một con đường nhỏ, ngã rẽ rất nhiều, Vu Dương lái xe hết sức cẩn thận. Khương Ninh cố mở to hai mắt, chờ đến một khúc cua, cô vỗ vỗ vai Vu Dương: Đến rồi.

Vu Dương phanh xe, Khương Ninh đi xuống bước vào trong mấy bước, đưa tay chỉ phía sau lưng: Tôi vào nhà đây.

Ừ.

Khương Ninh vẫy tay lần nữa: Hẹn gặp lại.

Vu Dương ngồi trên xe, không tắt đèn, cứ để vậy chiếu thẳng vào cô cho đến khi cô vào cửa mới tắt. Anh ngồi trên xe một lúc để hút thuốc, hút xong, anh mới quay đầu xe trở về.

+++

Khương Ninh về đến nhà, Trần Lệ Trân đang ngồi trong phòng khách xem tivi, nhìn thấy cô, bà chỉ hỏi một câu: Về rồi à?.

Vâng. Khương Ninh ôm trán ngồi xuống ghế sofa.

Con sao thế?. Trần Lệ Trân ghé sát người người: Uống rượu à?.

Con uống một chút.

Để mẹ pha cho cốc nước mật ong.

Khương Ninh gật đầu, hỏi: Tiểu Thành đâu ạ?.

Trần Lệ Trân quay lại trả lời: Nó ra ngoài rồi.

Lại ra ngoài ạ?.

Ồi dào, con đừng quẩn nó nữa. Nó nói buổi tối sẽ về nhà. Trần Lệ Trân đưa cốc nước mật ong tới: Uống đi.

Khương Ninh đau đầu, cau mày không nói thêm, cầm cốc nước chậm rãi uống.

Tức chết đi được, đồ vô lương tâm, làm ăn lừa đảo. Khương An hùng hùng hổ hổ từ đâu đi về.

Trần Lệ Trân lau bà: Ông làm cái gì thế? Vừa về đến nhà đã cần nhằn.

Còn không phải lão Trần ấy, bán bao thuốc giả cho tôi. Ông ta vẫn buôn bán hàng giả mà, làm loại chuyện lừa người này đúng là không có lương tâm.

Lão Trần ư?. Trần Lệ Trân nhún mày: Có phải ông lại đến chỗ ông ấy đánh bạc?.

Tôi...tôi. Khương An quanh co.

Trần Lệ Trân phun ra một tràng: Tôi đã nói thế rồi sao ông vẫn còn đi đánh bạc hả? Ông mang hết tiền trong nhà đi tiêu sạch rồi phải không? Hay ông chê tiền bồi thường năm đó....

Câm miệng. Khương An cương quyết cắt ngang lời bà, trừng mắt lên: Những việc trước đây không liên quan thì đừng nhắc đến nữa.

Trần Lệ Trân nhìn Khương Ninh dò xét, bà hơi chột dạ ngậm miệng lại.

Khương An ngồi xuống sofa, rót ấm trà, đột nhiên hỏi Khương Ninh: Công việc thế nào?.

Khương Ninh đặt chiếc cốc xuống: Cũng tạm được ạ.

Con bây giờ không còn nhỏ nữa, cũng nên nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi. Khương An nhấp một ngụm trà, nói tiếp: Vừa hay bây giờ con đã về đây, tìm người trong trấn Thanh Vân cũng được, hay muốn nhờ thím Đường giới thiệu cho?.

Không cần đâu. Khương Ninh từ chối. Cô biết con người thím Đường, bình thường thích nhất ngồi lê đôi mách, nói nọ nói kia, là nhân vật thích nhiều chuyện. Từ trước đến nay, Khương Ninh đều trốn tránh bà ấy.

Vậy cũng được, tự con lo liệu đi. Những bạn học trước kia của con, giờ đều có tiền đồ cả. Đều có thể kiếm ra tiền, có nhà có xe. Con dành thời gian hẹn gặp chúng nó xem sao. Con gái kết hôn phải lấy người có tiền, sau này mới có thể giúp bố mẹ hưởng phúc.

Khương Ninh không thích nghe mấy câu đó. Cô vốn đang chóng mặt nên càng thêm mất kiên nhẫn. Cô bật dậy định đi ra ngoài, lúc đi đến cửa phòng khách, cô lạnh giọng chất vấn: Bố, bán thuốc lá giả là vô lương tâm. Vậy lừa đảo thì có lương tâm?.

Mày....

Làm chuyện không có đạo đức, con thấy chướng mắt lắm. Khương Ninh nói xong, xoay người rời đi.

Khương An đập mạnh ghế: Con bé này muốn tạo phản phải không?.

Trần Lệ Trần nói: Thôi thôi, nó vừa uống rượu, đợi nó tỉnh rồi nói.

16. Chương 16

Ngày hôm sau, Khương Ninh vừa ngủ dậy lập tức nhìn đồng hồ, cô vò đầu vội vã rời giường. Cô rửa mặt qua loa, thay quần áo, nhanh chóng ra khỏi nhà. Cô chạy một mạch đến ngã tư, muộn hơn so với ngày thường 20 phút nhưng Vu Dương vẫn còn đứng đó chờ.

Khi còn cách anh khoảng 2 - 3 mét, Khương Ninh bước chậm lại, về mặt ngưỡng ngưỡng hiểm thấy: Chào anh.

Ừ. Vu Dương chìa mũ bảo hiểm ra.

Khương Ninh nhìn chiếc mũ liền ngăn người, ngay lập tức trong đầu hiện lên một số hình ảnh.

Vu Dương thấy cô nhìn chằm chằm chiếc mũ mà không nhận, anh cho rằng tối qua cô uống nhiều quá nên không còn nhớ gì. Anh đang định há miệng giải thích thì cô đã vươn tay cầm lấy chiếc mũ, đội ngay ngăn lên đầu.

Khương Ninh không có thời gian để dây dưa, đội mũ bảo hiểm xong, cô bám vào yên, nhảy lên xe: Tôi xong rồi. Cô hạ kính mũ xuống, bổ sung thêm một câu: Tôi bị muộn nên anh chạy nhanh lên nhé.

Được. Vu Dương nổ máy: Ngồi vững vào.

Xe chạy nhanh, chỉ mấy chốc đã đến ngân hàng. Khương Ninh xuống xe, gỡ mũ bảo hiểm treo lên đầu xe, rồi nhìn vào gương sửa sang lại tóc. Xong xuôi, cô nhìn đồng hồ, vừa kịp quẹt thẻ.

Tôi vào đây. Khương Ninh vội vã xoay người, đi vài bước lại quay lại, buông một câu: Tối qua... cảm ơn anh.

Vu Dương còn chưa kịp phản ứng, đã thấy bóng lưng cô đi vào trong ngân hàng. Vu Dương quay lại nhìn chằm chú vào chiếc mũ bảo hiểm màu xanh. Khi khởi động xe một lần nữa, anh nhìn vào trong gương thấy khóe miệng mình thoáng gương lên.

Khương Ninh nhanh chóng thay quần áo, may mà sáng nay người đến giao dịch không nhiều, cô vẫn kịp ngồi tại chỗ của mình điều chỉnh nhịp thở.

Lâm Khả Ny thấy cô thở hổn hển, hỏi: Chị ngủ quên à?

Ừ.

Vẫn là tài xế của chị đưa chị đến à?

Khương Ninh thở hắt ra, gật đầu.

Ồ, thật là có trách nhiệm. Lâm Khả Ny nói đùa: Giá mà em có một anh tài xế đẹp trai và trách nhiệm như thế có phải tốt không.

Khương Ninh mở máy tính, buông một câu: Được đấy.

Hihi. Lâm Khả Ny cười, vẻ mặt phơi phới.

Giữa trưa thay ca, Khương Ninh theo thường lệ cùng đi ăn cơm với Lâm Khả Ny. Ăn uống xong, Lâm Khả Ny nói trời nóng nên đề nghị đi siêu thị mua ít đồ uống cho các đồng nghiệp. Khương Ninh đồng ý, hai người liền vòng lên siêu thị ở thị trấn.

Chị xem mua gì được nhỉ?. Lâm Khả Ny đứng trước tủ lạnh, quay sang hỏi Khương Ninh: Bia nhé?.

Em hỏi xem quản lý có đồng ý không?.

Lâm Khả Ny nhún nhún vai: Thôi khỏi, chỉ lúc hết giờ làm việc quản lý mới dễ nói chuyện thôi.

Mỗi loại lấy mấy lon để mọi người chọn.

Được rồi.

Chọn đồ uống xong, Khương Ninh đẩy xe mua sắm tới quầy thu ngân. Lâm Khả Ny cảm thán: Hai năm trước em bị điều đến trấn Thanh Vân, trên trấn vẫn lạc hậu thôi rồi, không có gì cả. Khi đó em đã khóc vô cùng thê thảm, gần như ngày nào cũng lấy nước mắt để rửa mặt.

Khương Ninh nghĩ tới lúc mình rời khỏi trấn Thanh Vân, quả thực như lời cô ấy nói, không có gì hết, giống như bị thời đại phát triển bỏ quên một xó.

Chị xem bây giờ, tuy nhỏ nhưng đầy đủ cả, trong thành phố có gì, ở đây gần như có hết. Lâm Khả Ny thở dài: Không biết có nên cảm ơn những người kia không nữa.

Khương Ninh lắc đầu: Sai thì vẫn là sai.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến quầy thu ngân. Có lẽ vì buổi trưa ít người, nên chỉ có một nhân viên thu ngân đứng đó. Lúc Khương Ninh nhìn thấy Triệu Tiểu Viên, cô thoáng dừng bước, lúc vào đây, cô không nhìn hề thấy cô ta.

Đương nhiên Triệu Tiểu Viên cũng nhìn thấy cô. Từ xa cô ta đã trừng mắt nhìn thẳng vào Khương Ninh cho tới khi cô đi đến trước mặt.

Lâm Khả Ny bỏ toàn bộ đồ uống trong xe mua sắm ra, Triệu Tiểu Viên quét từng lon một, cuối cùng giỏ giống khó chịu: Bốn mươi lăm đồng.

Lâm Khả Ny đang định lấy tiền trong túi thì Khương Ninh lên tiếng: Để chị trả cho.

Như vậy sao được. Là em nói muốn đi mua đồ uống mà, cứ để em trả đi.

Khương Ninh lấy ví của mình ra: Hôm qua mọi người trả tiền tiệc chào đón rồi, đồ uống này để chị thanh toán.

Lâm Khả Ny nghe cô nói vậy cũng không nài ép nữa. Khương Ninh rút tờ 100 trong ví ra, Triệu Tiểu Viên sốt ruột giật lấy, giơ tờ tiền lên soi như soi tiền giả, rồi bỗng nhiên lớn tiếng quát tháo: Đây là tiền giả, tại sao cô có thể cầm tiền giả đi mua đồ được nhỉ? Làm thế không phải muốn lợi dụng sao? Ở đâu ra loại người như cô thế?.

Giọng Triệu Tiểu Viên rất to, thu hút một đám người đến xem, người bên trong lẫn bên ngoài siêu thị vây quanh Khương Ninh nhìn ngó, xì xào bàn tán.

Lâm Khả Ný trừng mắt: Tiền giả á?.

Triệu Tiểu Viên tiếp tục ầm ĩ: Còn không phải à? Đúng là đến siêu thị loại người gì cũng có, đến mua đồ còn dùng tiền giả. May mà tôi phát hiện ra, không thì đã bị các người lừa... Các người không biết à? Người ở trấn Thanh Vân này không dễ bị lừa đâu.

Cô ta vừa nói xong, xung quanh mọi người cười ầm lên.

Khương Ninh cau mày, cô mới lấy tờ tiền này trong ngân hàng trưa nay, không thể là giả, khả năng duy nhất có lẽ là...

Khương Ninh ngược lên, đè nén cơn giận, thu về gương gương tự đắc của Triệu Tiểu Viên vào mắt, cô chỉ vào chiếc máy kiểm tra ở bên cạnh: Kiểm tra đi.

Triệu Tiểu Viên nghe vậy sắc mặt thay đổi, nhưng vẫn cố gân họng lên: Kiểm tra cái gì mà kiểm tra, tôi làm thu ngân chẳng lẽ không biết phân biệt tiền giả tiền thật à?.

Kiểm tra đi.

Sao vậy sao vậy? Tiểu Viên, cô ở đây làm gì thế?. Quản lý siêu thị nhanh chóng xuất hiện. Sau khi nắm rõ tình hình, ngay lập tức túm lấy tờ tiền Triệu Tiểu Viên đang nắm chặt trong tay, bỏ vào máy kiểm tra.

Một trăm đồng.

Một trăm đồng.

Kiểm tra hai lần, âm thanh điện tử trong chiếc máy đều cho ra một đáp án.

Ồ, là tiền thật, tiền thật. Quản lý siêu thị lôi Triệu Tiểu Viên ra, khiển trách: Có máy soi sao không dùng? Cô làm ăn thế là sao?. Mắng Triệu Tiểu Viên xong, quản lý siêu thị vội quay sang Khương Ninh cười lấy lòng: Là lỗi của chúng tôi, đã hiểu lầm quý khách, tôi sẽ trả lại tiền thừa cho quý khách ngay.

Tình thế thoáng thay đổi, đám người liền quay sang Triệu Tiểu Viên bắt đầu chỉ trích. Khương Ninh lạnh lùng nhìn Triệu Tiểu Viên, cho đến khi mặt mũi cô ta đỏ bừng lên.

Các người làm ăn thế mà được à? Tùy tiện đổ oan cho người khác. Lâm Khả Ný lên tiếng oán trách.

Dạ vâng, đúng là lỗi của chúng tôi... Đây là tiền thừa của quý khách ạ. Quản lý siêu thị đưa tiền thừa bằng hai tay. Lúc này, Khương Ninh mới di chuyển ánh mắt, cầm tiền, nhấc túi đồ uống cùng Lâm Khả Ný bước ra khỏi siêu thị.

À, có phải con bé kia lần trước đến giao dịch ở ngân hàng không? Chính là “kẻ địch giả tưởng” ăn phải pháo đẩy hả?. Lâm Khả Ný quay đầu hỏi Khương Ninh.

Ừ.

Rõ ràng con bé đó đang bối lộng tìm vết, thật quá quái. Rốt cuộc là do ai khiến con bé đó đối xử với chị như vậy?.

Khương Ninh khẽ hừ một tiếng, hờ hững trả lời: Là tài xế em muốn ấy.

Hả?.

+++

Buổi chiều, lúc Vu Dương đang bận sửa xe thì nhận được điện thoại của Triệu Tiểu Viên, cô ta nói cảm thấy không được khỏe. Anh nghe giọng yếu ớt của cô ta, đoán chừng bệnh có vẻ nghiêm trọng nên không dám chần chừ, đóng cửa hàng, lái xe máy đi tìm cô ta.

Đến siêu thị, anh thấy Triệu Tiểu Viên đang ngồi trên ghế trước cửa siêu thị ôm bụng, sắc mặt trắng bệch.

Triệu Tiểu Viên nhìn thấy Vu Dương, khóc rống lên: Anh Dương, em đau bụng quá.

Xảy ra chuyện gì vậy?.

Em cũng không biết, tự dưng đau khủng khiếp. Triệu Tiểu Viên vừa nói vừa khóc.

Vu Dương cau mày: Tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện. Cần xin nghỉ trước không?.

Em đã xin rồi.

Được. Vu Dương đỡ cô ta đi đến xe máy, hỏi: Có lên xe được không?.

Được ạ.

Vu Dương bước lên xe trước, Triệu Tiểu Viên vịn vào anh ngồi lên. Vu Dương nổ máy, Triệu Tiểu Viên liền ôm lấy eo anh, anh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng nghĩ đến tình trạng của cô ta, anh thoáng chần chờ, sau đó không kéo tay cô ta ra nữa.

Đến bệnh viện, Vu Dương đưa Triệu Tiểu Viên đi khám gấp. Xếp hàng đăng ký, cuối cùng là thăm khám, bác sĩ chẩn đoán bị viêm dạ dày cấp tính, phải truyền hai chai chống viêm. Vu Dương đỡ Triệu Tiểu Viên vào phòng bệnh, hoàn tất mọi thủ tục xong đã gần 5 rưỡi. Anh gọi điện cho Khương Ninh, nhưng gọi một lúc lâu không có ai nghe. Anh gọi tiếp mấy cuộc đều như vậy.

Trước khi đi tìm Triệu Tiểu Viên, anh nhắn cho cô bảo hôm nay sẽ đến muộn một lát. Cô nhắn lại chỉ một chữ: Được. Tình hình trước mắt khiến anh không thể bỏ đi ngay. Vu Dương định đến ngân hàng một chuyến, nhưng nhìn bộ dạng ốm yếu của Triệu Tiểu Viên, anh lại không đành lòng vất cô ta một mình trong bệnh viện.

Anh Dương. Triệu Tiểu Viên nằm trên giường bệnh gọi yếu ớt.

Vu Dương ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, hỏi cô ta: Cảm thấy tốt hơn chưa?.

Rồi ạ. Triệu Tiểu Viên khẽ gật đầu: Anh đừng đi... Ở đây cùng với em.

Vu Dương hơi ngập ngừng: Ừ.

Vu Dương nhìn chăm chú vào chai nước, từng giọt từng giọt dung dịch nhỏ xuống, cảm giác thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp. Hết lọ thứ nhất, anh gọi y tá đến đổi thuốc, còn mình ra ngoài hành lang gọi điện cho Khương Ninh lần nữa, kết quả vẫn thế.

Có lẽ do thuốc bắt đầu có tác dụng, Triệu Tiểu Viên sau khi nghỉ ngơi, tinh thần đã khá hơn một chút, bắt đầu kể lể chuyện xảy ra trưa nay cho Vu Dương nghe.

Anh Dương, anh nói xem sao cô ta lại như vậy, cầm tiền giả đi lừa người. Triệu Tiểu Viên bị Vu Dương nhìn chăm chăm, giọng nói càng lúc càng nhỏ đi, trông mắt đảo xung quanh: Anh Dương, sao anh lại nhìn em như thế?.

Vu Dương thấy ánh mắt né tránh của cô ta, có thể hiểu ngay ra cô ta đang nói dối. Nhưng anh không vạch trần, chỉ nói với cô ta: Tiểu Viên, đừng trêu chọc cô ấy.

Triệu Tiểu Viên khẽ hừ một tiếng coi thường: Em có muốn trêu chọc cô ta đâu nhưng cô ta cứ trêu chọc em đấy chứ.

Thấy Vu Dương không nói gì, Triệu Tiểu Viên giận dữ quay sang bên không trò chuyện với anh nữa. Hai người im lặng như vậy cho đến khi truyền xong.

Lúc ra khỏi bệnh viện là gần 7h, Vu Dương đưa Triệu Tiểu Viên về nhà cô ta trước, sau đó vội vã tăng tốc đi về phía ngân hàng. Ngân hàng đã đóng cửa từ lâu, ở cửa ra vào không có một ai, trống không.

Vu Dương ngồi ngầy người trên xe, lấy điện thoại ra gọi thử lần nữa. Không ngờ, lần này, điện thoại lại thông.

Alo. Khương Ninh lên tiếng.

Nghe thấy giọng cô, yết hầu Vu Dương chuyển động, hỏi bằng giọng khàn khàn: Cô về rồi à?.

Khương Ninh hỏi lại: Không lẽ vẫn còn ở đấy?.

... Vu Dương á khẩu không trả lời được.

Một lát của anh chậm đến tận 2 tiếng à?.

...Tôi gọi điện nhưng cô không nghe.

Điện thoại tôi hết pin.

....

Vu Dương, có phải anh không muốn tiếp nhận vụ giao dịch này đúng không?.

Vu Dương mím môi: Không phải.

Khương Ninh lập tức nói tiếp: Không phải anh bùng hẹn à?.

...

Hai người thoáng im lặng một lúc, Khương Ninh mở miệng gọi: Vu Dương.

Ừm.

Khương Ninh đe dọa: Lần sau lại bùng hẹn nữa thì tôi sẽ dỡ luôn hai bánh xe của anh.

Gương mặt căng thẳng của Vu Dương lập tức thả lỏng. Anh ngồi lên xe, nhìn dòng xe cộ tới lui trên đường, nhếch miệng cười: Khương Ninh, tôi là thợ sửa xe đấy.

Khương Ninh cười phì một tiếng: Đâu phải chỉ có mình anh?.

Cô không tháo được bánh xe của tôi ra đâu. Hơn nữa.... Anh dừng một chút: Chính tôi có thể lắp lại được.

17. Chương 17

Cuối tuần, Khương Ninh vẫn dậy sớm như ngày thường. Hôm nay cô có hẹn đi leo núi cùng các đồng nghiệp nên không muốn bị muộn.

Vệ sinh cá nhân xong đi xuống dưới lầu, Trần Lê Trân gọi cô lại ăn sáng. Cô vừa bưng bát cháo ngồi xuống thì nhìn thấy bà thím họ trang điểm khoa trương, ưỡn ẹo đi đến. Nhìn thấy Khương Ninh, bà ta cười giả lả: Ô, Khương Ninh đấy à. Cháu về lâu rồi sao không đến nhà thím, phải để thím tới chơi mới gặp được mặt cháu.

Khương Ninh im lặng nhấp một ngụm cháo.

Trần Lê Trân nói: Ngọc Dung à, ăn sáng chưa? Ngồi xuống ăn đi.

Em ấy à, hôm nay vội đến đây là để ăn trực mà.

Trần Lê Trân kéo ghế bảo bà ta ngồi xuống, còn múc cho bà ta bát cháo: Nào nào, ăn đi cho nóng.

Hoàng Ngọc Dung ngồi xuống cạnh Khương Ninh, mùi nước hoa rẻ tiền trên người bà ta nồng nặc chui vào mũi cô. Cô cúi đầu chăm chú nhìn bát cháo, khó chịu cau mày.

Khương Ninh này. Hoàng Ngọc Dung quay sang nói với Khương Ninh: Hôm trước bố cháu nói với thím, nhờ thím giới thiệu đối tượng cho cháu. Thím biết cháu ở thành phố về, tiêu chuẩn tương đối cao, không vừa mắt người bình thường. Chuyện này cháu yên tâm, giờ trấn Thanh Vân không còn như trước kia, đàn ông trong trấn, không chênh lệch nhiều so với thành phố. Thím nhất định sẽ chọn được đối tượng tốt nhất giới thiệu cho cháu.

Khương Ninh nắm chặt chiếc thìa trong tay, lập tức không còn cảm thấy ngon miệng. Cô đẩy chiếc bát về phía trước, đứng dậy: Con no rồi, con đi trước đây. Nói xong, cô rời bàn ăn, cầm túi của mình bước ra khỏi bếp.

Ồ, con bé này... Nó có việc. Thôi kệ nó đi. Trần Lệ Trân hơi lúng túng, cười với Hoàng Ngọc Dung: Thím vừa bảo sẽ giới thiệu đối tượng cho Khương Ninh đúng không? Đã chọn được ai chưa?.

Hoàng Ngọc Dung cười úp mồm, nháy mắt với Trần Lệ Trân: Con trai nhà họ Thẩm, chị cứ đợi rùa vàng đến đi.

+++

Cuối tuần, Khương Ninh bảo Vu Dương không phải đưa đón, tự cô bắt xe đi. Địa điểm tập hợp ngay ở ngân hàng. Lúc Khương Ninh đến, mọi người đã đến gần như đông đủ. Ngoài đám đồng nghiệp ở ngân hàng, còn có một vài gương mặt lạ hoắc Khương Ninh chưa gặp bao giờ. Cô đoán chắc là người thân của họ.

Khương Ninh, ở đây.

Khương Ninh thấy Lâm Khả Ny vẫy tay. Cô đi đến, nhìn xung quanh một hồi, hỏi: Bạn trai em đâu?.

Lâm Khả Ny khoác tay cô: Nếu em mang người nhà theo, chẳng phải chị sẽ bị lạc đàn ư? Vì vậy, em chỉ đến một mình để đi cùng chị thôi.

Khương Ninh dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

Lâm Khả Ny nhún vai: Thôi được, anh ấy đi công tác rồi.

Một lát sau, quản lý điểm danh: Mọi người đến đủ rồi, chúng ta sẽ đi mua nguyên liệu nấu ăn để lên trên núi làm đồ nướng trước đã.

Mọi người hoan hô ầm ĩ.

Quản lý chia đám người làm hai tốp. Một nhóm sẽ đi chợ mua thực phẩm làm đồ nướng, còn một nhóm sẽ đi siêu thị mua đồ ăn vặt và đồ uống. Khương Ninh không muốn vào siêu thị nên đi chợ cùng với quản lý.

Chợ ở thị trấn cách ngân hàng hơn trăm mét, nhóm Khương Ninh chỉ đi một lúc là tới. Khương Ninh quay về trấn Thanh Vân đã hơn một tháng nhưng chưa có cơ hội đi chợ. Trong trí nhớ của cô, trấn Thanh Vân trước kia là điển hình cho sự dơ dáy và bẩn thỉu. Nhưng hôm nay nhìn qua, xem ra tình trạng vệ sinh đã tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Khương Ninh. Quản lý gọi cô: Cô là người ở đây, biết nói tiếng địa phương đấy chứ?.

...Biết ạ.

Quản lý ngay lập tức mừng rỡ: Nào, cô chịu trách nhiệm mặc cả nhé, chúng tôi sẽ có trách nhiệm xách đồ ăn.

...

Cứ như vậy, Khương Ninh bị giao cho một trách nhiệm hết sức nặng nề. Thực ra, bao năm qua, số lần cô đi chợ mua thức ăn chỉ đếm trên đầu ngón tay, nói chi đến chuyện mặc cả. Cô định từ chối, nhưng đối mặt với ánh mắt tha thiết của quản lý, cô đành gật đầu, dẫn theo đám người vào trong chợ.

Khương Ninh không mua đồ ăn trong cửa hàng mà mua ở những sạp nhỏ bày ngay lối đi. Phần lớn những quầy nhỏ này là của các cụ già mở ra, họ không có cửa hiệu cố định ở mặt tiền, nên đành xách ghế ngồi trước cửa để rao bán. Ngày bé cô thường đi theo bà bán hàng, nên hiểu rõ những vất vả trong đó.

Mua xong thực phẩm nấu ăn, lúc cô cùng quản lý ra khỏi chợ thì đụng phải Tiền Cường. Cô quay người định tránh nhưng không kịp, liền bị hấn gọi lại.

Khương Ninh. Tiền Cường đi lên trước: Sao em lại ở đây? Đi mua thức ăn à?.

Khương Ninh không trả lời, Tiền Cường nhìn nhóm người bên cạnh, hỏi: Đồng nghiệp của em đấy à?.

Vâng.

Mọi người đây là.... Tiền Cường quan sát túi thực phẩm họ cầm trên tay: Định lên núi Thanh Vân làm đồ nướng đúng không?.

Khương Ninh im lặng, ngược lại quản lý khẽ gật đầu: Đúng vậy, hôm nay ngân hàng chúng tôi tụ tập.

Tiền Cường vỗ tay một cái: Thật không may, hôm nay tôi có việc, nếu không tôi có thể đưa mọi người đi. Dù sao tôi cũng khá quen trên núi.

Hắn nói xong, vẻ mặt mọi người trở nên khác thường. Khương Ninh nhìn hắn giễu cợt nhưng hắn không phát hiện ra.

Lão Vương. Tiền Cường gọi với về phía cửa hàng cách đó không xa: Cắt mấy cân thịt bò mang tới đây.

Ý của hắn rất rõ ràng. Khương Ninh cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu đang không ngừng tăng vọt. Cô lạnh giọng, nói: Anh nhường đường, chúng tôi phải đi rồi.

Tiền Cường cười lấy lòng: Em chờ một chút, không mất nhiều thời gian đâu.

Đang nói chuyện, ông chủ cửa hàng đã cầm theo một túi thịt bò đi đến. Tiền Cường đưa tay ra lấy. Khương Ninh nhân cơ hội, lách người vượt qua hắn đi lên phía trước, cũng không để ý đến nhóm người của quản lý.

Này, Khương Ninh. Lúc Tiền Cường quay lại, thấy bóng dáng Khương Ninh đang vội vã rời đi. Hắn gọi không được, đành quay đầu lại, cười nói với quản lý: Anh cầm theo đi.

Quản lý lộ vẻ khó xử: Cái này... chúng tôi mua thịt bò rồi.

Không sao, cũng không nhiều lắm đâu. Tiền Cường cố tình đưa tới: Sau này phiền anh chiếu cố Khương Ninh nhiều một chút.

Quản lý nghe vậy, sắc mặt lấy làm lạ, cười gượng đưa tay nhận túi thịt bò.

Khương Ninh về địa điểm tập hợp trước, nhóm của quản lý sau đó cũng về tới nơi. Khương Ninh liếc một cái liền nhìn thấy túi thịt bò trên tay quản lý. Trước vẻ mặt lóng ngóng của ông ta cùng những cái nhìn dò hỏi của đám đồng nghiệp, cô chỉ im lặng, tay nắm thành quyền chăm chú nhìn xuống đất.

Mua xong mọi thứ, đoàn người cùng nhau đi lên núi Thanh Vân. Núi Thanh Vân là ngọn núi cao nhất thị trấn. Thực ra cũng không quá cao, chỉ khoảng 800 mét so với mực nước biển. Hai năm qua, chính quyền trấn Thanh Vân tập trung phát triển du lịch, tu sửa một con đường bằng gỗ ở chân núi, xung quanh hồ nước xây dựng rất nhiều khách sạn, giữa sườn núi còn có khu vực BBQ. Tuy trấn Thanh Vân là địa phương nhỏ, nhưng đến mùa hè, người đi leo núi vẫn rất đông.

Lúc đi trên đường gỗ, Lâm Khả Ny đi bên cạnh Khương Ninh, chỉ vào hồ nước cách đó không xa: Dưới đáy hồ có hơn chục chiếc máy tính xách tay đấy. Lâm Khả Ny đưa mắt nhìn xung quanh, hạ thấp giọng: Đều là của bọn người kia ném, sợ bị theo dõi mà.

Khương Ninh nhìn chằm chằm vào hồ nước xanh biếc, thở dài: Thật không may.

Chị cảm thấy không may à?. Lâm Khả Ny bĩu môi: Bọn họ đâu quan tâm, số tiền bọn họ kiếm được còn nhiều hơn so với mấy cái máy tính đó.

Là không may cho mấy con cá trong hồ.

Hả?.

Mất gần 2 tiếng leo lên đến nơi. Cuối cùng, bọn họ cũng đã tới khu vực BBQ. Thuê xong dụng cụ nướng, mọi người bắt đầu phân công công việc.

Này. Lâm Khả Ny đột nhiên huých huých Khương Ninh: Kia chẳng phải là “tài xế” của chị à?.

Khương Ninh nhìn sang, chạm phải ánh mắt của Vu Dương, bên cạnh có cả Triệu Tiểu Viên vẻ mặt đang hăm hăm nhìn cô. Cô cúi xuống, tiếp tục chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Lâm Khả Ny cười cười: Đúng là trùng hợp.

Bên này, Vu Dương bị một đám đông ầm ĩ gây sự chú ý, có chút bất ngờ khi anh đụng phải Khương Ninh ở đây.

Thật xui xẻo. Triệu Tiểu Viên liếc mắt lăm lăm.

Em thì thăm cái gì thế?. Trần Kiến Văn đứng bên cười hỏi.

Không có gì, nhanh làm việc của anh đi, thịt nướng sắp cháy rồi.

Trần Kiến Văn không hiểu vì sao cô ta lại đột nhiên thay đổi thái độ, cậu ta gãi đầu hỏi Vu Dương: Cô ấy sao thế? Trở mặt nhanh như lật sách.

Vu Dương hút thuốc, một tay đảo xiên thịt nướng, sự tập trung vui đi một nửa.

Bên phía Khương Ninh, đông người nên làm việc cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã chuẩn bị xong nguyên liệu, nhóm xong bếp than.

Ồi, quản lý ơi, sao anh mua nhiều thịt bò vậy?. Một đồng nghiệp đang thái thịt lên tiếng hỏi.

Quản lý không được tự nhiên đưa mắt nhìn Khương Ninh, trả lời qua quýt: Đông người thế mà.

Khương Ninh giật mình, không cẩn thận đi chệch lưỡi dao, cắt một nhát vào ngón tay. Lâm Khả Ný thấy vậy, vội hỏi: Sao không cẩn thận vậy? Thế nào? Có đau không?.

Không sao, để chị đi xả nước.

Khu vực BBQ ngay lối vào hồ nước, Khương Ninh đi qua, lúc mở vòi nước liền phát giác có người đứng bên cạnh. Khương Ninh quay đầu nhìn, thấy Triệu Tiểu Viên cầm rổ rau ném vào bồn rửa, sau đó liếc nhìn Khương Ninh.

Khương Ninh thờ ơ thu hồi ánh mắt, đưa tay dưới vòi nước đang chảy, nhìn máu tươi bị dòng nước xối đi.

Này. Triệu Tiểu Viên mở miệng, giọng điệu không mấy thân thiện: Lần trước tôi đã bảo cô đừng quán lý anh Dương, sao cô vẫn tiếp tục thuê xe của anh ấy là thế nào?.

Khương Ninh không trả lời cô ta.

Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy.

Khương Ninh nhìn cô ta một cái, Triệu Tiểu Viên khoanh tay nói tiếp: Cô đừng tưởng hôm trước anh Dương đưa cô đi bệnh viện là có ý gì với cô. Chẳng qua anh ấy chỉ nhiệt tình mà thôi. Cô ta cố ý khoe khoang: Hôm qua anh ấy đã đưa tôi đi bệnh viện, còn chăm sóc tôi cả chiều.

Rồi sao nữa?. Khương Ninh vặn vòi nước lại, đứng lên nhìn cô ta: Cô muốn nói cho tôi biết, anh ấy đối với tôi cũng giống như đối với cô, hay muốn nói anh ấy đối với cô giống như đối với tôi?.

Cô.... Triệu Tiểu Viên nổi giận. Hai câu này, nếu như cô ta thừa nhận câu trước thì sẽ phải thừa nhận Vu Dương đối xử với cô ta và Khương Ninh không có gì khác nhau. Nếu cô ta thừa nhận câu sau, vậy cô ta sẽ phải thừa nhận Vu Dương coi trọng người phụ nữ kia hơn. Bất luận là tình huống nào, đều không phải là điều cô ta muốn.

Khương Ninh không muốn nhiều lời với cô ta. Cô thấy máu trên tay không còn chảy ra nữa liền xoay người đi về. Đi chưa được mấy bước, cô va phải Vu Dương đứng ngay trước mặt. Bước chân Khương Ninh khựng lại, nhìn anh một cái, gật đầu ra hiệu coi như chào hỏi, sau đó đi vượt qua anh.

Vu Dương đứng im một chỗ, cho đến khi Triệu Tiểu Viên gọi: Anh Dương, đến đây giúp em rửa rau đi.

18. Chương 18

Tiểu Viên, gần đây có nhiều cảnh đẹp, cô có muốn đi ngắm với tôi không?. Trần Kiến Văn quay đầu hỏi.

Triệu Tiểu Viên đang nhấm thịt nướng, quay sang hỏi Vu Dương: Anh Dương, anh đi không?.

Vu Dương nhả một vòng khói, lắc đầu: Không đi.

Anh không đi, em cũng không đi.

Đừng mà, không đi thì uống công trà lên lắm?. Trần Kiến Văn bưng đồ nướng tới: Tiểu Viên, anh ấy không đi thì chúng ta đi. Gần đây có một ngôi miếu nhỏ đấy.

Triệu Tiểu Viên hơi do dự. Mục đích cô ta leo núi chính vì muốn đi lễ ở ngôi đền trên đỉnh Thanh Vân, tính toán nhân duyên giữa cô ta và Vu Dương. Nhưng buổi chiều Vu Dương còn có việc nên bọn họ không thể leo lên tận đỉnh. Trước mắt chỉ có ngôi miếu nhỏ này là khiến cô ta có thể thực hiện được ý định.

Cô ta thử hỏi Vu Dương lần nữa: Anh thật sự không muốn đi à?

Không đi, hai người đi đi. Tôi sẽ thu dọn đồ đạc, ở đây chờ hai người.

Triệu Tiểu Viên hơi thất vọng: Thôi được.

Trần Kiến Văn đưa Triệu Tiểu Viên đi, Vu Dương dọn dẹp đồ còn thừa và trả giá nướng. Sau khi xong xuôi, anh vô thức đưa mắt nhìn về phía đám người cách đó không xa, không thấy Khương Ninh đâu. Anh nhìn đồng hồ, đoán Trần Kiến Văn và Triệu Tiểu Viên cũng sắp quay lại, anh không đứng im một chỗ chờ nữa, mà đi đi lại lại xung quanh.

Anh nheo mắt nhìn xuống, hình như có mấy thiếu niên đang bơi lội.

Cuối con đường núi hiểm trở có một cái cầu thang dẫn thẳng tới hồ. Bờ bên hồ chứa nước không giống bãi cát bên bờ biển mà là một đồng đá to chất chồng lên sườn dốc. Người ta đã sửa sườn dốc thành một thang đá dẫn thẳng tới bờ hồ, cũng vì thế mà chính phủ dựa vào địa hình nửa sườn núi ở đây xây thêm mấy cái đình nghỉ mát. Lúc này có khoảng hai ba người đang ngồi ở trong hóng gió trời.

Vu Dương đang định vào trong một cái đình nghỉ chân để ngồi, tiện thể đợi Trần Kiến Văn và Triệu Tiểu Viên quay về. Anh vừa leo lên đình thì bất ngờ nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Khương Ninh đang ngồi quay lưng về phía anh, hai tay khoác lên lan can nhìn ra bên ngoài.

Anh lẳng lặng đứng dựa cột đình, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, đột nhiên nhớ tới câu uy hiếp của cô ngày hôm qua, khóe miệng giương lên. Đúng lúc anh đang định quay đi thì nghe thấy tiếng cô: Anh đứng đó làm gì vậy?.

Vu Dương giật mình, thấy cô thản nhiên xoay người, cất chiếc kính trong tay, im lặng nhìn anh.

Vu Dương hơi do dự, đi đến ngồi xuống cạnh cô, để một khoảng trống chính giữa hai người.

Khương Ninh hơi nghiêng người, nhìn anh hỏi: Hôm nay anh không phải sửa xe à?.

Được nghỉ. Vu Dương dựa lưng vào lan can, hơi nghiêng đầu nhưng không nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh cũng định ra ngày nghỉ nữa cơ à?. Khương Ninh mỉm cười.

.... Vu Dương mím môi, lát sau mới lên tiếng: Hôm qua....

Tôi biết rồi. Anh vừa mở miệng, Khương Ninh liền ngắt lời.

Vu Dương ngạc nhiên, giương mắt nhìn cô, phát hiện cô đang dùng ánh mắt hết sức bình tĩnh để nhìn anh. Anh có thể đoán ra, vừa rồi Triệu Tiểu Viên đã nói gì với cô.

Lần sau....

Vẫn còn có lần sau à?.

Vu Dương sau khi bị ngắt lời, anh khẽ dừng lại rồi nói tiếp: Sẽ không như vậy.

Nếu có thì sao?. Khương Ninh cố tình hỏi anh.

Vu Dương không do dự: Vậy sẽ làm theo lời cô.

Hả?.

Chính tay tôi sẽ tự tháo bánh xe ra.

Khương Ninh khẽ bật cười, cảm thấy con người anh cũng có lúc thật thà đến như vậy.

Cô cúi đầu vuốt ve ngón tay mình. Vu Dương liếc mắt liền nhìn thấy miệng vết thương màu đỏ trên tay cô. Anh nhíu mày, lập tức lôi trong ví ra một chiếc băng cá nhân đưa cho cô.

Khương Ninh hơi bất ngờ: Anh vẫn thường mang theo cái này à?.

Về mặt Vu Dương hơi ngượng ngùng: Thói quen thôi, lúc sửa xe cũng cần dùng đến.

Khương Ninh gạt đầu, đưa tay nhận lấy, xé miếng băng dán lên.

Cô đang định mở miệng nói chuyện với anh, chợt bên ngoài đình có tiếng người hô to: Có người chết đuối, có người chết đuối.

Khương Ninh và Vu Dương cùng quay đầu ra hồ nước một lúc, quả nhiên thấy một người đang giãy dụa giữa làn nước.

Ai biết bơi nhanh ra cứu người đi. Có người hô.

Vu Dương quyết định rất nhanh, quay người ra khỏi đình, chạy qua hai ba chiếc cầu đá, nhanh chóng đến cạnh bờ hồ. Khương Ninh chạy theo sau anh. Lúc đến bên bờ, cô thấy anh đã cởi giày, cởi áo chuẩn bị xuống nước.

Từ đằng xa, cô gọi với sau lưng anh: Anh cẩn thận đấy.

Khương Ninh không biết Vu Dương có nghe thấy không, cô vừa hô xong, anh đã nhảy ùm xuống nước. Trên bờ có rất đông người vây xem. Khương Ninh chen lên trước, neho mắt chăm chú nhìn Vu Dương. Cô hơi căng thẳng, nhịp thở không dám buông lỏng.

Ánh mắt cô đuổi theo Vu Dương, kỹ năng bơi của anh dường như không tệ, tốc độ bơi khá nhanh, hai cánh tay luân chuyển đập nước, chẳng mấy chốc đã đến bên người đang bị đuối nước. Khương Ninh thoáng thở phào nhưng vẫn thận trọng quan sát, nhìn anh đưa người đuối nước bơi về phía bờ. Lúc lên bờ, có mấy người đi xuống giúp anh kéo người lên.

Khương Ninh đi tới, đang định hỏi thăm Vu Dương thì thấy người bị đuối nước đang nằm im bất động, hơi thở lập tức đông cứng lại: Tiểu Thành?.

Vu Dương ngạc nhiên nhìn cô. Không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi, anh lập tức quỳ xuống, bóp hai gò má người bị đuối nước rồi kiểm tra trong khoang miệng có vật gì bất thường không. Sau đó, anh liên tục nhấn vào bụng cậu, đẩy nước ra ngoài.

Tiểu Thành, Tiểu Thành. Khương Ninh ngồi xổm xuống theo, ra sức gọi tên Khương Chí Thành, giọng điệu run rẩy lo lắng, xong chỉ có thể ở bên quan sát. Cô luống cuống hỏi Vu Dương: Nó thế nào rồi? Liệu có gặp chuyện gì không?.

Về mặt Vu Dương rất tập trung, anh vẫn tiếp tục nhấn bụng Khương Chí Thành, cho đến khi cậu mở mắt ho dữ dội.

Tiểu Thành, Tiểu Thành. Khương Ninh thấy cậu tỉnh, sắc mặt cuối cùng cũng lộ vẻ vui mừng: Em có nghe thấy chị nói không?.

Khương Chí Thành gằng mở to mắt, mê man nhìn người phía trước.

Tiểu Thành?.

Khương Chí Thành gượng ngồi dậy, ho vài cái, nhổ một ngụm nước sang bên cạnh. Khương Ninh vỗ vỗ lưng cậu ta, hỏi: Cảm thấy sao rồi?.

Khương Chí Thành quay đầu nhìn cô, gần như đến bây giờ mới hiểu mình đã xảy ra chuyện gì, nhất thời sợ hãi. Thấy Khương Ninh, cậu hoảng hốt gọi: Chị.

Vu Dương thấy cậu gọi vậy, giật mình liếc nhìn Khương Ninh.

Khương Ninh thấy cậu không đáng lo ngại lắm, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống. Nhưng về mặt cô vẫn hết sức nghiêm nghị, hỏi: Em đã xảy ra chuyện gì vậy?.

Giọng Khương Chí Thành hơi khàn, sức lực chưa hồi phục: Lúc bơi bị chuột rút, sau đó thì....

Cái hồ chứa nước đó không thể bơi, em không biết sao?.

Trước kia chưa từng bị như vậy.... Khương Chí Thành cẩn thận dò xét Khương Ninh.

Khương Ninh nhớ lại cảnh vừa rồi mà kinh hồn bạt vía: Em không muốn sống nữa à? Đập chứa nước sâu như thế nào em không biết ư? Nếu vừa rồi.... Khương Ninh nói đến đây mới nhớ ra Vu Dương, cô quay đầu nhìn, phát hiện anh đã mặc áo, nhưng quần vẫn ướt sũng nhỏ nước tong tong.

Vu Dương liếc nhìn cô, hỏi Khương Chí Thành: Chân vẫn bị chuột rút à?.

Khương Chí Thành thử cử động, sau đó trả lời: Giống như bị chuột rút ấy.

Vu Dương đi đến nhấn chân của cậu lại: Đừng nhúc nhích. Anh dồn lực xoa bóp lòng bàn chân của cậu, Khương Chí Thành đau đến mức gương mặt nhăn nhúm.

Được rồi. Vu Dương buông tay: Cử động xem sao.

Khương Chí Thành di chuyển chân, xoay cổ chân, mừng rỡ nói: Có thể cử động được rồi.

Khương Ninh nhìn Khương Chí Thành, cậu lập tức cúi gầm xuống. Cô đứng dậy, trịnh trọng nói với Vu Dương: Cảm ơn anh.

Vu Dương đưa lưng về phía ánh sáng, Khương Ninh nhìn không rõ nét mặt anh, chỉ thấy anh đáp một câu: Ừ.

Động tĩnh của họ quá lớn, tin có người đuối nước thoảng cái đã truyền khắp nơi, có rất nhiều người đã chạy đến hồ chứa nước để xem. Trần Kiến Văn dẫn theo Triệu Tiểu Viên lách đám người đi vào. Từ xa, Triệu Tiểu Viên hô to: Anh Dương.

Triệu Tiểu Viên đi đến, quan sát Vu Dương từ trên xuống dưới: Anh không sao chứ?.

Vu Dương lắc đầu: Không sao.

Trần Kiến Văn hỏi: Anh, anh vừa cứu người đấy à?.

Ừ.

Cứu ai vậy? Ai bơi ở đây xảy ra chuyện đều đáng đời, anh còn nhảy xuống cứu làm gì? Nhỡ xảy ra chuyện thì sao?.. Triệu Tiểu Viên phàn nàn, cúi đầu thấy Khương Chí Thành ngồi dưới đất, đáy mắt ngập vẻ coi thường: Có phải là cậu ta không?.

Khương Chí Thành bị mắng, luống cuống nhìn Khương Ninh: Chị...

Triệu Tiểu Viên nhìn về phía Khương Ninh, lập tức cau mày, vẻ mặt chán ghét: Lại là cô à? Đụng phải cô thì không có chuyện gì tốt cả.

Tiểu Viên. Vu Dương ngăn lại.

Hừ, em nói sai à?.

Đây là...?. Trần Kiến Văn đứng bên ngơ ngác.

Sao chổi. Triệu Tiểu Viên cướp lời.

Vu Dương nhíu mày, quét cái nhìn sắc nhọn lên Triệu Tiểu Viên.

Khương Ninh không để bụng câu nói của Triệu Tiểu Viên, đương nhiên cô cũng không có ý định đấu khẩu với cô ta.

Anh Dương, chúng ta đi thôi. Người anh ướt hết rồi, quay về thay quần áo đã. Triệu Tiểu Viên trừng mắt nhìn Khương Ninh, sau đó nói với Vu Dương.

Vu Dương chần chừ, nhìn về phía Khương Ninh, dường như anh không yên tâm để cô một mình.

Khương Ninh cúi xuống hỏi Khương Chí Thành: Đứng dậy được không?.

Khương Chí Thành cảm thấy tứ chi mất hết sức lực đã dần dần phục hồi, cậu ta lảo đảo đứng lên.

Đi được không?.

Được ạ.

Khương Chí Thành vẫn để mình trần, Khương Ninh bảo cậu ta: Mặc quần áo và đi giày vào, về nhà với chị.

Khương Chí Thành không dám cãi, cúi đầu đi tìm quần áo và giày. Lúc đến vị trí trước khi nhảy xuống, cậu phát hiện quần áo của người đi cùng đã không còn ở đây, chỉ còn lại bộ quần áo của mình. Cậu ngăn người, vội vã mặc quần áo xỏ giày, đến bên cạnh Khương Ninh: Chị, em xong rồi.

Đi thôi. Khương Ninh nhìn Vu Dương, khẽ gật đầu một cái.

Khương Ninh đi rồi, Triệu Tiểu Viên kéo vạt áo Vu Dương: Cô ta đi rồi, anh còn đứng đây làm gì. Đi thôi chứ.

Vu Dương gật đầu, để nguyên tóc tai và nửa người ướt rượt, cũng chuẩn bị xuống núi.

19. Chương 19

Khương Ninh giải thích lý do với các đồng nghiệp rồi đi xuống núi trước.

Núi Thanh Vân không có cáp treo nhưng lúc nào cũng có xe bánh mì túc trực đưa những người bị mệt hoặc không muốn leo núi để kiếm ít tiền. Đối với loại xe này, Khương Ninh cảm thấy không mấy yên tâm. Độ dốc đường núi lớn, những chiếc xe đó không bám chắc được sườn núi rất dễ xảy ra chuyện. Nhưng hiện tại, cân nhắc tình hình của Khương Chí Thành, cô không thể không gọi một chiếc xe để xuống núi.

Trên đường xuống núi, chiếc xe lái khá ổn định, chạy một mạch an toàn xuống đến chân núi. Lúc xuống được dưới núi đã là cuối chiều, mồ hôi Khương Ninh đổ đầm đìa, quần áo Khương Chí Thành trong ngoài cũng khô đến tám chín phần.

Trên đường về nhà, Khương Ninh vẫn im lặng, trong lòng Khương Chí Thành biết mình sai trước, nên chột dạ không dám nói câu gì.

Về đến nhà, Trần Lệ Trân đang quét dọn, nhìn thấy hai chị em, bà ngạc nhiên hỏi: Sao cùng nhau về thế này?.

Khương Ninh quay sang, sầm mặt nói với Khương Chí Thành: Đi tắm đi rồi chúng ta nói chuyện.

Khương Chí Thành lo lắng nhìn Trần Lệ Trân, ngoan ngoãn gật đầu: Vâng.

Sao vậy hả?. Trần Lệ Trân không rõ tình hình: Sao con lại đưa nó về. Nó muốn chơi thì cứ để nó chơi, con đừng nghiêm khắc với nó quá.

Hôm nay nó đi bơi ở hồ chứa nước suýt bị mất mạng mẹ có biết không?. Khương Ninh quay lại nói.

Nó...con.... Trần Lệ Trân luống cuống: Chuyện gì xảy ra vậy?.

Khương Ninh kể đầu đuôi mọi chuyện, Trần Lệ Trân nghe xong sắc mặt liền thay đổi, giọng nói cũng không được lưu loát: Nó...nó có việc gì không?.

Không việc gì. Khương Ninh xoa nhẹ dưới lông mày, hạ giọng: Mẹ, mẹ đừng nuông chiều nó như vậy, sớm muộn gì nó cũng xảy ra chuyện đấy.

Mẹ.... Trần Lệ Trân nhất thời không thốt lên lời.

Khương Chí Thành tắm rửa xong đi ra, Trần Lệ Trân tiến lên trước, vội vàng hỏi thăm: Con sao rồi? Có bị thương chỗ nào không? Có cần phải đi bệnh viện kiểm tra không?.

Khương Chí Thành lắc đầu: Mẹ, con không sao.

Thằng bé này, muốn dọa chết mẹ.

Khương Ninh vẫy tay với Khương Chí Thành: Lại đây.

Khương Chí Thành theo Khương Ninh vào phòng khách. Khương Ninh ngồi xuống, Khương Chí Thành dè dặt nhìn sắc mặt cô.

Ngồi đi.

Vâng.

Khương Ninh hỏi cậu: Sao hôm nay em lại ở đây?.

Em đi leo núi cùng với bạn.

Tiện thể bơi dưới đó luôn à?.

Khương Chí Thành không dám trả lời.

Lúc em bị đuối nước, “bạn” của em đâu?.

Bọn họ.... Khương Chí Thành cúi gằm mặt xuống, tay nắm thành quyền, không nói tiếp.

Bọn họ bỏ rơi em rồi. Khương Ninh đánh trúng tim đen.

Khương Chí Thành nghe cô nói câu này, bả vai run rẩy, cuối cùng không phản bác lại.

Khương Ninh khẽ thở dài: Chị không cho phép em tiếp tục theo chân bọn họ.

Khương Chí Thành ngẩng đầu nhìn Khương Ninh, không trả lời.

Thái độ của Khương Ninh hết sức cương quyết: Nhất định phải học, không thì học môn năng khiếu cũng được, đừng bao giờ nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Khương Chí Thành cuộn chặt tay, im lặng.

Khương Ninh đứng lên, cuối cùng buông một câu: Tự em suy nghĩ đi.

Cô rời phòng khách, trở lại phòng mình, cảm thấy mỗi mết đến cực điểm. Vừa rồi lo lắng nên không có cảm giác khác thường. Giờ nghỉ ngơi một chút, cô mới cảm thấy miệng vết thương trên tay đau âm ỉ.

Cô xé miếng dán trên miệng vết thương ra, xem xét kỹ càng. Xung quanh vết thương đã trở nên trắng bệch, chắc do mồ hôi thấm vào nên mới đau nhức như thế. Khương Ninh đưa ngón tay lên thổi thổi, rồi lại hạ xuống, dán mắt nhìn. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Vu Dương chồi lên mặt nước lúc chiều.

Sẽ còn gặp nhau nhiều, cô nghĩ vậy.

+++

Sẩm tối, Vu Dương đang ngồi lau xe máy của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông xe đạp vang bên tai. Anh ngẩng đầu lên thấy Khương Ninh dắt xe đi tới.

Anh liếc nhìn bánh trước đẹp lép, nhúu mảy, hỏi: Lại hết hơi à?.

Vâng. Khương Ninh dựng xe: Anh xem xem thế nào, không chừng lại cán phải đinh.

Vu Dương đứng lên, ngồi xổm trước xe đạp của Khương Ninh, nâng bánh trước, nhanh chóng lôi xăm xe ra nhìn. Sau đó, anh đứng dậy, bảo: Săm xe bị rách, vá nhiều lần lắm rồi, phải thay cái xăm xe khác thôi.

Anh xử lý đi. Tiện thể xem giúp tôi cái này. Khương Ninh lôi trong túi ra một thứ.

Vu Dương đưa mắt nhìn: Máy nghe đài à?.

Vâng. Khương Ninh gật đầu: Không phải lần trước anh nói thứ khác cũng sửa được đấy à?.

.... Vu Dương nhận lấy, lật nhìn xung quanh, là một chiếc máy nghe đài cỡ nhỏ đã cũ, có lẽ dùng khá nhiều năm, lớp sơn phía trên bong tróc rất nhiều, chữ trên phím ấn cũng mờ tịt.

Khương Ninh hỏi anh: Thế nào, có sửa được không?.

Để tôi thử xem. Vu Dương nhắc nhắc chiếc máy nghe đài trên tay, hỏi: Có cần gấp không?.

Không gấp...Không sửa được cũng không sao.

Vu Dương gạt đầu, cắt chiếc máy nghe đài vào trong túi áo, quay người lấy hộp đồ nghề trong cửa hàng, ngồi xồm xuống đồi sầm xe cho cô trước.

Khương Ninh ngồi xuống theo, ở bên quan sát động tác của anh.

Vu Dương bị cô nhìn nên không được tự nhiên, cầm đồ nghề không mấy thuận tay. Anh đành lên tiếng: Bên kia có cái ghế, cô ngồi đó đi, không xong ngay được đâu.

Vâng. Khương Ninh đáp, nhưng không cử động, vẫn ngồi xồm không nhúc nhích ở đấy.

Vu Dương:

Khương Ninh thấy anh ngừng tay, quay sang hỏi: Tôi làm anh phân tâm à?.

Vu Dương mím môi: Ừ.

À. Khương Ninh gạt đầu, vẫn ôm đầu gối ngồi vậy: Anh cứ bình tĩnh, tôi không vội.

...

Vu Dương bắt lực, đành tiếp tục làm việc dưới cái nhìn của cô.

Hôm qua.... Ngừng một lát, Khương Ninh mở miệng: Cảm ơn anh.

Vu Dương đang kéo lớp xe bỗng khựng lại: Ừm một tiếng. Sau đó hỏi: Cậu ấy là em trai cô à?.

Vâng.

Sau này bảo cậu ấy đừng đến đó bơi nữa.

Được.

Vu Dương kéo chiếc sầm cũ ra, lúc chuẩn bị lắp chiếc sầm mới vào thì có một chiếc xe máy đỗ xích trước cửa hàng.

Tiểu Vu.

Vu Dương buông chiếc sầm xe đứng dậy chào hỏi: Chú Lưu.

Tiểu Vu, bây giờ cậu có rảnh không? Xem giúp tôi với, phanh xe hình như không được ăn.

Vu Dương cúi đầu nhìn Khương Ninh, Khương Ninh ngược mắt bảo: Tôi không vội.

Cô đứng dậy, vì ngồi lâu nên chân lão đảo. Cô cúi xuống dầm dầm vào chân mấy cái.

Vu Dương chỉ vào góc: Ghế ở đằng kia.

Khương Ninh nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, đúng là có một chiếc ghế gỗ ở đó. Cô đi tới, thấy người mà Vu Dương gọi là chú Lưu đang chăm chú nhìn cô. Cô cúi đầu nhìn chiếc ghế, đẩy sang một bên, sau đó khách khí nói: Chú ngồi đi.

Hì hì, được. Chú Lưu cười ngồi xuống, ánh mắt vẫn dừng trên mặt Khương Ninh. Bỗng nhiên ông vỗ đùi một cái: Cháu là con gái nhà họ Khương phải không? Bảo sao chú thấy quen thế.

Khương Ninh gượng cười, cô ngẫm nghĩ mà vẫn không nhớ ra ông là ai.

Cháu chắc không nhớ chú đâu. Chú chính là ông chủ cửa hàng văn phòng phẩm mở trước cửa trường trung học của cháu đây.

Khương Ninh nhớ lại, trí nhớ dường như có hơi mơ hồ.

Ngày trước cháu hay đến mua đồ dùng học tập ở chỗ chú sao đã quên rồi à? Chú thì vẫn nhớ cháu, dù sao cũng là học sinh đạt điểm cao nhất kỳ thi mà. Chú Lưu rất hào hứng, nói tiếp: Cháu và cô giáo Từ, hai người hồi đó hay đến chỗ chú mua đồ, con bé ấy bây giờ vẫn thường xuyên đến chỗ chú đấy.

Khương Ninh mím môi cười, thực sự không biết nên nói gì.

Chú Lưu nhìn sang Vu Dương đang sửa xe giúp mình, hỏi: Cháu tìm Tiểu Vu để sửa xe à?.

Vâng ạ.

Kỹ thuật sửa xe của Tiểu Vu rất tốt. Chú không phải nói quá đâu, nhưng đúng là không tệ chút nào. Lần trước xe ô tô của con chú bị trục trặc, nhất thời không tìm được người sửa. Chú đã nghĩ, ô tô thì cũng là xe, liền gọi Tiểu Vu tới xem thử, không ngờ xem hai ba lần cậu ấy đã tìm ra nguyên nhân và sửa được luôn. Chú Lưu móc điều thuốc trong túi ra: Cháu nói xem, mọi người đến cửa hàng nhỏ này để sửa xe đạp xe máy có phải không biết trọng nhân tài không?.

Khương Ninh nghe xong nhìn về phía Vu Dương. Anh đang cúi đầu chăm chú cầm tuốc nơ vít xiết lại phanh.

Chú Lưu hút thuốc, chậm rãi nói: Tiểu Vu đúng là một chàng trai tốt.

Khương Ninh đứng đứng chiều gió, ông nả khói, thoáng một cái bay hết về phía cô, cô ho khê, định đứng dịch sang bên nhưng sợ hành động này khiến người ta xấu hổ, tiến không được, lui không xong.

Khương Ninh, lại đây. Vu Dương đột nhiên gọi cô.

Khương Ninh ra hiệu với chú Lưu, rồi đi đến bên cạnh Vu Dương: Sao vậy?.

Lấy giúp tôi thêm cái tuốc nơ vít đến đây.

Khương Ninh nhìn cái trong tay anh, hỏi: Không phải anh đang cầm đấy à?.

Vu Dương ho một cái: Không vừa.

Khương Ninh nhìn chăm chăm vào gò má anh mấy giây, đột nhiên mỉm cười: Được rồi.

Vu Dương nhanh chóng sửa xong xe, chú Lưu trước khi lái đi, vẫn cười hì hì nói với Khương Ninh: Chú nói không sai đâu, Tiểu Vu lợi hại lắm đấy.

Ông đi rồi, Khương Ninh nhìn Vu Dương: Không ngờ anh lại được mọi người quý mến như vậy.

Vu Dương thoáng sửng sốt, nét mặt không được tự nhiên, giống như đang ngượng ngùng.

Anh lại đeo găng tay vào để thay săm xe cho cô. Khương Ninh chuyển ghế sang ngồi cạnh anh như lúc nãy nhưng cô chỉ lẳng lặng ngồi xem, không nói chuyện quấy rầy. Dù cho là vậy, Vu Dương vẫn bị phân tâm.

Vu Dương thay săm xe xong, bơm lốp, đưa tay bóp: Được rồi đấy.

Nhanh vậy. Khương Ninh đứng dậy, hỏi: Bao nhiêu tiền?.

Vu Dương tháo găng tay, không nói giá tiền cụ thể, chỉ bảo: Sau đưa cả cũng được.

Khương Ninh khê gạt đầu: Bây giờ anh là chủ nợ lớn nhất của tôi rồi đấy.

....

Lát nữa anh còn có việc à?.

Hả?.

Mời anh ăn cơm. Khương Ninh nói: Cảm ơn anh, chuyện ngày hôm qua.

Không cần. Vu Dương nói xong, định dọn dẹp đồ đạc cất vào trong.

Ở phía sau, Khương Ninh nhấn chuông xe: Tôi biết buổi tối anh còn có việc, một bữa cơm thôi, không làm chậm trễ việc của anh đâu.

Vu Dương thấy cô khẳng khẳng, không từ chối nữa: Được rồi.

Đã gần 7h tối, Vu Dương cất hết dụng cụ vào trong cửa hàng, dắt xe máy ra.

Khương Ninh giữ xe đạp, hai mắt nhìn nhau. Cô mở miệng: Anh định để tôi đuổi theo đằng sau à?.

.... Vu Dương bất đắc dĩ, đành cất xe đạp của cô vào trong cửa hàng.

Khương Ninh thẩn thục cầm chiếc mũ bảo hiểm treo ở đầu xe đội lên. Trước khi xuất phát, cô nói với Vu Dương: Đi đâu ăn, anh tự quyết nhé.

Rốt cuộc, Vu Dương chở cô đến một tiệm mì mình hay lui tới. Khương Ninh không ý kiến, cứ thế vào cùng anh.

Chủ quán hình như quen biết Vu Dương, ông ta hỏi: Vẫn là một bát mì chua cay hả?.

Vu Dương gật đầu, quay sang nhìn Khương Ninh.

Khương Ninh tiến lên một bước: Tôi cũng một bát mì chua cay....

Vu Dương cau mày, đang định hỏi, chợt thấy cô nói tiếp: Không cho cay.

Vu Dương:

Chủ quán nhin không được phì cười: Gái xinh, có cá tính, mì chua cay không được bỏ cay. Tôi sẽ làm cho cô.

20. Chương 20

Chớp mắt đã đến giữa tháng 8, thời tiết vẫn vô cùng nóng bức, nhiệt độ vẫn rất cao, một chiếc quạt không thể thỏa mãn nhu cầu của Khương Ninh. Cô đang tính hay là lắp thêm một chiếc điều hòa trong phòng mình.

Quay lại trấn Thanh Vân đã gần hai tháng, Khương Ninh một lần nữa bắt đầu thích ứng với cuộc sống ở trấn Thanh Vân. Hàng ngày đi làm, cô và các đồng nghiệp cũng dần thân thiết với nhau hơn. Mọi thứ bắt đầu trở nên bình thường, như thể cô chưa bao giờ rời khỏi đây và không hề tồn tại quãng thời gian hai năm. Nối tiếp giữa quá khứ, hiện tại chỉ khác nhau vền vẹn - ép buộc và tự nguyện.

Cảm xúc từng bị mài mòn lúc mới rời trấn Thanh Vân đang dần được khơi dậy.

Hôm nay, Khương Ninh tan tầm về nhà. Thời điểm này như mọi khi, Trần Lệ Trân vừa làm xong cơm tối. Thông thường, bữa tối chỉ có Khương Ninh và Trần Lệ Trân ăn cơm với nhau. Gần đây, Khương Chí Thành cũng về sớm ăn cùng. Nhưng hôm nay, Khương An hiếm khi thấy có mặt ở nhà lại về sớm hơn cả cô.

Về rồi đây à?. Khương An thấy cô liền chủ động hỏi.

Vâng.

Kể từ bữa cô uống rượu ầm ĩ với Khương An một trận cho đến giờ, hai người không nói chuyện với nhau một thời gian. Hôm nay, ông ta chủ động đáp lời khiến cô có chút bất ngờ.

Khương Ninh dọn xong bát đĩa thì Khương Chí Thành từ trên lầu đi xuống. Trần Lệ Trân bưng đồ ăn từ trong bếp đi ra: Về cả rồi đây à? Ngồi xuống ăn cơm đi.

Khương An cầm chai rượu rót một chén, Trần Lệ Trân mắng: Chưa ăn cơm đã uống rượu.

Khương An khà một tiếng, sắc mặt vui vẻ: Tâm trạng tốt, uống chút rượu.

Trần Lệ Trân liếc mắt nhìn ông ta: Thắng tiền à?.

Khương An lắc đầu, cố tình đưa mắt nhìn Khương Ninh, úp úp mở mở: Ăn cơm đi đã, cơm nước xong rồi nói.

Trời quá nóng, Khương Ninh không có khẩu vị, miễn cưỡng ăn nửa bát cơm đã thấy no. Cô vừa buông bát định đứng dậy thì Khương An bảo: Khương Ninh này.

Dạ?. Khương Ninh lại ngồi xuống.

Khương An đặt đĩa xuống: Lần trước bố bảo con, tìm đối tượng ở trấn Thanh Vân, con đã nghĩ kỹ chưa?.

Khương Ninh thấy ông ta nhắc tới chủ đề này, cô không muốn trả lời, chỉ im lặng cúi đầu.

Khương An dường như không muốn nghe câu trả lời của cô. Ông ta uống một hớp rượu, nói tiếp: Lần trước bố bảo thím họ xem xét giúp con. Không ngờ có người chủ động đến tìm thím của con nhờ bà ấy dắt mối.

Trần Lệ Trân vội hỏi: Ai vậy?.

Khương An gõ gõ ngón tay lên bàn: Tiền Cường.

Tiền Cường?. Trần Lệ Trân mở to mắt, còn Khương Ninh thì xiết chặt lòng bàn tay.

Trần Lệ Trân hỏi: Chính là Tiền Cường xây tòa biệt thự năm tầng ấy hả?.

Không cậu ấy thì còn ai nữa.

Sắc mặt Trần Lệ Trân hớn hở: Cậu ấy có ý với Khương Ninh nhà ta hả?.

Khương An mỉm cười: Chắc chắn rồi, Ngọc Dung nói, Tiền Cường tìm con bé chính là vì muốn sống cùng Khương Ninh. Cậu ấy bảo từ hồi cấp hai, cậu ấy đã rất thích con bé.

Quan trọng là cậu ta rất được, nguồn gốc gia đình rõ ràng, có nhà có xe. Giờ trên trấn có nhiều người có tiền như vậy, cậu ta xem ra là cái tên luôn được nhắc đến.

Khương Ninh nghe họ nói chuyện, lòng bàn tay nắm càng chặt, môi mím sâu.

Lúc này, Khương An dường như mới nhớ đến Khương Ninh, ông ta bảo cô: Hiếm khi gặp đám có điều kiện tốt như thế, cậu ấy lại thật lòng thích con, con với cậu ấy xem xét gặp nhau đi.

Khương Ninh giận quá hóa cười: Bố, hồi cấp hai bố vẫn bảo con nên tránh xa anh ta vì loại người không học hành như anh ta sau này sẽ không có tiền đồ gì cơ mà.

Khương An nhất thời lúng túng: Bây giờ và trước kia giống nhau sao? Hiện tại, xuất thân của cậu ấy thế nào chứ? Trước kia...Đúng là bố không nghĩ cậu ấy sẽ có tiền đồ như vậy. Người ta nói “thời thế tạo anh hùng”, con xem, giờ cậu ấy đã kiếm được bao nhiêu tiền kia kìa.

Hay cho câu “thời thế tạo anh hùng”. Khương Ninh cười lạnh: Con không muốn quan hệ với một người như vậy.

Người như vậy ư? Người như vậy là thế nào? Là người có tiền đấy. Khương An bắt đầu nổi giận: Con làm gì cũng không bước nổi qua tiền đâu.

Thấy hai người giương cung bạt kiếm, Trần Lệ Trân ở bên hòa giải: Khương Ninh, con đừng chống đối ba con nữa. Việc này cũng là ông ấy nghĩ cho con thôi? Con xem, nếu con lấy được Tiền Cường, quãng thời gian về sau sẽ chẳng phải tốt hơn nhiều sao?.

Từ nhỏ đến lớn con đã khổ sớm thành quen rồi. Giọng Khương Ninh lạnh lùng, đối với vấn đề này, cô tuyệt đối không muốn thỏa hiệp.

Đáy mắt Khương An sôi trào lửa giận, ông ta vỗ bàn, tức giận chỉ vào Khương Ninh: Mày...nuôi mày lớn như vậy, mày xem thái độ bây giờ của mày là thái độ gì hả?.

Đôi mắt của Khương Ninh không hề né tránh nhìn thẳng Khương An: Cho ông mười vạn trả nợ tiền bài bạc còn chưa đủ à?.

Chỉ một câu nói, vẻ hùng hổ của Khương An thoáng cái biến mất. Ông ta buông tay xuống, sầm mặt nhìn về phía Trần Lệ Trân, Trần Lệ Trân giật mình, lắc đầu: Tôi không nói với nó.

Tâm trạng Khương Ninh rơi tận đáy cốc, cô không muốn ở trong ngôi nhà khiến người ta ngạt thở này. Cô đứng bật dậy, nhanh chóng bỏ đi.

Vẫn chưa tới 7 giờ, mùa hè ban ngày dài, lúc này nền trời chỉ hơi tối. Trên đỉnh đồi phía xa xa, có thể nhìn thấy ánh chiều tà cắt ranh giới rõ ràng thành một đường âm dương. Bức xạ nhiệt mùa hè không vì mặt trời lặn mà giảm đi, ngược lại mang theo bụi đất lẫn lượt ập tới.

Cơn giận trong lòng Khương Ninh cùng bức xạ nhiệt không bao giờ kết thúc đan xen vào nhau, sôi trào, đánh trống reo hò, kêu gào.

Cô đi không có mục đích. Lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đang đi về phía trường trung học. Cô quyết định bước nhanh chân hơn. Lúc đi qua một cửa hàng tiện lợi trước cổng trường học, cô lấy di động ra, tìm một dãy số, nhấn gọi.

Khương Ninh định gọi cho Từ Giai Tú. Nhưng nghĩ lúc này cô ấy có lẽ đã tan tầm rời trường về nhà, nên lại thôi, một mình cầm theo túi bia lon đi về phía sân trường.

Mô hình của trường trung học không thay đổi nhiều, chủ yếu vẫn là mấy dãy phòng học đã được xây mới, đường trong trường cũng được mở rộng. So với thời điểm cô còn ở đây thì không có nhiều khác biệt lắm. Có lẽ vì đang là kỳ nghỉ hè nên trong sân trường không có mấy người. Khương Ninh đi một mình tới bãi tập ở phía sau. Trên bãi tập có một bàn bóng bàn lộ thiên, cô đặt bia lên bàn, kê chống tay ngồi lên trên.

Màn đêm buông xuống, mấy dãy lớp học phía xa xa đều sáng đèn. Cô ngẩng đầu, trời đêm đầy sao, hòa lẫn với ánh đèn nhân gian.

Cô bật bia, uống mấy ngụm, chất lỏng lạnh buốt trượt lên trượt xuống cổ họng. Bia cay xè kích thích vị giác của cô. Cô dốc liên tiếp mấy ngụm, cố gắng dùng nó để che giấu chua xót ở trong lòng.

Cô uống vội vã, được vài ngụm lại đưa tay lên lau mặt. Sau đó, tiếp tục mở lon.

Cô ngồi một mình trong bãi tập gần 1 tiếng đồng hồ, cho đến khi gió ẩm thổi tới, cô mới phát hiện đầu mình bắt đầu choáng váng. Cô vỗ vỗ mặt, lấy di động ra, tìm một dãy số, gọi điện đi.

A lo. Điện thoại kết nối, một giọng nói trầm thấp vang bên tai.

Khương Ninh nheo mắt nhìn dãy phòng học phía đối diện, cảm thấy ánh đèn trong các ô cửa sổ kia đều như bị đốt cháy.

Khương Ninh?.

Khương Ninh lắc đầu: Vu Dương, đến đón tôi đi.

Vu Dương phát giác giọng cô có chút khác thường, liền hỏi: Cô đang ở đâu?.

Bãi tập của trường trung học.

Trần Thanh Vân chỉ có một trường trung học, Vu Dương lập tức đáp: Được, cô chờ tôi.

Ừm.

Vu Dương cúp điện thoại, quay sang nói với cô gái bên cạnh: Xin lỗi, tôi không thể đưa cô về được, cô tự tìm xe đi.

Cô gái kia gắt gỏng: Này, sao lại như vậy hả? Rõ ràng nói được cơ mà.

Vu Dương không dừng lại, nổ máy, vọt xe ra ngoài.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trường trung học. Cổng chính của trường bị khóa, chỉ chừa lại một cái cửa nhỏ, hơn nữa còn có bảo vệ. Anh đỗ xe bên ngoài, hạ mũ bảo hiểm xuống đi vào trong trường.

Vu Dương đi thẳng đến bãi tập. Từ xa, anh đã nhìn thấy bóng lưng của Khương Ninh ngồi trên bàn bóng. Anh thả chậm bước chân đi tới, gọi sau lưng cô: Khương Ninh.

Khương Ninh nghe tiếng quay đầu lại, mỉm cười với anh: Anh tới rồi à?.

Vu Dương chết sững bởi nụ cười bất ngờ của cô. Sau khi lại gần, mũi anh ngửi thấy mùi bia, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy mấy cái vỏ lon ném trên mặt đất.

Ngồi đây đi. Khương Ninh vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Vu Dương lưỡng lự. Khương Ninh ngồi đó, hai chân đung đưa trong không trung. Chân Vu Dương dài, anh lại ngồi men mép bàn, nên hai chân chạm đất.

Uống không?. Khương Ninh lôi trong túi ra một lon bia.

Vu Dương nhìn cô, cô cười nhìn lại anh. Anh nhận lấy lon bia, mở ra nhấp một ngụm.

Khương Ninh cũng mở nắp lon, nhấp một hớp.

Vu Dương hỏi cô: Tửu lượng thế nào đây?.

Rất tốt. Khương Ninh cười, giọng nói có phần hưng phấn.

Vu Dương cau mày, nhìn bộ dạng của cô lúc này với bộ dạng sau khi uống rượu của cô lần trước, xem ra không hề giống lời cô nói.

Uống đi. Khương Ninh nhìn anh: Anh không uống à?.

Vu Dương nhìn cô, ngửa đầu uống.

Khương Ninh cũng cầm lon bia của mình uống vài ngụm.

Trần Thanh Vân bốn bề toàn núi, trong màn đêm, núi cao ẩn hình, màn đêm là sắc màu ngụy trang tốt nhất của vạn vật, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng hình dáng núi non trùng trùng điệp điệp, không rõ ràng.

Khương Ninh đột nhiên chỉ tay vào một ngón núi đen xì phía xa, hỏi: Anh nói xem có phải lúc này có rất đông người đang “làm việc” ở đằng kia không?.

Vu Dương liếc mắt nhìn ngọn núi: Ừ, rất đông.

Khương Ninh thu tay lại, nhìn anh: Anh nói xem chúng ta có nên đi báo cảnh sát, bắt gọn hết bọn chúng không?.

Vu Dương nhìn cô, ánh mắt cô mơ màng, hiển nhiên có chút mơ hồ.

Cô uống say rồi. Vu Dương nói.

Tôi không say. Khương Ninh lắc đầu.

Đừng uống nữa, về nhà thôi.

Tôi không say.

Cô say.

Không phải.

Khương Ninh nói xong, bất ngờ đổ rạp người vào Vu Dương. Vu Dương hốt hoảng bởi hành động không hề báo trước của cô, trong lúc nhất thời quên cả phản ứng. Anh cứ như vậy im lặng nhìn cô ngay trước mặt, thu gọn đôi mắt sáng ngời của cô. Mùi rượu phả vào mặt, anh đột nhiên có cảm giác bản thân mình dường như cũng say rồi.

Vu Dương, rã đỉnh thú vị lắm à?. Khương Ninh nhìn anh đột nhiên hỏi.

Vu Dương giật mình, cơ thể cứng đờ, ngạc nhiên nhìn cô.

Khương Ninh cười rạng rỡ, đôi mắt cong cong, giọng điệu ngả ngớn: Vu Dương, anh tưởng tôi ngốc lắm à?.

Vu Dương chắc chắn cô đã uống say, bởi vì đêm nay cô cười rất nhiều lần.

Đồng thời, anh cũng khẳng định, bản thân mình có lẽ đã bị đánh bại.

21. Chương 21

Khương Ninh nheo mắt, đưa ngón tay đặt lên sát môi mình: Yên tâm đi, tôi sẽ giữ bí mật giúp anh.

Vu Dương đứng thẳng người, nhìn ánh mắt cô đang lộ vẻ hứng thú, anh im lặng một lúc rồi bảo: Về thôi. Được.

Khương Ninh nhảy xuống bàn, chân đứng không vững, cơ thể khẽ lắc đảo, Vu Dương liền vươn tay đỡ lấy cô.

Cô vỗ vỗ bấp đùi của mình, thấp giọng: Ngồi lâu quá mà.

Rõ ràng là uống say. Vu Dương nghĩ thầm nhưng không nói ra miệng.

Vu Dương cúi xuống nhặt mấy vỏ lon dưới đất, bảo cô: Đi thôi.

Anh dựng xe ngoài trường, hai người phải đi một đoạn đường để ra ngoài. Mặc dù đầu óc Khương Ninh hơi choáng váng, nhưng đi bộ coi như vẫn ổn.

Lúc này, đội ngũ giáo viên đều đã nghỉ dạy, trong sân trường không có một ai, trên đường trường chỉ có hai người bọn họ. Ánh đèn hắt xuống đầu họ, hai chiếc bóng thi thoảng lại đan vào nhau.

Đi đến cổng trường, bảo vệ nét mặt hồ nghi nhìn họ. Vu Dương dẫn Khương Ninh ra khỏi trường, đi đến bên cạnh chiếc xe máy.

Hôm nay Vu Dương không mang theo chiếc mũ bảo hiểm màu xanh. Anh không do dự, trực tiếp đưa cho cô chiếc mũ của mình.

Khương Ninh nhìn không nhận: Không đội được không? Nóng lắm.

Vu Dương biết lúc này có nhiều lời với cô cũng vô ích, anh liền đội thẳng trước mũ lên đầu cô, rồi xịch lại gần để cài dây: Đội cho an toàn.

Khương Ninh cười cười: Vu Dương, tôi không say.

Vu Dương nhìn gò má ửng hồng của cô, bảo: Biết rồi.

Vậy sao anh không đội vào?.

Bởi vì anh không say. Vu Dương nghĩ vậy nhưng im lặng. Anh biết, nếu anh nói ra, đề tài này sẽ vĩnh viễn không ngừng lại được.

Anh xoay người lên xe, nhìn cô: Lên xe đi.

Khương Ninh vịn vai anh để lên xe, dịch chuyển cơ thể ngồi ngay ngắn: Xong rồi.

Ngồi chắc vào.

Vu Dương chạy xe rất chậm. Ngay từ đầu, Khương Ninh vẫn ngồi cách anh một khoảng, đầu cô càng lúc càng nặng trĩu, không kiềm chế được ngả lên phía trước, thoắt cái đã dựa vào lưng Vu Dương.

Vu Dương liếc vào gương nhìn ra đằng sau. Anh vừa đi vừa lo cô ngủ gục, vô thức ngả nhào sang bên. Lúc đến đầu đường nhà cô, anh dừng xe gọi: Khương Ninh, Khương Ninh?.

Dạ?!. Khương Ninh ngẩng đầu: Đến nơi rồi à?.

Cô lập tức xuống xe, bỏ mũ ra treo lên đầu xe.

Vu Dương không tắt máy, bảo cô: Để tôi đưa cô vào.

Không cần đâu. Khương Ninh khoát tay, cố chấp: Tôi không say.

Vu Dương nhíu mày. Lần trước, sau khi uống say, cô không nhắc đi nhắc lại mình không say nhiều như thế. Xem ra lần này cô đã uống nhiều hơn rất nhiều.

Khương Ninh không đợi anh mở miệng, xoay người rời đi.

Khương Ninh.

Khương Ninh không dừng lại, tiếp tục bước lên phía trước. Vu Dương thấy cô bước liêu xiêu, cảm thấy không yên tâm. Anh xuống xe tắt máy, rút chìa khóa, đi theo.

Đầu óc Khương Ninh tuy hỗn loạn nhưng ý thức vẫn còn chút thanh tỉnh. Cô thành thạo đi trên con đường nhỏ dẫn về nhà, tiếng giày cao gót vang trong đêm tối yên tĩnh. Bên cạnh đó, còn có tiếng bước chân của anh vang vọng, không xa không gần, luôn duy trì khoảng cách.

Cô dừng bước, âm thanh ấy cũng im bật.

Khương Ninh cúi đầu nhưng không quay lại, cô liếc mắt nhìn cái bóng phía sau mình, mỉm cười tiếp tục đi lên.

Vu Dương theo sau Khương Ninh. Cô đi chậm, anh phối hợp bước chậm, cho đến khi đến trước cửa nhà cô, thấy cô đi vào trong anh mới dừng lại. Vu Dương đứng một lúc rồi quay trở ra đầu ngõ.

Vu Dương dang chân ngồi lên xe, anh lấy mũ định đội lên theo thói quen, bất chợt nghĩ tới điều gì đó, anh dừng tay lại, do dự hạ xuống, cất mũ bảo hiểm đi.

Anh cắm chìa khóa vào xe, nổ máy đi về.

Vu Dương vừa tăng tốc, nửa đường đột nhiên có người xông ra. Anh cả kinh, nhanh chóng phanh lại, vội vã dừng xe.

Này, Lưu Hưng, cậu được đấy, gan to gớm. Tiền đặt cược lần này coi như cậu thắng. Chỗ lẻ hôm nay chia cả cho cậu.

Bên lề đường có ai đó đang nói chuyện, Vu Dương nhìn sang, thấy Tiền Cường và một đám tay chân của hắn, trên lưng bọn chúng đều vác một chiếc bao. Anh đoán ngay ra trong đó là mấy vi tính.

Lưu Hưng vuốt chiếc trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng run sợ nhưng vẫn mỉm cười giả giọng tăng bốc: Anh Tiền hào phóng quá.

Một trong những tên lâu la nói: Lưu Hưng, sau này cậu còn có gan “lên núi”, đảm bảo cậu sẽ kiếm được món tiền to.

Vu Dương nghe xong hai câu liền đoán ra ý đồ của chúng. Anh cau mày, không muốn dừng lại lâu, nổ máy đi thẳng.

Vừa này không phải là tên thợ sửa xe đấy sao? Tên là... Vu Dương?.

Đúng là hắn.

Hắn không phải người ở trấn à?.

Hắn là người ngoại tỉnh. Năm ngoái đến trấn Thanh Vân sửa xe. Mấy lần Tiêu Đại lôi kéo hắn nhập bọn nhưng hắn đều từ chối.

Kiểm tiền nhanh không thích, thích sửa xe cả đời chắc? Sau này có ai dám gả con gái cho một gã sửa xe chứ? Đúng là đồ não ngắn.

Lưu Hưng đột nhiên bảo: Đạo này em thường xuyên nhìn thấy hắn ta chở một cô gái từ trên trấn xuống, lạ là, trông cô ấy rất xinh.

Không phải chứ? Là ai thế?.

Một tên trong đám đột nhiên vỗ tay: Chính là Khương Ninh, làm việc ở ngân hàng đấy.

Nghe đến tên Khương Ninh, Tiền Cường lập tức hỏi lại: Sao mà biết?.

Tên lâu la tưởng hắn hỏi vì sao lại biết Khương Ninh, hắn ta trả lời ngay: Mấy hôm trước em đi ngân hàng để gửi tiền thấy cô ấy trông xinh xắn, nhìn thẻ tên trên ngực nên mới biết.

Tiền Cường vỗ đầu hắn: Tao hỏi là vì sao mà biết tên kia chở Khương Ninh?.

À...Tại mấy lần em nhìn thấy Vu Dương đi đón cô ấy mà.

Trong ánh mắt Tiền Cường liền hiện vẻ u ám.

Anh Tiền, có phải anh có hứng thú với cô em Khương Ninh đó không?. Lưu Hưng hỏi.

Tiền Cường chột mím cười: Sau này có thể cô ấy sẽ là chị dâu của bọn mày.

Hắn trả lời như vậy, đám người lập tức được dịp vuốt mông ngựa, thi nhau phụ họa: Được anh Tiền coi trọng, cô ấy đúng là gặp may.

Lưu Hưng cũng hòa theo: Anh Tiền là người thế nào? Ở trấn Thanh Vân này không ai là không biết đến đại danh của anh. Anh muốn theo đuổi phụ nữ chẳng phải rất dễ dàng sao? Cái tên Vu Dương kia là gì so với anh chứ.

Đám người huyên náo: Đúng đấy, hắn ta có sửa xe bao nhiêu năm cũng không đủ trình độ kiếm tiền chỉ trong một đêm như anh Tiền đây. Người thông minh phải biết chọn cái gì.

Tiền Cường được bọn chúng tăng bốc, vẻ mặt dương dương tự đắc, nhưng hắn vẫn cố tình nói: Ấy dà, đừng có nói quá nữa. Lúc này là lúc nào rồi còn không chịu học thuộc “nghịệp vụ” đi.

Anh Tiền nói rất đúng. Lưu Hưng cúi đầu khom lưng, hắng giọng một cái, ra vẻ đứng đắn: Cô X, cô khỏe không? Tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng XX. Hôm nay, đơn đặt hàng của cô ở cửa hàng chúng tôi có vấn đề. Chúng tôi không nhận được tiền của cô nên không thể chuyển hàng đi được. lát nữa chúng tôi sẽ gửi cho cô một tin nhắn. Cô hãy làm tuân tự các bước theo tin nhắn ấy.

Lưu Hưng đọc lại một lượt lời thoại bọn chúng vẫn thường gọi điện, quay sang hỏi Tiền Cường: Anh Tiền, vậy được chưa?.

Tiền Cường gật mạnh đầu: Không tệ.

Đám thủ hạ cũng bắt đầu nhao nhao học.

Tiền Cường phát phát tay: Những câu đó đều là lời thoại cơ bản, đến thời điểm mấu chốt vẫn phải tùy cơ ứng biến.

Bọn em hiểu rồi ạ.

Tiền Cường vẫy tay: Hãy đi mua thêm thông tin đặt hàng hoặc xem ở trên mạng có khách nào gọi tới cửa hàng hay không. Bảo người ta nhận lời mời, thu thập nhiều thông tin khách hàng, phải mở rộng lưới mới bắt được nhiều cá.

Vâng anh Tiền.

Lưu Hưng, đêm nay cậu xử lý chiếc thẻ điện thoại kia đi. Đừng để người ta tra ra.

Vâng vâng. Lưu Hưng xoa xoa tay, bảo: Hay là ngày mai nhân tiện em mang mấy đồng tiền lẻ kiếm tối nay mang đi gửi?.

Tiền Cường nheo mắt nhìn hắn ta, Lưu Hưng sừng sốt, đột nhiên vỗ vỗ trán: Ôi ôi, em đúng là ngốc, sao có thể tranh giành cơ hội gặp gỡ chị dâu với anh chứ.

Tên tiểu tử nhà cậu xem ra cũng lạnh lợi đấy.

+++

Sau khi đưa Khương Ninh về xong, Vu Dương về thẳng cửa hàng. Lúc sắp tối, Triệu Tiểu Viên đến tìm anh, cố ý bảo trông cửa hàng giúp anh. Anh không còn cách nào khác đành đồng ý.

Triệu Tiểu Viên nghe thấy tiếng động cơ xe của Vu Dương, chạy ra hỏi: Anh Dương, sao hôm nay anh quay về sớm thế? Có phải không ai gọi xe không?.

Ừ. Vu Dương không giải thích thêm.

Xuống xe, Vu Dương đi vào trong cửa hàng. Triệu Tiểu Viên theo sau anh, hỏi: Anh đói không? Em nấu chút gì cho anh ăn khuya nhé?.

Không cần. Muộn rồi, cô về đi.

Triệu Tiểu Viên bĩu môi: Còn sớm lắm, em chưa về đâu.

Vu Dương liếc nhìn cô ta, không đáp.

Anh chuyển đồ nghề để bên ngoài vào trong cửa hàng. Triệu Tiểu Viên đặt mấy thứ linh tinh lên giá giúp anh. Đảo mắt thấy hộp đinh trên kệ, cô ta liền bảo: Anh Dương, em giúp anh rải đinh ra đường nhé?

Vu Dương mím môi: Không được.

Không sao. Muộn thế này không ai nhìn thấy đâu. Triệu Tiểu Viên cầm hộp đinh: Ngày mai đám học sinh đạp xe đi học dầm phải, chúng sẽ đến chỗ anh để sửa xe.

Vu Dương đặt đồ trong tay xuống, quay đầu lại nhìn thẳng vào cô ta, sắc mặt nghiêm túc: Tiểu Viên, sau này đừng tiếp tục làm chuyện đó nữa.

Em.... Triệu Viên buông hộp đinh, tỏ ra tủi thân: Chẳng phải em muốn tốt cho anh sao?.

Vu Dương không trả lời, một mình thu dọn đồ đạc.

Một lát sau, Triệu Viên đi đến, cầm chiếc điện thoại đưa cho anh: Em gọi điện cho dì, dì muốn nói chuyện với anh.

Vu Dương ngạc nhiên, nhận chiếc điện thoại: Mẹ ạ.

A Dương à, ở bên ngoài thế nào rồi con?.

Vu Dương đứng sang bên, trả lời: Rất tốt ạ.

Hàng ngày đừng mãi làm việc quá, nhớ chú ý sức khỏe.

Vâng.

Con đừng để như trước kia, bận mấy cũng đừng cố, cơm không chịu ăn. Bà Vu nói tiếp: May mà có Triệu Viên ở bên cạnh con nên mẹ cũng yên tâm, con bé có thể chăm sóc cho con.

Vu Dương mím môi, im lặng.

Con cũng phải để ý đến con bé một chút. Nó là con gái, đi theo con cũng không dễ dàng gì. Bà Vu thở dài: Nhà con bé đã giúp chúng ta. Nó là đứa con gái tốt, con đừng phụ lòng mẹ.

Vu Dương nghe nhưng không có phản ứng.

Tết này nhớ dẫn con bé về cùng. Cuối cùng, bà Vu dặn dò.

Vu Dương im lặng một lúc, sau đó trả lời: Con sẽ về.

Anh nói sẽ về, nhưng không nói sẽ về cùng ai.

Cúp điện thoại, Triệu Viên lại gần. Cô ta mở miệng, ánh mắt ngập tràn vẻ say mê lưu luyến và thâm tình: Anh Dương....

Muộn rồi, để tôi đưa cô về. Vu Dương trả di động cho cô ta.

Triệu Tiểu Viên chưa kịp lên tiếng đã bị ngắt lời, nét mặt lộ vẻ mất mát: Ồ.

Vu Dương nổ máy xe, quay đầu thấy Triệu Tiểu Viên cầm chiếc mũ bảo hiểm màu xanh đi ra.

Anh vội nói: Đội chiếc mũ đỏ kia đi.

Động tác trên tay Triệu Tiểu Viên khựng lại, rủi đôi mắt tối đen xuống.

Cô ta biết, chiếc mũ này, cô gái kia đã từng đội.

22. Chương 22

Khương Ninh tỉnh lại đầu vẫn đau. Cô ngồi dậy bóp trán, chậm rãi thở hắt ra, hình như vẫn còn mùi cồn.

Trong suốt mấy năm làm việc, phải đối phó với các cuộc xã giao lớn nhỏ, cô đã uống không ít rượu nhưng tử lượng không tới luyện hơn bao nhiêu. Có lẽ điều đó có liên quan đến thể chất, nhiều ít trời sinh ra đã như vậy rồi.

Hôm nay cô dậy muộn, nên chỉ rửa mặt mũi qua loa xong thay quần áo xuống lầu. Trần Lệ Trân đang ở dưới, trông thấy cô nhưng không gọi lại ăn sáng như mọi ngày mà chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái.

Khương Ninh hiểu, ngày hôm qua cô náo loạn với Khương An một trận. Có lẽ bây giờ, họ đã không còn coi cô là con gái.

Cô vội vã đi thẳng ra ngã tư. Vu Dương trông thấy cô, ánh mắt nhấp nháy.

Tôi bị muộn rồi. Khương Ninh nhanh nhẹn ngồi lên phía sau.

Vu Dương cầm mũ với ra đằng sau: Tôi biết.

Khương Ninh đội mũ, Vu Dương khởi động xe, tăng tốc ra đường.

Trên đường suôn sẻ không gặp trở ngại nên rất nhanh đã dừng trước cửa ngân hàng. Khương Ninh xuống xe, treo mũ bảo hiểm định đi.

Khương Ninh. Vu Dương gọi cô.

Hả?. Khương Ninh quay đầu lại.

Vu Dương hơi lẩn tránh, gỡ chiếc túi nhỏ trên đầu xe xuống, giọng điệu không mấy tự nhiên: Cầm lấy này.

Khương Ninh liếc mắt một cái liền đoán ra, là bánh bao cô mua cho anh hôm trước.

Cho tôi à?.

Ừ. Vu Dương chìa tay, nhìn ánh mắt Khương Ninh đang lộ vẻ khó hiểu.

Sao anh biết tôi chưa ăn sáng?.

Vu Dương háng giọng: Đoán thôi.

Đoán chuẩn đấy. Khương Ninh nhận lấy, mỉm cười với anh: Cảm ơn.

Vu Dương đứng im một chỗ nhìn cô đi vào ngân hàng. Anh nhẹ nhàng thở phào, sờ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Thật không có tiền đồ gì cả. Anh thì thầm.

+++

Bởi vì Khương Ninh tối qua say rượu nên buổi sáng đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, lúc xử lý nghiệp vụ đã để xảy ra vài lỗi nhỏ.

Hôm nay chị làm sao vậy? Ngủ không ngon à?.Lâm Khả Ny ân cần hỏi.

Khương Ninh xoa mũi: Ừ.

Không sao chứ?.

Không sao.

Khương Ninh lắc đầu, nhấn máy tính gọi mã số tiếp theo.

Khương Ninh.

Khương Ninh đang cúi đầu, nghe xong giọng nói này thần kinh liền căng thẳng. Cô ngẩng lên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tiền Cường ngồi trước cửa sổ cười nịnh nọt với cô. Thời tiết oi bức, hân ta đổ mồ hôi ròng ròng

nhưng không lau đi, khiến gương mặt trở nên bóng nhẫy. Đã thế, trong đôi mắt ti hí của hắn còn lóe lên vẻ tham lam bỉ ổi, dùng từ lén lút gian xảo để miêu tả xem ra vẫn chưa đủ.

Khương Ninh nhú mày khó chịu, cô hỏi bằng giọng điệu xử lý việc công: Anh cần giao dịch gì ạ?

Chuyển tiền. Tiền Cường chuyển chiếc thẻ lên.

Khương Ninh không nhận: Cây ATM của chúng tôi cũng có thể chuyển tiền.

Anh chuyển với số lượng khá lớn, chuyển cách này an toàn hơn. Tiền Cường nói xong, tiếp tục đẩy chiếc thẻ lên phía trước.

Khương Ninh cười mỉa mai, một tên tội phạm lừa đảo như hắn mà cũng sợ bị kẻ khác lừa gạt ư?

Cô không thò tay ra nhận, chỉ thờ ơ nói một câu: Để đó đi.

Được được. Về mặt Tiền Cường vẫn tươi cười, tuyệt nhiên không để tâm đến thái độ của Khương Ninh.

Khương Ninh cầm thẻ của hắn, thao tác máy tính, hỏi: Chuyển cho ai? Chuyển bao nhiêu?.

Tiền Cường chìa tờ giấy ra: Chuyển toàn bộ số tiền vào tài khoản này.

Khương Ninh quẹt thẻ, đưa mắt nhìn số dư trên thẻ, mười vạn.

Chuyển toàn bộ?.

Tiền Cường gật đầu, quan sát sắc mặt của Khương Ninh, tỏ vẻ khiêm tốn: Cũng không có nhiều.

Khương Ninh quét mắt nhìn hắn một cái, hiếm khi tiếp lời: Đúng là không nhiều.

Tiền Cường bị chẹn họng, gở giọng chê trách: Cơ ngơi nhà anh không chỉ có chừng này.

Tiền Cường không e dè nhìn chăm chăm vào Khương Ninh, ánh mắt rõ ràng, giống như một con chó ghẻ thèm thường nhìn chăm chú cục xương.

Khương Ninh bị hắn ta nhìn chăm chăm, toàn thân khó chịu, cô đẩy nhanh tiến độ, mong mau mau đuổi hắn đi.

Khương Ninh, sao hôm nay sắc mặt em kém thế? Có phải người không được khỏe không?.. Tiền Cường đột nhiên hỏi.

Khương Ninh không trả lời, chỉ đưa bản kê ra: Ký đi.

Tiền Cường không chịu buông tha: Công việc của em rất căng thẳng đúng không? Nếu mệt quá thì đừng cố, anh....

Ký xong chưa?..Khương Ninh lạnh tanh ngắt lời hắn.

Xong rồi xong rồi. Tiền Cường vội ký rồi đẩy trở lại.

Khương Ninh đưa tay đón, giật mấy phát mà không được. Tiền Cường nắm chặt tờ giấy không buông. Cô cau mày nhìn hắn, vô cùng khó chịu.

Tiền Cường nhìn cô một lúc mới buông tờ giấy ra: Khương Ninh, buổi tối anh đến đón em nhé?.

Không cần. Khương Ninh đóng dấu, ném chiếc thẻ qua cửa sổ: Xong rồi.

Được được, cảm ơn em. Tiền Cường cười hì hì, cầm thẻ đứng dậy, không cần quấy nữa.

Hắn ta vừa đi, Lâm Khả Ny ngồi bên liền ghé sát lại hỏi: Bảo sao lúc nãy em gọi mấy số liên mà không có ai, chắc là anh ta đã lấy lậ số, nhất định phải lấy đúng số ở quầy của chị mới chịu.

Anh ta vừa tới để... chuyển tiền à?.

Ừ.

Lâm Khả Ny lắc đầu: Chắc là đêm hôm qua kiểm được kha khá.

Khương Ninh nhú mày, nhớ tới gương mặt của Tiền Cường, trong lòng buồn nôn như nuốt phải ruồi.

Giữa trưa, Khương Ninh bảo với Lâm Khả Ny là mình sẽ đi gặp Từ Giai Tú.

Nơi Từ Giai Tú hẹn gặp là quán Tiểu Sao ngay gần trường trung học. Lúc Khương Ninh đến, Từ Giai Tú đã gọi xong đồ ăn.

Chọn theo khẩu vị của cậu đấy, không cay đâu. Từ Giai Tú xếp lần lượt từng chiếc bát đôi đĩa ra.

Ừ.

Từ Giai Tú quan sát gương mặt cô, hỏi: Đêm qua cậu làm gì mà bộ dạng như chưa thỏa mãn dục vọng thế?.

Khương Ninh giương mí mắt lên: Uống rượu.

Uống rượu? Tửu lượng của cậu mà đi uống rượu á?. Từ Giai Tú nhìn cô từ trên xuống dưới, đương nhiên không tin lời cô giải thích.

Ừ.

Uống một mình?.

Khương Ninh mỉm cười: Không phải.

Cùng với ai thế?.

Khương Ninh không trả lời, chỉ hỏi: Còn cậu, đêm qua cậu làm gì vậy?.

Từ Giai Tú sững sốt, sò sờ mặt. Đêm qua cô không ngủ được, lúc này sắc mặt không tốt hơn Khương Ninh là bao.

Cô khẽ im lặng rồi đáp: Đông Đông bị bệnh, đêm qua bận trông nó nên không ngủ được.

Khương Ninh đặt đĩa xuống: Sao? Có nghiêm trọng không?.

Từ Giai Tú lắc đầu: Không sao. Sốt nhẹ thôi. Trẻ con thường vậy mà. Hôm nay đỡ nhiều rồi.

Khương Ninh gật đầu.

Mà này. Cậu về lâu như vậy mà vẫn chưa đến thăm con nuôi đâu nhé.

Khương Ninh nhìn cô: Bình thường mình phải đi làm. Chủ nhật cậu lại dẫn nó đi thăm Ngô Phong. Thời gian không trùng nhau.

Sắp xếp thời gian dẫn nó đến gặp cậu vậy. Chẳng phải lấy không lì xì của cậu bao năm rồi à?.

Khương Ninh cười cười, hỏi cô: Cậu và Ngô Phong bình thường mỗi người một nơi. Sao không tính xin chuyển vào trong nội thành đi?.

Từ Giai Tú cúi đầu, Khương Ninh nhìn không rõ nét mặt cô, chỉ thấy cô trả lời qua loa: Chuyện đó nói sau.

Hai người im lặng ăn cơm. Từ Giai Tú đột nhiên hỏi: Có phải gần đây Tiền Cường lại quán lấy cậu không?.

Vừa nhắc tới hắn, Khương Ninh liền cảm thấy bất mãn.

Từ Giai Tú nói: Mấy lần trước mình chạm mặt hắn, hắn đuổi theo hỏi chuyện của cậu, hết sức vồn vã.

Khương Ninh nhìn cô, Từ Giai Tú xua tay: Yên tâm đi, ngoại trừ tên và giới tính của cậu ra, cái gì mình cũng không nói. Cô dừng một chút, nói tiếp: Nhưng nhìn hắn ta có ý với cậu lắm, cậu có nghĩ gì không?.

Khương Ninh trả lời không chút do dự: Không nghĩ gì cả.

Từ Giai Tú cúi đầu cầm đĩa gấp thức ăn, làm như vô tư: Con người Tiền Cường này, đạo đức phẩm hạnh không ra gì, đáng đáp cũng xấu xí. Nhìn cái bụng của hắn, tích trữ không biết bao nhiêu mỡ...Nhưng tình cảm trước mắt ngược lại rất...một lòng. Mình đoán sau này hắn cũng sẽ là người biết yêu thương. Lập gia đình, chính là kết hôn với một người đàn ông toàn tâm toàn ý với cậu.

Khương Ninh nhếch môi nhìn cô, không mấy khi nghiêm túc: Toàn tâm toàn ý cùng phẩm hạnh đạo đức không phải cá và bàn chân gấu.

Từ Giai Tú ngạc nhiên, bật cười: Nói giỡn với cậu thôi, đừng tưởng thật.

Gương mặt Khương Ninh không vì câu nói đó mà giãn ra, ngược lại lông mày càng cau chặt hơn.

Cô cảm thấy hôm nay Từ Giai Tú có phần hơi lạ.

Sau khi ăn trưa xong với Từ Giai Tú, Khương Ninh vội vàng quay về ngân hàng. Di chứng say rượu tối hôm qua khiến cô mất hồn suốt cả một buổi chiều. Khổ sở chịu đựng cho đến lúc tan làm, thay quần áo ra khỏi ngân hàng, cô đụng phải người không muốn gặp.

Khương Ninh, anh tới đón em. Tiền Cường chặn Khương Ninh ở cửa ra vào.

Không cần.

Khương Ninh đi sang bên, Tiền Cường cũng bước theo để ngăn cô: Đừng khách sáo, vừa hay anh định....

Khương Ninh đang muốn nổi cáu, chợt nghe thấy tiếng xe máy quen thuộc, ngay sau đó là giọng Vu Dương: Khương Ninh.

Vu Dương dừng xe trước cửa ngân hàng. Tiền Cường quay đầu lại nhìn. Khương Ninh lách người đi về phía Vu Dương: Đến rồi à?.

Tiền Cường không kịp ngăn cô, đành trơ mắt nhìn cô tiến về chỗ Vu Dương, không hề quay lại.

Khương Ninh cầm mũ bảo hiểm đội lên, nói với Vu Dương: Đi về chỗ anh trước.

Hả?.

Xe đạp của tôi vẫn để ở đó.

Vu Dương hiểu ra, gật đầu: Ừ.

Khương Ninh đội xong mũ ngồi lên xe. Lúc Vu Dương quay lại nhìn cô, ánh mắt anh chạm phải cái nhìn tức giận của Tiền Cường. Mặc kệ hấn, Vu Dương nhìn đáp trả, sắc mặt lộ vẻ khinh thường.

Vu Dương thản nhiên, hỏi Khương Ninh ngồi phía sau: Ngồi vững chưa?.

Rồi.

Xe nổ máy tiến lên phía trước, bỏ Tiền Cường lại một mình, hấn giận giữ chửi rủa: Mẹ kiếp.

23. Chương 23

Vu Dương chở Khương Ninh về cửa hàng. Anh mang chiếc xe đạp của cô ra để sang một bên, lấy tay phủi bụi trên yên xe.

Khương Ninh không đạp xe về ngay, cô nhìn anh hỏi: Tôi có thể ngồi ở đây một lát được không?.

Vu Dương hơi ngạc nhiên nhưng không hỏi lý do. Anh gật đầu trả lời: Được.

Cảm ơn. Khương Ninh chuyển chiếc ghế nhỏ sang chỗ trống trước cửa ngồi xuống, cô quay đầu nói chuyện với Vu Dương: Anh không cần quan tâm đến tôi, cứ làm việc của mình đi.

Vu Dương nhếch miệng, anh cũng không có ý định nói chuyện phiếm khiến cô có cảm giác khó xử. Anh bắt đầu bắt tay vào việc thu dọn đồ đạc trong cửa hàng.

Khương Ninh một tay đặt trên đầu gối, một tay chống cằm, ngẩn người nhìn mông lung ra ngoài đường.

Tối hôm qua, Khương An trở mặt cãi nhau. Cô không muốn về nhà đối diện với với những câu nói châm chọc bóng gió của bọn họ. Đối chọi gay gắt hết lần này đến lần khác khiến cô rơi vào tình trạng kiệt sức.

Ngồi một lát, điện thoại trong túi vang lên, cô lấy ra nghe luôn: Alo.

Ninh Ninh.

Khương Ninh giờ di động ra nhìn. Trông thấy tên người gọi đến, cô liền cau mày.

Ninh Ninh, lần này em không tắt điện thoại của anh nữa. Giọng của Lý Hoàng Huy có vẻ mừng vui.

Giờ thì tắt đây.

Ninh Ninh. Lý Hoàng Huy gọi cô: Em vẫn chưa tha thứ cho anh ư?.

Cô nhìn ra xa, trả lời dứt khoát: Không bao giờ.

Lý Hoàng Huy trầm mặt, giọng trở nên khàn khàn, ngữ điệu cũng mang chút ít cương quyết: Ninh Ninh, mặc kệ em ở đâu, em vẫn sẽ là của anh.

Khương Ninh hừ một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô xoay bả vai mệt mỏi ngồi thẳng dậy. Từ khi bỏ việc ở thành phố về trấn Thanh Vân, cô cứ tưởng tạm thời có chút không gian để thở, không ngờ lại chui vào một cái lồng giam khác. Từ đầu tới cuối, cô như một con vật khốn cùng, giãy dụa tìm cách đào thoát nhưng lại bị vận mệnh bóp nghẹt.

Cô chỉ muốn sống quãng thời gian yên ổn mà sao lại khó đến vậy?

Không khí oi bức, trên đỉnh núi phía xa xa, một mảng mây đen lớn ùn ùn kéo tới. Mấy con chim sẻ xòe đuôi bay vút lên. Sắc trời tối sẫm, báo hiệu sắp có cơn mưa to.

Vu Dương nhìn trời, thấy Khương Ninh vẫn ngẩn người ngồi im không nhúc nhích. Anh cau mày đi tới, bảo: Sắp mưa đấy.

Lúc này, Khương Ninh mới định thần lại, neho mắt nhìn chân trời phía xa, gật đầu đứng lên: Ừm, tôi về đây.

Khương Ninh. Vu Dương mở miệng gọi. Anh vốn định nói, trời sắp mưa, bảo Khương Ninh ngồi vào trong cửa hàng không bị ướt. Nhưng hình như, cô đã hiểu sai ý anh.

Cuối cùng, Vu Dương không giải thích, chỉ nói: Để tôi đưa cô về.

Không cần, tôi đạp xe được. Khương Ninh chỉ chỉ vào chiếc xe đạp: Cái xe này để ở chỗ anh lâu quá rồi.

Vu Dương nhìn đám mây đen đang tới gần, cau mày.

Yên tâm đi, chưa mưa ngay được đâu. Khương Ninh đi đến, ngồi lên xe đạp, nói một câu như đùa giỡn: Tôi cưỡi ngựa nhanh lắm.

Đôi lông mày của Vu Dương vẫn chưa dãn ra.

Khương Ninh không ở lại nữa, bấm còi xe: Tôi đi đây.

Nói xong, cô không kịp để Vu Dương lên tiếng, chân đã đạp xe rời đi.

Vu Dương nhìn chằm chằm vào bóng lưng hướng cô đạp xe đi. Rốt cuộc vẫn lo lắng ngược lên nhìn trời.

Khương Ninh chậm rãi đạp xe. Cơn mưa mùa hè tuy rất khó thể nhưng khúc dạo đầu thường kéo dài, phải báo hiệu một lúc lâu mới thật sự trút xuống. Vì thế cô không sợ đi nửa đường đột nhiên bị mắc mưa.

Cho dù đạp rất chậm nhưng từ cửa hàng của Vu Dương đến nhà cô không xa, mất vền vẹn hơn 10” đồng hồ đã về đến nhà. Cô do dự đứng trước cửa một lúc xong mới đẩy xe vào.

Về rồi à?. Trần Lệ Trân đang rửa rau ở sân, nhìn thấy cô, bà ta hớn hở chào hỏi.

Khương Ninh thoáng ngạc nhiên. Thái độ của Trần Lệ Trân đối với cô so với buổi sáng đã thay đổi 180 độ. Thay vào bộ mặt lạnh tanh lúc sáng là vẻ ân cần chào đón: Cứ để xe đây, có khách đến, con mau vào nhà đi.

Khương Ninh cảm thấy khó hiểu, chưa kịp hỏi đã bị Trần Lệ Trân kéo vào trong phòng khách.

Hai người vừa bước vào phòng khách, Khương Ninh đã thấy Tiền Cường và Hoàng Ngọc Dung ngồi trên ghế sofa. Lòng mày cô lập tức cau tít, cực kỳ khó chịu. Cô cho rằng thái độ của cô hôm nay đã rất rõ ràng. Cho dù Tiền Cường có nào tàn đi chăng nữa cũng nên biết điều chuyển hướng. Không ngờ hắn lại tìm đến thẳng nhà cô, Khương Ninh sẽ không bao giờ tìm hiểu một kẻ bám đuôi dai dẳng như vậy.

Khương Ninh về rồi này. Trần Lệ Trân hô.

Ba người trong phòng khách cùng quay lại. Thời khắc Tiền Cường nhìn thấy Khương Ninh, trên mặt hắn lập tức lộ ngay ra điệu cười ton hót trước sau như một.

Giọng Khương An ôn hòa hiếm thấy, chỉ vào chỗ trống bên cạnh Tiền Cường: Về rồi đấy à? Ngồi xuống đi.

Đương nhiên Khương Ninh sẽ không ngồi ở đó, cô quay người định bỏ ra ngoài. Trần Lệ Trân liền túm lấy cánh tay cô không cho cô bỏ chạy, đồng thời bà ta nháy mắt ra hiệu với Khương Ninh.

Khương Ninh giãy tay, mặt không đổi sắc: Con đi lấy ghế.

Trần Lệ Trân không dám tỏ thái độ cưỡng ép quá mức với cô, sợ phản tác dụng khiến cô bị kích động, đến lúc ấy tình hình không dễ nhìn cho lắm. Bà ta đành bảo: Để mẹ đi lấy.

Trần Lệ Trân vội vã chuyển ghế lại, đặt trước mặt Tiền Cường. Khương Ninh hiểu rõ dụng ý của bà ta. Cô dịch ghế sang bên xong mới ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống, cô không nhìn những người khác, chỉ chăm chăm nhìn chiếc bàn phía trước. Khi nhìn thấy hai bao thuốc lá đặt tiền để trên mặt bàn, ánh mắt cô càng lúc càng lạnh đi.

Khương An hỏi: Sao hôm nay con về trễ vậy?.

Khương Ninh nhìn ông ta. Không bù cho mọi lần, ngay cả khi cô về muộn thế nào đi chăng nữa, ông ta cũng không bao giờ quăn. Cô liếc đuôi mắt nhìn Tiền Cường, trả lời ngắn gọn: Con có việc.

Tan sở thì còn có việc gì nữa. Con gái nên về nhà sớm một chút. Em xem, hôm nay có khách đến nhà chờ đây này. Hoàng Ngọc Dung nhân cơ hội chen vào.

Khương Ninh cúi đầu không đáp.

Bác trai, bác đừng trách mắng Khương Ninh. Có thể trên đường có việc nên cô ấy về muộn. Tiền Cường cười nhếch mép, cặp mắt ti hí nhấp nháy giảo hoạt. Hắn ta nói với Khương An: Cô ấy về một mình, muộn quá không an toàn. Sau này cháu sẽ đón Khương Ninh tan tầm.

Khương An trong lòng sung sướng nhưng vẫn từ chối: Như vậy làm phiền cậu quá. Cậu bận việc lớn, loại chuyện nhỏ nhặt này sẽ làm mất thời gian của cậu. Cứ để nó mượn xe ôm về là được rồi.

Tiền Cường nhìn Khương Ninh, có thâm ý khác: Đạo gần đây, chở xe ôm toàn là những người không tử tế.

Khương Ninh hiểu dụng ý của hắn, cô ngẩng đầu lạnh nhạt, nét mặt sa sầm, châm biếm: Dù sao vẫn còn tốt hơn một số người nhìn qua tưởng tử tế.

Khương Ninh. Hoàng Ngọc Dung vội quát.

Khương An liếc Khương Ninh một cái, chuyển chủ đề sang Tiền Cường: Tiểu Tiền, “việc làm ăn” của cậu dạo này có kiếm được nhiều không?.

Tiền Cường đưa điều thuốc cho Khương An, không hề giấu diếm: Hai năm trước lợi nhuận tương đối khá. Gần đây nhiều người làm, người cũng không dễ lừa nên kiếm không bằng hai năm trước.

Khương An thăm dò: Vậy cậu....

Tiền Cường châm lửa giúp Khương An, rồi tự mình châm điều thuốc trong miệng, cười hì hì: Bác trai, bác yên tâm, nhà cửa xe cộ cháu có cả rồi. Tiền kiếm được ngày trước đầu tư vào làm ăn lời lãi cũng tốt.

Khương An cầm điều thuốc vẩy một cái, lộ vẻ hài lòng.

Khương Ninh chun mũi, ghé tởm quay đi chỗ khác. Mùi thuốc lá và câu chuyện của họ khiến cô chán ghét.

Khương Ninh. Hoàng Ngọc Dung đột nhiên gọi cô: Em và Tiểu Tiên trước kia chẳng phải là bạn học cấp hai ư? Sao không nói chuyện hòa hợp với nhau mấy vài câu? Nghe nói hai đứa học cùng lớp với nhau mà.

Khương Ninh nhìn sang, đột nhiên mỉm cười, vẻ mặt như người vô tội: Thật à? Tôi quên rồi.

Bầu không khí trong phòng khách trở nên nặng nề. Khương An và Hoàng Ngọc Dung trừng mắt nhìn Khương Ninh, vẻ mặt chỉ tiếc rên rắt không thành thép. Tiền Cường cũng không mấy khi lúng túng. Cuối cùng đành phải ngượng ngùng tìm cho mình lối thoát: Qua bao nhiêu năm như vậy, quên là đương nhiên thôi.

Hoàng Ngọc Dung phụ họa: Đúng đấy, trước kia quên không sao, sau này liên lạc nhiều là được thôi.

Tiền Cường trò chuyện với Khương An một lúc nói buổi tối có việc phải đi trước. Khương An hàn huyên thêm vài câu, rồi ra lệnh cho Khương Ninh: Khương Ninh đi tiễn đi.

Khương Ninh lạnh lùng đứng dậy, miễn cưỡng đi theo Tiền Cường tiễn hân ra cửa. Đi đến cửa ra vào, cô không bước tiếp.

Khương Ninh. Tiền Cường quay người nói với Khương Ninh: Xe anh để ở kia, em đi cùng nhé?.

Tôi còn có việc.

Tiền Cường mắt mặt nhưng vẫn mặt dày mày dạn: Sau anh lại tới nữa.

Tiền Cường đi rồi, Khương Ninh xoay người trở về. Khương An đứng ở cửa phòng khách vẫy cô: Lại đây, tôi có lời muốn nói với cô.

Không có gì ngoài một cuộc quở trách. Khương Ninh mệt mỏi nhưng không thể không trở vào phòng khách.

Hôm nay có chuyện gì vậy? Không thấy Tiền Cường cố ý đến tìm cô sao? Cô tỏ thái độ gì thế?. Khương An gõ ngón tay xuống bàn.

Đúng đấy Khương Ninh. Không phải chị nói em đâu. Em hơi quá rồi đấy. Hoàng Ngọc Dung tiếp lời: Vừa nhìn đã biết hôm nay Tiền Cường đến đây là vì em. Rùa vàng như vậy người khác nịnh nọt không kịp. Em nể mặt mọi người với chứ.

Khương Ninh cười giấu cợt, trả lời một cách mỉa mai: Chị họ à, không phải chị hối hận vì đã lấy anh họ của tôi sớm đấy chứ?.

Tôi.... Hoàng Ngọc Dung ghen hòng bởi lời Khương Ninh. Cô ta bực bội nhưng chỉ có thể hung hăng lườm cô: Mà có phải dạo này cô hay đi lại với tên thợ sửa xe ở trên trần không?.

Khương An nhún mày: Thợ sửa xe nào?.

Chính là tên thợ sửa xe ở cửa hàng sửa xe đấy. Khương Ninh thân thiết với anh ta lắm. Hoàng Ngọc Dung hừ một tiếng coi thường: Tiền Cường bảo, anh ta thường xuyên nhìn thấy tên thợ sửa xe chở cô từ trên trần về. Không biết quan hệ của hai người như thế nào. Anh ta không muốn hoành hành đoạt ái. (Làm kẻ thứ ba đoạt người yêu của kẻ khác).

Có chuyện này nữa à?. Khương An gằn giọng: Đừng nói với tôi thằng đó là đối tượng của cô đấy nhé. Tôi sẽ không đồng ý đâu.

Khương Ninh không trả lời.

Thợ sửa xe thì có gì hay? Một tháng kiếm được mấy đồng? Cô qua lại với loại người đó cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Khương An dụ dỗ: Tiền Cường tốt hơn, là đứa có tiền, con người cũng hào phóng. Con đi theo cậu ấy sẽ có được cuộc sống khá giả. Bố đây cũng là muốn tốt cho con.

Khương Ninh nghe mấy câu tấy não của Khương An, cô cảm thấy quả thực rất quen tai. Hình ảnh này dường như lâu rồi đã từng xảy ra.

Kỳ thi đại học năm đó, điểm thi của Khương Ninh rất cao. Cô rất tự tin ghi danh vào một trường đại học luật nổi tiếng, tin tưởng sẽ nhận được thông báo trúng tuyển của trường. Sau đó được học khoa luật mình yêu thích, cuối cùng trở thành một luật sư xuất sắc.

Nhưng mọi mong ước tốt đẹp ấy đều bị Khương An lên cô sửa chữa nguyện vọng mà tan thành mây khói.

Học luật thì có tiền đồ gì? Sau không tìm được việc kiếm tiền. Tài chính mới là tốt nhất. Dễ xin việc, dễ kiếm tiền. Bố đây cũng là muốn tốt cho con.

Cuộc đời cô cứ như vậy bị thay đổi hoàn toàn.

Bố. Khương Ninh lên tiếng cắt ngang lời ông ta. Cô nhìn ông ta bằng đôi mắt điềm tĩnh không gợn sóng, tựa như bầu trời ngoài cửa sổ lúc này, sắp sửa nổi trận gió to.

Bố còn nhớ ngày trước đã sửa nguyện vọng của con như thế nào không?. Khương Ninh bình tĩnh hỏi.

Khương An sững sờ, không hiểu vì sao tại thời điểm này cô lại nhắc tới chuyện đó.

Khương Ninh mỉm cười, nụ cười có chút bất lực nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô hạn: Ông cho rằng không chế được tôi một lần thì sẽ không chế tôi cả đời ư?.

Nằm mơ đi. Khương Ninh nổi nóng.

Nói xong, cô đứng phắt dậy, ngẩng đầu đi ra ngoài. Đi đến cửa nhà, cô dừng bước nhìn trời, sắp có mưa to.

Cô bắt đầu chạy trốn.

Bao năm qua cô chưa từng chạy gấp như vậy, chạy một hơi như để phân cao thấp với ông trời, để tranh đua với gió bão trong tương lai sắp tới, và để so bì với những người tưởng bỏ mình đã nắm chắc vận mệnh của cô trong tay.

Khương An, Lý Hoàng Huy... Còn có cả cô nữa.

Sắc trời tối sầm, mây đen ùn ùn, có tiếng sấm vang lên, cơn mưa to sắp sửa trút xuống.

Khương Ninh chạy nhanh về phía trước.

Cô dừng lại trong tiếng sấm rền.

Vu Dương vén rèm cửa đi ra, bắt gặp Khương Ninh mặt mũi rịn đầy mồ hôi thở hổn hển, anh kinh ngạc hỏi: Cô... sao lại tới đây?.

Khương Ninh há miệng thở dốc, cong người ho dữ dội.

Vu Dương không suy nghĩ nhiều, đưa tay khẽ vuốt sau lưng giúp cô lấy hơi. Thấy cô đã thở lại được, anh nói: Để tôi lấy cho cô cốc nước.

Anh vừa quay người, liền có cảm giác có một bàn tay lạnh run đang kéo tay mình lại. Anh sững sốt quay đầu, thấy Khương Ninh đang dùng ánh mắt không hề che đậy nhìn thẳng vào mình.

Vu Dương, anh có ý với tôi, tôi không nhầm chứ?. Khương Ninh đi thẳng vào vấn đề.

Trái tim Vu Dương nhảy dựng, vô thức mím chặt môi, lưng vì căng thẳng mà cứng đờ.

Khương Ninh hiểu mũi tên bắn đi đã không thể quay trở lại. Cô nói tiếp: Nếu đúng như thế, chúng ta sống với nhau đi. Cô dùng một chút rồi nói: Nếu như tôi hiểu sai thì xin lỗi anh, anh hãy coi như tôi chưa từng nói gì.

Không khí nhất thời ngưng tụ, khí trời vốn khô nóng dường như nặng nề hơn, ép mọi người thở không ra hơi.

Trầm mặc một lúc lâu, ngay khi Khương Ninh chuẩn bị buông tay thì Vu Dương nắm chặt lấy tay cô.

Khương Ninh đang cúi đầu liền ngược mắt lên nhìn anh. Cô thấy trong mắt anh lóe lên một tia thành thật và nghiêm túc.

Ánh mắt anh thu trọn lấy cô, chậm rãi mở miệng: Khương Ninh, em không hiểu sai đâu.

Cơn mưa to, cuối cùng cũng trút xuống.

24. Chương 24

Mưa to rơi suốt cả đêm, tiếng mưa tí tách hòa tấu đến gần sáng mới ngớt dần.

Trần Thanh Vân núi vây quanh bốn phía, địa hình tương đối thấp. Sau trận mưa to như trút, bầu không khí nóng nực ngày hè biến mất vài phần. Thậm chí đến nửa đêm thì bắt đầu hơi lạnh.

Trước khi ngủ, Khương Ninh bật quạt không tắt, gió cứ thế thổi cả tối. Sáng sớm ngủ dậy, cô hắt hơi mấy cái, sau đó phát hiện cổ họng đau nhức, nuốt xuống khó khăn, đầu óc hơi mê man.

Rửa mặt xong, cô đi xuống lầu. Trần Lệ Trân không thấy dậy sớm như mọi khi. Khương Ninh đoán chắc bà ấy không muốn chạm mặt cô.

Cô vào phòng khách tìm hộp thuốc cảm, không biết phải uống bao nhiêu nên tổng thẳng một viên vào miệng, nuốt xuống. Sau đó cầm hộp thuốc cảm nhét vào túi đi ra ngoài.

Đi đến giao lộ, Khương Ninh thấy Vu Dương đang ngồi chống chân trên xe máy quay lưng về phía cô. Cô bước không dừng, đi một mạch tới nơi.

Vu Dương nghe tiếng giày cao gót sau lưng, anh quay lại nhìn Khương Ninh, mắt nhấp nháy, miệng khẽ nhếch lên như nhất thời không biết nói gì với cô.

Chào anh. Khương Ninh chào trước.

Vu Dương nghe giọng cô đặc sệt âm mũi, hỏi: Bị cảm à?.

Vâng...một chút thôi. Anh nghe được không?. Cô đưa tay捏捏 cổ họng của mình, ho khẽ vài cái.

Vu Dương gật đầu, nhìn cổ họng cô, hỏi: Uống thuốc chưa?.

Khương Ninh gật đầu: Rồi.

Im lặng một lúc, Vu Dương cau mày nhìn cô. Sắc mặt cô rất kém, cho dù được trang điểm nhưng vẫn không dấu được vẻ mệt mỏi lộ giữa hàng chân mày. Anh định hỏi cô sao không xin nghỉ ốm để ở nhà nghỉ ngơi. Nhưng cuối cùng, anh vẫn không nói ra lời.

Từ sau tối hôm qua, mối quan hệ của họ đã bắt đầu chuyển biến. Anh thức trắng đêm... trăn trở về câu nói của cô liệu đó có phải là một suy nghĩ nông nổi hay không? Hôm nay, anh phải dùng thái độ gì để đối mặt với cô?

Đáng tiếc không có kết quả.

So với sự lúng túng của Vu Dương, Khương Ninh rõ ràng thoải mái hơn nhiều. Cô ngược mắt nhìn Vu Dương, thấy anh đứng im, cô liền lấy chiếc mũ bảo hiểm treo ở đầu xe đội lên đầu.

Đi thôi, em bị muộn rồi. Khương Ninh bảo anh.

Vu Dương thu hồi cảm xúc của mình, ngồi ngay ngắn, đưa mắt ý bảo cô lên xe.

Khương Ninh vịn vai anh nhảy lên xe. Đang lúc Vu Dương định cầm chìa khóa khởi động xe thì thất lưng đột nhiên bị xiết chặt, một đôi tay từ phía sau ôm lên trước, vòng quanh eo anh.

Cơ bắp toàn thân Vu Dương lập tức căng cứng, hai tay nắm chắc tay lái.

Khương Ninh thò đầu ra trước hỏi: Nóng à?.

Vu Dương không dám quay đầu nhìn cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, khàn giọng trả lời: Vẫn ổn.

Thế sao còn chưa đi?.

Vu Dương kìm nén tâm trạng, thở hắt ra, nổ máy tăng ga chạy xe đi.

Khương Ninh ôm Vu Dương tựa vào lưng anh. Cô có thể cảm nhận được bờ lưng anh đang cứng đờ.

Khóe miệng dưới mũi bảo hiểm giương lên, anh đang căng thẳng, cô biết.

Đến cửa ngân hàng, Khương Ninh xuống xe. Cô vừa bỏ mũ xuống, gió thổi tới khiến cô hắt hơi hai cái. Cô hít một hơi, đưa chiếc mũ cho anh.

Vu Dương nhận lấy, nhìn chăm chăm vào chóp mũi hơi ửng đỏ của cô, anh vừa há miệng định lên tiếng thì có người cắt ngang.

Khương Ninh. Lâm Khả Ný đứng cách đó không xa vẫy tay về phía Khương Ninh.

Khương Ninh ra dấu ý bảo cô ấy chờ một lát, xong quay đầu nói với Vu Dương: Em vào đây.

...Ừ.

Khương Ninh quay người đi về phía Lâm Khả Ný. Cô vừa dừng lại liền nghe thấy tiếng xe gắn máy quen thuộc nổ vang.

Lâm Khả Ný nhìn hướng Vu Dương rời đi, huých bả vai Khương Ninh, trêu chọc: Chị và anh chàng lái xe kia xem ra thân thiết nhỉ?.

Bạn trai đấy.

Hả?.

Là bạn trai. Khương Ninh nhấn mạnh lần nữa.

Lâm Khả Ný nhất thời không kịp phản ứng, ngạc nhiên hai mắt mở to: Anh ta...anh ta biến thành bạn trai của chị rồi hả?.

Ừ.

Lâm Khả Ný chăm chú quan sát nét mặt Khương Ninh, kết luận: Khương Ninh, chị đúng là một phụ nữ hay thay đổi.

....

Khương Ninh nhân cơ hội đã đến giờ làm việc để ngăn chặn sự truy vấn của Lâm Khả Ný nhưng vẫn chống cự không nổi khi cô nàng tận dụng cả thời gian làm việc để hỏi han cô. Khương Ninh đành ứng phó qua loa. Nhưng không nói tí mả dường như càng khiến Lâm Khả Ný tưởng tượng xa vời. Vì thế mà suốt cả ngày, cô ấy đều dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn Khương Ninh.

Vì bị cảm nên Khương Ninh cả ngày đầu óc uể oải, sau bữa trưa uống viên thuốc cảm mang ở nhà đi thì buồn ngủ. Cô nằm trong phòng nghỉ một lát, lúc tỉnh dậy thấy bệnh tình không giảm bớt mà có chiều hướng nặng thêm. May mà hôm nay là thứ sáu, người đến giao dịch không nhiều, cô gắng giữ tinh thần tỉnh táo nên cũng có thể ứng phó được mọi việc.

Chống chọi đến hết ca làm, Khương Ninh cùng đồng nghiệp thay quần áo, đeo chiếc khẩu trang duy nhất lên. Ra đến cửa, cô trông thấy Vu Dương đang đứng đợi.

Khương Ninh chào tạm biệt Lâm Khả Ný rồi đi về phía Vu Dương trong tiếng cười hứng thú của cô ấy.

Hôm nay sao đến sớm vậy?.

Vu Dương nghe tiếng cô âm mũi nặng hơn lúc sáng, mũi miệng che khẩu trang, đôi mắt vô hồn mệt mỏi lộ ra bên ngoài, cả người trông rất ốm yếu.

Anh hỏi: Cô uống thuốc chưa?.

Khương Ninh ho mấy cái: Rồi.

Không chỉ xoang mũi mà cả giọng nói cũng khàn đặc. Vu Dương thoáng nghi ngờ câu nói của cô.

Khương Ninh thấy anh không tin, thò tay vào túi, lôi hộp thuốc mang từ nhà đi lúc sáng, hươ hươ trên tay: Đây.

Vu Dương lấy hộp thuốc trong tay cô nhìn cẩn thận. Khương Ninh cũng ghé vào xem, giọng khàn khàn, bảo: Là thuốc cảm, Vu Dương, em biết chứ mà.

Vu Dương nhìn cô, ánh mắt phức tạp: Số mấy đây?.

Khương Ninh nhú mày, cầm hộp thuốc nhìn ngày, sau đó thần nhiên đáp: À, hết hạn rồi. May mà không uống nhầm thuốc.

....

Vu Dương cảm thấy điệu bộ này của cô giống như sau khi uống rượu. Anh đưa tay lên định sờ trán cô, lúc giờ được nửa chừng thì chạm phải ánh mắt cô. Anh dừng tay lại, hạ xuống.

Khương Ninh dõi theo cánh tay nhắc lên hạ xuống, nhận ra ý đồ của anh, cô nói thẳng: Không phải sốt.

.... Giọng điệu này giống y như lúc cô bảo mình không say.

Giống không thể tin nổi.

Vu Dương đưa mũ cho cô: Đi thôi.

Khương Ninh đội lên, dang chân ngồi ôm eo Vu Dương như lúc sáng. Mặc dù không còn bất ngờ như hồi sáng, nhưng Vu Dương vẫn giật mình sững sốt.

Ngồi vững rồi. Cô nói.

Vu Dương hoàn hồi, khởi động xe nhưng đi hướng ngược lại. Khương Ninh bị bệnh không thể để trúng gió, anh đi với tốc độ chậm nhất. Khoảng cách ngắn ngủn, mất hơn 10" mới đến.

Xe dừng lại, Khương Ninh ngồi thẳng người, nhìn dấu chữ thập của bệnh viện, cô bảo: Vu Dương, anh đi nhầm rồi.

Không nhầm đâu, xuống xe đi. Vu Dương tháo mũ bảo hiểm nhìn ra sau.

Khương Ninh vẫn ngồi im, nắm chặt cánh tay anh: Cảm vật ấy mà, đến tiệm thuốc mua hai hộp thuốc là được.

Vu Dương cứng đờ người nhưng vẫn cứng miệng: Vào đây lấy thuốc cũng thể thôi.

Hai người giằng co một lát, cuối cùng Khương Ninh thỏa hiệp, buông tay xuống xe.

Bệnh viện gần đến giờ tan tầm, người đến thăm khám không nhiều. Vu Dương lấy số xong dẫn Khương Ninh vào khám.

Người khám bệnh là một bác sĩ già. Ông hỏi qua tình hình cơ bản của Khương Ninh, sau đó đưa một chiếc nhiệt kế bảo Khương Ninh đo.

Có hơi sốt nhẹ. Vị bác sĩ già nhìn nhiệt kế: Cảm thuốc về uống đúng giờ, ăn uống thanh đạm thôi.

Vâng. Khương Ninh gật đầu.

Hay là tiêm cho nhanh khỏi?. Ông bác sĩ vừa ghi đơn thuốc vừa hỏi.

Khương Ninh trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu liếc nhìn Vu Dương, lập tức bảo với ông bác sĩ: Không cần, uống thuốc được rồi.

Không cần à?. Ông bác sĩ hết nhìn Khương Ninh rồi lại nhìn Vu Dương: Vậy cảm đi lấy thuốc đi.

Cầm đơn thuốc, Khương Ninh và Vu Dương ra khỏi phòng.

Cô sợ tiêm?. Vu Dương đột nhiên hỏi.

Khương Ninh ho mấy cái, không nhìn anh, trả lời: Không sợ.

Vậy sao không tiêm?.

Uống thuốc tốt thì sao phải tiêm?. Khương Ninh hỏi lại.

...

Lấy được thuốc thì đã hơn 6h. Vu Dương nhớ lời bác sĩ dặn, dẫn Khương Ninh tới hàng cháo gần bệnh viện để ăn một ít.

Lúc chọn cháo, Khương Ninh hỏi ông chủ: Trong quán có hạt tiêu không?.

Hả?. Ông chủ bất thành linh bị hỏi khó, xua tay đáp: Tới đây ăn cháo đều là người bệnh, sao có thể ăn ớt có tính kích thích được, chưa kể còn bỏ ớt vào trong cháo...Ở đây không làm như thế đâu.

Ồ. Khương Ninh nhìn Vu Dương: Chúng ta đổi chỗ đi.

Vu Dương hiểu rõ ý cô, anh gọi hai phần cháo rồi bảo: Không cần, ăn ở đây thôi.

Khương Ninh quan sát anh: Em tưởng bữa nào anh cũng phải ăn cay?.

Không khoa trương đến thế.

Nói như vậy nghĩa là anh cũng có thể bỏ thuốc lá đúng không?.

...

Khương Ninh tùy tiện hỏi: Cai thuốc lá và bỏ ăn cay. Anh chọn cái nào?.

...Cai thuốc.

Ồ. Khương Ninh gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Khương Ninh thấy vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn mình, cô bật cười: Nói đùa đấy, không bắt anh cai đâu.

Vu Dương cau mày càng chặt.

Cơm nước xong xuôi, Vu Dương đưa Khương Ninh về nhà. Đến ngã tư, Khương Ninh xuống xe treo mũ bảo hiểm, lần chân chưa đi.

Vu Dương nhìn miệng cô bịt khẩu trang, dặn dò: Thuốc... nhớ uống thuốc đúng giờ.

Vâng. Khương Ninh gật đầu, người không nhúc nhích.

Hai người đứng đối mặt nhau, đầu đường có ngọn đèn, tỏa ánh sáng, một mảnh vàng ấm.

Tôi đi trước. Vu Dương phá vỡ sự im lặng trước.

Lúc anh đang định đội mũ lên, Khương Ninh mở miệng, giọng nói khàn khàn mang theo âm mũi dày đặc.

Vu Dương, lời hôm qua em nói đều là thật đấy.

Vu Dương động tác trì trệ, quay sang nhìn cô.

Em cũng tin lời anh nói là thật.

Vu Dương chăm chú nhìn cô, ánh đèn trên đỉnh rơi xuống đầu, Khương Ninh cảm thấy chút tình ý không rõ ràng trong mắt anh.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng: Ừ.

25. Chương 25

Đến giữa trưa Khương Ninh mới ra ngoài, điện thoại trong túi kêu vang. Cô lôi ra nhìn, lâu rồi không thấy Phương Nguyên liên lạc.

A lo. Khương Ninh nhận điện.

Chị Khương Ninh. Tinh thần Phương Nguyên vẫn phấn chấn như trước đây, giọng nói tràn đầy vui vẻ: Em lấy được tiền lương thực tập rồi.

Khương Ninh cũng lấy niềm cảm xúc của cậu, cô vô thức mỉm cười: Thật à?.

Vâng, chị Khương Ninh, đợi đến khi em chính thức đi làm, em sẽ trả tiền hai năm qua chị đã cho em.

Khương Ninh thoáng giật mình, hai năm ư, quãng thời gian cô giúp đỡ Phương Nguyên đã trải qua hai năm rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh.

Chị Khương Ninh?.

Khương Ninh định thần, quay lại chủ đề, hỏi: Sao em bảo cuối tháng 8 sẽ đến tìm chị?.

Việc này.... Phương Nguyên bỗng lúng túng: Cuối tháng 8, công ty luật có mấy vụ án lớn, nhân viên bận rộn lắm, các tiền bối bảo em ở lại giúp, cho nên....

Khương Ninh lập tức hiểu ra: Không đến được...?.

Chị Khương Ninh, em xin lỗi. Trước đây em đã nói với chị như vậy. Giọng Phương Nguyên nhỏ đi, tiếp theo cậu hứa: Nếu có thời gian nhất định em sẽ tới tìm chị.

Khương Ninh khẽ cười: Không sao, công việc làm trọng.

Nói chuyện với Phương Nguyên một lúc thì đến ngã tư. Từ xa cô đã nhìn thấy Từ Giai Tú cười con lừa nhỏ vẫy tay với mình. Hàn huyền với Phương Nguyên xong cô liền cúp máy, đến bên Từ Giai Tú nhìn chỗ trống phía sau: Sao không mang thằng nhóc đi theo?.

Gương mặt Từ Giai Tú thoáng cứng ngắc: Nghỉ hè mà, cho nó sang bên ông bà nội một thời gian.

À. Khương Ninh gật đầu, không hỏi lại, vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau: Cái xe này của cậu đúng là xe đưa đón trẻ con.

Không sao, với cân nặng của cậu, ngồi lên vẫn ổn. Từ Giai Tú nói xong nhấn chuông xe.

Khương Ninh dang chân ngồi lên. Bình thường cô quen ngồi xe máy của Vu Dương. Lúc này, ngồi trên con lừa nhỏ của Từ Giai Tú, cô cảm thấy thân xe quá thấp, không có cảm giác an toàn.

Ngồi xong chưa, mình sẽ đưa cậu đi một vòng. Từ Giai Tú nói với ra đằng sau rồi bắt đầu tăng tốc.

Hôm nay nhiều mây, ánh nắng không chói chang, đập xe hóng gió trên đường cũng coi như thoải mái dễ chịu. Từ Giai Tú đập xe chở Khương Ninh đi dọc theo đường cái, ý định trở lại thăm chốn cũ.

Từ Giai Tú hơi nghiêng đầu gọi: Khương Ninh.

Ồi. Khương Ninh nghe thấy tiếng gọi, đầu gác lên bả vai cô ấy.

Cậu còn nhớ hồi cấp 3, bọn mình thường hay đập xe, cũng là mình chở cậu ấy.

Nhớ chứ.

Bây giờ người và cảnh không còn nữa. Chỉ còn lại mình với cậu.

Khương Ninh mỉm cười: Ừ.

Từ Giai Tú cười thành tiếng: Không cần cảm động quá đâu, ai bảo mình trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Khương Ninh cũng không kìm được cong môi cười, các cô bỗng chốc quay trở lại thời thiếu nữ.

Con đường nhỏ uốn lượn quanh co, ước chừng gần nửa tiếng mới đến nơi cần đến.

Nơi các cô muốn tới là một ngôi miếu nhỏ nằm dưới chân núi. Theo người ở trấn nói, ngôi miếu này thờ phụng Văn Xương Tinh Quân, chủ quản công danh của văn sĩ. Vì vậy mà trước khi thi, có rất nhiều phụ huynh trên trấn đã dẫn theo con cái đến đây thắp hương khấn bái, cầu xin thi cử được thuận lợi. Hàng năm cứ đến kỳ thi là ở đây lại hương khói nghi ngút. Còn bây giờ là kỳ nghỉ hè, trong miếu tịnh không có một ai.

Đứng ở cửa miếu, Từ Giai Tú hỏi Khương Ninh: Quen không?.

Khương Ninh quan sát ngôi miếu nhỏ hơi cũ nát trước mặt. Cửa miếu sơn son đã phai màu, hai câu đối viết tay cũng bạc thếp vì mưa gió ăn mòn. Hai chiếc đèn lồng đỏ treo ở cửa ra vào chầm chậm xoay tròn, màu sắc rực rỡ tung bay theo gió.

Một lúc sau Khương Ninh mới đáp: Ừ.

Vào xem thôi.

Hai người dắt tay nhau vào trong miếu. Bố cục trong miếu không thay đổi. Ở chính giữa đặt bức tượng của Văn Xương Tinh Quân, trên bàn trước mặt ông để một ít đồ cúng, nhang đèn đang cháy mang theo mùi thơm.

Từ Giai Tú vỗ tay một cái: Chúng ta quên mang theo đồ lễ rồi.

Khương Ninh vốn không nghĩ đến chuyện này.

Năm ấy bọn mình cũng không mang theo đồ lễ nhưng Văn Xương Tinh Quân vẫn thông cảm đấy thôi. Từ Giai Tú chỉ cây hương bỏ trước mặt: Còn nhớ trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cậu quỳ gối ở kia để cầu phúc, trông rất thành tâm.

Khương Ninh bỗng như lại trông thấy hình ảnh của mình năm đó, quỳ gối trong miếu thành kính khẩn cầu Văn Xương Tinh Quân phù hộ mình có thể thuận lợi thi đậu Viện luật và trở thành một luật sư.

Từ Giai Tú nhún vai: Mình quỳ lạy đúng lúc ông ấy không tập trung. Cậu xem, cuối cùng, kết quả thi của cậu rất tốt, còn mình thì, rất kém, chỉ được đỗ vớt. Rõ ràng là Văn Xương Tinh Quân rất hiển linh.

Linh nghiệm ư? Khương Ninh nhớ lại, thành tích thi đại học của cô đạt được kết quả rất cao nhưng cuối cùng vẫn không đạt được nguyện vọng, không trách được Ông Trời, mọi thứ đều do con người tạo ra.

Tiểu Ninh.

Khương Ninh thu toàn bộ tâm trạng mất mát vào trong đáy mắt, quay đầu nhìn cô ấy.

Từ Giai Tú hơi do dự nhưng vẫn mở miệng: Cậu không còn muốn làm luật sư nữa à?.

Khương Ninh ngậy người run rẩy.

Cuộc thi tư pháp bắt đầu vào tháng sau...Cậu có muốn thi thử không?.

Khương Ninh giật mình, lộ vẻ bất lực: Không thể được, Từ Giai Tú.

Lần này không được, lần sau thử tiếp. Từ Giai Tú hơi vội vã: Dù sao thì một lần cũng không thể thành công ngay được.

Khương Ninh lắc đầu, giờ cô đã 26 tuổi, không còn là một cô gái 18 tuổi năm ấy. Cô đã không còn có sự quyết đoán hay lòng can đảm mạnh mẽ. Cắt đứt và từ bỏ là điều duy nhất cô học được suốt mấy năm qua. Rốt cuộc, vẫn là hai chữ cam chịu số phận.

Tiểu Ninh.... Từ Giai Tú muốn khuyên tiếp nhưng nhìn vẻ mặt mất mát của Khương Ninh lại không đành lòng. Vì vậy, cô im lặng không nói nữa.

Người coi miếu từ trong phòng đi ra nói với các cô mấy câu. Khương Ninh và Từ Giai Tú bỏ ít tiền vào trong hòm công đức, sau đó ra đại sảnh ở trong miếu ngồi.

Vì đề tài vừa rồi mà hai người trở nên trầm mặc.

Cuối cùng, vẫn là Từ Giai Tú không chịu nổi bầu không khí nặng nề, mở miệng hỏi Khương Ninh: Chiều tối hai hôm trước mình tan trường đi ra, thấy Vu Dương chở cậu...Mình không nhìn nhầm đấy chứ?.

Khương Ninh nhớ lại. Sẩm tối hai ngày trước, chính là ngày cô bị bệnh, Vu Dương chở cô đến bệnh viện, đúng lúc đi qua trường trung học.

Không nhầm đâu.

Từ Giai Tú vỗ đùi: Mình đã nói mình không nhìn nhầm mà. Có phải cậu vẫn kéo anh ấy lại không?.

Khương Ninh tỏ ra điềm tĩnh: Ừ.

Từ Giai Tú trừng mắt ghé sát vào cô: Cậu và anh ta thực sự đang qua lại với nhau đấy à?.

Ừ.

Mình bảo cậu này, thời kỳ nổi loạn đến hơi muộn thì phải?. Từ Giai Tú hỏi lại lần nữa: Cậu thực sự thích anh ấy à?.

Khương Ninh khẽ im lặng rồi trả lời: Anh ấy rất tốt.

Nếu cậu đã quyết, mình cũng không phản đối. Nhưng cậu nhất định phải suy nghĩ cho cẩn thận. Đàn ông ấy mà, phải tìm một người một lòng một dạ với cậu, nếu anh ta có tư tưởng một chân đạp mấy thuyền thì đá ngay và luôn.

Khương Ninh bật cười, trêu chọc: Ngô Phong có như vậy không?.

Về mặt Từ Giai Tú thay đổi, hừ lạnh một tiếng: Anh ấy thì có gì tốt đâu.

Khương Ninh cảm thấy bất thường, đang định hỏi thì Từ Giai Tú đã đứng dậy phui mờ, nói: Đi thôi, đi dạo chỗ khác đi.

Khương Ninh chưa kịp hỏi đã bị cô chặn lời nên không truy vấn nữa, đành đuổi theo, tính tìm dịp thích hợp hỏi lại.

Hai người đi dạo tới những nơi ngày trước thường đến. Sau khi ăn cơm tối cùng nhau xong, Khương Ninh và Từ Giai Tú mới từ biệt.

Khương Ninh không về nhà ngay, gói một phần cơm đi đến cửa hàng của Vu Dương.

Lúc cô đến, Vu Dương vẫn đang bận việc. Lại gần nhìn, cô thấy Vu Dương đang ngồi xổm vá lốp xe đạp. Anh cúi đầu lúi sấm xe ra kiểm tra. Khương Ninh đến gần, anh không hề biết. Cho đến khi cô ngồi xuống bên cạnh anh mới giật mình nhận ra.

Khương Ninh hỏi: Anh ăn cơm chưa?.

Chưa ăn.

Khương Ninh bỏ hộp cơm ra: Ăn trước đi đã.

Vu Dương nhìn chiếc túi trong tay cô rồi lại nhìn cô, đáp một tiếng: Ừ.

Vu Dương rửa sạch tay, dịch ghế lại, nhận hộp cơm của Khương Ninh, hỏi: Em ăn chưa?.

Ăn rồi. Khương Ninh đặt ghế ngồi cạnh anh: Anh ăn ngay đi không nguội mất.

Ừ.

Vu Dương mở hộp cơm ra, Khương Ninh chọn toàn món cay, rất đúng khẩu vị của anh. Anh bận rộn suốt cả buổi chiều, đến lúc này quả thực có hơi đói bụng.

Khương Ninh ngồi bên chống cằm chăm chú nhìn Vu Dương, trông quai hàm anh nhai giống như lạc đà đang ăn. Cô cứ nhìn như vậy xem ra rất thích thú.

Vu Dương bị cô nhìn không mấy tự nhiên.

Sao không ăn đi?. Khương Ninh thấy anh ngồi bất động, buông tay chống cằm, nhìn anh hỏi: Không thể ăn à?.

...Không phải.

Khương Ninh ngẫm nghĩ, hỏi: Em nhìn anh, anh phân tâm ư?.

Ừ.

Vậy anh ăn từ từ, không sao.

....

Tình cảnh và lời thoại hình như rất quen.

Vu Dương chắt vật ăn cơm dưới cái nhìn chăm chú của Khương Ninh. Lúc thu dọn hộp cơm quay trở lại, anh thấy Khương Ninh đang nhìn chăm chăm chiếc xe vá dở.

Cái xe này cũng nghiêng phải định à?.

Vu Dương lúng túng: Không phải.

Khương Ninh nhìn biểu hiện của anh khóe miệng không khỏi giương lên. Cô chỉ chỉ vào lốp xe, hỏi: Em thử được không?.

Vu Dương hơi ngạc nhiên: Được.

Nếu em vá hỏng thì sao?.

Vu Dương dung túng: Anh sẽ đổi cái mới cho em.

Khương Ninh xoa tay nóng lòng muốn thử: Anh dạy em đi.

Vu Dương ngồi xổm xuống cạnh cô, tay chỉ miệng giải thích từng bước một hướng dẫn cô cách vá săm.

Sau khi bơm săm xong, em nhấn từng đoạn một, chờ chỗ bong bóng nổi lên....

Khương Ninh làm theo hướng dẫn của anh bóp từng đoạn săm cho đến khi nhìn thấy vị trí sủi bọt.

Tìm thấy rồi. Khương Ninh lấy tay nhấn chỗ nổi bong bóng, quay sang hỏi Vu Dương: Tiếp theo làm gì nữa?.

Xì hơi ở săm ra. Vu Dương đưa chiếc giữa cho cô: Dùng cái giữa này đánh cho ráp chỗ bị xì hơi ra ngoài.

Khương Ninh cầm chiếc giữa nhưng không biết làm thế nào. Cô đành nhìn Vu Dương.

Vu Dương cầm giữa, tiếp nhận chiếc săm, thuần thục làm mẫu cho cô. Khương Ninh gật đầu, nhận đồ trong tay anh, ráp khuôn theo động tác của Vu Dương nhưng không thành thạo cho lắm, tay chân lóng ngóng, giữa một lúc lâu mới nổi ráp.

Thoa keo dính lên xong chờ một lát... Đặt miếng vá vào... Nhanh như thế này. Chờ một lát nữa là được.

Khương Ninh nghe theo. Sau khi đợi một lát, cô thử bóc miếng vá đã dán lại không còn dấu vết lên.

Được chưa?.

Được rồi. Vu Dương gật đầu, cầm chiếc săm xe trong tay cô: Còn lại để anh.

Khương Ninh ngồi sang một bên, nhìn anh nhanh nhẹn nhét chiếc săm vào trong lốp xe, sau đó bơm hơi. Cô đưa tay bóp, nghiêng tai lắng nghe, hình như không còn tiếng xì hơi.

Em vá giỏi không?. Khương Ninh ngửa đầu hỏi Vu Dương.

Ừ.

Khương Ninh cười vỗ tay: Thú vị thật.

Vu Dương dắt chiếc xe đạp sang bên, Khương Ninh đi theo sau, hỏi: Ngày mai anh có bận không?.

Sao?.

Em phải vào thành phố. Anh đi cùng em nhé?.

Vu Dương quay người suýt chút nữa đụng phải cô. Dừng một lúc, anh trả lời: Được.

26. Chương 26

Ngày hôm sau, Khương Ninh và Vu Dương bắt xe vào thành phố. Vẫn là chiếc xe khách nhỏ như lần trước. Vu Dương biết Khương Ninh sợ nóng, cố ý bảo cô ngồi chỗ gần cửa sổ, anh còn thò tay ra đẩy hé ô cửa bên cạnh để gió thổi vào.

Xe chưa tới giờ xuất phát nên đỗ ở đó, trong xe khô nóng, chỉ chốc lát sau, trán Khương Ninh đã đổ một lớp mồ hôi mỏng. Vu Dương thấy vậy, cầm quạt tạp chí quạt phe phẩy sau lưng cô.

Gió không mạnh, lướt nhẹ qua mấy sợi tóc mai của Khương Ninh. Khương Ninh quay sang nhìn anh, mỉm cười.

Đến giờ khởi hành, tài xế lên xe quét mắt nhìn một lượt, sau đó lắc đầu, cảm khái: Mới có năm người.

Thu tiền xong, tài xế khéo léo điều khiển xe, đi một đoạn quốc lộ liền vào đường cao tốc. Xe chạy cao tốc chưa bao lâu, trên xe bỗng có một cô gái trẻ hô to: Máy tính của tôi.

Cô gái ngồi cạnh Khương Ninh và Vu Dương. Cô ấy vừa kêu lên một tiếng, Khương Ninh không khỏi liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt cô ấy cuống cuống, tìm xung quanh. Lát sau cô gái khom lưng đứng dậy hỏi tài xế: Bác tài, bây giờ có thể quay lại được không?.

Người tài xế bật cười: Cô gái à, không phải cô nói đùa tôi đấy chứ? Đường cao tốc không thể dừng xe.

Cô gái trẻ lo lắng: Tôi để quên máy tính trên một chiếc xe khác, tôi phải quay lại lấy.

Tài xế hỏi: Làm sao vậy?.

Vừa nãy tôi lên nhầm xe, ngồi phải chiếc xe đi đường quốc lộ. Lúc xuống xe lại quên cầm theo máy tính.

Ồi, sao bất cẩn thế. Tài xế quay lại nhìn cô gái: Cứ cho là bây giờ cô quay lại lấy, cũng không tìm thấy đâu.

Sao lại vậy?.

Tài xế hỏi lại: Không thể thì sao? Cô gái, cô không phải là người của trấn Thanh Vân sao? Chả lẽ không biết tình hình ở trấn Thanh Vân này như thế nào?.

Cô gái hoảng hốt, vừa nói vừa khóc: Vậy phải làm sao bây giờ, trong máy tính có rất nhiều tài liệu quan trọng.

Tài xế lắc đầu: Làm sao á? Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?.

Khương Ninh thấy cô gái nước mắt lã chã, lên tiếng hỏi tài xế: Bác tài, trên xe các bác đều lắp camera phải không?.

Cô gái được Khương Ninh nhắc nhở, vội nói: Đúng rồi, trên xe có lắp camera giám sát, tôi sẽ xem ai lấy rồi báo cảnh sát.

Tài xế nhìn Khương Ninh qua gương chiếu hậu, sau đó hỏi cô gái kia: Cô còn nhớ biển số xe không?.

Không...không nhớ lắm. Nhưng tôi biết chiếc xe đó là xe chạy tuyến quốc lộ chuyển tiếp theo.

Tài xế lấy di động ra: OK, để tôi hỏi giúp cô.

Tài xế gọi điện thoại, hỏi thăm tình hình. Sau khi cúp máy, ông bảo: Máy tính không còn trên xe, đã bị lấy đi mất rồi.

Cô gái vốn đang ôm hy vọng, nghe vậy không kiềm chế được bật khóc.

Tài xế thở dài: Cô muốn xem camera giám sát cũng được nhưng phải bắt xe khác quay về.

Toàn bộ xe im lặng, Khương Ninh nhìn cô gái khóc lóc thảm thương, tâm tư có chút không đành lòng.

Tài xế lại cảm khái: Ở trấn Thanh Vân này à, hờ ra cái gì là mất cái đó. Trong trấn bây giờ còn được mấy người tốt, mất đồ là chuyện bình thường. Cảnh sát của trấn nhiều việc lắm, bảo họ để ý giúp cô tìm đồ chắc khó đấy.

Trên xe tuy không ai đáp trả câu nói ấy nhưng trong lòng đều hiểu rõ.

Khương Ninh ngẫm nghĩ lời tài xế, cô quay sang nhìn chằm chằm Vu Dương.

Vu Dương nhìn cô ngạc nhiên.

Khương Ninh há to miệng, thậm chí nói gì đó.

Vu Dương chăm chú nhìn vào chiếc miệng đang khép mở của cô. Chỉ thấy cô nói hai chữ: Đóng cửa.

Anh lập tức hiểu ý, có lẽ cô bảo anh sau này đi đâu nhớ đóng cửa hàng lại.

Ừ. Vu Dương gật đầu tỏ ý đã biết.

Xe vào trong nội thành, Vu Dương và Khương Ninh lần lượt xuống xe. Lưu lượng người trong bến tương đối lớn, người đến người đi hối hả. Khương Ninh xuống xe chưa bao lâu đã bị một người vội vã đi đằng trước đụng phải, nghiêng người lui về phía sau một bước. Vu Dương đưa tay đỡ lấy cô mới giúp cô chập vịn lại được.

Xin lỗi xin lỗi. Người đó dường như đang vội, nói xong liền gấp gáp bỏ đi.

Vu Dương cúi đầu xem xét: Không sao chứ?

Khương Ninh lắc đầu: Không sao.

Vu Dương buông tay đỡ Khương Ninh, đi ra phía ngoài tiếp tục che chở cho cô.

Khương Ninh giương mắt nhìn điệu bộ của anh giống như vệ sĩ, vẻ mặt nghiêm túc quan sát xung quanh, dẫn cô thoát ra khỏi dòng người. Cô cảm thấy hơi buồn cười. Xác định quan hệ với anh mấy ngày nay, anh chưa bao giờ chủ động tiếp xúc thân mật với cô như vậy.

Khương Ninh đi nhanh, sóng bước cùng anh, cánh tay đang buông khẽ giơ lên, nắm lấy tay của Vu Dương. Tay anh có lẽ vì quanh năm cầm đồ nghề sửa xe nên trong lòng có một lớp chai mỏng. Lúc Khương Ninh vừa nắm lấy, lòng bàn tay cọ vào lớp chai, hơi ngứa.

Vu Dương đứng im, nghiêng đầu nhìn cô. Vẻ mặt cô hờ hững, tuyệt nhiên không có vẻ gì xấu hổ như mọi ngày. Anh cũng không buông tay ra, nhẹ nhàng nắm chặt, dẫn cô ra cửa bến.

Đi đâu đây?. Vu Dương hỏi.

Khương Ninh đáp: Cứ đi đi.

Vu Dương cau mày nhìn cô, không hiểu.

Khương Ninh nhìn điệu bộ ngây ngốc của Vu Dương liền nhéo tay anh: Hay là anh nghĩ chỗ để đi đi?.

Không phải em biết rồi sao?.

Khương Ninh cười: Vu Dương, anh chưa từng hẹn hò với phụ nữ à?.

Vu Dương ho khan, ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác. Anh gỡ tay Khương Ninh ra bảo: Đi thôi.

Anh đi trước Khương Ninh, để mặc cô đứng cười thầm sau lưng.

Hai người đi không có mục đích trên đường. Kiểu cầm tay người khác phái đi dạo không chỉ lạ lẫm với Vu Dương, đối với Khương Ninh cũng thế. Thời đại học, cô mải miết học hành, đi làm bán thời gian, căn bản không có thời gian nói đến chuyện tình cảm. Sau này yêu Lý Hoảng Huy, hai người đều cùng làm việc một chỗ, suốt ngày bận bịu, không dành ra chút thời gian nào để đi dạo. Với lại thời cấp 3, Khương Ninh yêu đương sớm. Giờ nhớ lại hình dáng của đối phương cô đã không thể hình dung ra nổi.

Hai người đi muộn, dạo phố một lúc thì đến giờ cơm. Khương Ninh và Vu Dương tìm một quán cơm để dừng chân. Cơm nước xong, Vu Dương đi thanh toán. Chủ quán hỏi họ có tiền lẻ không, Khương Ninh cúi đầu lấy nhưng không thấy ví tiền của mình đâu.

Sao vậy?. Vu Dương thấy cô ngây ra liền hỏi.

Khương Ninh ngẩng đầu nói: Không thấy ví tiền.

Vu Dương quay sang bảo chủ quán trả thẳng tiền lẻ rồi hỏi lại Khương Ninh: Bị mất trộm à?

Khương Ninh nhớ tới kẻ đã đụng phải mình lúc ở bến xe, lập tức hiểu ra vấn đề: Có lẽ thế.

Trong ví có nhiều đồ không?.

Một ít tiền, chứng minh thư cũng để trong đó. Khương Ninh hơi bực. Trong ví nếu chỉ có tiền không thôi coi như xong. Nhưng vì hôm nay cô định đi làm sim điện thoại nên mang theo chứng minh. Không ngờ vừa đi đã bị trộm.

Vu Dương mở miệng, giọng khẽ trầm xuống: Đi đến đồn cảnh sát báo án thôi.

Trước mắt đành vậy, Khương Ninh đáp: Vâng.

Hai người đến đồn cảnh sát gần nhất. Vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng ầm ĩ bên trong.

Tôi cũng không biết vì sao mình lại bị lừa...Tôi... tôi cứ tưởng cuộc gọi kia là thật. Một phụ nữ trung niên khúm núm hỏi cảnh sát.

Ầy dà, tôi đã nói rồi, đừng lên mạng mua đồ nữa. Hiện tại trên mạng lừa đảo nhiều như vậy, bà vẫn cứ tin tưởng. Giờ thì xong rồi, tiền bạc đều bị lừa hết. Người đàn ông trung tuổi đứng bên lên tiếng quở trách.

Người phụ nữ trung niên sợ sệt nhìn ông ta: Tôi làm sao biết được người gọi điện là kẻ lừa đảo? Hẳn biết tên của tôi. Tôi thật sự tưởng đơn hàng có vấn đề nên mới tin lời hắn nói.

Viên cảnh sát trẻ trấn an: Hai bác đừng ầm ĩ nữa. Chuẩn bị đơn từ trước đi. Nếu có tin tức gì chúng cháu sẽ báo.

Các cậu nhất định phải tìm được tiền giúp tôi. Khoản tiền ấy chúng tôi tích cóp cho con gái học đại học. Nếu tìm không được thì phải làm sao đây. Người phụ nữ trung niên nói xong liền lau mắt: Đó là món tiền chúng tôi vất vả khổ cực mới có được.

Chúng cháu sẽ cố hết sức. Các bác cứ về chờ tin tức đi ạ.

Cảnh sát trẻ sau khi giải quyết xong vụ của đôi vợ chồng trung niên liền vẫy tay bảo Khương Ninh và Vu Dương lại.

Xin lỗi, hôm nay người đến báo án đông nên để anh chị chờ lâu.

Khương Ninh đáp: Không sao.

Viên cảnh sát trẻ lắc đầu: Không biết đây là vụ án lừa đảo thứ mấy trong tháng này rồi. Gần như ngày nào cũng có người đến báo, mức độ nào cũng có. Viên cảnh sát dừng lại, hỏi: Không phải anh chị cũng đến báo bị lừa đảo đấy chứ?.

Không phải. Khương Ninh nói: Tôi bị trộm mất ví.

À, trộm ở đâu?.

Bến xe.

Viên cảnh sát nhíu mày: Bến xe à? Nơi đông người nhiều hỗn tạp không dễ tìm cho lắm.

Khương Ninh nhíu mày.

Chuẩn bị làm cái đơn trước đã. Điền thông tin vào. Chúng tôi sẽ đến đó để điều tra. Có tin tức sẽ báo ngay cho chị. Viên cảnh sát nói cho có lệ.

Được.

Khương Ninh cầm bút điền thông tin. Lúc ghi địa chỉ, viên cảnh sát nhìn cô hỏi một cách ẩn ý: Trần Thanh Vân à?.

Trong lòng Khương Ninh cảm thấy khó chịu, tăng tốc độ viết lên, chữ viết cũng rất ngoáy.

Được rồi, cứ để đơn ở đây. Đến lúc đó sẽ liên lạc với anh chị. Viên cảnh sát đóng sổ, cố ý châm biếm: Tôi hay đến Trần Thanh Vân, nếu tìm được, không chừng tôi còn có thể mang tiền tới tận tay hai người.

Khương Ninh không vì câu nói này mà mang ơn, ngược lại trái tim giống như một bức tường lấp kín. Trần Thanh Vân giờ đây đã trở thành nơi bị mọi người đánh dấu, mà bản thân mình là người của trần Thanh Vân cũng bị đánh dấu theo. Nhãn hiệu đó dán lên người rất khó chịu. Dù cho cố gắng xé bỏ nó đi thì vẫn để lại dấu vết càng che càng lộ.

Giống như mấy bông hoa mẫu đơn nở trong mảnh đất đầy hoa dại. Mọi người sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc mà sẽ cho rằng mấy bông hoa mẫu đơn đó thật bình thường.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Khương Ninh không còn thấy hào hứng nữa. Cô tính đi dạo với Vu Dương cho khuây khỏa. Nhưng đừng phải chuyện như vậy, toàn bộ cảm xúc đều mất hết.

Vu Dương thấy cô mãi miết cúi đầu đi trước không nhìn đường, anh tiến lên giữ chặt tay cô: Đi đâu vậy?.

Khương Ninh ngẩng đầu, mặt mũi trả lời: Không muốn đi đâu cả.

Vu Dương trầm ngâm: Về nhé?.

Khương Ninh nghĩ còn phải về làm lại chứng minh thư nên gật đầu: Vâng.

Hai người lúc đi vui vẻ, lúc về cụt hứng. Sau khi mua xong vé lên xe họ vẫn ngồi im trầm lặng.

Vu Dương? Khương Ninh đột nhiên mở miệng hỏi: Anh tới trần Thanh Vân được bao lâu rồi?.

Vu Dương ngẫm nghĩ: Hơn một năm.

Lâu đấy. Khương Ninh quay đầu hỏi tiếp: Ở trần Thanh Vân anh có bạn bè gì không?.

Vu Dương không hiểu cô hỏi vậy có dụng ý gì nhưng vẫn trả lời: Có vài người.

Người địa phương à?.

Ừ.

Bọn họ là người như thế nào?.

Vu Dương hơi im lặng, lát sau mới đáp: Rất tốt.

Khương Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: Thật sao?.

27. Chương 27

Sau khi trở về trần Thanh Vân, Khương Ninh định đi làm chứng minh thư, sau nhớ ra cơ quan nhà nước không làm việc chủ nhật nên đành thôi. Cô ở lại cửa hàng của Vu Dương. Đến trưa, Vu Dương bận sửa xe, Khương Ninh ngồi bên nhìn, thi thoảng phối hợp lấy giúp anh đồ nghề, hoặc nhàm chán ngồi một chỗ nghịch điện thoại, vô cùng thảnh thơi.

Gần tối, Vu Dương thu dọn đồ nghề, hỏi Khương Ninh đang ngồi bên cạnh: Buổi tối có cần phải về sớm một chút không?.

Không cần. Khương Ninh đặt điện thoại xuống, đột nhiên nghiêng đầu cười với anh: Không về cũng được.

Vu Dương bắt gặp tia ranh mãnh trong đáy mắt cô. Anh di chuyển tầm nhìn, bảo: Anh sẽ dẫn em đến một chỗ.

Hẹn hò à?.

Vu Dương cầm hộp dụng cụ đứng lên đi vào trong cửa hàng: Ăn cơm.

Khương Ninh giúp anh thu dọn mấy thứ linh tinh trên mặt đất, tay trần dính ít dầu mỡ. Cô vén rèm cửa lên, đi thẳng vào nhà tắm, bắt gặp Vu Dương đang bán khỏa thân. Cô khẽ sững sờ, đứng khựng ở cửa.

Vu Dương thấy cô đột nhiên xuất hiện nên cũng khẽ giật mình, hai tay như bị trói chặt trong chiếc áo ngắn tay chưa cởi hết, không động đậy.

Khương Ninh nhanh chóng định thần, đi vào phòng tắm như không, vặn mở nước, nói: Em rửa tay.

Một câu nói, Vu Dương như trút bỏ được nghi ngờ, cầm quần áo ném sang một bên, lấy khăn lông lau thân trên rồi đi ra cửa. Khương Ninh vừa vặn rửa xong tay, chen người đi ra. Nhà tắm vốn nhỏ, lúc này hai người cùng đứng ở cửa ra vào, trong nháy mắt đã không còn khoảng trống.

Hai người đứng im, không hẹn mà gặp cùng muốn đi ra ngoài, cơ thể khẽ chạm vào nhau. Cơ thể Khương Ninh gần như dán lên người Vu Dương. Thân thể Vu Dương vừa dùng khăn ướt lau xong bỗng chốc nóng bừng, khác hẳn với kiểu phơi nắng dưới ánh mặt trời, nóng ran từ trong ra ngoài.

Anh nuốt hơi nóng xuống, cất giọng khàn khàn: Em ra trước đi.

Vâng.

Khương Ninh vẩy nước trên tay, ánh mắt như có như không quét lên lồng ngực của Vu Dương. Cô vừa nghiêng người bước ra liền bị kéo trở lại. Cô chưa kịp phản ứng đã bị Vu Dương vươn tay nắm lấy cổ, nhích người lại gần.

Khoảnh khắc hôn lên môi Khương Ninh, yết hầu Vu Dương trượt lên trượt xuống, sáng khoái rên lên một tiếng. Khương Ninh chỉ sững sờ trong nháy mắt, sau khi lấy lại tinh thần, cô liền đưa tay vòng qua eo Vu Dương, giữa đầu nhắm mắt chủ động hòa theo nụ hôn của anh. Lúc bàn tay dò dẫm lên phần lưng trần trụi của anh, cô cảm thấy cơ bắp trên lưng anh căng cứng. Anh lập tức buông tay khỏi cổ Khương Ninh, chuyển sang ôm lấy đầu cô, lực hôn cũng dần dần tăng lên.

Tay Vu Dương trượt xuống gáy Khương Ninh, đi một đường thẳng xuống thắt lưng, cánh tay xếp chồng lên hai tay cô, kẹp hông cô khẽ đẩy ra sau tựa vào bồn rửa tay.

Trong nhà tắm chỉ có âm thanh mập mờ môi lưỡi bọn họ giao nhau. Khương Ninh hơi ngửa người ra sau, vách bồn rửa tay cọ sát eo khiến cô hơi khó chịu.

Khương Ninh đưa tay ngăn, né tránh nụ hôn của anh: Đau....

Cô vừa mở miệng, Vu Dương đã hiểu ý, xiết chặt eo cô, ôm cô ngồi lên bồn rửa tay. Hai người đều thở hổn hển. Khương Ninh thở gấp, yếu ớt và hỗn loạn. Còn Vu Dương thì gấp gáp và kịch liệt. Ngực anh phập phồng, mồ hôi chảy xuống cổ, bờ lưng trần rịn một lớp mồ hôi.

Khương Ninh nửa đứng nửa ngồi bên bồn rửa tay, ánh mắt hai người cùng giao nhau, tay cô khoác trên vai anh, tròn mắt như hồ nước nhìn Vu Dương. Vu Dương thở gấp, đang định sáp vào thì điện thoại trong túi vang lên.

Động tác của anh ngừng trệ, đầy mắt mù mịt. Khương Ninh đẩy anh ra, anh liền đứng thẳng người dậy.

Khương Ninh trượt khỏi bồn rửa tay, sửa sang quần áo, hơi thở vẫn hỗn loạn. Cô vừa thở vừa hỏi anh: Không phải muốn dẫn em đi đâu à?.

Vu Dương mím môi im lặng một lát, lui về sau rồi tựa vào tường, cúi đầu bảo: Em ra ngoài trước đi.

Vừa nãy em định ra ngoài trước đấy.

...

Khương Ninh giương cao khoe miệng, ra khỏi nhà tắm. Cô mới ra chưa được mấy giây, cánh cửa sau lưng liền bị đóng lại.

Cô quay đầu hỏi: Có cần em cầm giúp bộ quần áo mới không?.

Trong nhà tắm vang tiếng vòi sen phun nước rào rào xen lẫn giọng nói có chút chịu đựng của Vu Dương: Không cần.

Khương Ninh vén rèm đi ra ngoài. Cô đứng đợi ở cửa chừng mười phút bên cạnh chiếc xe máy của Vu Dương, thấy anh thay bộ quần áo mới đi ra, trên tóc vẫn nhỏ nước, hình như vừa mới tắm xong.

Khương Ninh lấy chiếc mũ màu xanh trên đầu xe, hỏi anh: Giờ đi luôn à?.

Vu Dương liếc nhìn cô một cái, cầm chìa khóa xe để trên kệ đi ra, kéo cửa cuốn xuống khóa lại.

Xe quay đầu, Khương Ninh thuần thục đội mũ bảo hiểm ngồi lên vị trí đằng sau. Nhưng cô không ôm eo anh như mọi lần, mà chỉ túm lấy hai bên vạt áo.

Hôm nay hơi nóng. Cô cười nói.

Vu Dương nhìn qua gương bắt gặp khóe miệng giương cao của cô, đáy mắt luống cuống vì đã bị nhìn thấu.

Khương Ninh không biết anh định đi đâu, cô chỉ thấy anh lái xe qua thị trấn, cuối cùng dừng trước một cửa hàng sửa xe ô tô nhỏ. Dừng xe xong, Vu Dương không vào cửa hàng đó mà dẫn Khương Ninh vòng qua một con ngõ nhỏ vào trong một tiệm ăn.

Chú Vương. Vu Dương đứng ở cửa tiệm gọi người đàn ông trung niên đeo tạp dề.

Tiểu Vu đây à? Chú tưởng cháu không đến nữa. Vừa gọi điện nhưng không thấy cháu nghe máy.

Vu Dương ho khan: Cháu bận, quên không gọi lại cho chú.

Chú Vương xòe tay ra, trông thấy Khương Ninh đứng sau lưng Vu Dương, ông nói đùa: Lần này đến dẫn theo cả bạn gái à?.

Chú Vương, đây là Khương Ninh. Vu Dương giới thiệu với Khương Ninh: Đây là chú Vương, đồng hương của anh.

Chào chú. Khương Ninh gật đầu chào.

Chú Vương cười ha hả: Thím của cháu hôm nay không có ở đây. Để chú đi nấu mấy món. Các cháu ngồi trước đi.

Chú. Đồ ăn hôm nay đừng cho ớt nhé.

Chú Vương ngạc nhiên: Không cho ớt à? Chẳng phải cháu không cay không vui sao? Lần nào cháu tới chỗ chú không phải vì các món ăn đặc trưng quê nhà ư?. Ánh mắt ông chuyển sang người Khương Ninh: Là con gái nhà người ta không ăn được cay đúng không? Thằng nhóc này đã biết cưng chiều người khác rồi đây.

Khương Ninh nghiêng đầu nhìn về phía Vu Dương. Trông mắt Vu Dương hơi cụp, kéo tay Khương Ninh tìm một chiếc bàn lớn ngồi xuống.

Chú Vương rót nước cho hai người rồi đi vào bếp. Khương Ninh uống một hớp, hỏi Vu Dương: Anh và chú Vương đều cùng đến trấn Thanh Vân à?.

Không phải, chú ấy đến đây sớm hơn anh.

Tại sao lại là trấn Thanh Vân mà không phải nơi khác?.

Vu Dương không suy nghĩ, trả lời luôn: Vì không nghĩ ra được chỗ nào khác.

Khương Ninh đặt hai tay lên bàn: Vậy thích em cũng là do không nghĩ ra được ai khác à?.

Ánh mắt Khương Ninh nhìn thẳng Vu Dương. Anh bỗng nhớ tới hình ảnh hai người lúc chiều tối, ậm ờ trả lời: Ừ.

Vu Dương cầm cốc nước lên uống hết, cảm thấy chưa đã khát. Anh đi rót thêm cốc nữa, lúc quay lại, bật chiếc quạt trên đỉnh đầu.

Đợi một lát, chú Vương bưng đồ ăn ra, đặt hai chiếc đĩa lên bàn: Các cháu ăn trước đi, trong bếp còn hai món nữa chú sẽ bê ra luôn.

Vu Dương gấp thức ăn cho Khương Ninh: Ném thử đi, tay nghề nấu nướng của chú Vương rất khéo đấy.

Khương Ninh gấp lên ném thử, độ mặn nhạt vừa phải, gật đầu tán dương: Ngon thật.

Ngon không? Chú Vương nửa đời người làm đầu bếp. Những thứ khác không nói, riêng tay nghề nấu nướng đúng là phải khiến người ta nể phục. Vừa hay chú Vương đi ra, đặt hai chiếc đĩa lên bàn, nhìn Vu Dương, bảo: Hai đĩa này có cay.

Vu Dương ngẩng đầu, nói: Chú, chú cũng ngồi xuống ăn cùng bọn cháu đi.

Được rồi, lâu lắm cháu không đến, làm vài chén nhé. Chú Vương lấy mấy chai bia trong tủ lạnh, hỏi Khương Ninh: Cô gái, cháu có uống không?.

Cô ấy không uống được rượu đâu.

Khương Ninh còn chưa trả lời, Vu Dương đã chặn câu uống trong miệng cô, cô lườm anh một cái. Mặt Vu Dương không đổi sắc, cầm ly của chú Vương lên, rót đầy.

Cháu gái, cháu không uống rượu thì ăn nhiều một chút. Chú Vương mời cô.

Khương Ninh cười lễ phép: Vâng ạ.

Chú Vương cụng ly với Vu Dương: Đạo này cửa hàng làm ăn thế nào?.

Cũng được ạ.

Cháu đúng là búống bình, cháu đến cửa hàng sửa xe ô tô để giúp đỡ Tiểu Thành không phải thoải mái hơn tự mình mở tiệm sao? Tiền kiếm được cũng nhiều nữa chứ.

Vu Dương nâng chén hướng về phía chú Vương tỏ ý đã biết, uống một hơi hết sạch.

Cháu lại thế rồi. Chú Vương không muốn tranh luận thêm, ông lắc đầu quay sang hỏi Khương Ninh: Cháu gái, cháu là người trấn Thanh Vân à?.

Vâng.

Cháu công tác ở đâu?.

Ngân hàng ạ.

Ngân hàng rất được. Tiểu Vu lợi hại, có thể theo đuổi cháu.

Khương Ninh ngược mắt nhìn Vu Dương thấy anh im lặng.

Chú Vương uống một hớp rượu, nói tiếp: Nhưng, Tiểu Vu cũng rất giỏi, cháu theo nó, nó sẽ không để cháu khổ.

Khương Ninh mỉm cười.

Thằng bé này, vừa trung thực lại không sợ khổ. Công việc sửa xe rất ổn, tương lai sẽ có tiền đồ. Chú Vương cho thức ăn vào miệng, thở dài: Thối đời quả là không công bằng. Cháu là người trấn Thanh Vân chắc cũng biết đám thanh niên ở trấn giờ làm gì để kiếm tiền chứ?.

Khương Ninh nheo mắt: Cháu biết.

Ấy dà, mấy năm trước, trấn Thanh Vân tuy nghèo nhưng yên bình. Hai năm trở lại đây mới bắt đầu lạc lối, cái gì mà lương tâm đạo đức đều bị đám thanh niên cho đi tàu bay giấy hết. Chú Vương nói: Đạo trước, bên chú có một người học việc cũng bỏ việc giữa chừng không làm cùng chú nữa, nói là muốn “lên núi” làm ăn lớn. Những thứ làm nhanh ăn nhiều này dù kiếm được tiền trong thời gian ngắn nhưng chú thấy sau này sẽ không có tương lai.

Bố.... Vương Thành đi vào, nhìn thấy người trong tiệm, cậu vui vẻ gọi to: Anh Vu tới đây ạ.

Vu Dương gạt đầu.

Vương Thành nhìn về phía Khương Ninh, dò hỏi: Đây là...chị dâu ạ?.

Vu Dương không phủ nhận, Vương Thành cười hì hì: Em chào chị dâu.

Khương Ninh đặt đĩa xuống mỉm cười với cậu.

Anh, vừa hay anh ở đây. Anh ra xem hàng giúp em nhé.

Ủ. Vu Dương nhìn Khương Ninh: Anh ra ngoài xem sao.

Khương Ninh đồng ý.

Bọn họ vừa đi, trên bàn chỉ còn lại Khương Ninh và chú Vương.

Chú Vương nhìn Khương Ninh, nói chuyện thân mật: Ở bên Vu Dương, cháu có thấy nhàm chán không?.

Khương Ninh lắc đầu: Không tôi chú ạ.

Cậu ấy đúng là số khổ. Chú Vương rót cho mình một ly rượu: Ngày trước, nhà cậu ấy mở cửa hàng sửa xe đấy. Cửa hàng ấy ở địa phương cũng coi là có quy mô lớn. Sau bố cậu ấy bị người ta lừa, phải thế chấp cửa hàng cho người ta. Không lâu sau, bố cậu ấy bất ngờ bỏ đi, để lại một khoản nợ cho cậu ấy. Trong nhà không còn lối thoát, cậu ấy đành ra ngoài tìm đường kiếm tiền. Cậu ấy làm thợ sửa xe cho một cửa hàng trong thành phố nhưng bị người ta ngáng chân. Người khác xem ra hết cách, nhưng cậu ấy lì lợm lắm, tự mình ra ngoài mở hiệu sửa xe .

Khương Ninh lắng nghe chú Vương nói, cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc cốc Vu Dương đã uống như có điều suy nghĩ.

Tiểu Vu ấy hả? Miệng lưỡi kém cỏi, không biết nói những lời hoa mỹ dỗ dành phụ nữ. Cháu ở bên cậu ấy, khoan dung với cậu ấy một chút.

Khương Ninh gật đầu: Cháu biết rồi ạ.

28. Chương 28

Chớp mắt đã đến đầu tháng 8, ngân hàng có một đồng báo cáo cuối tháng và công việc cần chỉnh lý nên Khương Ninh phải làm thêm giờ suốt mấy ngày liền. Hôm nay cũng không ngoại lệ, lúc hoàn thành xong mọi việc đồng hồ đã chỉ 7 giờ. Thay xong quần áo, Khương Ninh đi thẳng ra quán vỉa hè ở trong trấn. Bóng tối phủ xuống, hàng quán trong trấn nhao nhao dựng lên, sắc màu ấm áp của ngọn đèn lọt qua khe hở, mùi khói dầu theo gió đêm phiêu tán xung quanh.

Khương Ninh theo hướng dẫn của Từ Giai Tú tìm thấy quán vỉa hè, bắt gặp cô ấy đang một mình một bàn liền đi tới, ngồi xuống bên cạnh: Không phải nói 7 giờ cơ mà sao cậu đến sớm thế?.

Không có việc gì thì đến sớm thôi. Từ Giai Tú đưa mắt ra sau lưng Khương Ninh, hỏi: Bảo cậu dẫn người đến ăn cơm cùng, sao lại đến có một mình?.

Nói với anh ấy rồi, lát đến ngay.

Hôm nay chị đây sẽ xét duyệt giúp cậu. Từ Giai Tú nhìn xuống đất ra hiệu.

Khương Ninh cúi xuống thấy một thùng rượu đầy, cô không khỏi nhíu mày: Chưa chọn đồ ăn sao đã gọi rượu rồi?.

Đồ ăn thì cứ gọi theo khẩu vị của cậu thôi.

Khương Ninh gật đầu, chợt nghĩ ra điều gì, đứng dậy đi về phía ông chủ. Từ Giai Tú chỉ thấy Khương Ninh cầm tờ thực đơn khoa chân múa tay mấy cái, còn ông chủ thì gật đầu lia lịa xem như đã hiểu ý.

Khương Ninh.

Khương Ninh đang định về chỗ thì bỗng có người gọi.

Tiền Cường dẫn theo một đám người vào trong quán. Hắn ta phát tay với đám đệ tử đằng sau: Chúng mày ngồi trước, chọn món đi. Nói xong, hắn đi về phía Khương Ninh. Đám người huyết sáo bốn cợt, âm thanh trêu chọc ồn ào không ngớt.

Tiền Cường ưỡn ngực mặt mũi tươi cười lại gần. Hắn hỏi Khương Ninh: Em cũng tới đây ăn cơm à? Em xem có phải trùng hợp không. Chúng ta lại chạm mặt nhau.

Khương Ninh không có ý định nhiều lời với hắn. Từ Giai Tú chứng kiến tình hình, đương nhiên biết rõ thâm tâm Khương Ninh nghĩ gì, ngay lập tức lên tiếng gọi cô.

Lúc này Tiền Cường mới nhìn thấy Từ Giai Tú, hắn tỏ ra vồn vã: Cô giáo Từ cũng ở đây à? Hai người ăn cơm thì tẻ nhạt quá. Hay là sang đây ngồi cùng với anh, chúng ta trò chuyện?.

Không cần, chúng tôi đang đợi người. Khương Ninh lãnh đạm từ chối.

Còn có ai nữa....

Tiền Cường vừa nói vừa kéo tay Khương Ninh. Nhưng hắn chưa kịp thực hiện thì một cánh tay xuất hiện đột ngột tách rời ra. Hắn sững sốt ngẩng đầu nhìn người vừa đến, sắc mặt thoáng thay đổi, không còn tươi cười mà lộ vẻ khinh thường.

Đây không phải là thợ sửa xe sao?.

Vu Dương trầm mặt, Khương Ninh nắm chặt tay anh, chờ anh quay sang nhìn mình, cô bảo: Anh đến rồi, chúng ta ngồi đi.

Khương Ninh không thèm liếc Tiền Cường, kéo Vu Dương về phía bàn của Từ Giai Tú. Tiền Cường bị bỏ rơi, đứng yên một chỗ, vẻ mặt biến đổi, càng lúc càng khó coi. Đám đàn em sau lưng hắn dường như đã nhận ra bầu không khí bất thường, chúng đều cảm như hén, không dám tiến lên hỏi Tiền Cường. Cuối cùng vẫn là Lưu Hưng cả gan, thăm dò Tiền Cường: Anh Tiền, hay là chúng ta đổi chỗ?.

Tiền Cường nhìn chằm chằm Vu Dương và Khương Ninh, đáy mắt hiện tia hung ác nham hiểm. Một lát sau, trong khi Lưu Hưng tâm trạng lo lắng, hắn lên tiếng: Lại bảo anh em đổi chỗ?.

Vâng vâng.

Sau khi Tiền Cường và đám lâu la rời đi, trong quán thoáng cái trống trải. Từ Giai Tú nhìn hướng bọn chúng bỏ đi, cô cười nói: Cuối cùng cũng đi, đúng là ô uế không khí.

Ông chủ, có thể mang đồ ăn cho bàn này được rồi. Từ Giai Tú gọi to, nhìn Khương Ninh, nhún mày: Không giới thiệu à?.

Khương Ninh chỉ vào Từ Giai Tú, nói với Vu Dương: Từ Giai Tú.

Từ Giai Tú đợi một lúc không thấy cô nói tiếp, liền trừng mắt: Thế thôi à?.

Khương Ninh: Ừ.

Hừm, ít nhất cũng phải thêm vài tính từ, bạn gái thân từ nhỏ các kiểu chứ?.

Không cần.

À, còn anh ấy thì sao? Cậu giới thiệu đi.

Khương Ninh nhìn cô: Không phải cậu từng đến tìm anh ấy để sửa xe à?.

....

Khương Ninh và Từ Giai Tú tán gẫu mấy câu, ông chủ làm xong đồ ăn bưng lên. Từ Giai Tú liếc mắt thấy đĩa cá sốt dầu đỏ, cô cố tình hỏi: Ô, mình không gọi cá sốt dầu, có phải ông chủ bê nhầm bàn không nhỉ?.

Khương Ninh lườm cô: Không sai, là mình gọi đấy.

Không thể nào, chẳng phải cậu không ăn được cay ư?.

Khương Ninh không tránh né, trả lời thẳng thắn: Là anh ấy ăn.

Hì hì, ngày xưa đi ăn lẩu với cậu, cậu nhất định không cho mình bỏ ớt. Như thế mà gọi là lẩu á? Như thế chỉ gọi là nước canh thôi. Từ Giai Tú tức giận bất bình. Cô nhìn sang Vu Dương, nói: Em xem như đã nhìn ra, giờ trong lòng cô ấy, địa vị của em đã thấp hơn anh.

Vu Dương nhìn về phía Khương Ninh, thấy cô không hề phản bác, chỉ chuyên tâm lấy nước sôi tràn qua bát đĩa.

Từ Giai Tú mở thùng rượu để dưới chân, lôi ra hai chai để trên mặt bàn, cô hỏi Vu Dương: Anh uống được rượu không?.

Được.

Từ Giai Tú gật đầu: Vậy tốt rồi, đến quán ăn mà không uống rượu thì còn ý nghĩa gì. Nói xong, cô rót rượu vào hai chiếc chén, đưa một chén cho Vu Dương, sau đó nhìn Khương Ninh, bảo: Cậu mua chai nước uống đi.

Khương Ninh không quan tâm đến câu nói móc của cô. Cô đang định đưa tay lấy chén rượu của Vu Dương thì bị anh né trước một bước.

Cô quay sang dùng ánh mắt im lặng dò hỏi, Vu Dương chuyển chiếc chén ra xa, nói: Nghe lời cô ấy đi.

Từ Giai Tú buồn cười, tay vỗ vào bàn một cái: Nghe thấy chưa? Nghe thấy chưa? Nghe lời mình, đi mua đồ uống đi.

Để tôi đi. Vu Dương đứng dậy đi ra ngoài quán.

Anh ấy được đấy. Từ Giai Tú huých cùi chỏ vào Khương Ninh.

Ừ.

Mỗi tội hơi ít nói một chút. Nhưng không sao. Lát nữa mình tiếp mấy chai cho anh ấy, đến lúc đấy không nói cũng phải nói.

Từ Giai Tú vừa nói xong, Vu Dương cầm chai nước trái cây đi về, anh ngồi xuống đưa cho Khương Ninh.

Từ Giai Tú chăm chú nhìn Khương Ninh. Cô bưng chén lên giơ trước mặt Vu Dương: Vu Dương, Khương Ninh ấy, từ nhỏ đã lớn lên cùng em, sau này phiền anh chăm sóc cô ấy nhiều một chút.

Được. Vu Dương giơ chén rượu chạm một cái.

Kế tiếp, Từ Giai Tú bắt đầu kể chuyện Khương Ninh ngày xưa cho Vu Dương nghe. Mới đầu còn ăn nhiều, sau chủ yếu là uống. Từ Giai Tú uống một chén, Vu Dương liền uống một chén. Từ Giai Tú lắc lư đầu giơ ngón cái về phía anh.

Từ Giai Tú đang định mở chai tiếp, Khương Ninh thấy cô là lạ, vươn tay tóm lấy chai rượu, thấp giọng nói: Đừng uống nữa.

Từ Giai Tú không chịu: Ấy dà, Khương Ninh, cậu sao thế? Không uống rượu còn cấm người khác không được uống. Sao cậu có thể vô lý như vậy. Vu Dương, anh thấy có đúng không?.

Khương Ninh cúi đầu đếm rượu trong thùng. Hai người Vu Dương và Từ Giai Tú đã uống gần hết thùng rượu.

Vu Dương tửu lượng tốt, uống nhiều rượu như vậy, ngoại trừ bụng căng trướng thì không có chỗ nào là không thoải mái. Ngược lại, Từ Giai Tú say rồi, ánh mắt ngà ngà, nói chuyện cũng không lưu loát.

Khương Ninh đặt chỗ rượu thừa vào trong thùng: Cậu uống nhiều quá rồi

Ấy dà, hôm nay vui mà. Từ Giai Tú chống đầu cười: Cậu nghĩ mình là cậu, một chén là say á?.

Khương Ninh nhú mày: Thôi được, muộn rồi, để mình đưa cậu về.

Từ Giai Tú xua tay: Không cần, nhà mình không xa, tự về được.

Tuy Từ Giai Tú nói vậy nhưng Khương Ninh vẫn lo lắng, đi theo cô ấy. Vu Dương gửi xe ở chỗ người quen, vội vàng đi cùng.

Mình nói hai người buồn cười thật đấy. Sao cứ đi theo mình thế?. Từ Giai Tú quay lại, nhìn Khương Ninh và Vu Dương trên chộc.

Khương Ninh nhìn Từ Giai Tú lảo đảo, lại gần giữ người cô ấy: Nhìn đường đi.

Con đường này từ nhỏ đến lớn, nhắm mắt cũng có thể đi.

Nhà Từ Giai Tú rất gần thị trấn, đi chừng mười phút đã tới. Khương Ninh bảo Vu Dương chờ ở cửa, còn cô đỡ Từ Giai Tú vào nhà.

Khương Ninh, mình cho cậu biết một chuyện. Từ Giai Tú túm lấy Khương Ninh, thì thầm vào tai cô.

Khương Ninh vừa đỡ cô ấy vào trong nhà, vừa hỏi: Gì vậy?.

Ngô Phong, con mẹ nó là tên khốn kiếp. Từ Giai Tú cất cao giọng.

Lỗi tại Khương Ninh bị chọc thủng, kêu ong ong một tiếng. Cô nhìn Từ Giai Tú, cô ấy nói xong lẩm bẩm một mình, Khương Ninh nghe không rõ, đang định mở miệng hỏi liền thấy một người từ trong phòng đi ra.

Từ Giai Tú, ôi, sao lại thế này?.

Khương Ninh trông thấy, cất tiếng chào: Dì ạ.

Bà Từ nhìn Khương Ninh, nhận ra: Tiểu Ninh à... Từ Giai Tú sao vậy? Vừa về đến nhà đã la lối. Bà hít hà: Con bé say rượu sao?.

Vâng ạ.

Bà Từ đỡ Từ Giai Tú từ tay Khương Ninh: Con bé này, mai vẫn phải đi làm mà uống nhiều rượu vậy.

Khương Ninh đỡ Từ Giai Tú về phòng nằm. Sau khi thấy cô ấy trở mình ngủ say, nghĩ Vu Dương vẫn đang đứng ngoài chờ, cô liền chào tạm biệt bà Từ.

Sau khi đi ra, Khương Ninh cùng Vu Dương đi dọc đường cũ về trong trấn. Cô đứng ở cửa quán ăn chờ anh lấy xe.

Nghe thấy tiếng còi, cô đến bên Vu Dương, hỏi anh: Anh vẫn chạy xe được à?.

Được.

Uống rượu lái xe không an toàn.

Anh không say.

Lúc em nói em không say, anh hình như không tin?.

....

Khương Ninh nhìn anh cau mày, dáng dấp không thể phản bác, cô cảm thấy thú vị, đang định ngồi lên phía sau thì thấy một cô gái ăn mặc mát mẻ, trang điểm đậm, dầm trên đôi giày cao gót uốn éo đi về phía họ.

Anh giai, hôm nay vẫn chở khách sao không chở em?.

Khương Ninh cúi xuống quét mắt nhìn mấy ngón chân sơn đỏ chói, đến bộ ngực gần như phơi cả ra ngoài của cô ta. Cô tiếp tục lướt thẳng đến đôi môi tô đỏ thắm của cô ta mới thu hồi cái nhìn dò xét, bình tĩnh quay sang phía Vu Dương

Vu Dương bắt gặp vẻ điềm tĩnh không gợn sóng của cô, trong lòng căng thẳng, nói với cô gái kia: Hôm nay tôi không đón khách.

Cô gái dong đưa, cất cao giọng: Ấy dà, sao lại không đón khách? Hình như mấy hôm rồi em không gặp anh. Như vậy đi, anh cứ xem em như khách hàng quen, hôm nay chở em một chuyến trước đi.

Khương Ninh đứng bên nhìn, Vu Dương lo cô suy nghĩ nhiều nhưng lại không biết xử lý tình huống này như thế nào, chỉ biết trả lời cộc cằn: Không được.

Này, anh không được nói với người thuê mướn như vậy. Dù sao em cũng đi xe của anh bao nhiêu lần rồi. Cô gái uốn éo tiến lên trước một bước, vươn tay ra như muốn đặt lên đầu xe của Vu Dương.

Xin lỗi. Hôm nay anh ấy quả thật không thể chờ cô được. Khương Ninh dựa người vào Vu Dương, phủ tay mình lên tay anh. Sau khi thấy cô gái kia trở mặt nhìn, cô nhếch môi nói: Anh ấy nói rồi đấy, hôm nay anh ấy phải hoàn thành giao dịch với tôi.

Một câu nói lập lờ nước đôi, nghe rất đỗi bình thường nhưng dễ khiến người ta liên tưởng.

Hừm, tôi kinh doanh bao lâu nay, đây là lần đầu tiên bị đứt đoạn như vậy. Cô gái ngược mắt hỏi Vu Dương: Cô ấy nói thật đấy à?.

Vu Dương đâm lao phải theo lao, chỉ có thể gật đầu.

Ánh mắt cô gái do dự nhìn hai người một hồi: Bình thường trông anh giống Liễu Hạ Huệ, nhìn không ra đấy, hóa ra miệng lưỡi cũng giỏi gớm.

Khương Ninh cười tươi tắn: Rau xanh củ cải, mỗi người một sở thích.

Cuối cùng, cô gái cũng trừng mắt nhìn họ, quay người lắc mông bỏ đi hướng khác.

Khóe môi Khương Ninh kéo căng, cô định rời tay mình khỏi tay Vu Dương thì bị anh lật ngược giữ lại.

Cô nhìn anh, giọng điệu anh vội vã hiếm thấy: Anh không biết cô ấy.

Nhưng cô ấy biết anh.

Cô ấy từng hai lần thuê xe của anh.

Hai lần được coi là khách quen rồi. Em đây chẳng phải là khách hàng VIP hả?.

Ừ.

Vu Dương trả lời không hề do dự, ngược lại, Khương Ninh thoáng sững sốt. Cô nói tiếp: Hội viên của anh dễ làm quá nhỉ?.

Vu Dương không biết phải giải thích như thế nào, đành mãi miết nắm tay cô không buông.

Khương Ninh vỗ vỗ mu bàn tay anh: Nói lỏng nào.

Vu Dương không buông, ngược lại càng xiết chặt hơn.

Khương Ninh mỉm cười, hỏi anh: Anh vẫn muốn đưa em về đấy chứ?.

Vu Dương khẽ nói tay: Em....

Đừng nói nhiều nữa, đi thôi....

Vu Dương nhẹ nhàng thả ra.

Kiểu người như cô ấy....

Không thích.

Khương Ninh nhìn anh sâu xa: Anh từng cân nhắc chưa?.

29. Chương 29

Anh Dương, đã lâu không gặp.

Vu Dương đang ngồi ở cửa hàng chà lau đồ nghề, nghe vậy ngẩng lên neho mắt nhìn về phía người vừa tới. Sau khi trông thấy Tiêu Đại, anh khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Anh đang bận à?.

Có việc gì thế?.

Tiêu Đại không đi xe, đương nhiên không phải đến để bảo anh sửa xe.

Không có gì, em chỉ đi ngang qua, tới chào hỏi anh thôi. Tiêu Đại rút ra một điều thuốc.

Vu Dương không cầm ngay, Tiêu Đại vẫn giơ ra trước mặt: Cai rồi à?.

Vu Dương nhận lấy điều thuốc, ngậm vào miệng, Tiêu Đại ghé vào châm lửa, quan sát nét mặt anh rồi làm như vô tình hỏi một câu: Anh Dương, nghe nói dạo này anh đã tìm được bạn gái, có xinh không?.

Xinh. Vu Dương hít một hơi, chậm rãi phun khói: Không phải hôm qua cậu nhìn thấy rồi à?.

Tiêu Đại không hề lúng túng vì bị vạch trần, ngược lại, anh ta cười hì hì: Hóa ra hôm qua anh nhìn thấy em rồi.

Vu Dương ngậm điều thuốc trong miệng không đáp.

Em nói này, người thông minh không cần nói lòng vòng. Bạn gái của anh, anh Tiền cũng để ý đến, anh muốn ở bên cô ấy, chắc sẽ rắc rối đấy.

Vu Dương liếc mắt nhìn anh ta, anh không lên tiếng nhưng ánh mắt đã không còn hữu hảo như vừa rồi.

Tiêu Đại nói tiếp: Anh Dương, em biết anh có bản lĩnh. Anh là một con thường luồng bị nhốt trong vũng nước cạn, sau này sẽ có cơ hội lên như điều gặp gió. Nhưng tục ngữ nói đúng: “Rồng mạnh không cần răn địa phương”. Giờ anh chống lại anh Tiền, không phải là việc hay.

Phụ nữ ấy mà, cũ không đi, mới không tới, anh nói xem có đúng không?.

Vu Dương cầm điều thuốc, ngón tay vẩy tàn, bỗng nhiên nhớ tới gương mặt xinh xắn của Khương Ninh, anh mỉm cười không chút e dè: Cô ấy còn rất mới.

.... Tiêu Đại ghen hòng, một lúc sau, thở dài: Được rồi, em đây đến không phải để làm thuyết khách, chẳng ai muốn làm cái chuyện chia duyên rẽ thùy này cả. Em đến chỉ để nhắc nhở anh, con người lão Tiền, làm việc có thủ đoạn. Lão ta đã nhìn trúng thì sẽ không dễ dàng buông tay đâu.

Tiêu Đại thấy anh không có phản ứng, chêm thêm một câu: Bây giờ anh buông tay vẫn kịp.

Muộn rồi.

Hả?.

Vu Dương di đầu mẩu thuốc lá trên nền đất, đứng dậy nói: Tôi đi đón cô ấy không muộn.

.... Tiêu Đại thấy Vu Dương vẫn ngang ngạnh, anh ta không nói thêm nữa, phui ống quần đứng lên: Anh Dương, lời cần nói em đều nói rồi, em thật lòng muốn tốt cho anh.

Tiêu Đại đi rồi, Vu Dương dắt xe máy ra, vừa dang chân ngồi lên thì nhớ ra một chuyện. Anh liền xuống xe, kéo cửa cuốn lại.

Lúc Vu Dương đến ngân hàng, Khương Ninh đang đứng đợi ở cửa. Anh đỗ xe, lấy mũ bảo hiểm ra, hỏi: Đợi lâu chưa?.

Chưa.

Lên thôi.

Khương Ninh không nhúc nhích, nói: Vu Dương, chúng ta đi chợ mua đồ ăn trước đi.

Sao?.

Anh toàn ăn bên ngoài, không thấy ngán à? Khương Ninh thấy anh vẫn ngạc nhiên đứng nguyên một chỗ, cô đưa tay ra dấu: Đi thôi.

Ừ.

Vu Dương đưa Khương Ninh đến cổng chợ. Khương Ninh để anh đứng chờ, còn cô đi một mình vào mua thức ăn.

Gần tối nên chợ bán đồ ăn hơi vắng vẻ, rất nhiều sạp hàng đã thu dọn. Khương Ninh cầm điện thoại tìm thực đơn mấy món Tứ Xuyên, dựa theo hướng dẫn trên để lựa nguyên liệu. Cuối cùng, mắc kẹt trước đồng ớt dài ngắn to nhỏ.

Cô gái, cô mua ớt à?. Bà thím bán rau cầm mấy quả ớt to tướng lên giới thiệu: Loại ớt này ngon lắm, không quá cay, mùi vị vừa vặn.

Khương Ninh lắc đầu: Cháu muốn loại cay nhiều cơ.

Bà thím ngạc nhiên: Ở vùng này toàn người ít ăn cay...Cháu muốn ớt cay thì mua loại ớt chỉ thiên này. Cay lắm đấy, xào nấu chỉ cần bỏ hai quả vào là được.

Khương Ninh cầm lên ngửi, ngửi xong không thấy mùi gì, bản thân cô cũng không biết nên chọn như thế nào, đành bảo bà thím: Thím chọn cho cháu một ít.

Mua xong đồ ăn, Khương Ninh xách túi đi ra. Vu Dương ngồi trên xe hút thuốc, nhìn thấy cô, bàn tay cầm điều thuốc khựng lại, lập tức tắt lửa ném sang đồng rác bên cạnh. Trong miệng anh vẫn còn khói thuốc, nhìn một lát mới bật ho sặc sụa.

Khương Ninh đến gần, quét mắt nhìn đồng rác chổng chất, khẽ cười: Anh chốt dạ gì đấy?.

Vu Dương lấy tay che miệng ho khan mấy cái xong mới trả lời cô: Mua hết chưa?.

Rồi ạ, mình đi thôi.

Khương Ninh ngồi trên xe, Vu Dương chở cô về cửa hàng. Cửa vừa mở, Khương Ninh liền cầm nguyên liệu nấu ăn đi thẳng vào bếp, Vu Dương đi theo cô cũng bước vào bếp.

Khương Ninh liếc ra đằng sau, hỏi anh: Anh không có việc gì làm à?.

Vu Dương nhìn cô phân chia thực phẩm, tiến lên hỏi: Cần anh giúp không?.

Không cần, anh ra ngoài mau lên, em làm xong sẽ gọi anh.

Vu Dương đứng một lát thấy cô thật sự không cần đến mình, anh ở đây e là sẽ làm phiền cô nên đành rời bếp, ra ngoài cửa làm nốt việc còn lại.

Phòng bếp của Vu Dương rất hẹp, chỉ có bồn rửa bát nhỏ, một cái chạn bát và chiếc tủ lạnh nhỏ cũng chiếm hết không gian.

Trần Lệ Trân bắt cô giúp việc nấu nướng từ nhỏ, Khương Ninh tự nhận tay nghề nấu nướng của mình không tệ. Nhưng cô chưa bao giờ nấu món cay, nên nhất thời không biết bắt đầu như thế nào. Cô mở điện thoại xem qua các bước cơ bản của món ăn xong mới bắt đầu ra tay xử lý nguyên liệu.

Theo trình tự sách dạy, Khương Ninh nấu hai món xào. Hai món này đều bỏ cay. Vì sợ cay nên cô không dám tự mình nêm thử, cô đang tính ra ngoài gọi Vu Dương vào thì đột nhiên cảm thấy dăm mắt, liền vô thức đưa tay lên dụi, nhất thời quên mất tay mình vừa mới cắt ớt. Vừa xoa nhẹ mấy cái, cô thấy mắt mình nóng ran, nước mắt cay xè trào ra.

“Vu Dương, Vu Dương...”. Khương Ninh không nhìn thấy đường, đi thẳng vào căn phòng bên cạnh.

Vu Dương ở bên ngoài vội vã chạy vào, anh thấy Khương Ninh đang ở trong phòng mình, lập tức đi đến hỏi: “Sao vậy?”.

“Mắt em...”. Khương Ninh chỉ chỉ vào đôi mắt đang nhắm tịt của mình: “Chạm phải ớt”.

Vu Dương bảo cô ngồi lên giường: “Đợi một lát”.

Anh vào trong toilet lấy một chiếc khăn mặt sấp nước rồi quay trở lại, thấy Khương Ninh hai tay vẫn bưng mắt, anh tiến lên giữ chặt tay cô: “Đừng dụi nữa”.

Vu Dương cầm khăn mặt xoa lên mắt Khương Ninh. Khăn mặt lạnh buốt, trong phút chốc, cô đã có cảm giác lửa thiêu trên mắt dần tiêu tan.

Anh bỏ khăn mặt ra, hỏi cô: “Khá hơn chút nào không?”.

Khương Ninh mở mắt xong nhắm lại: “Vẫn còn hơi xót”.

Vu Dương nhìn hai mắt cô nhắm chặt. Trong phòng không bật đèn, đúng lúc trời đang trở tối. Anh quan sát thấy viên mắt cô đỏ lựng như vừa mới khóc, khóe mắt dấp dính chút nước. Anh định cầm khăn mặt lau sạch đi, ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu xuống, khẽ chạm môi vào, hôn lên mắt cô.

Tròng mắt Khương Ninh chuyển động, bỗng chốc mở ra, khoảng cách giữa mặt Vu Dương và mặt cô chỉ bằng một ngón tay. Cô vừa mở mắt, con ngươi đen nhánh trong như đầm nước lấp lánh càng thêm cuốn hút. Thoáng cái, anh bỗng như rơi vào trong đó.

Cổ họng anh chuyển động lên xuống, nắm chặt chiếc khăn trong tay. Cuối cùng anh không kiềm chế, ném chiếc khăn sang bên, giữ lấy khuôn mặt Khương Ninh, trực tiếp hôn xuống.

Khương Ninh im lặng trọn tròn mắt nhìn anh. Cô nhìn một lát rồi nhắm mắt lại, há miệng cắn môi dưới của anh. Hành động này của cô như mời gọi. Hơi thở của Vu Dương tăng thêm, lưỡi quần quít dò xét đi vào. Khương Ninh ngồi bên giường, thuận thế nằm xuống dưới sự tấn công của Vu Dương. Vu Dương một chân quỳ trên giường, cũng đi theo nằm phía trên cô.

Tay Vu Dương vốn đỡ đầu cô, rốt cuộc không tự chủ được trượt xuống dưới đi đến thắt lưng của Khương Ninh, vuốt nhẹ nhẹ một cái, xúc áo cô luồn vào.

Lúc tay anh chạm trực tiếp lên da thịt Khương Ninh, cổ họng cô phát ra tiếng rên, thắt lưng cũng uốn éo nhẵn nhặn.

Vu Dương mở to mắt, trong bóng tối, trong căn phòng nhìn không rõ mặt người, ánh mắt anh tựa như bắt lửa, hơi thở mang theo khí nóng. Anh di chuyển rời khỏi môi cô, đi ngang qua cằm rồi dần dần lướt xuống, cọ xát ở cổ một cái, hướng lên chỗ nhấp nhô.

Khương Ninh yếu ớt thở gấp, hai tay đặt trên lưng Vu Dương cũng bắt đầu vuốt ve. Anh thở hổn hển, phổi trống rỗng như người vừa từ dưới nước ngoi lên, chỉ có thể hít từng ngụm từng ngụm.

“Vu Dương...”. Khương Ninh gọi tên anh.

Vu Dương không hề thỏa mãn mãi mê lớp chướng ngại ngăn cách. Anh vòng ra sau lưng cô, dò dẫm. Lưng cô rịn một lớp mồ hôi, tay sờ vào có cảm giác mịn màng.

Anh tìm thấy cái móc, nhưng không cởi ra được. Thâm tâm có phần gấp gáp, hơi thở rối loạn, tay càng gỡ càng thêm luống cuống. Sau bao nỗ lực, cuối cùng cũng cởi bỏ được. Anh chậm rãi rút tay vòng ra phía trước. Bàn tay vừa phủ lên chưa kịp cử động, bên ngoài cửa hàng bỗng nghe thấy tiếng động.

“Anh Dương, anh Dương, anh đang ở đâu đấy?”.

Vu Dương nhận ra giọng của Triệu Tiểu Viên, cơ thể cứng đờ, lập tức tỉnh táo. Khương Ninh đương nhiên cũng nghe thấy, cô vỗ lưng Vu Dương. Anh vội vã rút tay dưới áo Khương Ninh ra, lúc đứng dậy tiện thể kéo vạt áo của cô xuống.

“Anh ra đón cô ấy đi”. Khương Ninh ngồi dậy nói.

Vu Dương đi ra thấy Triệu Tiểu Viên đang xốc rèm cửa đi vào.

Triệu Tiểu Viên sợ hết hồn khi nhìn thấy Vu Dương. Cô ta vỗ vỗ ngực nói: “Tối như mực thế này sao anh không bật đèn lên?”.

“Sao cô lại tới đây?”. Vu Dương ho mấy cái, giọng khàn khàn, lắng nghe kỹ còn thấy vẻ lúng túng trong đó.

“Em làm cơm mang đến cho anh”. Triệu Tiểu Viên vừa nói vừa giơ chiếc cà mèn trên tay lên: “Bật đèn lên trước đã”. Cô ta chưa nói xong, bỗng trợn trừng mắt nhìn cô gái từ trong phòng Vu Dương đi ra.

Khương Ninh mở to mắt trong bóng tối: “Xem ra tôi tới không đúng lúc nhỉ?”.

Dù không nhìn thấy mặt, Triệu Tiểu Viên vẫn nhận ra giọng của Khương Ninh. Cô ta bật công tắc đèn ở vách tường, ánh sáng thoáng chốc rải đầy không gian chật hẹp, ba người đều nheo mắt lại.

Triệu Tiểu Viên nhìn Vu Dương và Khương Ninh, lộ vẻ ngạc nhiên: “Sao cô lại ở đây?”. Cô ta quay sang hỏi Vu Dương: “Anh đang qua lại với cô ta à?”.

“Ừ”. Vu Dương không có ý định giấu diếm.

“Anh Dương! Sao anh có thể như vậy được? Anh quên dì đã nói muốn chúng ta sau này lấy nhau à?”.

Triệu Tiểu Viên ném hộp cơm xuống dưới đất, quay người chạy ra khỏi cửa hàng.

“Tiểu Viên”.

Vu Dương đuổi theo hai bước thì dừng lại. Anh quay đầu nhìn về phía Khương Ninh. Cô đang cúi đầu nhìn hộp cơm dưới đất, giọng điệu lãnh đạm: “Đã có người làm cơm cho anh, em không cần làm nữa”.

Vu Dương xoay người, khoe miệng kéo căng: “Anh chỉ ăn cơm em nấu”.

“Người ta có thành ý thế mà”.

“Cô ấy...”. Vu Dương moi ruột moi gan để tìm từ: “Chỉ là đồng hương”.

Khương Ninh dựa vào cửa phòng, ngẩng đầu nhìn anh: “Đồng hương?”.

Vu Dương tiến lên một bước, ánh đèn trên đỉnh đầu anh hắt xuống, cái bóng của anh rơi trên người Khương Ninh, gương mặt cô bị bóng tối che phủ.

“Gia đình Tiểu Viên có quan hệ rất tốt với nhà anh. Lúc gia đình anh xảy ra chuyện, bố anh...bất ngờ bỏ đi. Quảng thời gian ấy, gia đình anh rất hỗn loạn. Bố của Tiểu Viên đã giúp mẹ anh rất nhiều, mẹ anh cảm thấy...”. Vu Dương dừng lại, dò xét thái độ của Khương Ninh, không biết nên nói như thế nào.

Khương Ninh nghe qua lời anh liền hiểu ý: “Bắt anh lấy thân trả nợ?”.

Vu Dương im lặng, dường như có chút ngượng ngùng.

Khương Ninh xùy một cái, cúi đầu cười khẽ.

“Khương Ninh, nhưng anh không đồng ý”.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt chưa hết ý cười: “Hôm qua hết lờ lợc, hôm nay lại tới thanh thuần, hoa đào nở không tẻ”.

Vu Dương quan sát tỉ mỉ nét mặt cô, lúc này cảm thấy thái độ của cô hơi bất thường.

Hai người đứng ở lối cửa hẹp, im lặng giây lát.

“Anh thợ có ở đây không nhỉ?”. Tiếng gọi bên ngoài phá vỡ không gian im ắng.

Khương Ninh nhìn anh: “Có người gọi anh kia”.

Vu Dương lúc này mới vén rèm đáp: “Ra ngay đây”.

“Xe đạp của tôi bị tuột xích, anh lắp lại giúp tôi, tôi còn phải về nhà”.

“Được”.

Vu Dương đứng không nhúc nhích, chợt thấy Khương Ninh đi đến bên cạnh, khẽ cười nói: “Con người ấy mà, giống như cái xe đạp này, đúng thời điểm quan trọng thì bị tuột xích”.

Vu Dương không ngốc, đương nhiên hiểu câu nói bóng gió của cô. Anh vô thức xoa tay, đột nhiên cảm thấy cổ họng khô rất.

30. Chương 30

Hôm nay là ngày nghỉ, Khương Ninh hiếm khi được ngủ đầy giấc, lúc tỉnh dậy đã gần 10 giờ. Rời giường rửa mặt xong xuống lầu, thấy Trần Lệ Trân đang quét dọn ở dưới, bà ta nhìn lướt cô một cái, bảo: “Ngủ muộn vậy? Cơm trong bếp ấy”.

“Vâng”. Khương Ninh gật đầu, lê dép đi vào trong bếp.

Sau lần ăm ỉ với Khương An, cô và Khương An chiến tranh lạnh một thời gian. Hàng ngày, cô đi sớm về trễ, số lần gặp ông ta rất ít. Cho dù ở nhà chạm mặt nhau, Khương An cũng cư xử với cô rất nhạt nhẽo. Tất nhiên cô cũng sẽ không nịnh nọt ông ta. Trần Lệ Trân vẫn còn đối tốt với cô, mặc dù không tính là thân thiện, nhưng không đến nỗi quá xa lánh, một ngày ba bữa nấu cả cơm cho cô.

Lúc uống chén cháo nhỏ, Khương Ninh hỏi Trần Lệ Trân: “Tiểu Thành đâu ạ?”.

“Buổi sáng đi ra ngoài rồi, nó bảo buổi trưa sẽ về”.

“À”.

Lần trước, Khương Chí Thành thiếu chút nữa gặp chuyện không may, sau khi bị Khương Ninh mắng cho một trận, cậu dường như biết nghe lời hơn một chút. Cô đã khuyên cậu chọn một trường kỹ thuật để sau này có thể tự nuôi sống bản thân. Cậu ta không phản kháng, xin học ở một trường trong thành phố rồi trọ luôn ở trường, đến chủ nhật mới về nhà. Khương Ninh thấy cậu bắt đầu chú tâm học hành nên không để ý và quản chặt như trước nữa.

Nghỉ ngơi chốc lát, Từ Giai Tú hẹn cô ra ngoài. Vừa vặn cô có việc muốn hỏi, nên lên lầu thay quần áo ra khỏi cửa.

Từ Giai Tú hẹn gặp cô trong trường trung học. Giữa trưa mặt trời lên cao, cô không muốn đội nắng đi đến trường. Hôm qua, Vu Dương có báo cho cô biết, hôm nay anh phải giúp Vương Thành chạy hàng, chập tối mới về. Cô đành chờ ở ven đường để bắt xe buýt.

Lúc đi đến sân trường, Từ Giai Tú đang ngồi trong đình nghỉ chân, thấy cô từ xa liền giơ tay vẫy.

Khương Ninh lại gần mới thấy một bé trai ngồi dưới gốc cây, khỏe mạnh kháu khỉnh tò mò nhìn cô.

“Ồ, có phải hẹn nhau đi chơi đâu mà ăn mặc trẻ trung thế?”. Từ Giai Tú quan sát Khương Ninh.

Hôm nay Khương Ninh mặc một chiếc sơ mi ren trắng phối hợp với chân váy chữ A màu xanh nhạt, không vấn tóc, trang điểm như hàng ngày đi làm. Nhìn tổng thể trông trắng trẻo tươi tắn, không giống một phụ nữ bao năm lăn lộn trong xã hội mà giống với một sinh viên mới ra đời hơn.

Khương Ninh không quan tâm đến câu nói trêu chọc của cô ấy, cô nhìn chăm chăm vào đứa bé ngồi bên cạnh: “Đông Đông?”.

“Ừ”. Từ Giai Tú xoa nhẹ đầu Đông Đông: “Chào mẹ nuôi đi con”.

“Mẹ nuôi ạ”. Đông Đông hơi thẹn thùng mỉm cười với cô.

Khương Ninh cũng cười với thằng nhóc rồi quay sang nói với Từ Giai Tú: “Hai năm trước gặp nó, nó vừa mới biết đi”.

“Ừ”. Từ Giai Tú nói: “Thời gian trôi nhanh, lòng người cũng thay đổi”.

Khương Ninh quan sát sắc mặt cô ấy, chỉ thấy cô ấy rỏ mí mắt không để lộ tâm trạng ra ngoài.

“Có phải cậu đang giận nhau với Ngô Phong không?”.

Từ Giai Tú vỗ vỗ người Đông Đông: “Con đi chơi đi, đừng chạy xa quá nhé”.

“Vâng, mẹ”.

Nhìn Đông Đông nhảy chân sáo ra khỏi đình, Từ Giai Tú mới cúi đầu sờ ngón tay mình, có chút tự giễu: “Giận nhau ư? Mình nhiều tuổi rồi, không còn là cô gái nhỏ, không đứng lại đi làm loạn”.

Khương Ninh nghe thấy mùi vị bất thường, liền hỏi: “Sao vậy?”.

Từ Giai Tú không trả lời thẳng, mà quay đầu ra ngoài nhìn Đông Đông đang hăng say chơi đùa: “Tiểu Ninh, mình hơi hối hận vì đã sinh ra nó”.

Trái tim Khương Ninh run lên, cô nghiêm mặt nói: “Cậu nói lung tung gì thế? Thằng bé nghe thấy thì sao?”.

“Đúng vậy. Mình thật đáng chết”.

Khương Ninh nhú mày: “Rốt cuộc thì cậu và Ngô Phong sao vậy? Không thể nói chuyện hòa hợp được à?”.

Khóe miệng Từ Giai Tú như hiện lên một tia cười lạnh, cô lập tức thu hồi tâm trạng, điều chỉnh lại nét mặt: “Mình sẽ xử lý ổn thỏa, không cần lo cho mình”.

Khương Ninh vẫn cau mày nhìn cô ấy.

“Ày da, mình bảo cậu đến chơi đâu phải bảo cậu đến làm mình bị xúi quẩy?”. Từ Giai Tú hỏi ngược lại cô: “Còn cậu, dạo này cậu và Vu Dương thế nào rồi?”.

“Rất tốt”.

Từ Giai Tú nhú mày: “Tốt ở đâu? Có phải đã trải nghiệm ‘độ sâu’ rồi đúng không?”.

Khương Ninh thấy cô ấy bắt đầu đùa cợt không nghiêm túc liền khẽ thở hắt ra, nhướn mày không đáp.

“Xời, lại còn bày đặt bắt mình chơi trò đoán ý”.

Khương Ninh nháy mắt.

“Mình thấy Vu Dương không tệ, chỉ là...”. Từ Giai Tú đột nhiên nghiêm túc, lời lẽ khẩn thiết: “Tiểu Ninh, dù sao đi nữa cậu cũng không nên đặt hết mọi thứ lên đàn ông, lời đàn ông không đáng tin đâu”.

Khương Ninh hơi ngạc nhiên.

“Nói thật, bọn lừa đảo chuyên nghiệp luôn biết cách làm sao để có ít nhất một thành viên là phái nữ. Như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn. Thế đủ cho thấy xã hội luôn công nhận, đàn ông là một lũ không đáng tin cậy”.

Khương Ninh bị suy luận lô gic của cô ấy chọc cười.

Từ Giai Tú cũng cười theo: “Dù sao thì mình lo lắng hơi quá rồi. Đối với chuyện tình cảm, cậu lý trí hơn cảm tính, tỉnh táo đến mức đáng sợ”.

“Vậy à?”.

“Còn không phải?”. Từ Giai Tú ghé sát người Khương Ninh, hỏi: “Cậu còn nhớ mối tình bọ xít năm cấp 3 tên là gì không?”.

“... ”.

Từ Giai Tú tỏ thái độ ‘biết ngay mà’: “Lâm Hàng đấy, nhớ chưa?”.

Khương Ninh sau khi được nhắc nhở vẫn chưa hình dung ra: “Đã bao năm rồi còn gì”.

“Đúng là đã qua bao năm rồi, nhưng dù sao cậu và cậu ấy cũng là bạn học từ cấp hai đến cấp ba. Huống chi còn yêu nhau hai năm, đến cái tên cũng phải nhớ chứ? Dù gì cũng là mối tình đầu”.

“Nhớ thì có tác dụng gì không?”. Khương Ninh hỏi lại.

“...Không có”. Từ Giai Tú thở dài: “À, hôm trước mình gặp cậu ấy về quê làm giấy tờ thủ tục đấy”.

Khương Ninh không có hứng thú nên không hỏi.

“Năm ấy kết thúc kỳ thi đại học, người ta đang định báo cho cậu biết sẽ học đại học cùng một chỗ với nhau thì cậu lại bỏ rơi cậu ta”.

“Đấy chẳng phải chạy theo trào lưu, tốt nghiệp xong thì chia tay sao?”. Khương Ninh hiềm khi đùa giỡn.

Từ Giai Tú nhìn cô: “Mình biết lúc đó chắc chắn là cậu có suy nghĩ riêng của mình, lý trí cực kỳ tốt. ‘Ép buộc kẻ không tình nguyện’ sẽ vô ích”.

Câu nói của Từ Giai Tú nghe như nhắc nhở nhưng Khương Ninh hiểu, dường như cô ấy đang tự mĩa mai. Cô biết năm đó Từ Giai Tú chủ động theo đuổi Ngô Phong. Từ Giai Tú và Ngô Phong nhất định đã xảy ra vấn đề. Nhưng nhìn bộ dạng của Từ Giai Tú không muốn nhiều lời, Khương Ninh cũng không muốn ép buộc, đành im lặng không hỏi.

Cô cùng Từ Giai Tú đi dạo một vòng quanh trường học, đến gần tối mới từ biệt. Khương Ninh tính đến chỗ Vu Dương nên đi bộ đến tiệm sửa xe. Lúc đi qua đường, cô thoáng nhìn thấy cậu em trai Khương Chí Thành lẫn trong một đám người. Khương Ninh nheo mắt, cô cảm thấy đám người đi cùng cậu trông có vẻ quen mắt. Chưa kịp nhìn kỹ, bọn họ đã rời đi.

Khương Ninh đứng một chỗ suy nghĩ, cuối cùng vẫn không nhớ nổi đã gặp bọn họ ở đâu.

Khương Ninh đến cửa hàng sửa xe, thấy cửa mở, cô biết Vu Dương đã trở về. Cô đi vào trong cửa hàng nhưng không nhìn thấy anh đâu. Cô nhắc chân cẩn thận tránh đồ nghề bày đầy dưới mặt đất, vén rèm đi về phía sau.

Cánh cửa phòng tắm khép kín, bên trong truyền ra tiếng nước chảy tí tách. Khương Ninh đi vào phòng anh, đến bên giường ngồi chờ. Cô tiện tay cầm bao thuốc lá anh ném trên giường lên nhìn, rút lấy hai điếu, mỉm cười đặt bao thuốc lại.

Vu Dương tắm rửa xong chỉ mặc độc một chiếc quần dài còn thân trên để trần. Lúc về phòng nhìn thấy Khương Ninh, anh khẽ giật mình: Em đến đây à?.

Vâng.

Vu Dương lau thân trên, tìm chiếc áo phong ngắn tay mặc vào, hỏi: Ăn cơm chưa?.

Chưa. Em đến tìm anh để kiểm đồ ăn đây.

Thì ra cô đã coi cửa hàng sửa xe của anh là tiệm cơm rồi.

Vu Dương hỏi tiếp: Muốn ăn gì?.

Mì đi.

Vu Dương không đi xe mà dẫn Khương Ninh đến một tiệm mì ngay gần cửa hàng. Tiệm mì này Khương Ninh khá quen. Ngày xưa đi học, cô và Từ Giai Tú thường hay đến đây. Cô và anh cũng từng gặp nhau một lần ở đó, lần ấy, anh đã trả cô hai đồng.

Gọi mì xong, trong lúc chờ đợi, cô hỏi anh: Anh định đến cửa hàng của chú Vương để hỗ trợ à?.

Ừ.

Sau này thường xuyên phải chạy hàng sao?.

Ừ.

Cửa hàng sửa xe thì làm thế nào?.

Bảo họ tối hãy đến.

Khương Ninh cười, đúng là độc quyền cho nên tùy hứng.

Thế còn chạy xe ôm?.

Không làm nữa.

Hả?.. Khương Ninh liếc nhìn anh: Chắc hẳn “đám khách hàng quen” của anh sẽ rất đau lòng.

Vu Dương bật ho, đúng lúc ông chủ bê hai bát mì lên để trước mặt, vừa hay anh tránh được đề tài này.

Cơm nước xong, trở lại cửa hàng, Khương Ninh biết ban ngày anh không có ở đây, chắc chắn còn rất nhiều việc phải làm. Cô không quấy rầy anh, ngồi bên ngạch điện thoại.

Gần mười giờ, Vu Dương dọn dẹp đồ nghề, rửa tay dắt xe ra.

Anh đưa em về.

Khương Ninh nhìn thời gian không còn sớm, gật đầu: Vâng.

Vu Dương ngồi trên xe, Khương Ninh hỏi anh: Không đóng cửa ả?.

Không cần, đi một lát không sao.

Khương Ninh cười thầm, trong lòng anh, đưa cô về chỉ là đưa cô về, bất luận thân mật hay lưu luyến không hề có trong mục đích của anh.

Như thường lệ, Vu Dương đưa Khương Ninh đến đầu đường. Chiếc đèn nhỏ đầu đường lẽ ra giờ này đã bật sáng, nhưng hôm nay đứng im lìm trong bóng đêm. Không chỉ chiếc đèn đường, mà tất cả các ô cửa sổ xung quanh không có một tia sáng nào lọt ra, cả một vùng tối đen như bị chiếc rèm sân khấu bao phủ.

Chắc đường điện gần đây đang sửa nên bị cắt. Khương Ninh nói.

Để anh đưa em vào?.

Khương Ninh bỏ mũ bảo hiểm ra: Không cần, chỉ có một đoạn, em có điện thoại đây rồi.

Vu Dương hơi do dự: Ừm.

Anh về đi, đừng để cửa hàng bị trộm.

Khương Ninh quay người đi vào trong, một lúc sau nghe thấy tiếng xe khởi động.

Đoạn đầu đường khá ổn, mặc dù không có đèn nhưng dựa vào ánh trăng vẫn có thể nhìn thấy rõ. Đến đoạn đường quanh co phía sau bị mấy ngôi nhà cũ che khuất, ánh trăng không rọi vào được, quang cảnh tối đen như mực. Mặc dù hàng ngày Khương Ninh đã đi quen con đường này nhưng bước chân cũng bắt đầu căng thẳng.

Lấy điện thoại ra, cô đang định mở đèn pin thì từ trong góc tối một bóng đen bỗng nhiên nhảy xổ ra phía trước, điện thoại rơi xuống đất. Cô chưa kịp phản ứng đã bị ai đó bịt miệng áp lên tường.

Trong đêm tối, Khương Ninh không nhìn rõ người đó, chỉ cảm thấy người đang áp lên mình có hình thể khá to béo. Cô bị hấn đè lên phía trước, lưng va mạnh vào tường, kêu ục ịch một cái.

He he, Khương Ninh.

Bóng đen mở miệng mang theo mùi rượu phả vào mặt. Khương Ninh cố gắng né tránh cánh tay hấn: Tiền Cường?.

31. Chương 31

Tay Tiền Cường ấn mạnh hai vai Khương Ninh, gồng ghé sát mặt vào cô: Là anh đây.

Khương Ninh quay đầu sang bên, hai tay cố đẩy hấn ra nhưng chỉ như kiến càn lay cây. Tiền Cường chẳng những không lui ra phía sau mà còn ghé sát thêm.

Khương Ninh đưa tay lên cào mặt hấn: Cút ra.

Á.... Tiền Cường bị cào, hít sâu một hơi, vết thương trên mặt hình như đã chọc giận hấn.

Mẹ kiếp. Cơ thể phì nộn của hấn áp sát Khương Ninh khiến cô không thể nhúc nhích. Hấn một tay giữ lấy Khương Ninh, một tay chuyển sang bóp cổ cô: Khương Ninh, cô đừng rượu mời không uống, thích uống rượu phạt nhé.

Khương Ninh muốn giãy dụa, nhưng càng phản kháng, bàn tay Tiền Cường bóp cổ cô càng chặt. Vì thở không nổi mà gương mặt cô trở nên đỏ bừng.

Khương Ninh, ông đây hao tâm tổn trí mất công theo đuổi cô, vậy mà cô lại xem thường tôi đúng không?. Tiền Cường thở phì phò, dùng ngón tay sờ lên cằm cô: Tôi thấy cô cũng là đứa con gái không biết điều. Thằng sửa xe kia có gì tốt mà cô lại muốn đi theo nó?.

Cút. Khương Ninh gắng hết sức mới thoát ra được một chữ.

Hay nó cho cô sướng rơn trên giường rồi? Vậy thì ông đây cũng làm được. Ngủ với nó không bằng ngủ với tôi đi. Tiền Cường buông tay bóp cổ Khương Ninh rồi chuyển sang bắt lấy cằm cô. Hắn thăm dò lên trước, hướng từ cổ lên đôi môi của cô.

Khương Ninh giãy dụa: Tiền Cường, anh đang phạm pháp đấy.

Ông đây làm nhiều việc phạm pháp rồi, món này có là gì. Tiền Cường buông Khương Ninh ra, tay hắn bắt đầu đi xuống kéo váy của cô, giọng hèn mọn bỉ ổi: Chỉ cần cô lên giường với tôi một lần, cô sẽ tình nguyện đi theo tôi thôi.

Khương Ninh nhấc chân dùng sức đạp vào bắp chân Tiền Cường. Cô rút một tay ra tát mạnh vào mặt hắn.

Tiền Cường bị đánh đến nổi đầu lệch sang một bên, hắn thẹn quá hóa giận: Con bà mày.

Hắn bóp cổ Khương Ninh lần nữa, vùng tay định đánh tiếp thì bị ai đó túm lấy cổ tay kéo mạnh một phát ra phía sau. Hắn lao đảo lui về sau mấy bước va vào tường.

Khương Ninh nghẹt thở, xoay người chống xuống đất ho dữ dội.

Không sao chứ?. Vu Dương che chắn trước mặt cô, nghiêng đầu lo lắng.

Khương Ninh còn chưa đáp, Tiền Cường đã gơ nắm đấm hướng về phía họ. Vu Dương kéo Khương Ninh sang bên cạnh, đồng thời nhấc chân đạp một cước lên bụng Tiền Cường. Tiền Cường ôm bụng kêu rên. Vu Dương không đợi Tiền Cường hoàn hồn liền nắm quyền vùng một cú lên mặt hắn.

Tiền Cường uống rượu, cộng thêm hình thể to béo không linh hoạt nên tránh không kịp trúng ngay cú đấm. Hắn vừa quay đầu đi cơ thể đã mất trọng tâm, chật vật đặt mông ngồi xuống đất.

Tiền Cường ôm bụng đứng lên, trợn trừng mắt nhìn Vu Dương. Đáng tiếc tình cảnh hiện tại của hắn không có tính uy hiếp.

Vu Dương tiến lên trước một bước, hỏi: Còn chưa cút?.

Tiền Cường lao đảo lui về phía sau, cất giọng dọa dẫm: Vu Dương, mày chờ đấy.

Nói xong, hắn không dám ở lại, cuống cuồng bỏ chạy.

Vu Dương không đuổi theo, trở lại bên cạnh Khương Ninh. Trong bóng tối, anh nhìn không rõ trên người cô có bị thương hay không, anh chỉ có thể đỡ vai rồi hỏi cô: Em có sao không?.

Khương Ninh sửa sang lại váy áo vừa bị kéo loạn, khẽ thở hắt ra rồi mới trả lời: Không sao.

Vu Dương sờ mặt cô, vuốt mấy sợi tóc rối của cô ra phía sau.

Sao anh lại tới đây?. Khương Ninh nắm tay anh hỏi.

Gọi điện thoại em không nhận, anh không yên tâm.

Lúc này Khương Ninh mới nhớ tới chiếc điện thoại bị rơi xuống đất. Cô lần mò nhặt lên, màn hình đã bị nứt. Cô không kiểm tra lại đồ đạc trong túi mà bảo anh: Đưa em về nhà đi.

Vu Dương đưa Khương Ninh đến cửa nhà. Trong nhà cô cũng bị mất điện, tối om một mảng. Ở cửa ra vào thấp thoáng có bóng người đứng đưa. Trải qua chuyện vừa rồi, Vu Dương lập tức cảnh giác, nhanh chóng kéo Khương Ninh ra phía sau.

Chị. Khương Chí Thành cất tiếng gọi.

Là em trai em. Khương Ninh từ sau lưng Vu Dương đi ra.

Vu Dương liếc nhìn cửa ra vào. Khi đã xác định được đó là ai, anh mới yên tâm, nói: Em vào đi.

Vâng.

Khương Ninh đi vào trong nhà, cô quay đầu nhìn anh vẫn đang đứng im một chỗ, bảo: Vu Dương, anh về đi, em không sao đâu.

Vu Dương đứng im, trả lời: Ừ.

Chờ anh rời đi, Khương Ninh hỏi Khương Chí Thành: Ngày mai em phải đi học. Sao giờ này vẫn còn ở nhà?.

Khương Chí Thành thoáng lúng túng: Trường em sửa chữa hai ngày, sợ học sinh gặp chuyện không may nên cho nghỉ.

Khương Ninh không nghi ngờ, sau khi bảo cậu đi ngủ sớm một chút, cô liền sờ soạn về phòng, đóng cửa lại, vút túi ra, đưa tay sờ cổ. Tiền Cường vừa bóp rất chặt, ở đó bây giờ vẫn còn cảm giác đau đốn nóng rát. Nghĩ lại lúc Tiền Cường cưỡng chế mình, cách mặt cô chỉ trong gang tấc. Thậm chí miệng hắn còn chạm vào má cô, cô liền cảm thấy buồn nôn.

Cô cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, không có điện nên cũng không có nước nóng. Cô cởi quần áo, đưa người trực tiếp xuống dưới dòng nước lạnh, ra sức chà cổ, cho đến khi cảm thấy làn da ram ráp đau đốn mới dừng tay.

Cô vốn tưởng Tiền Cường cùng lắm chỉ là đồ vô liêm sỉ, trúng phải cút chó, tránh được vận xui nên mới có ngày nay. Xem ra, hôm nay cô đã coi thường lá gan chó của hắn rồi.

Nghĩ đến tất cả những hành vi hắn đối với cô hôm nay, đáy lòng cô rét run.

Quả nhiên, hắn đúng là loại người chuyện gì cũng có thể làm được.

+++

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Vu Dương đã đứng đợi ở giao lộ. Thấy Khương Ninh đi ra, anh vội vã xuống xe bước nhanh về phía cô, quan sát từ trên xuống dưới một lượt. Sau khi bắt gặp vết đỏ trên cần cổ trắng nõn của cô, ánh mắt anh buồn bã, dấy sóng mãnh liệt.

Ngày hôm qua, anh thật sự đã đánh quá nhẹ.

Đương nhiên Khương Ninh biết rõ anh đang nhìn gì. Buổi sáng, lúc cô soi gương đã phát hiện thấy. Cô định lấy khăn lụa che đi nhưng lại nghĩ, với thời tiết như bây giờ làm vậy thành ra giấu đầu hở đuôi, khiến người ta suy đoán. Cô đành dứt khoát bỏ ra, vết đỏ không rõ lắm, chỉ nhìn gần mới phát hiện thấy

Đi thôi. Khương Ninh mở miệng.

Vu Dương thu hồi ánh mắt, buồn bã đáp: Ừ.

Vu Dương đưa Khương Ninh đến ngân hàng. Lúc cô chuẩn bị đi, anh dặn dò một câu: Sau khi xong việc nhớ chờ anh ở đây... Không được đi lung tung đấy.

Khương Ninh quay lại đáp trả.

Vu Dương nhận được câu trả lời của cô, thoáng yên tâm quay về cửa hàng. Cả buổi sáng, Vu Dương đều ở trong cửa hàng sửa xe. Giữa trưa cơm nước xong xuôi, đúng lúc anh đang có ý định thu dọn để đến giúp Vương Thành chạy hàng thì bỗng thấy một đám người đứng chắn ở cửa.

Đám người xếp thành hàng, người có đầu óc có thể nhìn ngay ra đây là một đám bắt hảo. Vu Dương đưa mắt nhìn lướt qua bọn chúng. Khi nhìn thấy một tên trong đám, ánh mắt anh khựng lại, đáy mắt có chút ngạc nhiên.

Tiền Cường bước ra từ phía sau đám người. Má phải của hắn bầm tím một mảng, biến đôi mắt vốn đã tí hí của hắn thành một khe hở nhỏ. Vết cào trên mặt để làm người ta chú ý, nhìn qua hết sức buồn cười.

Vu Dương, chúng ta lại gặp nhau. Tiền Cường chỉ chỉ vào mặt mình: Con người tao đây, rất mang thù. Ai đánh tao một quyền, tao sẽ lấy mạng hắn.

Tiền Cường đập một phát vào chiếc xe đạp dựng bên cạnh khiến chiếc xe đổ ầm xuống đất. Đám lâu la phía sau hắn liền xông lên đánh Vu Dương, đám đá tới tấp lên người anh.

Vu Dương thường xuyên làm việc nặng, thể trạng, sức lực, đám đệ tử này đương nhiên không thể so sánh bằng. Lúc mới bắt đầu, anh đã nhanh chóng tránh được. Bọn chúng thấy anh có thể đánh đám, nhất thời không dám tiến lên, đành vây xung quanh Vu Dương.

Ai đánh gục được hắn, tao sẽ trích 50% cho đơn hàng tiếp theo. Tiền Cường đứng ngoài, quảng mạnh điều thuốc xuống.

Đám lâu la đưa mắt nhìn nhau, trong mắt chúng đều ánh lên vẻ tham lam. Bọn chúng bắt đầu đồng loạt xông lên tấn công Vu Dương. Bọn chúng nhiều người, lại sử dụng không ít trò ám muội. Vu Dương hai tay đối chọi với cả đám bọn chúng nên không chiếm nhiều lợi thế, trên người đã bị trúng mấy cú.

Lưu Hưng chớp thời cơ Vu Dương đưa lưng về phía hắn liền co chân đạp. Vu Dương không phòng bị quỳ rạp xuống. Anh chưa kịp đứng lên, đã bị hai tên dễ dàng đè dưới đất. Anh gắng sức vùng vẫy nhưng không thể thoát ra.

Lưu Hưng đá đá lên người anh: Vẫn không biết điều à. Hắn xun xoe như một con chó nói với Tiền Cường: Anh Tiền, giờ thì anh cứ việc xả giận vào tên tiểu tử này đi ạ.

Tiền Cường đắc ý ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ vào mặt Vu Dương, giọng thâm độc: Dám trêu tao à? Tên tiểu tử như mày sống lâu quá rồi phải không?

Hắn xoa cổ tay, xiết chặt nắm đấm, đưa ra sau, vung mạnh một cú lên mặt anh. Vu Dương kêu lên một tiếng đau đớn, anh nghiêng rặng, đầu lưỡi nếm thấy mùi máu tươi.

Tiền Cường cười lớn, vung một cú đấm lên bên mặt kia của anh: Biết đau rồi à? Xem sau này mày còn dám chọc vào ông đây nữa không?. Hắn đứng dậy nói với đám đệ tử: Đập hết cửa hàng của hắn cho tao.

Trong cửa hàng sửa xe lập tức phát ra những tiếng đập ầm ầm. Bọn chúng như phường trộm cướp, ngang ngược không nói đạo lý, gặp gì đập nấy. Chưa đến một phút đồng hồ, trong cửa hàng chỉ còn lại một đồng hồ hỗn độn.

Tiền Cường vẫn chưa hết hận, hắn ngồi xuống vỗ mặt Vu Dương, đưa mắt nhìn ra xung quanh, làm bộ nghi hoặc: Rốt cuộc thì Khương Ninh thích mày ở điểm gì? Một tên nghèo hèn với một cái cửa hàng rách nát.

Nhưng không sao. Tao sẽ đánh mày thành tàn phế, để xem cô ấy còn đi theo một tên phế nhân nữa hay không?. Tiền Cường cười thô bỉ: Nói thật cho mày biết, từ thời cấp hai tao đã muốn ngủ với cô ấy rồi. Cô ấy lớn lên xinh đẹp như vậy, lúc trên giường nhất định sẽ có mùi vị đúng không?

Vu Dương thấy hắn có ý đồ cưỡng bức Khương Ninh, anh vùng vẫy cơ thể, đôi mắt bao phủ tơ máu như chim ưng nhìn hắn hung dữ, hận không thể cắn một miếng thịt trên người hắn.

Tiền Cường bị ánh mắt dữ dằn của anh dọa dẫm. Hắn đứng lên nhấc chân đá vào người anh mấy cái: Tao cho mày nhìn, tao cho mày nhìn này.

Hắn đi giày da, đá lên người sẽ rất đau đớn. Nhưng hết lần này tới lần khác, Vu Dương không rên lấy một tiếng, làm như bàn chân Tiền Cường không hề rơi lên người anh.

Tiền Cường đá càng lúc càng mạnh, hai tên lâu la đứng giữ Vu Dương sợ gặp họa, liền buông tay nhảy sang bên cạnh. Chính lúc này, cơ thể Vu Dương thoát khỏi kìm kẹp. Anh nghiêng người giữ chặt chân Tiền Cường kéo mạnh hắn ngã nhào xuống đất. Trong lúc bọn chúng chưa kịp phản ứng, anh nhanh chóng kéo dây bơm để bên cạnh quần lên cổ Tiền Cường, gắng sức xiết chặt.

Tiền Cường phát ra tiếng nôn, sắc mặt đỏ lựng.

Tình thế thoáng cái xoay chuyển, đám lâu la nhìn Vu Dương mặt mũi đầy máu tựa như vừa từ địa ngục ngoi lên. Không tên nào dám xông đến để cứu Tiền Cường.

Vẫn là Lưu Hưng thấy mắt Tiền Cường bắt đầu trắng dã. Hắn vội vã lên tiếng cầu xin: Vu Dương, Vu Dương...Anh Dương, anh thả anh Tiền ra trước đã, anh ấy sắp bị anh xiết đến chết rồi.

Hai tay Tiền Cường khua khoắng trong không khí, hai chân đạp loạn trên mặt đất, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng bệch, nhìn như sắp hôn mê.

Vu Dương nói lỏng lực tay, Tiền Cường hít mạnh, hắn ta tựa như một con lừa, hơi thở phát ra tiếng khò khè.

Anh Dương, anh Dương...Hôm nay là chúng em không đúng, anh bề trên không chấp tiểu nhân, anh tha cho anh Tiền lần này đi.

Vu Dương không quan tâm đến hắn, tiếp tục kéo mạnh dây bơm, nhìn Tiền Cường trợn ngược mắt lần nữa.

Ánh mắt anh điềm tĩnh, sắc mặt hơi dữ, nói lời cảnh cáo vào tai Tiền Cường: Muốn sống thì sau này tránh xa Khương Ninh ra.

Đại não Tiền Cường bắt đầu thiếu dưỡng khí, nhưng hắn vẫn cảm nhận được khí quản đang bị Vu Dương dần dần xiết chặt, như thực sự muốn lấy mạng hắn. Vì mạng sống, hắn gật đầu lia lịa.

Vu Dương không buông dây bơm ra ngay, mà từ từ nói lỏng từng chút một. Lúc này Tiền Cường mới cảm thấy sự sống bị cuốn trôi đã quay lại cơ thể. Nhưng tay chân hắn nhũn ra, không thể cử động.

Vu Dương đẩy Tiền Cường ra đất, để hắn nằm úp sấp. Anh thuận tay nhặt một cái kim lên quét mắt về phía đám lâu la như sẵn sàng giết người.

Lưu Hưng thấy Tiền Cường như bị đứt hơi, không dám chọc vào Vu Dương, sợ anh trở tay trút lên đầu mình, lúc ấy hắn đảm bảo sẽ đi đời nhà ma. Hắn kêu mấy tên tiến lên nâng Tiền Cường dậy, nhanh chóng rút khỏi hiện trường.

32. Chương 32

May quá không bị muộn. Lâm Khả Ny ngồi vào chỗ, yên tâm thở phào. Cô nàng huých Khương Ninh một cái: Giám đốc chưa đi kiểm tra à?.

Khương Ninh nhìn cô gật đầu: Ừ.

Oái. Lâm Khả Ny đột nhiên nhìn chằm chằm vào cổ của cô: Chị bị làm sao vậy? Muỗi đốt à? Không giống lắm.

Khương Ninh vô thức sờ lên cổ mình, né tránh ánh mắt tò mò của cô ấy, không trả lời.

Lâm Khả Ny thấy ánh mắt lảng tránh của Khương Ninh, cho rằng cô đang ngượng ngùng nên không muốn thay đổi chủ đề, nhìn chăm chú, giọng trêu chọc: Thảo nào hôm nay trông chị không có tinh thần gì cả. Thì ra hôm qua ngủ không ngon giấc. Anh chàng tài xế đẹp trai vừa “lái xe” chở chị ban ngày, vừa “lái xe” chở chị cả buổi đêm đấy à?. Nói xong, cô nàng giơ ngón tay cái lên: Rất chuyên nghiệp.

Khương Ninh bắt tay vào thu dọn đồ đạc trên bàn, Lâm Khả Ny ngồi bên cười mập mờ, cô nàng còn đưa tay chọc chọc Khương Ninh.

Lâm Khả Ny.

Lưng Lâm Khả Ny lạnh buốt, nuốt tiếng cười trở vào, run rẩy quay đầu lại: Giám đốc.

Đang giờ làm việc cô làm cái gì thế? Làm việc nghiêm túc cho tôi.

Vâng ạ. Lâm Khả Ny ngồi ngay ngắn, bắt đầu thu xếp các loại bảng biểu. Đợi giám đốc đi rồi, cô nàng mới hạ giọng hỏi Khương Ninh: Vừa nãy chị nhìn thấy giám đốc rồi đúng không?.

Ừ.

Sao chị không cảnh báo em?.

Khương Ninh quay sang, bảo: Chị thấy em cười rất vui vẻ nên không dám nhấn tâm bảo em.

.... Lâm Khả Ny ngạc nhiên, không dám trêu đùa Khương Ninh nữa.

Đêm qua Khương Ninh mất ngủ, tinh thần đương nhiên không được tốt, cho đến trưa cô vẫn tỏ ra thần thờ. Giữa trưa, Lý Hoàng Huy điện mấy cuộc cho cô nhưng cô không nghe máy. Sau đó, anh ta nhắn tới một tin: Anh với cô ấy đã ly hôn rồi.

Khương Ninh xem xong xóa liền. Lý Hoàng Huy đối với cô giờ đây đã không còn chút gọn sóng, không còn chút rung động nào nữa.

Không biết có phải do nguyên nhân mất ngủ không mà buổi chiều Khương Ninh cảm thấy đầu óc choáng váng, tim đập nhanh, tinh thần đột nhiên mất tập trung. Bận rộn suốt một ngày, cô cảm thấy hơi mệt mỏi, thay quần áo xong đứng đợi Vu Dương ở cửa ngân hàng như thường lệ. Nhưng cô không thấy anh, mà là một bác trung niên chạy xe tới.

Cô là Khương Ninh hả?.

Vâng.

Vu Dương nói hôm nay tạm thời có việc, bảo tôi đến đưa cô về nhà.

Khương Ninh nhú mày, lấy di động ra nhìn. Quả nhiên, anh có gửi tin nhắn cho cô.

Đi thôi. Bác tài nói.

Khương Ninh không do dự, lên xe của ông. Lúc đi qua hiệu sửa xe, cô đưa mắt nhìn, tấm cửa cuốn đã kéo lên, nhưng thoáng cái đã vọt qua nên cô không nhìn rõ có người bên trong hay không.

Bác tài chở cô dừng chuẩn xác ở giao lộ. Cô nghĩ, có lẽ trước đó Vu Dương đã báo cho ông biết.

Khương Ninh xuống xe, thò tay vào túi lấy tiền, bác tài vội vã xua tay: Không cần đưa tiền, Vu Dương thường xuyên giúp tôi sửa xe không lấy tiền. Cô là bạn gái của cậu ấy, tôi không tính phí của cô đâu.

Cảm ơn bác. Khương Ninh cất ví tiền đi. Lúc bác tài quay đầu xe định đi thì bị cô gọi giật lại.

Cháu gái, có việc gì thế?.

Khương Ninh tiến lên: Bác chở cháu đến cửa hàng của anh ấy với ạ.

Ồi chao, chẳng phải cậu ấy nói có việc à? Cô có đến cũng không gặp cậu ấy đâu.

Không sao, bác cứ chở cháu đi đi.

Được rồi, lên đi, dù sao cũng tiện đường.

Bác tài lái xe quay lại, chở cô đến hiệu sửa xe trên đường cái. Sau khi nói lời cảm ơn, Khương Ninh đi vào cửa hàng.

Trong cửa hàng, mọi thứ hỗn độn, mấy chiếc xe đạp bày bên ngoài nằm ngổn ngang dưới đất, xiêu xiêu vẹo vẹo. Đồ nghề trên giá rơi tứ tung. Mấy chiếc laptop treo trên đỉnh bị ném ra xung quanh. Khương Ninh đứng bên ngoài nhìn mọi thứ trong cửa hàng một lượt, đáy mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. Nỗi khiếp sợ biến thành kinh hoàng khi cô nhìn thấy vệt máu dưới đất.

Vu Dương, Vu Dương.... Khương Ninh vừa đi vào trong vừa gọi tên anh. Cô vén rèm cửa tiến vào khu vực phía sau, từ phòng anh, nhà vệ sinh, cho đến nhà bếp, tìm một vòng nhưng không thấy anh đâu.

Khương Ninh lấy di động gọi điện cho anh. Lúc cô vén rèm cửa đi ra ngoài, vừa hay đụng phải anh vừa đi đâu về.

Thấy Khương Ninh xuất hiện trong cửa hàng, Vu Dương rất bất ngờ, anh vô thức giấu chiếc túi trong tay ra sau lưng. Khương Ninh không phát hiện ra hành động mờ ám của anh, vì mọi sự chú ý của cô đều đang tập trung hết trên mặt anh.

Hai bên gò má anh bầm tím, khóe mắt khóe miệng đều bị tổn thương, trên cổ còn có một vòng máu ứ đọng, bên ngoài cánh tay cũng có mấy vết thương dễ khiến người ta để ý.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?. Khương Ninh tiến lên vài bước, ngẩng đầu quan sát tỉ mỉ vết thương trên mặt anh: Sao lại thành ra thế này?.

Không có gì. Vu Dương mở miệng, bởi vì mặt bị thương nên biểu lộ cứng ngắc.

Khương Ninh nhìn chằm chằm vào mắt anh: Có phải Tiền Cường, hẳn đến gây sự với anh không?.

Vu Dương mím môi không đáp.

Khương Ninh trong cơn giận dữ, nắm tay thành quyền, vượt qua Vu Dương đi ra ngoài.

Vu Dương kéo tay cô lại: Em đi đâu vậy?.

Cơ thể Khương Ninh vì phần nộ mà khẽ run rẩy, giọng cô khàn đặc: Dựa vào cái gì, hẳn dựa vào cái gì mà đánh anh?.

Khương Ninh đưa tay chạm lên vết thương trên mặt anh. Ngón tay cô lạnh buốt, lúc sờ nhẹ vào da thịt, cơ mặt anh không kìm được khẽ căng cứng.

Khương Ninh gạt tay anh định đi ra ngoài liền bị Vu Dương bắt lấy: Em đi đâu?.

Em đi mua thuốc cho anh.

Lúc này, Vu Dương mới buông cô ra, gơ cánh tay để sau lưng, trên tay cầm một cái túi, trong túi đựng thuốc trị thương.

Buổi chiều, sau khi đám Tiền Cường bỏ đi, anh ở lại cửa hàng, nằm gần đến tối thấy cơ thể đau đớn không chịu đựng nổi, không muốn Khương Ninh lo lắng, cũng không có ý định nói cho cô biết. Anh liền liên hệ cho người đến đón cô tan làm, còn mình thì lập tức ra ngoài mua thuốc, không ngờ cô lại tới tìm anh.

Khương Ninh bảo Vu Dương ngồi lên giường, còn mình thì lấy bông thấm thuốc khử trùng xử lý vết thương trên khóe miệng, khóe mắt anh. Sau đó cô bôi thuốc tiêu sưng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Cởi quần áo ra đi. Khương Ninh đứng dậy cản dạn Vu Dương.

Vu Dương thoáng chần chừ, cởi chiếc áo ngắn tay ra. Khương Ninh nhìn anh từ trên xuống dưới rồi bảo anh xoay người lại. Vu Dương đưa lưng ra, phần lưng của anh gần như không có một mảng thịt nào nguyên vẹn, từng đám bầm tím, một vài chỗ bị rách da, lưu vết máu khô.

Khương Ninh im lặng rửa vết thương cho anh, rượu cồn chạm vào miệng vết thương, cơn đau thông qua phần lưng truyền đến dây thần kinh toàn thân, cơ lưng Vu Dương kéo căng hết mức.

Vu Dương. Khương Ninh đột nhiên lên tiếng.

Ừm.

Em trai em...có phải đi cùng bọn chúng không?.

Vu Dương đang định quay lại liền bị Khương Ninh nhấn bả vai xuống: Đừng nhúc nhích.

Khương Ninh....

Nói thực đi.

Vu Dương trả lời ngập ngừng: Cậu ấy không động thủ.

Tay Khương Ninh đang cầm chiếc tấm quần bông thoáng khựng lại, toàn thân như bị ném vào nước đá, huyết dịch lạnh toát từ đầu đến chân, trong lòng rét run từng cơn.

Thì ra hôm ấy, đúng là Khương Chí Thành đã đi cùng với đám người của Tiền Cường.

Hồi lâu sau, đúng lúc Vu Dương đang định quay người lại, cô liền mở miệng nói với anh một câu: Thật sự xin lỗi anh.

Vu Dương không chút do dự, anh xoay người giữ chặt tay cô: Chuyện không liên quan đến em.

Khương Ninh yên lặng, lại đưa tay lên sờ vết thương trên mặt anh, cô mỉm cười, nói: Thế này sao ra khỏi cửa được.

Anh vẫn có thể tiến em.

Mang mũ bảo hiểm?.

Ừ.

Tiếng cười của Khương Ninh tràn ra khỏi cổ họng, cô vất miếng bông tăm xuống dưới đất, cúi người hôn lên môi Vu Dương, đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng anh. Vu Dương sững sốt, lập tức hướng ra sau kéo dần khoảng cách.

Khương Ninh nhìn anh khó hiểu, anh giải thích: Thuốc.

Lúc này, cô mới phát hiện đầu lưỡi đắng đắng, hình như cô đã liếm phải thuốc vừa bôi cho anh.

Đi súc miệng đi. Vu Dương nói.

Bôi thuốc cho Vu Dương xong, Khương Ninh vào bếp nấu hai bát mì mang ra.

Vu Dương nhìn bát mì nước trong veo trước mặt, khẽ nhú mày.

Biểu hiện này của anh đương nhiên không tránh được đôi mắt của Khương Ninh. Cô điềm nhiên như không, nói: Mấy ngày tới anh không được ăn cay.

.... Nét mặt Vu Dương có chút rối rắm.

Đợi vết thương ổn rồi ăn.

...Ừ.

Hai người im lặng ăn mì. Khương Ninh thấy anh cầm đũa bằng tay trái, cô cũng bắt chước đổi tay nhưng không gấp được mấy sợi mì nên lại thôi.

Vu Dương nhìn động tác của cô, khoe miệng thoáng giương lên, mỉm cười.

Ăn xong, Khương Ninh thu dọn cửa hàng giúp anh, nhặt mấy thứ lặt vặt nhỏ nhỏ rơi vãi dưới nền đất, đặt hết vào trong một chiếc hộp, giơ trước mặt anh: Lẫn lộn hết rồi.

Vu Dương liếc nhìn, bảo: Anh vẫn phân biệt được.

Dọn dẹp xong đã hơn 9h, Vu Dương lo lắng lại xảy ra chuyện như lần trước, kiên quyết muốn đưa cô về nhà, Khương Ninh đành phải đồng ý.

Xe không dừng ở giao lộ, Vu Dương cho xe tiến thẳng vào đường nhỏ, chở cô đến tận cửa nhà.

Về đến nhà, trong phòng khách tối om, Khương An không có nhà, Trần Lệ Trân hình như đã lên lầu. Khương Ninh không bật điện, ngồi im trên sofa chờ trong phòng khách. Hơn 10h, có tiếng bước chân từ bên ngoài vọng lại.

Khương Chí Thành bật đèn phòng khách, lúc thấy Khương Ninh ngồi trên sofa, cậu ta hoảng hốt: Chị, sao chị ngồi ở đây không bật đèn thế?.

Khương Ninh thấy cậu ta đã về, đứng lên tiến lại gần: Vì sao không đến trường?.

Hôm qua không phải em nói rồi à? Trường học sửa chữa nên được nghỉ. Ánh mắt Khương Chí Thành háp háp bất định, đương nhiên cảm thấy chột dạ.

Khương Ninh lấy di động ra: Chị sẽ gọi cho giáo viên của em hỏi qua một chút.

Chị.

Khương Ninh lạnh lùng nhìn cậu ta: Nói thật đi.

Khương Chí Thành cúi gằm mặt xuống: Em không muốn đi.

Vì sao không muốn đi?.

Khương Chí Thành ngậm miệng không đáp.

Hôm nay có phải em đi theo Tiền Cường đến gây sự với Vu Dương không?.

Khương Chí Thành hoảng hốt: Em....

Biết lần trước ai đã cứu em chết đuối không?.

Em biết....

Khương Ninh giận tái mặt: Vậy hôm nay em đã làm gì?.

Em không có ra tay... Em....

Khương Ninh hỏi dồn: Em không đến trường là vì đi theo bọn người kia đúng không? Lời chị nói lần trước em nghe không lọt tai phải không?.

Khương Chí Thành cúi đầu không trả lời.

Ngày mai đi học cho chị.

Không đi.

Lý do? Nếu không có lý do thì nhất định phải đi.

Chị chả biết gì cả.... Khương Chí Thành đột nhiên kích động: Mọi người trong trường nói em ở trấn Thanh Vân đến đây là để lừa đảo. Bọn họ xem thường em. Nếu vậy thì em sẽ thành một tên lừa đảo cho xem. Đợi đến lúc em có tiền thì bọn họ vẫn chỉ là một lũ nghèo hèn.

Câu nói của cậu ta khiến Khương Ninh khiếp sợ, một lúc sau cô mới lên tiếng: Ngày mai em đi học đi, chị sẽ gọi điện cho giáo viên bảo ông ấy quản em.

Không đi. Khương Chí Thành hét lên: Chị không phải chị ruột của tôi, dựa vào cái gì mà quản tôi.

Một câu nói, khiến trái tim Khương Ninh chìm xuống đáy.

33. Chương 33

Hết giờ làm, trong phòng thay đồ, Lâm Khả Ny hỏi Khương Ninh qua lớp cửa: Mừng 1 tháng 10 này chị có đi đâu chơi không?.

Không.

Chỉ ở nhà thôi à?.

Ừ.

Ở nhà cũng hay, mấy ngày ấy đi ra ngoài chả có gì ngoài nhìn toàn người với người.

Khương Ninh thay đồng phục xong đi ra, đứng trước gương sửa sang lại cổ áo sơ mi, vén mấy sợi tóc mai tán loạn ra sau tai.

Điện thoại của Lâm Khả Ny ở bên cạnh vang lên, cô nàng không nhận mà tắt luôn, cầm di động huơ huơ trước mặt Khương Ninh: Điện thoại lừa đảo.

Khương Ninh nhìn cô ấy, hỏi: Là người của trấn Thanh Vân à?.

Cũng không hẳn, giờ không chỉ có trấn Thanh Vân làm việc này. Lâm Khả Ny lắc đầu: Gọi cho em mấy lần rồi mà vẫn chưa từ bỏ ý định. Chắc do hôm trước em quên không xé thông tin trên bưu kiện nên số điện thoại đã bị người ta biết.

Sao?.

Chị không biết ư? Có một số người chuyên đi thu thập thông tin trên các bưu kiện sau đó bán cho những kẻ lừa đảo hoặc hợp tác thẳng với bọn mua thông tin khách hàng ở trên mạng. Lâm Khả Ny nói: Bọn lừa đảo tinh ranh lắm, toàn về những vùng thôn quê là nhiều.

Khương Ninh đưa mắt ra hiệu: Nói nghe xem nào.

Chị có biết vì sao bọn người đó thường lên núi dựng lều không?.

Khương Ninh suy nghĩ một lát: Sợ bị bắt à?.

Không sai. Lâm Khả Ny gật đầu: Trước kia bọn chúng thường hành nghề trong nhà nghỉ. Mấy nhà nghỉ địa phương này dễ bị cảnh sát tìm thấy. Sau bọn chúng dời lên núi. Trên núi ít người, dễ ẩn nấp, trên đường cài cắm mấy trạm gác ngấm, thấy người lạ chúng sẽ nhanh chóng đi báo cho đồng bọn ngay, không dễ bị tóm.

Còn sim điện thoại của chúng đều là sim phi pháp, điều tra không ra danh tính.

Khương Ninh hỏi: Chúng làm thế nào mà có được?.

Có bọn chuyên môn bán những thứ đó. Kẻ thì bán sim, kẻ thì bán thông tin của khách hàng, kẻ thì canh gác...Chính phủ lâm thời của bọn lừa đảo được tạo bởi những mắt xích. Nếu bắt được một khâu trong số này thì có thể kéo theo cả đầu dây xích đó ra. Nhưng bọn chúng lẩn nhanh như trạch, bằng chứng không đủ, chi phí lại quá lớn. Vì thế mà những tên bị bắt phạt rất ít.

Nếu như, có người báo....

Cũng vô ích thôi, trừ phi bị bắt tại trận, nếu không sẽ không luận được tội. Huống chi đại đa số người dân ở trấn Thanh Vân giờ đây đều chấp nhận sự hiện hữu của chúng. Có người còn ngưỡng mộ bọn chúng, cho rằng có bọn chúng thì trấn Thanh Vân mới giàu lên được.

Khương Ninh im lặng, Lâm Khả Ny nói không sai. Tuy hai năm gần đây nền kinh tế của trấn Thanh Vân đã được cải thiện nhưng cuối cùng, phía sau thị trấn nhỏ này vẫn là một sự bế tắc, tiền được xem là tiêu chuẩn để quyết định mọi rắc rối.

Bọn mình nói nhiều đến chuyện này làm gì. Đi thôi.

Ừ.

Lâm Khả Ny bắt xe, đi từ ngân hàng ra phía nhà ga. Còn Khương Ninh vẫn đứng ở chỗ cũ như mọi khi, Vu Dương chưa tới, cô bất ngờ chạm mặt một người.

Lưu Vân trông thấy cô, ánh mắt mừng rỡ không chút che giấu. Bà đi đến trước mặt cô, gọi: Tiểu Ninh.

Khương Ninh tỏ thái độ lãnh đạm, sau khi nhìn bà một cái liền quay đi chỗ khác, không có ý muốn nói chuyện thêm.

Lệ Trân nói con làm ở ngân hàng. Mẹ tiện đi ngang qua đây muốn ghé vào thăm con. Lưu Vân cẩn thận hỏi han: Con tan làm rồi à?.

Khương Ninh không hề nhìn thấy một chút ăn năn hối lỗi nào lộ ra trên gương mặt bà. Rõ ràng ngày xưa, chính bà đã bán cô cho người khác. Vậy thì dựa vào cái gì bà lại tỏ ra vô tội trước mặt cô?

Đúng lúc này, Vu Dương đi xe máy đến, gọi Khương Ninh.

Lưu Vân nhìn Vu Dương, dò hỏi: Bạn con à?.

Khương Ninh không trả lời câu hỏi, cô chỉ quẳng lại một câu: Tôi phải đi rồi.

Con chờ một chút. Lưu Vân giữ chặt lấy cô, giơ chiếc túi ra: Mẹ mang theo ít trứng gà ta trong nhà đến, nhiều chất lắm, con cầm về mà ăn. Con đi làm chắc mệt lắm, nhớ phải bồi bổ cơ thể đấy.

Tôi không cần, để lại cho con trai bảo bối của bà đi. Khương Ninh tỏ thái độ cương quyết, gạt tay bà bước đến bên cạnh Vu Dương: Đi thôi.

Cô trầm mặt, Vu Dương nhìn màn đối đáp vừa rồi giữa cô và người phụ nữ trung niên, tuy không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lúc Vu Dương quay đầu xe vòng ra đường, Khương Ninh liếc nhìn thấy Lưu Vân đột nhiên ngã sấp xuống đất, khiến mấy người đứng bên cạnh bị dọa.

Vu Dương, dừng xe.

Khương Ninh bỗng lên tiếng, Vu Dương giật mình, nhanh chóng dừng xe. Anh đang định quay sang hỏi thì thấy cô đã xuống xe chạy trở lại. Anh dựng xe bên đường, rút chìa khóa chạy theo.

Lưu Vân ngã tay ôm ngực, đám người xung quanh nhìn thấy nhưng không có một ai dám tiến lên xem thế nào.

Khương Ninh chạy tới ngồi xổm xuống, đỡ đầu, lắc vai bà. Cô mở miệng nhưng không biết phải xưng hô ra sao, chỉ có thể hỏi một câu: Bà không sao chứ?

Vu Dương ngồi xuống bên cạnh, Khương Ninh quay sang nhìn anh: Bà ấy ngất rồi.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ luống cuống trên mặt cô, khác hoàn toàn với vẻ lạnh lúc lúc nãy.

Đưa đi bệnh viện trước đã.

Lúc này Khương Ninh mới định thần lại, đáp: Vâng.

Hai người vẫy một chiếc xe tải chở khách, Vu Dương công Lưu Vân, Khương Ninh theo sau được mấy bước liền quay lại nhặt chiếc túi dưới đất, bên trong, trứng gà bị vỡ gần hết. Cô đưa Lưu Vân chạy thẳng tới bệnh viện của thị trấn. Đến bệnh viện, cô gọi bác sĩ, nhìn Lưu Vân được đẩy vào phòng cấp cứu, bấy giờ cô mới đứng dựa vào tường nghỉ xả hơi.

Vu Dương cũng đứng tựa vào tường ngay bên cạnh cô, cô nghiêng đầu dựa luôn vào người anh.

Hai người lẳng lặng đứng yên ở đấy, cho tới khi có tiếng bước chân dồn dập trong hành lang bệnh viện truyền đến.

Khương Ninh đứng dậy nhìn ra, người vừa tới trông thấy cô, thở hổn hển thấp giọng chào cô: Chị.

Xưng hô với Khương Ninh như vậy, Vu Dương càng cảm thấy khó hiểu.

Mẹ bảo đi tìm chị, dặn em đợi ở bến xe buýt. Em chờ bao lâu mà không thấy mẹ quay về.... Cậu thấy Khương Ninh sắc mặt lạnh lùng, không để tâm nghe lời cậu giải thích, nên giọng càng lúc càng nhỏ đi, cuối cùng đành im bặt.

Khương Ninh suy nghĩ, cậu em trai này của cô tên gì nhỉ? Trình Vĩ? Hình như là thế. Thằng bé họ Trình, cô họ Khương, bọn họ không phải là người một nhà.

Đúng lúc này, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, nhìn bọn họ, hỏi: Ai là người nhà của bệnh nhân?.

Khương Ninh không trả lời, Trình Vĩ nhìn cô dò xét, rốt cuộc giờ tay đáp: Là cháu.

Vào đây, tôi sẽ trao đổi tình hình người bệnh.

Vâng.

Trình Vĩ đi theo bác sĩ, lúc lướt qua người Khương Ninh, cậu định bảo cô cùng vào. Nhưng Khương Ninh lại bảo Vu Dương: Chúng ta đi thôi.

+++

Từ bệnh viện đi ra, Khương Ninh im lặng suốt. Vu Dương có nhiều thắc mắc, nhưng anh biết, lúc này không phải là thời điểm tốt nhất để hỏi thăm.

Hai người đi bộ về ngân hàng, chiếc xe máy của Vu Dương vẫn dựng ở đó. Khương Ninh nhìn đồng hồ, nói: Anh đưa em về trước đã.

Mấy ngày trước, cô thường theo anh về cửa hàng trước, mấy ngày nay thì lại không, sau khi tan làm, cô bảo anh đưa thẳng về nhà. Vu Dương cho rằng nhà cô có việc nên không hỏi nhiều, chỉ đáp: Ừ.

Vu Dương đưa Khương Ninh về tận cửa nhà. Sau khi chào tạm biệt, cô bước vào cửa. Trần Lệ Trân thấy cô, nói: Sao mấy hôm nay con về sớm thế?. Bà ta hỏi: Chia tay thợ sửa xe rồi phải không?.

Không phải.

Trần Lệ Trân hơi thất vọng, lẩm bẩm: Con thật sự muốn qua lại với tên thợ sửa xe đó à? Mẹ nói với con rồi, con đừng có ương ngạnh. Mẹ là người từng trải, nên chọn hạng người nào để gả, mẹ biết rõ hơn con. Con nghe lời mẹ sẽ thấy không sai đâu.

Khương Ninh không có phản ứng, quay người bỏ đi. Trần Lệ Trân nhìn theo, thấy cái túi cô cầm trên tay, hỏi: Con cầm gì về đây?.

Khương Ninh cúi đầu nhìn mới nhớ ra từ nãy đến giờ mình vẫn cầm chặt cái túi trên tay.

Trần Lệ Trân nhìn kỹ: Là trứng gà à? Sao lại vỡ thế này/.

Khương Ninh không giải thích, sau khi đưa túi cho bà ta liền dắt xe đạp đạp ra ngoài.

Sau lưng, Trần Lệ Trân gọi cô: Con không ăn cơm ở nhà à?.

Không ạ.

Giờ này còn đạp xe đi đâu thế hả?.

Khương Ninh không trả lời, đạp xe rời đi.

Khương Ninh đạp xe vào trong trấn, lúc đi qua hiệu sửa xe cô cố tình đạp nhanh một chút. Cô chọn buổi tối mới ra ngoài chính là vì không muốn bị anh bắt gặp.

Đến chân núi Thanh Vân, cô để xe ở cửa ra vào của một cửa hàng tiện lợi, sau đó một mình đi bộ vào trong chân núi. Đến gần một con đường nhỏ, cô tìm một lùm cây để náu mình, thì thoáng lại ngó ra phía giao lộ. Từ Giai Tú nói Tiền Cường có rất nhiều hang ổ, nơi hay đến nhất vẫn là núi Thanh Vân, bởi vì trên núi có nhiều đài quan sát, có thể thấy rõ động tĩnh ở dưới chân núi, thuận tiện tuần tra. Hơn nữa, bọn chúng thường đi vào buổi tối, khi mọi người vừa ăn cơm tối xong, huyết dịch đều chảy vào trong dạ dày, rất dễ bị lừa.

Cô hỏi Từ Giai Tú sao biết rõ như vậy. Cô ấy bảo ở trấn Thanh Vân này không có gì là bí mật cả, suy khi nghe ngóng là có thể biết được.

Đã mấy tối Khương Ninh đến đây nằm vùng nhưng đều không gặp Tiền Cường, ngược lại, đám lâu la của hắn thì thấy nhiều, bọn chúng đều không phải là mục tiêu của cô.

Mùa hè nhiều muỗi, nhất là trên núi. Đang lúc cô không nhin được mấy con muỗi quấy phá, cho rằng hôm nay sẽ lại không công rút lui như mọi hôm thì xa xa truyền đến tiếng người nói chuyện.

Cô thu người lại, nín thở.

Tiếng chân càng lúc càng gần, Khương Ninh căng thẳng, xuyên qua khe hở của lùm cây nhìn chằm chằm ra con đường nhỏ. Cảnh đêm mờ mịt, cô nheo mắt chỉ nhìn thấy thấp thoáng mấy người, lưng đeo một cái túi lớn, không biết trong đó có Tiền Cường hay không.

Bọn chúng tới mỗi lúc một gần, Khương Ninh mơ hồ trông thấy một cái bóng béo mập, cô không dám chắc đó là Tiền Cường, chỉ thấy cái bóng đầy võ đầu tên đứng bên cạnh: Mày đeo túi của tao đi.

Khương Ninh trong lúc vui mừng, cơ thể khẽ động đẩy khiến lùm cây phát ra những âm thanh nhỏ.

Ai?. Một tên trong đám cảnh giác tiến mấy bước về phía Khương Ninh.

Tim Khương Ninh đập rộn lên, sau lưng chảy một lớp mồ hôi lạnh.

Khỏi xem đi, lúc này thì làm gì có ai. Mày tưởng giờ là lúc tiên nữ xuống đây tắm chắc. Tiền Cường bảo tên kia: Tranh thủ thời gian đi, ông đây còn chưa khỏe, đi sớm về sớm.

Vâng vâng.

Đám người men theo con đường nhỏ đi lên, Khương Ninh ngồi im một chỗ không dám động dậy, đợi đến lúc bọn chúng đã chắc chắn đi hết lên trên núi, cô mới khẽ thở hắt ra, vỗ vỗ đôi chân tê dại, từ từ đứng dậy, chạy một mạch ra cửa núi.

Cách núi Thanh Vân một đoạn xa, Khương Ninh tìm một chỗ vắng vẻ, lấy di động ra nhắn số. Trong lúc chờ điện thoại, cô liên tục nhìn ngó xung quanh.

Điện thoại kết nối, Khương Ninh mở miệng: Đồn cảnh sát phải không ạ? Tôi muốn báo án.

34. Chương 34

Buổi sáng, lúc Khương Ninh xuống lầu đụng phải Khương Chí Thành, cậu ta gọi một tiếng chị xem như chào hỏi. Sau đó, không nói thêm câu nào cứ thế đi ra ngoài. Sau buổi hai người cãi nhau hôm trước, cậu ta vẫn đến trường, đi học lại không phải vì nghe theo lời của Khương Ninh mà do Khương An yêu cầu. Khương An cho rằng, dù sao tiền học kỳ này cũng đã đóng rồi, không đi sẽ bị lãng phí, muốn bỏ học thì đợi học kỳ sau hãy nói.

Dù cho thế nào, việc thăng bé đến trường khiến Khương Ninh yên tâm đôi chút. Còn đối với những ngày cuối tuần, cô muốn quần cũng coi như ngoài tầm với.

Khương Ninh ăn sáng xong liền ra ngoài. Lúc này, trời đã hơi gay gắt, cô che dù đi bộ tới cửa hàng của Vu Dương.

Vu Dương đang ở cửa thay lốp cho một chiếc xe ba bánh. Hôm nay anh không phải đến chỗ Vương Thành, nên nhân lúc nhàn rỗi lôi việc tích lũy mấy hôm trước ra để làm. Từ sáng đến giờ, anh làm không ngơi tay, phơi nắng hai tiếng, mồ hôi ướt đầm áo.

Khương Ninh đứng gờ dù cạnh Vu Dương, nghiêng chiếc dù sang hướng đó. Vu Dương thấy tối sầm, ngoảnh lại nhìn.

Anh giơ tay lên trán lau mồ hôi, đưa mắt vào trong cửa hàng, bảo: Nắng lắm, em vào trong đi.

Em đứng đây một lát, anh cứ làm đi. Khương Ninh giơ dù lên che cho anh.

Vu Dương không nói thêm, cúi đầu làm nhanh, bỏ chiếc lốp cũ ra thay bằng một chiếc lốp mới. Làm xong, anh đứng lên, tay dính dầu máy nên không dám kéo cô, đành dùng mắt ra hiệu: Đi vào.

Khương Ninh theo anh vào trong cửa hàng. Vu Dương rửa tay lau mặt, vào bếp rót cốc nước cho cô, bật quạt trong phòng xoay về phía cô.

Khương Ninh uống hai hớp xong giơ cốc nước tới trước mặt Vu Dương: Nhiều quá, anh uống đi.

Vu Dương nhìn cốc nước, bên trong nước còn hơn một nửa. Anh nhận lấy, ngửa đầu uống. Khương Ninh chống cằm nhìn cổ họng anh trượt lên trượt xuống, khẽ cười.

Có ai sửa xe không?. Bên ngoài, có người đàn ông đi tới hỏi.

Vu Dương đặt cốc nước sang bên, trả lời: Tôi đây.

Anh có sửa ô tô không? Xe của tôi đột nhiên không khởi động được.

Tôi muốn xem qua thế nào.

Ở đằng trước kia.

Vu Dương đi theo người đàn ông ra ngoài đường cái, Khương Ninh cũng đi theo.

Đi đến chỗ ô tô, Vu Dương mở nắp ca bô, cúi người quan sát, mũi người thấy mùi khét. Anh ghé sát người để nhìn, cục bugi dưới sợi dây nối cao áp tích các bon đen sì, ô tô không khởi động được có thể là vì bugi không đánh được lửa.

Anh đứng dậy, bảo: Bugi bị hỏng rồi, phải thay cái khác.

Người đàn ông hỏi: Anh thay được không?.

Vu Dương gật đầu. Anh có thể thay nhưng không có chiếc buzi nào tương thích. Vì vậy, anh hỏi: Xe này có bugi dự phòng không?.

Người đàn ông gật đầu, lôi một chiếc hộp nhỏ sau cốp ra: Đều ở đây cả.

Vu Dương quay về cửa hàng lấy đồ nghề bắt tay vào thay bugi. Trước tiên anh tháo bỏ sợi dây nối cao áp đã được đánh dấu. Sau đó dọn dẹp cẩn thận những thứ tạp nham để tránh bị tắc.

Khương Ninh thấy anh chui đầu vào mui xe, chăm chú khẩn trương làm việc. Tốc độ làm việc này xem ra khác hẳn với làm loại chuyện khác.

Cô có chút say mê.

Trong lúc chờ Vu Dương sửa xe, người đàn ông đứng bên nghe điện thoại. Khương Ninh đứng ngay cạnh anh ta, nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại với đầu bên kia: Bảo bọn nó dừng tay đã, mấy ngày nay bị bắt khá nhiều, đêm qua mới có một nhóm bị bắt xong...

Xong rồi. Vu Dương đứng dậy nói.

Người đàn ông cúp điện thoại, lên xe thử, quả nhiên xe đã khởi động được. Anh ta không tắt máy, xuống xe hỏi giá cả, Vu Dương thông báo. Anh ta trả tiền xong liền khen ngợi Vu Dương: Anh giỏi thật đấy, sửa được cả ô tô.

Người đàn ông đó còn nói: Tôi thấy anh cũng có bản lĩnh, hay là đi theo làm việc cho tôi. Vừa hay tôi đang cần người. Thế nào?.

Vu Dương lắc đầu.

Người đàn ông chưa từ bỏ ý định, đột nhiên nhìn về phía Khương Ninh, cười: Sao anh không hỏi ý kiến bạn gái xem sao?. Anh ta tiếp tục hỏi Khương Ninh: Cô không khuyên nhủ người đàn ông của cô đi. Làm việc cho tôi kiếm được hơn sửa xe nhiều.

Khương Ninh mỉm cười, quay sang Vu Dương, nói: Tùy anh ấy thôi.

Vu Dương đập nắp ca bô lại, dọn dẹp đồ nghề: Đi được rồi đấy.

Người đàn ông thấy không ăn thua, đành lên xe lái đi.

Trở lại cửa hàng, Vu Dương rửa tay thay quần áo, đi ra hỏi Khương Ninh: Em muốn ăn gì?.

Khương Ninh suy nghĩ một chút: Mỳ chua cay?.

Được.

Vu Dương đưa cô đến tiệm mì lần trước. Đương nhiên, ông chủ tiệm mì rất có ấn tượng với cô, vừa nhìn thấy cô đã bảo: Đây không phải mỹ nữ mì chua cay không cần cay sao?.

Vâng. Khương Ninh không phủ nhận: Lần này cũng thế ạ.

Ông chủ cười: Hiểu rồi, hiểu rồi.

Mỳ bưng ra, Vu Dương lấy đũa cho cô, hai người cúi đầu ăn.

Khương Ninh liếc mắt nhìn bát mì trước mặt Vu Dương, phía trên nổi một lớp tương đỏ với mấy hạt ớt. Cô nhìn mà cảm thấy cổ họng khô khốc, lập tức khát nước. Vậy mà Vu Dương ăn không hề nhăn mày, cũng không có biểu hiện của những người thường xuyên ăn cay.

Không cay à?. Khương Ninh hỏi.

Không.

Khương Ninh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, cầm thìa múc nước canh trong bát anh, anh còn chưa kịp ngăn, cô đã cho vào miệng.

Khụ khụ khụ. Nước canh vừa trôi xuống cổ, Khương Ninh đã ho dữ dội, sắc đến nỗi hốc mắt đỏ hoe, nước mắt trào ra. Cô vội uống mấy ngụm nước mì trong bát của mình nhưng vẫn không thể nén vị cay xuống.

Vu Dương vội vã đi lấy cốc nước lạnh, đưa cho cô: Uống đi.

Khương Ninh cầm cốc nước uống một hơi. Cô cầm chiếc cốc không giơ trước mặt anh: Lấy thêm.

Vu Dương rót cốc nữa: Cay lắm à?.

Khương Ninh vừa uống nước vừa gật đầu.

Uống liên tiếp ba cốc nước, Khương Ninh mới trở lại bình thường, đầu lưỡi cay đến phát run, chớp mũi rịn một lớp mồ hôi.

Anh nghe gì chưa, đêm qua bọn Tiền Cường bị cảnh sát bắt rồi đấy.

Sáng sớm nghe thấy rồi, bị bắt ngay ở chân núi.

Anh nói xem, cảnh sát làm sao biết được hẩn ở đâu, hang ổ của hẩn nhiều như thế mà.

Nghe nói có người đi báo.

Thật thế sao? Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám đắc tội Tiền Cường.

Ai biết được.

Đám người ngồi bàn sau nói chuyện với nhau, Vu Dương nghe xong, đột nhiên nhìn Khương Ninh với vẻ mặt cứng ngắc.

Khương Ninh lại làm như không nghe thấy, xua tay gạt mặt: Cay thế mà anh bảo không cay.

Vu Dương trả lời: Hơi thôi.

Sao anh có thể ăn cay được vậy?.

Ở quê ai cũng ăn cay.

Lúc ăn cơm đều ăn ớt?.

Ừ.

Khương Ninh cảm thấy khó tin: Có bài xích người không ăn được cay không vậy?.

Nghe cô hỏi vậy, vẻ mặt căng cứng của Vu Dương trở nên dịu dàng: Sẽ không.

Khương Ninh mỉm cười: Vậy thì tốt.

Ăn mì xong, Khương Ninh mua hoa quả ướp lạnh về cửa hàng. Xuống xe, cô xốc rèm vải đi vào phòng sau, Vu Dương cũng vào theo.

Khương Ninh bỏ hoa quả vào bếp. Cô xoay người thấy anh đang đứng ở cửa ra vào. Cô lại gần hỏi: Sao thế?.

Vu Dương chần chừ chưa kịp lên tiếng, đã thấy cô bình tĩnh nói: Là em, là em đã báo cảnh sát.

Vu Dương sững sốt, nhúu mày: Quá nguy hiểm.

Bọn chúng không phát hiện ra em. Khương Ninh nhìn anh, nói: Lần trước bọn chúng đánh anh, em không nói sẽ để mặc như vậy. Em là người lòng dạ nhỏ nhen, ghi thù.

Cô còn chưa nói hết, Vu Dương đã áp cô lên cánh cửa, một tay túm lấy gáy cô, cúi đầu hôn lên môi cô, gián tiếp một lúc, sau đó cạy răng cửa cô xâm nhập vào.

Khương Ninh hơi nhón chân lên ôm lấy cổ anh đáp lại, ngón tay không nghiêm túc nhéo nhéo xương cổ của anh.

Vu Dương thở hổn hển kéo tay xuống dưới, dễ dàng nâng hông cô lên, quay người đi vào phòng.

Khương Ninh tách hai chân ra kẹp lấy eo anh, hai tay chống trên vai anh. Hai người thay đổi độ cao, biến thành cô cúi xuống hôn Vu Dương.

Vu Dương đặt cô xuống giường, đè lên người cô, hai tay chống nửa người dậy, nhìn chăm chú người dưới thân: Sau này em không được tự mình làm việc như thế nữa. Anh có thể ứng phó.

Đánh trả à?.

Ừ.

Khương Ninh hơi thở gấp: Anh đi mà đánh anh đấy, em cảnh báo, không được đánh nhau.

Vu Dương đưa tay vén giúp cô mấy sợi tóc rối, ngón tay vuốt ve môi dưới của cô, đầu lập tức cúi thấp, ngón cái miết một đường.

Hôm nay Khương Ninh mặc quần sooc bò, đôi chân trắng nõn hơi co lên. Vu Dương hôn một đường từ cằm xuống dưới, mút một cái dưới cổ, tay lướt xuống chạm vào mắt cá chân của cô, sau đó chậm rãi trượt lên. Lòng bàn tay anh có lớp chai, chạm vào da Khương Ninh giống như cầm một chiếc lông vũ khiêu khích, khiến cô không khỏi run rẩy.

Vu Dương một lần nữa trở lên hôn cô, tay dừng một lúc ở đùi, sau đó chạm vào cái móc trên quần cô, tìm cách mở ra. Khương Ninh giữ chặt tay anh. Anh tạm dừng lại, nắm lấy tay cô vuốt ve. Anh đưa tay cô khoác lên vai mình, rồi quay trở lại thắt lưng của cô, sờ vào chiếc cúc kim loại, kéo khóa xuống.

Anh thợ anh thợ có ở đây không?.

Vu Dương đang định kéo chiếc khóa xuống thì bên ngoài có tiếng người. Anh định ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng người ở ngoài không chịu buông tha, gọi tiếp mấy câu, mỗi lúc một lớn giọng.

Anh chống người dậy, thở hổn hển, sắc mặt khó coi.

Hai mắt Khương Ninh mờ mịt, nhìn trần nhà thở gấp, nới lỏng hai tay bám trên người anh xuống.

Ra ngoài đi. Khương Ninh khê bảo.

Giọng cô mềm mại đáng yêu chưa từng thấy, âm cuối rung rung. Vu Dương nhịn không được cúi xuống hôn cô.

Vu Dương nhéo lưng cô, Khương Ninh co người, bật cười: Đừng làm rộn.

Vu Dương đứng dậy, ngồi bên giường một lát mới ra ngoài. Khương Ninh gọi anh: Em muốn uống nước.

Vu Dương quay đầu lại, Khương Ninh liếm môi: Cay.

...

++++

Biểu chiều, Vu Dương vẫn sửa xe ngoài hiệu, Khương Ninh vốn định lấy đồ nghề giúp anh nhưng bên ngoài nắng chói chang, anh bắt cô vào trong cửa hàng, lấy ghế cho cô ngồi.

Khương Ninh ngồi thảnh thơi một lúc. Bởi vì đêm qua sau khi báo án về nhà, cô gặp ác mộng ngủ không yên giấc, nên lúc này mặt mày rã rời, hai tay chống cằm nhắm mắt gà gật.

Vu Dương thấy vậy, đi đến gọi: Khương Ninh.

Khương Ninh thoáng mở mắt ra: Hả?.

Đi vào trong mà ngủ.

Khương Ninh nhìn anh: Ngủ trên giường anh à?.

Vu Dương gật đầu.

Khương Ninh mỉm cười: Vâng.

Khương Ninh vào phòng Vu Dương, cởi giày bò lên giường. Giường anh trải chiếu, phía dưới đặt nệm nên không thấy khó chịu. Sau khi nằm thẳng cẳng trên giường, cô không lấy chăn che bụng mà cứ thế nhắm mắt ngủ luôn.

Lúc Vu Dương đi vào thấy cô đã ngủ say, chăn màn chồng chất một bên. Anh đến gần nhìn. Bởi vì trời nóng, nên gáy cô rớm mồ hôi. Anh lấy chiếc chăn sạch đắp lên người cô rồi mang chiếc quạt ở ngoài vào, điều chỉnh hướng gió thổi vào giường.

Khương Ninh đang ngủ cảm thấy sáng khoái, cô khẽ trở mình xoay người về phía chiếc quạt.

Vu Dương đứng bên giường nhìn cô chăm chú một lúc mới rời đi.

Khương Ninh ngủ một giấc say sưa, đến chập choạng tối khó khăn lắm mới tỉnh giấc được. Cô mở mắt ra, kéo chiếc chăn trên người ngồi dậy.

Vu Dương vào trong phòng, nhìn cô, hỏi: Tỉnh rồi à?.

Khương Ninh ậm ừ trả lời.

Tỉnh rồi thì ăn cơm.

Khương Ninh ngồi dậy vuốt mái tóc rối bù: Em ngủ lâu lắm à?.

Ừ.

Vậy thì hay rồi, buổi tối không ngủ được nữa.

Vu Dương tắt quạt, bảo: Ăn cơm trước đã.

Khương Ninh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Vu Dương tìm một chiếc khăn và bàn chải đánh răng sạch đưa cho cô. Sau khi dùng xong, cô bỏ bàn chải đánh răng vào cốc của anh, phơi khăn bên cạnh khăn của anh, tiện tay buộc tóc rồi đi vào bếp.

Phòng bếp nhỏ, chỉ khi ăn cơm, Vu Dương mới bày bàn ra. Khương Ninh đứng cạnh bàn nhìn đồ ăn, hỏi: Anh nấu đây à?.

Vu Dương đặt chén cơm trước mặt cô, nghe hỏi vậy liền khẽ gật đầu.

Em tưởng anh không biết nấu cơm.

Biết một chút.

Khương Ninh cầm đũa nếm mỗi thứ một tí, đều không phải món cay, xem ra rất hợp khẩu vị của cô.

Ăn xong một bát, Khương Ninh buông bát đũa, Vu Dương cũng đặt bát xuống.

Khương Ninh liếc nhìn Vu Dương. Ở bên anh một thời gian, Khương Ninh biết rõ sức ăn của anh. Hôm nay, anh chỉ ăn một bát cơm, không có cay, anh ăn yếu hẳn đi.

Dọn dẹp bàn xong, chỉ có hai cái bát, Khương Ninh thuận tay rửa sạch. Lúc ra khỏi phòng, cô thấy Vu Dương đang ngồi bên ngoài cửa hàng, phía trước đặt một cái tivi, anh cầm tô vít vặn từng cái ốc trên tivi.

Khương Ninh lại gần, ngạc nhiên hỏi: Anh sửa được tivi cơ à?.

Biết một chút.

Cái gì cũng một chút, rồi cái gì cũng làm giỏi cả.

Anh học bao giờ vậy?.

Ngày trước thích nghiên cứu những thứ này nên tự học.

Khương Ninh ghé sát vào anh: Ngày bé làm hỏng tivi trong nhà à?.

Vu Dương húng hắng ho: Ủ.

Có lắp lại được không?.

...Không được.

Khương Ninh mỉm cười.

Cô chuyển sang ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, cúi nhìn anh tháo bỏ chiếc vỏ tivi, chuyên tâm xử lý đồng mạch điện lộn xộn bên trong, vẻ mặt không hề thấy khó giải quyết. Làm như những món đồ điện gia dụng có kết cấu phức tạp mình sửa trong tay chỉ là món đồ chơi trẻ con.

Tháng 10 trời vẫn còn khô nóng, nhưng đến đêm lại cảm thấy mát mẻ hẳn, mùa thu đang lảng lảng đến.

Ban đêm, trên đường không có nhiều xe qua lại. Vu Dương chăm chú sửa tivi, Khương Ninh không quấy rầy anh, lặng lẽ ngồi bên nhìn, thi thoảng đỡ đồ xuống giúp anh.

Chỉ là một buổi đêm yên tĩnh như vậy, trong lòng Khương Ninh lại có cảm giác yên bình chưa từng thấy. Cuộc sống yên ổn như thế này là điều cô mong muốn nhưng chưa từng đạt được.

35. Chương 35

Giữa trưa, Khương Ninh và Lâm Khả Ny đối ca. Lâm Khả Ny hỏi cô: Chị biết Tiền Cường bị bắt chưa?.

Rồi.

Chị nói xem, hắn lộn lỏi như vậy, tay chân thì nhiều, sao lại dễ bị bắt dễ dàng như vậy được?.

Khương Ninh thản nhiên trả lời: Quả báo thôi.

Hắn lừa nhiều tiền như thế, sẽ bị xử tội đúng không?.

Ừ.

Hai người ra đến cửa ngân hàng, Lâm Khả Ny đang nhắc đến chuyện của Tiền Cường thì đột nhiên, Khương Ninh dừng bước.

Sao vậy?. Lâm Khả Ny ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Khương Ninh nhìn thẳng về phía trước nên cũng nhìn theo. Cô nàng trông thấy một người đàn ông mặc bộ quần áo được cắt may khéo léo đứng bên cạnh một chiếc xe, hai mắt như đang nhìn vào Khương Ninh.

Không có gì, đi thôi. Khương Ninh điềm tĩnh nói, dậm bước đi tiếp.

Ninh Ninh. Lý Hoằng Huy cất tiếng gọi, bước nhanh đến ngăn cô lại: Anh cố ý đến tìm em, chúng ta nói chuyện đã.

Khương Ninh nhìn anh ta lãnh đạm: Không còn gì để nói hết.

Lý Hoằng Huy day trán: Ninh Ninh, anh vừa xuống sân bay đã đến tìm em luôn. Anh và em cùng nhau ăn bữa cơm đi, dù sao thì chúng ta cũng là....

Lý Hoằng Huy!. Khương Ninh trầm giọng cất ngang lời anh ta.

Lý Hoằng Huy im lặng không nói nữa.

Ngực Khương Ninh phập phồng, Lý Hoằng Huy vươn tay định kéo cô nhưng bị cô gạt ra. Anh ta ngẩng đầu, nói: Khương Ninh, em biết anh rồi đấy.

Lâm Khả Ny đứng bên nhìn hai người cảm thấy khó hiểu, cô nàng lên tiếng gọi Khương Ninh.

Khương Ninh nhìn cô ấy, bảo: Em đi ăn trước đi.

À, vâng. Cuối cùng, Lâm Khả Ny cũng buông ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người, một mình rời đi trước.

Lý Hoằng Huy cất giọng dịu dàng, bảo cô: Lên xe đi.

Không cần, nói luôn ở đây đi.

Em có chắc không?.

Khương Ninh nhìn anh ta nét mặt không thay đổi, trả lời: Đi theo tôi.

Khương Ninh dẫn Lý Hoằng Huy đến một quán cà phê ngay gần siêu thị. Lúc này, mọi người đã đi ăn cơm, trong tiệm ngoại trừ nhân viên cửa hàng thì không còn ai. Cô tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế sofa, Lý Hoằng Huy nhìn khung cảnh xung quanh, nhíu mày: Anh tưởng em dẫn anh đi ăn cơm trước.

Ăn cơm mất thời gian.

Lý Hoằng Huy ngồi đối diện cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt cô: Gầy quá.

Khương Ninh im lặng.

Lâu không gặp, em không muốn nói gì với anh sao?.

Khương Ninh cười mỉa: Nói gì? Cảm ơn giám đốc Lý trong lúc bận rộn vẫn thu xếp công việc bớt chút thời gian đến thăm cấp dưới.

Em biết ý anh không phải như thế.

Vậy phải để giám đốc Lý thất vọng rồi, vì ngoài câu đó ra tôi không có gì muốn nói với anh.

Lý Hoằng Huy nhìn chằm chằm vẻ mặt phớt lờ của Khương Ninh, thở dài: Ninh Ninh, anh đã ly hôn cô ta rồi.

Khóe miệng Khương Ninh nhếch lên châm chọc: Ô!Thật đáng tiếc.

Hai tay Lý Hoằng Huy đan vào nhau đặt trên bàn, tỏ ý chân thành: Ninh Ninh, em quay lại với anh, chúng ta làm lại lần nữa.

Xin lỗi giám đốc Lý, tôi có bạn trai rồi, hay anh có muốn làm tình nhân của tôi không?. Khương Ninh tựa lưng vào thành ghế, mỉm cười nhìn anh ta, đáy mắt không hề lộ sự vui vẻ: Tiếc là tôi không có hứng với anh.

Em vẫn còn trách anh à?.

Giám đốc Lý suy nghĩ nhiều rồi, muốn trách chỉ có thể tự trách mình, có mắt không trông, không biết nhìn người.

Ninh Ninh.

Khương Ninh ngắt lời anh ta: Đừng gọi tôi như vậy, chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ nào.

Cô đứng dậy: Tôi còn phải đi làm, nên không tiễn giám đốc Lý.

Khương Ninh đi ra ngoài, Lý Hoằng Huy túm lấy tay cô, cô quay lại gạt ra một cách khinh bỉ: Buông ra.

Lý Hoằng Huy nắm chặt không buông, sắc mặt không còn nhu hòa như vừa rồi.

Anh muốn tôi buồn nôn hơn sao?. Khương Ninh khẽ gằn giọng.

Lý Hoằng Huy sững sốt nhìn cô, thái độ hòa hoãn: Đạo này anh ở thành phố, “Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời”. Anh sẽ chờ em tìm đến anh.

Khương Ninh hết kiên nhẫn, thoáng giãy dụa, rút tay mình ra. Cô không thèm nhìn anh ta, quay người bước nhanh ra khỏi quán.

Cô đi rồi, Lý Hoằng Huy cũng không ở lại lâu. Anh ta gọi lái xe tới đón, sau đó nói với trợ lý: Điều tra xem bên cạnh Khương Ninh có người đàn ông nào không?.

Vâng. Viên trợ lý hơi do dự, dò hỏi: Cô Khương....

Không có gì, giận dữ chút thôi.

Hai vị khách bỏ đi, trong quán khôi phục lại sự vắng vẻ. Một lúc sau, từ trong góc ghế sofa, có một người bước ra khỏi chỗ.

+++

Cả buổi chiều, Khương Ninh không mấy tập trung, Lâm Khả Ny không hỏi chuyện riêng của cô mà chỉ ân cần thăm hỏi mấy câu, cô đều trả lời không việc gì.

Cô thật sự không ngờ Lý Hoằng Huy lại đến tìm cô, tỏ thái độ rất rõ ràng với cô. Nhìn dáng dấp của anh ta như quả thực đã biến cô thành quả hồng mềm tùy ý nắn bóp.

Chạng vạng tối, Khương Ninh đứng ở cửa ngân hàng. Lúc Vu Dương đến, gọi cô mấy câu, cô vẫn chưa hoàn hồn. Cuối cùng, anh phải nhấn còi xe, cô mới giật mình nhìn ra.

Khương Ninh đi đến, Vu Dương hỏi cô: Muốn ăn gì?.

Cô mỉm cười trả lời: Đợi lát nữa nghĩ xem ăn gì. Tối qua anh vào bếp rồi, hôm nay đến phiên em.

Khóe miệng Vu Dương nhếch lên ở một góc khó mà nhìn ra được.

Về tới cửa hàng, Khương Ninh lặn vào bếp, làm mấy món xong gọi Vu Dương lại ăn cơm. Hai người vừa ngồi xuống, thì có người xốc rèm cửa đi vào.

Lúc Vu Dương trông thấy Triệu Tiểu Viên, anh hơi ngạc nhiên. Triệu Tiểu Viên nhìn thẳng vào Khương Ninh, ánh mắt không mấy thiện chí.

Cô vẫn không biết xấu hổ ngồi ở đây ăn cơm à?. Triệu Tiểu Viên cất giọng mỉa mai.

Vu Dương tái mặt, quát: Tiểu Viên.

Triệu Tiểu Viên thấy anh bảo vệ cô, trong cơn giận dữ, cô ta chỉ vào Khương Ninh, nói: Anh Dương, anh có biết cô ta là tiểu tam không?.

Cô ta vừa dứt lời, huyết dịch toàn thân Khương Ninh đều đông lại, lồng ngực khó chịu, cảm giác giống như lần trước lúc bị mọi người đứng trước mặt mắng chửi.

Vu Dương đột nhiên biến sắc: Cô đang nói bậy bạ gì thế?.

Em nói sự thật. Triệu Tiểu Viên có phần kích động: Không tin anh hỏi cô ta đi, hỏi cô ta xem có phải hôm nay gặp lại tình nhân cũ không? Hỏi anh ta có phải là người đã có vợ và cô ta có phải là tiểu tam phá vỡ gia đình nhà người khác không?.

Triệu Tiểu Viên hung hăng nói với Khương Ninh: Cô không nên nói dối, những lời các người nói với nhau hôm nay trong quán cà phê, tôi nghe hết rồi.

Triệu Tiểu Viên. Vu Dương đứng bật dậy, đáy mắt nổi cơn thịnh nộ.

Lời cô ấy là thật. Giữa bầu không khí gươm súng sẵn sàng, Khương Ninh bình tĩnh nói.

Cô buông bát đứng lên đối diện với Vu Dương: Em từng là tiểu tam.

Cô tỉnh táo đến vô lý, còn Vu Dương thì không sao bình tĩnh được. Anh quay lại nhìn cô, sắc mặt cô không chút sợ hãi, dường như không hề bị ảnh hưởng, khôi phục vẻ lãnh đạm xa cách lúc hai người mới quen nhau.

Khương Ninh. Vu Dương cảm thấy cổ họng khô khốc, giống như bị ai đó cầm con dao nạo vết.

Nhìn đi, anh Dương, cô ta thừa nhận rồi, cô ta đâu phải loại phụ nữ tử tế.

Khương Ninh âm thầm xiết chặt lòng bàn tay: Tôi đi trước.

Cô chưa nói xong, Vu Dương đã lao ra kéo cổ tay cô lại.

Triệu Tiểu Viên gọi: Anh Dương, anh điên rồi sao, anh còn giữ cô ta lại làm gì?.

Cô im đi.

Khương Ninh nhìn anh: Vu Dương, em cho anh thời gian để suy nghĩ.

Không cần. Anh đáp.

Điên rồi, điên rồi. Triệu Tiểu Viên thở gấp, trừng mắt nhìn bọn họ, cô ta không cam lòng xoay người bỏ đi.

Vu Dương và Khương Ninh đứng đối mặt nhau, hai người đều trầm mặc không nói. Bầu không khí xung quanh dường như bị kéo căng.

Khương Ninh phá vỡ bầu không khí căng thẳng trước. Cô mở miệng nói: Vu Dương, anh giữ em lại làm gì, anh không thấy em đang lừa dối anh à?

Cô tạm ngừng quan sát nét mặt anh. Ngay từ đầu, gương mặt anh đã căng cứng, sắc mặt gay gắt, không vì câu nói của cô mà thả lỏng. Có thể nhận ra, anh đang nghiêm túc lắng nghe cô nói.

Khương Ninh khẽ thở dài: Em không lừa anh, lời em nói đều là thật. Ngày trước em có yêu một người đàn ông là cấp trên của mình. Thời điểm em và anh ta ở cùng nhau, anh ta đã có gia đình. Hôm nay anh ta tới tìm, em cũng đi gặp rồi.

Khương Ninh nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt vô hồn: Vu Dương, em từng là tiểu tam, em đúng là người như vậy đấy. Cô dừng một lúc rồi nói tiếp: Anh để em đi đi.

Thời gian như bị kéo dài vô hạn, nhưng thực tế mới qua mấy giây mà thôi, hết sức dầy vò.

Thời khắc Vu Dương buông tay, Khương Ninh tưởng chừng trái tim mình rơi xuống, chưa kịp chạm vào đất thì Vu Dương bất ngờ hành động. Anh nửa ngồi nửa quỳ khom người ôm lấy đầu gối Khương Ninh, bế bổng cô lên vai.

Khương Ninh không phòng bị, kêu lên một tiếng: Vu Dương.

Vu Dương không phản ứng, khiêng cô vào trong phòng, đặt xuống giường. Khương Ninh vừa ngồi dậy liền bị anh nhấn lại, một chân chặn hai chân cô, tay ép bả vai áp xuống giường, nhìn cô từ trên cao.

Vu Dương, anh đang làm gì thế?. Khương Ninh hơi cau mày, cơ thể bắt đầu giãy dụa, hai tay đẩy ngực anh ra.

Khương Ninh, lúc trước em nói muốn mình ở bên nhau, giờ nói đi là đi sao?.

Khương Ninh bỗng chốc sửng sốt.

Vu Dương bắt hai cánh tay cô áp lên đỉnh đầu, giam cầm người cô lại, cúi đầu đóng chiếm chuẩn xác đôi môi cô, hung hăng cắn mút. Khương Ninh bị anh áp sát, khẽ rên một tiếng, xoay đầu muốn tránh nhưng Vu Dương bám sát không tha, chen lưỡi vào trong, thăm dò một lượt.

Mới đầu Khương Ninh còn dùng lưỡi để đẩy ra, ngăn anh tiến thêm, sau đó lại chấp thuận mặc anh dẫn dắt, xoắn xuýt lấy nhau. Cô giãy dụa vô ích, ngược lại còn bị hực hơi, nghẹn đỏ mặt thở không ra hơi, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn.

Vu Dương liếm mút cánh môi cô đến ửng đỏ. Hơi thở cô loạn nhịp, ánh mắt Vu Dương mê hoặc như bị phủ một lớp sương mù, càng lúc càng lặng đi. Anh nắm tay cô vòng qua cổ mình, Khương Ninh tự giác ôm lấy cổ anh, khẽ cọ người vào người anh. Cổ họng Vu Dương chuyển động, anh bóp chiếc eo thon của cô kéo xuống dưới người mình, vùi đầu đặt những nụ hôn dày đặc từ tai tới hông xương quai xanh của cô. Anh liếm từng lớp mỡ hôi rịn trên xương quai xanh, kích thích khiến cô nổi da gà.

Vu Dương. Khương Ninh thì thầm gọi anh.

Ừm. Giọng Vu Dương như truyền ra từ lồng ngực, ồm ồm khàn khàn.

Hôm nay Khương Ninh mặc chiếc váy liền thân. Vừa rồi trong lúc giãy dụa, chiếc váy xộc xệch co lên, bắp đùi hiện ra, chiếc quần lót màu trắng không thể che khuất phía dưới. Vu Dương luồn tay men theo bắp đùi vén chiếc váy lên, khẽ nhấc qua eo cô, chiếc váy dễ dàng tuột ra để lộ hơn phân nửa nội y màu trắng.

Cổ họng Vu Dương xiết chặt, đáy mắt như dấy lên hai ngọn lửa, bụng dưới căng cứng, phản ứng của anh không gì có thể che giấu nổi.

Tiếp theo, anh không chuyển động, thoáng nhểm dậy nhìn chăm chăm vào mặt Khương Ninh. Một tay anh vuốt ve gò má cô, hôn khoe miệng cô, kéo lần váy xuống che ngực lại.

Khương Ninh mở to mắt, thấy anh định đứng dậy. Cô liền ôm cổ anh kéo xuống. Trong lúc anh đang tròn mắt ngạc nhiên, cô hỏi: Xe lại tuột xích à?.

Hơi thở Vu Dương trở nên nặng nề, ánh mắt nhìn cô tối sầm, chậm chậm chuyển động.

Khương Ninh buông tay khỏi người anh, như có như không vuốt ve lồng ngực anh, từ từ chui vào trong vạt áo, lần mò từng khối cơ bắp rắn chắc: Vu Dương, anh còn muốn em không?.

Vu Dương kêu lên một tiếng, cảm thấy hơi thở nóng như lửa. Anh tự tay kéo cô lại gần, cúi người hôn cô mấy cái, mặt hai người sát nhau, giọng anh khàn khàn: Khương Ninh, việc anh am hiểu nhất chính là sửa xích xe.

Một lần nữa Vu Dương cố gắng lột bỏ chiếc váy ra khỏi người Khương Ninh nhưng chiếc váy vẫn kẹt ở tay cô. Anh hơi bực bội, giật giật mấy cái.

Kéo khóa.... Khương Ninh nhắc nhở.

Vu Dương ngộ ra, khẽ ôm lấy cô, một tay luồn ra sau kéo chiếc khóa xuống, sau đó lấy tay vén tà váy lên. Khương Ninh phối hợp giúp anh cởi bỏ, trượt từ trong ra.

Vu Dương nhanh chóng cởi áo của mình, da thịt kè sát, cơ thể anh phát hỏa, dán lên người anh giống như một chiếc lò lớn. Khương Ninh có cảm giác da thịt mình chạm vào anh sẽ bị bỏng.

Nóng.

+++

Trong phòng tối om, chỉ có hơi thở ồ ồ của người đàn ông và tiếng rên rỉ của người phụ nữ đan vào nhau.

Trong lúc vô thức, Khương Ninh bỗng há miệng, cô cảm nhận được sự khác thường trong cơ thể mình, cô dduỗi hai tay ôm thật chặt Vu Dương, đôi chân vô lực quặp lấy eo anh, dùng chút ý thức còn tỉnh táo, hỗn hển nói: Vu Dương... em không phải là người như vậy.

Vu Dương hôn lên đôi mắt khép hờ của cô, đáp trả: Anh biết.

36. Chương 36

Sáng sớm, ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót lạnh lốt, một mảng nắng lộ ra qua khe hở tấm rèm.

Vu Dương dậy từ sớm, mặc dù anh ngủ chưa được 6 tiếng nhưng trên mặt không hề có dấu vết của sự mệt mỏi, ánh mắt vẫn rất nhanh nhẹn, sáng ngời nhìn ngắm Khương Ninh đang nằm trong lòng mình.

Cô ngủ rất say, mũi thở phập phồng, bờ môi khẽ nhếch lên, một tay vắt ngang hông anh, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Anh không nỡ đánh thức cô nhưng sau khi nhìn đồng hồ, anh đành phải lay cô dậy: Khương Ninh, Khương Ninh.

Khương Ninh mơ màng trả lời, chuyển động cơ thể, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Dậy đi, hôm nay không phải đi làm à?.

Lúc này, Khương Ninh mới mở hé mắt, cô xoay người, toàn thân đau nhức.

Đêm qua, cô ở lại chỗ Vu Dương. Ở đây không có quần áo để cô thay, cũng không có đồ trang điểm, mặc lại bộ quần áo ngày hôm qua và để khuôn mặt trắng bệch đi làm khó tránh bị người ta nghi ngờ. Huống chi, đêm qua lần đi lộn lại như vậy, hôm nay cô thật sự không có sức lực để mà làm việc.

Suy nghĩ một lát, cô chìa tay về phía Vu Dương: Điện thoại, điện thoại của em.

Vu Dương xuống giường tìm túi của cô, lôi chiếc điện thoại bên trong ra đưa cho cô.

Khương Ninh nhận lấy, nhấn tin cho giám đốc, xin “ngủ ốm”.

Làm xong, cô quăng điện thoại lên giường, kéo tấm chăn mỏng nhắm mắt định ngủ tiếp.

Vu Dương từ phía sau áp lại gần, dán vòm ngực lên lưng cô, hỏi: Không đi làm à?.

Khương Ninh thoáng nghiêng đầu, nheo mắt nhìn anh: Lỗi tại ai?.

Vu Dương húng hắng ho không được tự nhiên: Em ngủ tiếp đi.

Khương Ninh lại nhắm mắt lại: Vâng.

Vu Dương đứng dậy, thay bộ quần áo sạch sẽ. Khương Ninh thấy anh lục xục một lúc rồi ra ngoài đóng cửa phòng. Cô từ từ nhắm mắt, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Lúc Khương Ninh tỉnh giấc lần nữa đã là gần trưa. Cô bị nóng nên tỉnh. Trời nóng đắp chăn, mồ hôi đổ khắp người.

Vu Dương đặt váy và đồ lót cô cởi tới qua ngay ngắn trên chiếc bàn gần giường. Cô vén chăn ra, thay váy, sửa sang lại tóc tai. Lúc cô mở cửa phòng đi ra ngoài, chạm mặt ngay một người đàn ông lạ hoắc đang từ trong bếp đi ra.

Trần Kiến Văn cũng sững sốt khi nhìn thấy cô. Anh ta lên tiếng chào: Chị dâu.

Vừa hay Vu Dương vén rèm từ ngoài vào. Khương Ninh quay sang nhìn anh, anh hỏi: Dậy rồi à?.

Vâng.

Đi rửa mặt trước đi.

Vâng.

Khương Ninh đi vào nhà vệ sinh đóng cửa lại. Trần Kiến Văn liền ghé sát Vu Dương, hỏi: Cô ấy chẳng phải cô gái... leo núi lần trước à?.

Vu Dương gật đầu.

Từ đó đến giờ mới được bao lâu chứ? Anh, anh không ra tay thì thôi, ra tay một phát là gạo xay thành cám luôn. Trần Kiến Văn tấm tắc.

Ít nói nhảm đi. Cơm nước xong chưa?.

Trần Kiến Văn oan ức lắm lắm: Cái gì? Có vợ rồi mà vẫn bắt huynh đệ làm nô bộc là sao. Em đây thân chinh ngàn dặm tới tìm anh, anh lại bắt em nấu cơm cho anh.

Vu Dương vỗ đầu anh ta một cái.

Trần Kiến Văn gãi gãi đầu, đột nhiên nói: Anh, có phải Tiểu Viên đang giận anh không? Em vừa gọi điện bảo cô ấy đến đây. Cô ấy không nói không rằng cúp điện thoại luôn, em gọi lại mấy cuộc mà không được.

Vu Dương mím môi: Buổi chiều cậu đến tìm xem cô ấy thế nào đi.

Vâng.

Khương Ninh rửa mặt xong đi ra, Vu Dương đã bày bàn xong. Thấy cô ra, anh vẫy tay bảo: Lại đây, ăn cơm thôi.

Cô đi vào bếp, nhìn các món ăn bày trên bàn, khá phong phú.

Trần Kiến Văn bưng thêm một món đặt lên bàn, cười với Khương Ninh: Chị dâu, chị đừng chê, ném thử tay nghề của em xem sao. Anh Dương nói chị không ăn được cay nên mấy món này em không bỏ ớt đâu.

Khương Ninh ngồi xuống, Vu Dương múc cho cô một chén canh: Uống nước canh trước đi.

Cô cầm bát, đưa lên miệng nếm, nước canh đậm đà, chắc phải đun rất lâu mới đậm đà ngon miệng được như vậy.

Khương Ninh khen: Ngon quá.

Trần Kiến Văn hớn hở: Chị dâu, là em học nấu đấy. Anh Dương giỏi sửa xe nhưng tài nghệ nấu nướng còn kém xa em. Anh ta chỉ đồ ăn trên bàn: Bữa cơm hôm nay em mới chỉ trở một nửa tài nghệ. Em sợ mình nấu ngon quá, sau này chị chê anh Dương. Lúc đó, anh ấy lại đến gây sự với em, em đánh không lại anh ấy.

Khương Ninh cười với Trần Kiến Văn, lập tức Vu Dương nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Trần Kiến Văn cười hì hì với Vu Dương, đứng dậy đi lấy mấy chai bia trong tủ lạnh: Bầu không khí như thế này không uống bia sao được. Anh ta bật một lon đưa cho Vu Dương rồi hỏi Khương Ninh: Chị dâu cũng làm một lon nhé?.

Cô ấy uống nước canh thôi. Vu Dương nói.

Trần Kiến Văn mỉm cười: Hóa ra chị dâu không uống được bia rượu.

Khương Ninh liếc nhìn Vu Dương, không phản bác.

Trần Kiến Văn rót bia cụng cốc với Vu Dương. Sau khi uống một hơi hết sạch, anh ta sảng khoái cảm thán một câu: Thời điểm này còn ngồi đây uống được bia ướp lạnh, nếu mà ở quê chúng ta thì giờ phải mặc quần áo mùa thu rồi ấy.

Vậy á?. Khương Ninh quay sang hỏi Vu Dương.

Ừ.

Khí hậu chênh lệch nhiều vậy.

Không chỉ thời tiết đâu. Cách ăn uống cũng khác nhau. Trần Kiến Văn nói: Ở đây mọi người không ăn cay, em và anh Dương không sao thích ứng được. Nhất là anh Dương, không cay không vui. Một thời gian không ăn cay, anh ấy gây hấn đi.

Anh ta nói tiếp: Em nhớ có lần, em với anh vào quán ăn cơm, thấy có món gọi là “cây vải thịt”. Anh em mình chưa ăn bao giờ nên không biết món đó như thế nào. Vừa nhìn thấy món đó màu đỏ trong thực đơn liền tưởng là có ớt. Nghĩ cuối cùng cũng có chỗ để giải cay cho đỡ thèm rồi. Không ngờ ăn được một miếng mới biết là thịt ngọt.

Trần Kiến Văn lắc đầu: Chị dâu không biết đâu, sắc mặt hai anh em lúc ấy, khá là phức tạp.

Khương Ninh nghe anh ta miêu tả mà buồn cười. Vu Dương dường như cũng nhớ ra cảnh tượng lúc đó, gương mặt trở nên tươi tắn..

Trần Kiến Văn móc bao thuốc ra định châm một điếu, Vu Dương ngăn lại: Đừng hút thuốc.

Trần Kiến Văn thoáng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Khương Ninh rồi ngoan ngoãn đặt bao thuốc sang bên, trong lòng hết sức cảm khái, khó hiểu khủng khiếp, rốt cuộc thì anh Dương đã cai thuốc từ lúc nào vậy nhỉ?

Một bữa cơm ăn mất gần nửa tiếng. Ở bên ngoài có khách gọi Vu Dương, anh liền đứng dậy đi ra, còn lại hai người Khương Ninh và Trần Kiến Văn. Trần Kiến Văn hay chuyện, Khương Ninh ngồi cùng cũng không thấy lúng túng lắm.

Trần Kiến Văn hỏi nhỏ Khương Ninh: Chị dâu, anh Dương theo đuổi chị như thế nào?.

Anh ấy không theo đuổi tôi.

Sao?.

Là tôi đề nghị ở bên anh ấy.

Trần Kiến Văn kinh ngạc, chớp mắt mấy cái: Chắc chắn trong tim anh Dương có chị, nếu không anh Dương không dễ để người khác theo đuổi như vậy đâu. Tiểu Viên ở bên anh ấy hai năm rồi mà anh ấy không hề mủi lòng.

Vừa nói xong thì anh ta phát hiện mình lỡ lời liền dò xét nhìn Khương Ninh: Xin lỗi chị dâu, tại em lảm mồm.

Không sao. Khương Ninh nói xong, hỏi anh ta: Trước kia Vu Dương làm cho một hiệu sửa xe trong thành phố à?.

Đúng vậy. Trần Kiến Văn gật đầu: Trình độ sửa xe của anh Dương là số một, tất cả thợ trong xưởng đều không bằng anh ấy nên nhiều khách quen chỉ định muốn anh ấy sửa xe cho.

Vậy vì sao anh ấy lại không làm nữa?.

Là do có mấy tên thợ trong xưởng tay chân không được sạch sẽ. Bọn chúng giở trò với mấy chiếc xe sửa ở gara gần đấy, còn muốn kéo cả anh Dương xuống nước. Anh Dương không muốn làm mấy chuyện kiểu đó, sau bị người ta ngáng chân. Anh không muốn ở lại nên đã bỏ đi.

Khương Ninh gật đầu, đây đúng là tính cách của Vu Dương.

Ăn cơm xong, Trần Kiến Văn ở lại thêm một lúc mới đi. Khương Ninh dọn dẹp bát đĩa xong thì không còn việc để làm.

Vu Dương đang sửa xe, Khương Ninh đi tới hỏi: Anh không phải qua chỗ chú Vương à?.

Vu Dương trả lời: Anh được nghỉ hai ngày.

À. Khương Ninh nhìn gò má anh, hỏi: Vu Dương, anh không có gì muốn hỏi em sao?.

Không có.

Không có bất kỳ điều gì cần hỏi à?.

Ừ.

Anh không sợ em lừa gạt anh ư?.

Vu Dương nhớ tới lần cô uống say chỉ vào anh và nói, cô ghét nhất là loại đàn ông đã có gia đình. Anh trả lời: Không sợ.

Khương Ninh đột nhiên hỏi anh: Anh xem Ý Thiên Long Đồ Ký chưa?.

Vu Dương ngạc nhiên quay sang nhìn cô: Xem rồi.

Ân Tổ Tổ mẹ của Trương Vô Kỵ, trước khi lâm chung đã nói gì với anh ta, anh còn nhớ không?.

....

Phụ nữ càng xinh đẹp càng hay đi lừa người. Khương Ninh mỉm cười hỏi anh: Hay là anh cảm thấy em chưa đủ xinh đẹp?.

Vu Dương nheo mắt tưởng tượng lại gương mặt cô. Gương mặt trắng nõn lúc được trang điểm cẩn thận, một cái khe nhàn mày nhíu mặt đã đủ động lòng người. Huống hồ bây giờ, anh thấy cô còn xinh đẹp hơn thế nữa.

Không phải.

Vậy vì sao anh lại tin em?.

Vu Dương cau mày, hỏi ngược lại cô: Lần trước, em nghi ngờ anh rã đĩnh, bây giờ còn nghi ngờ nữa không?.

Khương Ninh nhìn anh không đáp, lát sau bật cười thành tiếng.

Lúc này, cô thật sự không biết anh thành thật là tốt hay là kẻ dối trá mới là tốt.

37. Chương 37

Vì hôm trước đã xin nghỉ một ngày nên cuối tuần Khương Ninh phải làm bù. Hết giờ làm, cô bảo Vu Dương không cần tới đón mà tự mình đi thẳng tới trường học, Từ Giai Tú đang đợi cô ở đấy.

Lúc Khương Ninh đến sân trường, Từ Giai Tú đang ngồi trên bàn bóng, bên cạnh để một chiếc túi lớn màu trắng. Cô lại gần nhìn mới biết trong đó đều là bia.

Đến rồi đấy à?. Từ Giai Tú cầm lon bia trên tay, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: Ngồi đây.

Khương Ninh nhú mày: Sao cậu uống nhiều vậy?.

Thích thì uống thôi, cậu uống cùng mình đi. Từ Giai Tú mở túi: Xem này, ngoài bia ra mình còn mua rất nhiều đồ ăn vặt đấy.

Khương Ninh ngồi cạnh cô, Từ Giai Tú đặt lon bia trên tay xuống, bật một lon nữa đưa cho cô: Đây.

Khương Ninh nhìn cô, nhận lon bia uống mấy ngụm.

Thời tiết đã dần dần vào thu, nhiệt độ buổi tối xuống hơi thấp, se se lạnh.

Nuốt mấy ngụm bia lạnh buốt, Khương Ninh nhận không được rung mình một cái.

Từ Giai Tú ngửa đầu uống một hơi hết sạch, cô lau khóe miệng, bóp mạnh méo mó lon bia.

Cô đột nhiên mỉm cười, nói: Khương Ninh, mình muốn ly hôn với Ngô Phong.

Khương Ninh kinh ngạc: Cái gì?.

Mình muốn ly hôn.

Hai người.... Khương Ninh lắp bắp: Sao lại như vậy?.

Từ Giai Tú mở bia: Anh ta có tình nhân.

Toàn thân Khương Ninh run lên, lon bia móp méo trong tay phát ra tiếng động khẽ.

Bất ngờ phải không?. Từ Giai Tú tự giễu: Con mẹ nó ai mà ngờ chứ. Mình tin tưởng anh ta như vậy. Anh ta dựa vào cái gì, dựa vào đâu mà giằng xé tình cảm của mình....

Từ Giai Tú càng nói càng kích động: Anh ta nói muốn đi học, mình không hề nghi ngờ, thật thà ở nhà chăm con chờ anh ta về. Không ngờ, con mẹ nó, có mà đi gặp tình nhân ấy. Trước đó anh ta nói xin lỗi, bảo sẽ chia tay con bé kia. Mình cũng khờ thật, còn muốn vì con mà tha thứ cho anh ta. Mẹ nó, Ngô Phong đúng là tên cặn bã, chưa quá hai ngày, anh ta và con bé kia đã lăn vào nhau. Mình biết con hồ ly tinh đấy, là giáo viên mới của trường, vừa mới tốt nghiệp, còn rất trẻ...Đúng là đôi cẩu nam nữ.

Từ Giai Tú đưa tay lau mắt, tu một hớp bia lớn.

Không biết do uống bia lạnh hay do gió đêm thổi tới mà toàn thân Khương Ninh phát run, trong đầu là một mớ hỗn độn. Cô cất tiếng gọi: Từ Giai Tú.

Từ Giai Tú giơ lon bia trước mặt cô: Cậu đừng an ủi mình, uống bia với mình là được rồi.

Khương Ninh run lấy bẫy, nhìn chăm chăm vào mặt Từ Giai Tú một lúc mới chạm lon bia trong tay cùng cô ấy: Được, mình uống với cậu.

Có chị em tốt là đủ rồi.

Hai người ngồi trên bãi tập vắng vẻ, gió thổi, uống cạn từng lon bia một. Ban đầu cơ thể còn rét run, sau khi uống bia thì bắt đầu phát nóng.

Khương Ninh cầm lon bia lên, dễ dàng giứt chiếc móc ra, đổ vào trong miệng, hết nửa lon vẫn không dừng lại, xem ra uống còn nhiều hơn cả Từ Giai Tú.

Từ Giai Tú bị dọa: Cậu uống vội thế làm gì?.

Khương Ninh uống xong, dốc ngược chiếc lon, chỉ còn hai ba giọt bia nhỏ xuống. Cô cười, nói: Uống như vậy mới thích.

Uống say thì sao?.

Không sao. Khương Ninh lắc đầu: Tửu lượng của mình tốt lắm.

Mặc dù Từ Giai Tú uống cũng nhiều, nhưng do tửu lượng khá nên vẫn thấy tỉnh táo. Cô vừa nhìn Khương Ninh đã biết không ổn, đành thở dài, bảo: Mình đúng là tức giận đến hồ đồ, tự dưng đi tìm cậu uống bia. Người đau lòng là mình còn chưa say, mà cậu thì đã toi mất rồi.

Nói linh tinh gì đấy? Mình không say.

Rốt cuộc, Từ Giai Tú cũng đặt lon bia xuống, chìa tay về phía cô: Điện thoại.

Gì?.

Đưa điện thoại của cậu đây.

Khương Ninh lôi điện thoại trong túi đưa cho cô: Làm gì vậy?.

Từ Giai Tú liếc cô một cái: Còn làm gì nữa, tìm người tới đón cậu.

Từ Giai Tú cầm điện thoại của Khương Ninh gọi cho Vu Dương kể rõ tình hình. Sau khi cúp điện thoại, Từ Giai Tú nhảy xuống bàn, nhặt mấy vỏ lon vứt vào túi, xong cô bảo Khương Ninh: Đi thôi, đi ra ngoài cổng trường đi.

Không uống nữa à?.

Không uống nữa, uống nữa chắc mình phải công cậu ra.

Khương Ninh cũng trèo xuống, lảo đảo, Từ Giai Tú kéo cô: Đi được không?.

Được.

Hai người khoác tay nhau ra ngoài cổng trường. Đột nhiên, Khương Ninh quay sang nói với Từ Giai Tú: Xin lỗi cậu.

Từ Giai Tú nhìn cô: Uống đến hôn mê rồi à? Tự dưng lại xin lỗi mình. Có phải cậu dụ dỗ anh ta đâu?.

Khương Ninh không giải thích, cô chỉ nói: Tối nay mình đến ngủ với cậu nhé?.

Không cần, Khương Ninh, cậu đừng có xem thường mình...Hơn nữa, cậu đến nhà mình, mình lại phải chăm sóc cho cậu.

Hai người vừa nói chuyện xong thì ra tới cổng, đúng lúc Vu Dương đi đến, Khương Ninh lảo đảo bổ nhào vào trong lòng anh.

Uống say rồi, anh mau đưa cô ấy về đi. Từ Giai Tú vẫy tay.

Vu Dương nhìn cô cũng có vẻ hơi say: Vậy còn cô....

Tôi tự về được, anh biết nhà tôi rồi còn gì, đâu có xa.

Từ Giai Tú nói xong xoay người rời đi.

Khương Ninh cũng bước theo cô mấy bước, Từ Giai Tú dừng lại, chìa tay về phía cô: Đứng lại.

Khương Ninh dừng bước.

Từ Giai Tú nói: Tiểu Ninh, cậu nghe lời đi, theo anh ấy về... Mình không sao đâu.

Khương Ninh đứng im.

Mình hứa với cậu mình nhất định sẽ ổn. Từ Giai Tú giơ tay lên ra dấu thề: Ngày mai, ngày mai mình tới tìm cậu được không?.

Khương Ninh nhìn cô ấy, nước mắt tràn đầy khóe mắt, xúc động đáp: Được.

Từ Giai Tú tiếp tục đi lên phía trước còn Khương Ninh đứng nguyên một chỗ, nhìn theo bóng dáng đơn độc của Từ Giai Tú, trong lòng cảm thấy trống trải.

Vu Dương cởi áo khoác mỏng trên người ra, đi đến bên cô: Mặc vào.

Khương Ninh nhấc tay lên để anh khoác áo vào cho.

Vu Dương, em không muốn về nhà.

Vu Dương đang kéo khóa áo cho cô bỗng dừng tay lại, sau đó anh tiếp tục kéo chiếc khóa lên, trả lời cô: Ừ.

Anh đưa cô về cửa hàng. Lúc xuống xe, cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đứng cũng không vững, tình trạng xem ra tồi tệ hơn cả trước, chứng tỏ buổi tối cô uống rượu không hề ít.

Vu Dương bế ngang người Khương Ninh lên, vào phòng đặt cô xuống giường. Anh đang định đứng dậy đi lấy khăn nóng để lau mặt cho cô, Khương Ninh bỗng ôm lấy cổ anh, luôn miệng nói: Vu Dương, em khó chịu, em khó chịu quá....

Vu Dương lo lắng, vuốt ve gương mặt cô: Khó chịu ở đâu?.

Trong lòng, trong lòng đang rất khó chịu. Cô đáp.

Vu Dương không rõ cô đã gặp phải chuyện đau lòng gì, thấy cô như vậy, anh chỉ biết an ủi: Em đừng buồn, ngủ một giấc sẽ ổn ngay thôi.

Anh tháo giày giúp cô, kéo chăn đắp lên, lấy khăn ẩm lau mặt cho cô. Lo cô đổ mồ hôi bị cảm lạnh, anh còn lau cả người cho cô.

Sau khi uống say, Khương Ninh không mượn rượu làm càn, từ từ nhắm mắt, nhanh chóng ngủ say.

Vu Dương ngồi trông bên cạnh, thấy cô đã ngủ say mới đứng dậy đi tắm. Sau đó anh cẩn thận trèo lên giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Hơi thở của cô khê khê mang theo mùi rượu, ngọt ngào vương trên người. Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái, ôm cô cùng ngủ.

+++

Khương Ninh tỉnh dậy, đầu óc choáng váng. Cô mở mắt ngồi dậy xoa huyết thái dương, nhìn quanh một lượt mới nhớ ra tối qua Vu Dương đã đưa cô đến đây. Nửa đêm tỉnh lại, giữa lúc mơ màng, cô còn trông thấy anh nằm ngay bên cạnh.

Cô thò người ra với chiếc túi để bên giường, lấy điện thoại nhìn giờ, 10 giờ.

Không chần chừ, cô gọi điện cho Từ Giai Tú.

Alo. Điện thoại kết nối, Khương Ninh mở miệng, giọng nói hơi khàn.

Từ Giai Tú đáp: Cậu tỉnh rồi à? Sớm hơn mình đoán nhỉ?.

Khương Ninh hắng giọng một cái: Cậu đến chỗ mình được không?.

Được chứ, tối qua không phải mình bảo với cậu là mình ổn lắm à? Từ bé đến lớn có lúc nào là mình không đáp ứng yêu cầu của cậu đâu.

Cậu....

Từ Giai Tú lanh mồm lanh miệng: Mình không sao.

Cầm một bộ quần áo của cậu tới đây nhé. Khương Ninh bổ sung thêm: Mình phải thay đồ.

Khương Ninh, cậu biến đi. Từ Giai Tú nhin không được mắng cô một câu.

Khương Ninh cười.

Từ Giai Tú cố ý trêu chọc: Thay cái gì mà thay, cậu mặc lại bộ quần áo hôm qua không được sao?.

Khương Ninh cúi xuống hít hà người mình, vẫn còn mùi rượu. Cô khó chịu quay đầu đi: Không được.

À, hay tại Vu Dương nóng lòng quá, đến thời gian cởi quần áo cũng không có?. Cô nói tiếp: Nhưng không trách được anh ấy. Sau khi uống rượu, cậu đùa cợt trên ghẹo anh ấy, là đàn ông ai mà nhịn được.

Khương Ninh nghe vậy nhú mồm, thật sao?.

Được rồi được rồi, mình sẽ tới mang quần áo cho cậu.

Ừ.

Cúp điện thoại, Khương Ninh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Đánh răng rửa mặt xong cô lấy khăn mặt lau người. Dù chưa thay quần áo nhưng cô vẫn thấy dễ chịu đi nhiều.

Vén rèm ra ngoài, cô thấy Vu Dương đang khom lưng rửa xe của mình bên ngoài cửa hàng. Cô lại gần, cầm miếng bọt biển dưới đất, nói: Để em giúp anh.

Lúc này Vu Dương mới nhận ra cô đang đứng bên cạnh. Anh quay sang bảo: Trong bếp có cháo, em ăn trước đi.

Em giúp anh rửa xe xong rồi ăn.

Nói xong, cô liền cầm miếng bọt biển lên rửa xe. Vu Dương hết nói nổi, đành chiều theo ý cô, sắp lại cùng nhau rửa xe.

38. Chương 38

Yên xe thoáng chốc bị bọt xà phòng bao phủ, mô tơ có rất nhiều chỗ lồi không dễ dàng tẩy sạch. Khương Ninh ngồi xổm cạo rửa rất chuyên chú, không biết xà phòng bắn lên mặt, vẫn chăm chỉ làm luôn tay.

Vu Dương trông thấy, cầm vòi nước mềm xả tay sạch sẽ, sau đó gọi cô: Khương Ninh, lại đây.

Khương Ninh đứng lên, cầm miếng bọt biển đi đến: Sao vậy?.

Vu Dương đưa tay lau sạch vết xà phòng trên mặt cô. Cô đứng không nhúc nhích. Lòng ngón tay anh thô ráp chà lên mặt, tạo cảm giác ngứa ngứa khiến cô khẽ bật cười.

Lúc Từ Giai Tú đến bắt gặp hai người đang anh anh tôi tôi, cô liền cất tiếng chòng ghẹo: Ô, hình như mình đến không đúng lúc, khuấy rây đôi uyên ương nghịch nước thì phải?.

Từ Giai Tú mỉm cười kéo Đông Đông lại gần. Đông Đông chào hỏi rất lễ phép: Con chào mẹ nuôi, con chào chú.

Từ Giai Tú xoa đầu thằng bé: Hi hi, con chào như vậy, từ người một nhà thành người hai nhà rồi đấy.

Vu Dương lấy miếng bọt biển trên tay Khương Ninh, xả nước vào tay cô, sau khi rửa sạch sẽ, anh bảo: Còn lại để anh.

Đông Đông, con ra ngoài chơi đi, đừng chạy lung tung biết chưa?. Từ Giai Tú dặn dò con trai, rồi cô quay sang nhắc Vu Dương: Anh để ý nó giúp em.

Ừ.

Từ Giai Tú theo Khương Ninh vào gian trong, không gian nhỏ bé nhìn một phát là hết. Cô vào bếp cất mấy thứ linh tinh, sau đó bước vào phòng, Khương Ninh không ngại ngần, thay quần áo ngay trước mặt cô.

Từ Giai Tú nhìn cô từ trên xuống dưới: Mình cứ tưởng quần áo của cậu hỏng hết rồi cơ.

Khương Ninh không trả lời, quay lưng ra hiệu: Khóa.

Từ Giai Tú đi đến kéo khóa lên, bỏ tóc ra khỏi cổ áo giúp cô. Xong xuôi, cô vỗ vai Khương Ninh: Mình mua ít thức ăn đang để trong bếp đấy, cậu nấu đi, trưa nay mình và con nuôi của cậu sẽ ăn ở đây.

Khương Ninh quay lại, hỏi: Một mình mình á?

Ừ. Từ Giai Tú thần nhiên đáp: Mình là khách.

Khương Ninh cầm bộ quần áo vừa thay, đầu không ngoảnh lại bước ra khỏi phòng, buông một câu: Vậy thì ăn mì cũng được.

Nha đầu chết tiệt kia. Từ Giai Tú mắng.

Rốt cuộc thì hai người vẫn chen chúc trong bếp cùng nhau nấu ăn. Từ Giai Tú chịu trách nhiệm nhặt rau, Khương Ninh chịu trách nhiệm rửa.

Này, cậu quay về trấn Thanh Vân lâu như vậy, đã đi chợ mua đồ ăn chưa?.

Khương Ninh gật đầu: Đi rồi.

Từ Giai Tú cảm khái một câu: Lâu rồi mình không đi. Mọi lần toàn là mẹ mình. Hôm nay đi một mình xem như được mở rộng tầm mắt.

Khương Ninh ngược mắt có ý hỏi.

Giá cả ấy. Từ Giai Tú ném mấy chiếc lá úa vào trong thùng rác, nói: Giá cả hàng hóa ở trấn Thanh Vân nhỏ bé này đúng là trên trời, đắt đỏ hơn cả thành phố.

Khương Ninh không hiểu, chỉ hỏi một câu: Sao thế được?.

Sao lại không? Mình nói cậu biết nhé. Chợ búa ở trấn Thanh Vân bây giờ đều bị đám người kia phá giá hết rồi. Ngày càng lắm kẻ nhiều tiền nên giá cả cũng tăng vọt. Ngày lễ ngày tết, giá rau ở đây được bán bằng giá hải sản ở Thượng Hải đấy.

Khương Ninh nhíu mày: Có quá lời không vậy?.

Ừ, bảo sao tết năm ngoái mẹ mình không cho mình mua đồ ở ngoài về nấu ăn. Từ Giai Tú thở dài: Giá cả tăng cao không ảnh hưởng nhiều đến đám người kia. Chỉ có kẻ nghèo là chịu khổ thôi.

Khương Ninh mím môi.

Nhưng Tiền Cường bị bắt rồi, đám người kia cũng tạm dừng một thời gian. Từ Giai Tú nhìn cô dò xét: Người báo án để bắt hần là cậu phải không?.

Khương Ninh không giấu diếm: Ừ.

Mình đoán là cậu. Lần trước cậu hỏi mình nhiều chuyện như vậy mà. Nhưng cậu cũng đừng ôm quá nhiều hy vọng.

Sao?.

Không có gì. Từ Giai Tú lắc đầu, thúc giục: Cậu làm nhanh lên, sắp đến giờ cơm rồi.

Khương Ninh lấy trong tủ lạnh ra mấy quả ớt. Từ Giai Tú trông thấy, than thở: Sao mình cảm thấy thân phận của hai ta đã đổi chỗ thế nhỉ? Cậu càng ngày càng trông giống vợ hiền dâu thảo.

Động tác vặn bếp gas của Khương Ninh hơi khựng lại. Cô quay đầu nhìn, thấy Từ Giai Tú không hề lảng tránh chuyện tối qua, cô cũng không chủ động nhắc tới nhưng trong lòng vẫn hết sức lo lắng.

Đừng nhìn mình như vậy, chuyện không to tát đến mức đất trời sụp đổ, tự mình có thể giải quyết được. Hơn nữa, mình còn có Đông Đông, nên không gì khiến mình suy sụp nổi đâu. Cô mỉm cười nhìn Khương Ninh: Chỉ là một tên đàn ông thôi tha mà thôi, phải không?.

Khương Ninh nhìn cô, một lúc sau mới trịnh trọng gật đầu: Ừ, chỉ là một gã xấu xa mà thôi.

Nhưng Khương Ninh này.... Từ Giai Tú liếc nhìn căn bếp nhỏ bé đơn sơ, hỏi: Cậu đã quyết định xong rồi à? Là Vu Dương sao?.

Khương Ninh nhìn mấy quả ớt trong lòng bàn tay, mãi mới lên tiếng: Trước kia mình từng muốn trải nghiệm rất nhiều cuộc sống khác nhau, kì lạ là, cuộc sống ấy đã lâu rồi mình không nghĩ tới.

Từ Giai Tú nghe cô nói xong, trong lòng rất xúc động. Cô quá rõ, những lời đó có sức nặng ra sao đối với Khương Ninh.

Cuộc sống hôm nay của cô không nằm trong bất kỳ kiểu quy hoạch nào nhưng cô vẫn vui vẻ chấp nhận.

Cay đúng là một loại mùi rất bá đạo. Khương Ninh nói.

Từ Giai Tú xoa tay: Được rồi được rồi, đừng buồn nôn thế nữa. Cho dù cậu có làm gì thì mình vẫn sẽ luôn ủng hộ cậu.

Hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Nấu nướng xong, Khương Ninh và Từ Giai Tú ra khỏi bếp. Vu Dương và Đông Đông đang túm tụm ngồi xôm bên ngoài cửa hàng. Đông Đông là trẻ con, lại vô cùng hiếu kỳ, thằng bé cầm hộp đồ nghề của Vu Dương luôn miệng hỏi han. Nét mặt Vu Dương không hề mất kiên nhẫn, ngược lại, anh rất kiên trì giải đáp câu hỏi của thằng bé.

Từ Giai Tú huých Khương Ninh, hất cằm một cái: Xem ra Vu Dương thích trẻ con đấy. Cần nhắc sinh cho anh ấy một đứa đi.

Khương Ninh nhìn một lớn một nhỏ ngồi cạnh nhau, trả lời: Sau hãy nói.

Khương Ninh gọi họ vào ăn cơm, Vu Dương liền đưa Đông Đông đi rửa tay.

Trên bàn ăn, Khương Ninh đẩy mấy món có ớt tới trước mặt Vu Dương. Thấy vậy, anh bảo cô: Anh gấp được.

Khương Ninh thoáng dừng tay, nét mặt thản nhiên, đáp: Em biết, là em sợ Đông Đông gấp phải món có ớt.

Từ Giai Tú phì cười: Khương Ninh, tốt xấu gì thì mình cũng là cô giáo, con của mình không lẽ không biết ăn cay?.

Khương Ninh đưa mắt nhìn cô.

Từ Giai Tú cười to hơn, nhìn hai người, hỏi: Hai người, một người thích ăn cay, một người không biết ăn cay. Sau này kết hôn thì phải làm sao?.

Vu Dương sững sốt, anh và Khương Ninh chưa từng thảo luận về chủ đề kết hôn. Từ Giai Tú thấy anh không biết trả lời chủ đề này như thế nào nên không dám hy vọng sẽ nhận được đáp án từ Khương Ninh.

Mỗi người một nửa. Sắc mặt Khương Ninh trầm tĩnh, nhìn Vu Dương, hỏi: Được không?.

Trái tim Vu Dương nhảy dựng, anh nhìn sâu vào trong mắt cô, gật đầu: Được.

Từ Giai Tú bật ngón tay: Mình cũng có ý tưởng. Một là thứ ba, thứ năm ăn cay. Hai là thứ tư thứ sáu không cay. Chủ nhật...

Đông Đông ngồi bên lập tức hòa theo: Oản tù tì.

Ý kiến hay. Từ Giai Tú nhéo má Đông Đông: Không hổ là con mẹ, thật thông minh.

Trong mắt Khương Ninh và Vu Dương cũng ngập tràn vui vẻ.

Cơm nước xong, Từ Giai Tú và Khương Ninh trò chuyện thêm một lúc mới đưa Đông Đông về.

Buổi chiều, Khương Ninh chuyển ghế sang ngồi cạnh Vu Dương ngay ở cửa cho thoáng, nhìn xe cộ tấp nập năm tấp ba lui tới trên đường, còn có cả một đám trẻ con đạp xe đạp, giẫm ván trượt lướt qua.

Đột nhiên, Khương Ninh hỏi anh: Vu Dương, anh có muốn rời khỏi đây không?.

Sao?. Vu Dương mím môi: Em muốn rời đi à?.

Có một chút.

Vu Dương khẽ trầm ngâm: Được.

.... Khương Ninh quay sang, thấy vẻ mặt thành thật của anh, cô bật cười: Em nói muốn đi, anh đi theo luôn à?.

Ừ. Vu Dương không chút do dự. Với anh mà nói, ở đâu cũng giống nhau. Trước đây anh là người không có gốc rễ, bây giờ anh đi theo gốc rễ.

Khương Ninh cúi đầu xuống cười, giọng run run: Vu Dương, anh ngốc thật.

Vu Dương cau mày: Khương Ninh, anh rất nghiêm túc.

Khương Ninh đứng lên, nói: Muốn đi thật sao? Ở chỗ mới không có khách hàng cũ đâu.

Vu Dương nghe cô nhắc lại chủ đề này, lông mày nhíu càng chặt hơn. Anh cảm thấy mình nên giải thích rõ ràng chuyện đó với cô.

Anh chuyển ghế lên trước, ngồi đối mặt với Khương Ninh, nói giọng nghiêm túc: Khương Ninh, anh với những phụ nữ kia không có bất kỳ quan hệ gì.

Khương Ninh gật đầu: Những phụ nữ kia?.

Vu Dương cứng họng, đáy lòng ảo não khó tả.

Xem ra khách hàng cũ không chỉ có một.

Vu Dương hơi cuống: Anh và họ không quen nhau.

Như thế nào là không quen nhau, anh nói xem nào. Khương Ninh làm bộ rửa tai lắng nghe.

Lần trước.... Vu Dương nhìn cô, húng hắng ho, đổi giọng: Cũng lâu rồi, anh đi qua hiệu làm tóc nơi các cô ấy làm việc, thấy có một đám thanh niên đang gây sự với bọn họ.

Anh hùng cứu mỹ nhân à?. Khương Ninh gật đầu tỏ ý đã hiểu: Sau đó họ quần lấy anh?.

Ừ.

Họ có thành công không?.

Vu Dương vội trả lời: Không.

Vừa nói xong, anh thấy bả vai cô rung rung, lập tức phát hiện ra mình đã sập bẫy của cô. Nhìn khoeo mắt cô cong cong, nét mặt vui vẻ, anh không làm sao giận được.

Cô ngưng cười, nhìn anh, nói: Vu Dương, sau này anh chỉ là anh hùng của một mình em thôi đấy.

Trái tim Vu Dương rung động, kìm không được ghé sát lại hôn cô.

Nụ hôn còn chưa đáp xuống, Khương Ninh đã giơ ngón trỏ áp lên môi anh: Đây, đang ở ngoài đường, chú ý một chút đi.

Chà chà, hay cho một đôi tình nhân thể gian, uyên ương số khổ. Chiếc ô tô dừng bên đường, một người bước khỏi xe, hướng về phía Vu Dương vỗ tay.

Khoảnh khắc Khương Ninh nhìn thấy Tiền Cường, đầu óc cô quay cuồng, nhất thời mất phản ứng.

Sao vậy Khương Ninh? Nhìn thấy anh ngạc nhiên đến thế cơ à?.

Khương Ninh đứng dậy, nhìn Tiền Cường bằng ánh mắt thù ghét khó nén.

Tiền Cường đi tới, Vu Dương che chắn cô sau lưng, bình tĩnh dõi mắt cảnh cáo.

Cổ Tiền Cường tê rần. Hắn dừng bước: Tôi chỉ đến thăm hai người một chút thôi, đừng có căng thẳng như vậy. Hắn đứng một chỗ, cười nói: Nhìn thấy tôi vẫn ổn, hai người có thấy vui không?.

Cút. Vu Dương quát.

Ánh mắt Tiền Cường lóe lên vẻ hung ác, hắn vừa cười vừa nói: Được được được, tương lai còn dài mà. Hắn hướng về phía Khương Ninh đang đứng sau lưng Vu Dương vẫy tay một cái: Hẹn gặp lại, Khương Ninh.

Bấy giờ, Khương Ninh mới phục hồi tinh thần, sắc mặt chán ghét nhìn Tiền Cường. Tới đây, cô đã hiểu lời Từ Giai Tú nói lúc chiều.

+++

Tiền Cường trở lại xe, sắc mặt cực tệ.

Tên chó Lưu Hưng sán lại hỏi thăm: Anh Tiền, có cần tìm thêm mấy người tới dạy dỗ Vu Dương không?.

Tiền Cường trừng mắt lên: Vẫn chề lần trước tao bị nó đánh chưa đủ thảm à?.

Lưu Hưng vội rụt cổ vào.

Tiền Cường sờ cổ: Kiểu người như tên Vu Dương, càng chọc vào hắn, hắn sẽ càng dốc sức liều mạng. Bây giờ Khương Ninh đang ở trong lòng hắn, rõ ràng không thể động vào.

Vậy cứ để thế ạ?.

Để thế? Nghĩ hay lắm, lần bị bắt này tao phải mất rất nhiều tiền và các mối quan hệ. Cứ ghi sổ vụ lần trước với lần này lại, tao sẽ tính đủ. Tiền Cường hừ lạnh một tiếng: Bên cạnh hắn không chỉ có một đứa con gái.

Dạ?.

Mấy tìm cơ hội tiếp cận Triệu Tiểu Viên đi, nghĩ cách lôi con bé đó tới đây.

Lưu Hưng vỗ đùi: Chính là con bé làm ở siêu thị ạ?.

Chính nó.

Vâng ạ.

Tiền Cường nheo mắt, giọng nói thâm hiểm: Không phải Vu Dương muốn bảo vệ Khương Ninh sao? Tao muốn xem với bản lĩnh của mình, hắn có bảo vệ nổi không?.

Còn Khương Ninh....

Cô ấy tỏ ra thanh cao xem thường tao. Xem ra tao sẽ phải làm chút chuyện vô lương tâm. Tao rất muốn nhìn, một ngày nào đó, người bên cạnh cô ấy gục ngã, cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào.

39. Chương 39

Tan tầm, Triệu Tiểu Viên vừa ra khỏi siêu thị thì có người gọi. Cô ta dừng bước nhìn người đó, nhúu mày hoang mang. Cô ta biết Lưu Hưng vì hắn thường xuyên bám dính ông chủ Tiền Cường. Cô ta không hiểu hắn gọi mình có việc gì.

Lại đây, lại đây. Lưu Hưng vẫy tay gọi cô ta.

Triệu Tiểu Viên nghi hoặc bước tới: Tìm tôi có chuyện gì?.

Có việc, đương nhiên là có việc, nhưng là việc tốt.

Triệu Tiểu Viên càng thêm hoang mang: Chuyện gì?.

Đi đi đi, chúng ta tìm chỗ rồi nói chuyện.

Lưu Hưng dẫn Triệu Tiểu Viên đến một nhà hàng nhỏ, chọn vài món. Cô ta trong lòng lo lắng bất an, hỏi: Rốt cuộc là có chuyện gì?.

Lưu Hưng không thềm dông dài, đi thẳng vào vấn đề: Là như vậy, anh Tiền làm nghề gì, cô biết không?.

Triệu Tiểu Viên do dự gật đầu.

Vừa rồi, anh Tiền bị người ta hãm hại, việc này cô cũng biết chứ?.

Triệu Tiểu Viên nghe hẳn nói vậy, cho rằng hẳn nghi ngờ cô ta mật báo, vội vàng xoa tay: Không phải tôi, không phải tôi, không phải tôi làm chuyện đó.

Lưu Hưng cười trấn an cô ta: Đương nhiên tôi biết không phải cô báo, người báo là ai chúng tôi biết rồi.

Triệu Tiểu Viên hỏi hẳn: Là ai?.

Là ai cô không cần quan tâm. Hôm nay tìm cô là vì lần thất bại này của anh Tiền, anh ấy đã mất rất nhiều công sức mới xin bảo lãnh ra được. Nhưng đám anh em đi theo anh ấy lại không được may mắn như thế. Lưu Hưng nhìn cô ta, nói: Hiện tại, lực lượng của chúng tôi không đủ, đang muốn tìm thêm người để nhập bọn.

Triệu Tiểu Viên chần chừ chỉ vào mình: Tôi?.

Lưu Hưng gật đầu.

Tôi không được.

Cô đừng từ chối vội. Học cái này rất đơn giản, cô cứ tin tưởng đi theo chúng tôi làm mấy lần là quen thôi.

Triệu Tiểu Viên cuống quýt: Tôi thực sự không được mà. Tôi nhát lấm.

Có rất nhiều việc, luyện tập lòng can đảm một chút là được thôi. Không phải ai cũng làm một phát là lão luyện ngay. Đám anh em chúng tôi mới đầu gọi điện cũng run lấy bầy, qua vài vụ đã không còn sợ nữa.

Về mặt Triệu Tiểu Viên vẫn lưỡng lự.

Lưu Hưng tiếp tục dụ dỗ: Cô không cần phải nghĩ nhiều, việc này như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, bao người muốn theo chúng tôi mà không được đấy.

Sao các anh lại coi trọng tôi như vậy?.

Lưu Hưng giả vờ giả vờ: Thực ra tôi quan sát cô lâu rồi. Bình thường nhìn cô làm việc ở siêu thị rất nhanh nhẹn. Công việc của chúng ta cần tùy cơ ứng biến, như vậy mới có thể cột được người khác. Vì thế, tôi thấy cô rất có tiềm năng, có thể đi theo cùng chúng tôi kiếm tiền.

Triệu Tiểu Viên nghe hẳn khen ngợi, trong lòng có chút cao hứng. Nhưng cô ta chưa đồng ý ngay: Anh để tôi suy nghĩ thêm.

Lưu Hưng sợ vội vàng o ép sẽ phản tác dụng nên gật đầu: Được, cô cân nhắc cho kỹ. Việc này có lợi mà không có hại. Cô đi theo chúng tôi, cam đoan chỉ cần qua vài phi vụ là trở thành tiểu phú bà, so với làm nhân viên siêu thị lại chẳng tốt hơn?.

Triệu Tiểu Viên ăn cơm cùng với Lưu Hưng. Lúc rời đi, Lưu Hưng còn nói: Cô đừng suy nghĩ lâu quá. Cô nên biết, có rất nhiều người đang mong mỏi đấy.

Triệu Tiểu Viên gật đầu: Vâng.

Triệu Tiểu Viên sau khi ra khỏi nhà hàng, tâm trạng trở nên nặng nề. Những lời Lưu Hưng nói khiến cô ta động tâm. Từ lâu cô ta đã nghe nói trên trấn có rất nhiều người làm nghề lừa đảo mà từ hai bàn tay trắng thành dất hầu bao bạc triệu. Nói không ngoa là giả. Lúc trước cô ta cũng có ý định này nhưng không dám thực hiện. Một là vì đám người này rất thận trọng, thường không để cho ai tham gia nhóm, sợ để lộ gian tế hoặc phải chia bớt đi một bát cơm. Hai là Vu Dương vẫn luôn phản đối cô ta. Cô ta từng đề cập mấy lần nhưng đều bị anh nghiêm nghị từ chối.

Nghĩ đến đây, cô ta vòng về hướng cửa hàng sửa xe.

+++

Giờ nghỉ trưa, Lâm Khả Ny đến bên Khương Ninh, nói: Chị biết gì chưa? Sáng sớm em mới nhìn thấy Tiền Cường, hẳn được thả ra rồi.

Khương Ninh không hề bất ngờ.

Em tưởng lần này hẳn sẽ bị giam lâu cơ, chưa bao lâu đã được thả. Lâm Khả Ny thở dài: Ấy dà, muốn xử lý hẳn, xem ra hơi khó.

Khương Ninh hỏi: Vì sao?.

Chị xem, hẳn đã làm chuyện này bao nhiêu năm, chắc chắn có đường thoát để khi gặp chuyện không may còn bảo vệ được bản thân. Lâm Khả Ny nói tiếp: Hơn nữa, toàn bộ số tiền hẳn lừa đảo được khẳng định đã được tẩy sạch sẽ, muốn điều tra cũng không dễ đâu.

Khương Ninh nhếch môi nhíu mày, thở khò kho ba hàng, lúc trước cô đã quá ngây thơ.

Nghe nói lần này bị bắt, chỉ có hẳn và Lưu Hưng được thả ra, còn mấy tên khác vẫn bị giam giữ. Bỏ xe để bảo vệ tướng, đúng là hẳn quá hiểu.

Khương Ninh cười lạnh, không bình luận.

Chiều tối tan tầm, Khương Ninh biết hôm nay Vu Dương đến chỗ chú Vương nên tối qua đã dặn anh không cần vội về đón cô, tự cô có thể về nhà được.

Khương Ninh và Lâm Khả Ny cùng ra khỏi ngân hàng. Đi chưa được mấy bước, có người xông ra ngăn các cô lại.

Người vừa tới thở hổn hển, nhìn Khương Ninh gọi: Chị.

Là Trình Vĩ.

Khương Ninh lấy làm ngạc nhiên, vì sao luôn có người chặn cô ở cửa ngân hàng.

Lâm Khả Ny quan sát người vừa tới, hỏi Khương Ninh: Em trai chị à?.

Khương Ninh mím môi, hờ hững trả lời: Không phải.

Về mặt Trình Vĩ cứng đờ nhưng vẫn kiên trì tiến lên: Chị, em có việc tìm chị... Chuyện về mẹ.

Khương Ninh không đáp lời, Lâm Khả Ny thấy vậy đành kéo tay cô: Người ta đã gọi một tiếng chị, nếu có việc cần tìm chị thì chị nói với cậu ấy mấy câu đi.

Trình Vĩ cảm kích nhìn Lâm Khả Ny.

Em đi trước đón xe đây.

Lâm Khả Ny và Khương Ninh sau khi tạm biệt nhau, chỉ còn lại hai người mắt to mắt nhỏ đứng nguyên một chỗ.

Chị. Trình Vĩ dè dặt gọi.

Khương Ninh đưa mắt nhìn xung quanh. Ngân hàng chưa đóng cửa, còn một vài đồng nghiệp đang ở lại kiểm tra đối chiếu sổ sách.

Đi theo tôi. Khương Ninh nói xong quay trở lại ngân hàng.

Trình Vĩ đi theo Khương Ninh vào đại sảnh ngân hàng, thấy cô tìm chỗ ngồi, cậu cũng vội vã ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, hai tay đặt ngang gối, giống học sinh tiểu học bị giáo huấn.

Khương Ninh thấy hơi buồn cười, mở miệng hỏi cậu: Tìm tôi có việc gì?.

Trình Vĩ nhớ tới mục đích hôm nay, vội ngồi ngay ngắn, nói: Mẹ bị bệnh, tim của mẹ có vấn đề. Trước kia đã luôn cảm thấy không thoải mái. Sau lần mẹ bị ngất, bác sĩ nói phải kiểm tra. Họ bảo mẹ bị xơ vữa động mạch vành.

Đầu Khương Ninh xiết chặt, nét mặt vẫn tỏ ra dửng dưng: Rồi sao?.

Bác sĩ nói bệnh tình rất nghiêm trọng, phải nhanh chóng giải phẫu, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Trình Vĩ ngồi đó, sắc mặt trở nên ngưng ngùn, cậu gãi đầu gãi tai rồi nói tiếp: Cuộc giải phẫu cần một số tiền lớn. Em vừa mới đi làm, trong tay không có nhiều tiền như vậy.

Cậu nói đến đây, Khương Ninh căn bản đã hiểu ý. Cô ngồi dựa vào thành ghế, lãnh đạm lên tiếng: Có phải cậu tìm nhằm người không? Cậu họ Trình, tôi họ Khương, dựa vào cái gì mà tôi phải giúp đỡ các người?.

Nhắc đến hai chữ “các người”, cô cố ý kéo dài giọng.

Trình Vĩ nghe câu trả lời không chút tình người của cô, trong lòng tức giận, tâm trạng cũng bắt đầu bị kích động: Chị là do mẹ sinh ra đấy, tại sao có thể buông tay mặc kệ được chứ? Bà ấy đối tốt với chị thế cơ mà.

Tốt ư?. Khương Ninh cười mỉa: Bán tôi đi mà gọi là tốt à?.

Trình Vĩ nghẹn họng, im lặng một lúc mới trả lời: Mẹ cũng là vì bất đắc dĩ.

Khương Ninh quay đầu không nói.

Ngày bé nhà nghèo, bố trọng nam khinh nữ muốn bán chị đi. Mẹ không nỡ bỏ nhưng không còn cách nào khác đành đưa chị cho dì Trần nuôi, nghĩ tốt xấu gì cũng là người quen, sau này có thể thường xuyên đến thăm chị. Trình Vĩ nghẹn ngào: Sau khi bố qua đời, mọi thứ trong nhà đều dựa vào việc làm công của mẹ. Tiền sinh hoạt, tiền học đại học của chị cũng là tiền do mẹ tiết kiệm....

Khương Ninh nhú mày cắt lời cậu: Cái gì mà tiền sinh hoạt?.

Chị không biết à?. Trình Vĩ nhìn cô: Sau khi chị lên đại học, dì Trần chú Khương bảo với mẹ là chị học hành tốn kém nên họ không nuôi nổi chị. Sau khi biết chuyện, tháng nào mẹ cũng đưa tiền cho dì Trần, bảo dì ấy gửi tiền cho chị, mãi cho đến khi chị tốt nghiệp đại học.

Cậu nghi ngờ hỏi: Họ không nói gì với chị à?.

Khương Ninh nhắm mắt, tay siết thành nắm đấm, toàn thân phát run, như rơi vào một hầm băng.

Bốn năm đại học, ngoại trừ năm nhất Khương An cho cô tiền đóng học và tiền sinh hoạt phí. Chi phí ba năm còn lại, đều do cô nhận được học bổng của nhà trường và tiền đi làm bán thời gian.

Số tiền của Lưu Vân, căn bản không đến tay cô.

Cô rất muốn thuyết phục mình đó không phải là sự thật, là Trình Vĩ đang nói dối. Lưu Vân đã vứt bỏ cô bao năm như vậy, sao còn có thể nhớ đến cô? Nhưng trong đầu cô vẫn luôn hiện ra ánh mắt Lưu Vân nhìn cô đau khổ và vẻ mặt tham lam của Khương An.

Cô không thuyết phục được bản thân.

Khương Ninh cầm túi đứng lên đi ra ngoài.

Trình Vĩ gọi: Chị.

Khương Ninh đứng lại, bảo cậu: Đợi chị đến tìm em.

Ra khỏi ngân hàng, gió lạnh thổi vào mặt, cơ thể Khương Ninh chao đảo, khóe mắt khô rát. Cô đưa tay lên lau, khịt mũi một cái, ra ven đường tiện tay bắt một chiếc xe.

Về đến nhà, Trần Lệ Trân ở trong bếp. Cô tiến vào phòng khách, Khương An đang pha trà, đã lâu rồi cô không chạm mặt ông ta.

Còn biết về cơ à? Không phải chạy theo tên sữa xe sao? Tao đến mất mặt vì mày. Khương An hừ lạnh.

Tôi về là có chuyện muốn hỏi. Khương Ninh cất cao giọng.

Thái độ của mày là cái kiểu gì thế?.

Trần Lệ Trân nghe huyền não vội vàng chạy tới: Sao vậy, lại nhao nhao cái gì nữa?. Bà ta nói với Khương Ninh: Đừng vừa về đến nhà là đối chọi ngay với bố cô nữa.

Mẹ, con có việc muốn hỏi. Gương mặt Khương Ninh căng cứng, hỏi bà ta: Hỏi con học đại học... Có phải Lưu Vân đến đã đưa tiền cho hai người không?.

Trần Lệ Trân hoảng hốt, đưa mắt nhìn Khương An: Không có, làm gì có chuyện đấy, bà ấy đưa chúng ta tiền làm gì?.

Thật sao? Hôm nay con gặp Trình Vĩ, nó nói với con như vậy. Mẹ bảo không phải thế, con sẽ đi mắng nó một trận, sao lại đổ oan cho người khác. Khương Ninh nói xong bỏ đi.

Trần Lệ Trân giữ chặt cô lại. Bà ta chột dạ, không còn mặt mũi nào để nói thừa nhận hay không thừa nhận.

Khương Ninh quay sang hỏi: Bà ấy có đưa tiền đúng không?.

Con người Trần Lệ Trân đảo một vòng: Lưu Vân có đưa... Nhưng chúng ta bảo không cần.

Có cầm không?. Khương Ninh cao giọng.

Trần Lệ Trân bị dọa không dám trả lời, ngược lại, Khương An đập bàn một cái: Cầm thì sao? Chúng tao nuôi mày lớn khôn, còn bà ấy sinh ra mày chẳng lẽ không phải mất đồng nào ư?.

Khương Ninh giận run người, nghiêng răng hỏi: Số tiền đó đâu?.

Bà ấy đưa tiền coi như trả thù lao cho chúng tao đã nuôi mày, chúng tao không chê ít thì thôi. Khương An hùng hùng hổ hổ: Cuối cùng nuôi mày thành một đứa con gái bất hiếu.

Khương Ninh kìm nén nổi bị thương đang vọt lên, nở nụ cười sầu thảm.

Khương An, Khương Ninh, là an bình. Buồn cười là hai người ở cạnh nhau nhưng không hề được an bình.

Khương Ninh không muốn tiếp tục cuộc cãi vã vô vị, cô không thể ở lại ngôi nhà này được nữa.

Trở về phòng, cô kéo chiếc va li hành lý ra, gói ghém quần áo, vác xuống lầu.

Cô muốn đi đâu?. Trần Lệ Trân thấy cô cầm va li, vội vàng hỏi.

Cứ để cho nó đi. Khương An đứng ở cửa phòng khách lớn tiếng.

Khương Ninh không chần chừ, kéo va li vượt qua người Trần Lệ Trân đi ra ngoài.

Cô kéo va li bỏ đi ngay trong buổi tối gió lạnh, lúc đến cửa hàng của Vu Dương, trời mới bắt đầu tối đen.

Mở cửa hiệu, không thấy ai, cô nghe đằng sau có tiếng người nói chuyện.

Nghe thấy giọng của Triệu Tiểu Viên, cô không có ý định đi vào phá đám bọn họ, liền kéo va li đứng ở ngoài cửa.

Trong phòng, Triệu Tiểu Viên nói với Vu Dương: Anh Dương, anh và người phụ nữ kia chia tay đi? Chúng ta về quê, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, giặt giũ nấu cơm cho anh. Không phải dì muốn bế cháu trai rồi sao? Chúng ta có thể sinh cho bà một đứa.

Tiểu Viên, đừng nói nữa. Vu Dương tựa vào tường hút thuốc.

Giọng Tiểu Viên the thé chất vấn: Con hồ ly tinh kia bỏ bùa mê thuốc lú hay sao mà khiến anh mê muội vậy? Anh Dương, anh đối với cô ta chỉ nhất thời mới lạ. Anh chia tay cô ta, qua một thời gian là quên được cô ta ngay thôi.

Vu Dương im lặng, làm như không nghe thấy lời cô ta nói: Tiểu Viên, tết này chúng ta cùng về quê.

Triệu Tiểu Viên tưởng anh nghe lời mình, sắc mặt chưa kịp lộ vẻ vui mừng đã thấy anh nói tiếp: Năm tới đừng theo tôi ra ngoài nữa.

Anh.... Triệu Tiểu Viên trừng mắt im bật: Anh nhất định phải là cô ta sao?.

Vu Dương hít một ngụm khói: Ừ.

Triệu Tiểu Viên sững sốt đứng im một chỗ. Một lúc lâu sau, Vu Dương vén rèm đi ra, cô ta định thần lại, cũng đi ra ngoài.

Vu Dương ngạc nhiên thấy Khương Ninh đứng ở cửa, anh bước lên vài bước.

Khương Ninh nhìn phía sau anh, Triệu Tiểu Viên oán hận lườm cô, nghiêng răng bỏ đi.

Vu Dương quét mắt nhìn chiếc va li, hỏi: Em....

Em muốn ở đây với anh một thời gian.

Vu Dương quan sát nét mặt cô, ánh đèn trong cửa hàng hơi vàng, ánh mắt cô hơi sưng đỏ.

Không được à?. Khương Ninh hỏi.

Vu Dương đưa tay đón chiếc va li của cô, đáp: Được.

40. Chương 40

Có ai không?.

Vu Dương vén rèm đi ra ngoài, trông thấy một người đàn ông đi giày tây, anh phỏng đoán đối phương đến không phải để sửa xe. Anh bước tới, hỏi một câu: Anh có việc gì?.

Đối phương nhìn anh, hỏi: Ngài là tiên sinh Vu Dương phải không?.

Với cách xưng hô trịnh trọng như vậy, Vu Dương chỉ đứng im bất động, quan sát anh ta, khẽ gật đầu.

Tôi là trợ lý của giám đốc Lý. Giám đốc Lý muốn tìm anh nói chuyện.

Vu Dương nhú mày không hiểu, anh đang định từ chối thì đối phương hình như đã nhìn ra ý đồ của anh, bổ sung thêm một câu: Là về cô Khương Ninh.

Vu Dương im lặng.

Giám đốc Lý đang đợi anh ở quán rượu đằng kia. Xin mời. Viên trợ lý nghiêng người, khẽ khom lưng đứng bên lề đường làm động tác xin mời.

Anh ta và Khương Ninh có quan hệ như thế nào?.

Trước kia, cô Khương Ninh là cấp dưới của giám đốc Lý.

Vu Dương nhớ lại lời Khương Ninh đã nói, người đàn ông cô từng yêu là cấp trên của mình. Trông mắt anh không có tiêu cự, nhìn không rõ tâm trạng.

Anh lên tiếng: Anh đi trước dẫn đường, tôi đi xe máy theo sau.

Việc này.... Viên trợ lý hơi do dự, gật đầu: Được.

Vu Dương đóng cửa hàng, quay đầu xe, dang chân ngồi lên, đội mũ bảo hiểm, khởi động xe đi theo sau chiếc xe kia.

Ô tô chạy với tốc độ rất chậm, Vu Dương đoán có lẽ anh ta nhường mình nên mới đi chậm như vậy. Anh vặn ga, tăng tốc tiến lên, đi song song với cửa sổ xe, giơ ngón cái chỉ phía trước, ý bảo anh ta nhanh lên một chút.

Viên trợ lý hiểu ý, tăng tốc nhanh hơn, Vu Dương cũng tăng tốc theo sau. Gần 10" sau thì đến quán rượu trong thị trấn.

Vu Dương xuống xe, trợ lý dẫn anh vào trong, đến trước cửa một căn phòng bao, anh ta gõ cửa, thông báo một câu: Giám đốc Lý, người đã đến rồi ạ.

Viên trợ lý tránh sang bên, lấy chỗ cho Vu Dương đi vào. Sau khi Vu Dương bước vào trong, anh ta cẩn thận đóng cửa lại.

Lý Hoàng Huy ngồi ở vị trí trung tâm, không có ý định đứng lên, anh ta chỉ tùy tiện vung tay một cái: Mời ngồi.

Vu Dương ngồi đối diện anh ta, đưa mắt quan sát đối phương. Đối phương cũng nhìn anh bằng ánh mắt dò xét.

Lý Hoàng Huy rút một điều thuốc trong hộp ra. Sau khi châm lửa, anh ta đặt chiếc bật lửa lên bao thuốc, đưa tay đẩy cả bao thuốc lẫn chiếc bật lửa tới trước mặt Vu Dương.

Vu Dương nhìn, thân hình bất động.

Lý Hoàng Huy cầm điều thuốc vẩy một cái vào trong gạt tàn: Cậu là bạn trai của Khương Ninh?.

Vu Dương không rõ ý đồ anh ta tìm mình hôm nay nên chỉ trả lời ngắn gọn: Đúng vậy.

Lý Hoàng Huy đột nhiên mỉm cười: Hôm trước tôi tưởng Khương Ninh nói dối, xem ra tôi đã coi thường cô ấy rồi, đúng là....

Anh ta vừa nói chuyện vừa khẽ lắc đầu, giọng điệu lộ vẻ bất lực cứng chiều, Vu Dương nghe xong cảm thấy rất không thoải mái.

Hai người bên nhau bao lâu rồi?. Lý Hoàng Huy nhả khói, tròng mắt động đậy như đang tính toán: Khương Ninh trở về chưa được nửa năm, hai người ở bên nhau...ba tháng?.

Giọng Vu Dương kéo căng: Tầm đấy.

Ba tháng. Lý Hoàng Huy cười xem thường, liếc nhìn Vu Dương: Biết cô ấy ở bên tôi bao lâu không? Khương Ninh từ lúc bắt đầu tốt nghiệp đến lúc làm việc ở công ty tôi, chúng tôi ở bên nhau hơn hai năm rồi.

Lừa cô ấy hai năm. Vu Dương châm biếm.

Lý Hoàng Huy đang hút thuốc thoáng khựng lại: Cô ấy nói với cậu cả chuyện đó à?.

Anh ta hít một ngụm khói, nói tiếp: Cậu không nghĩ cô ấy thật lòng muốn ở bên cậu sao?.

Vu Dương nhìn chằm chằm vào làn khói lượn lờ trước mặt Lý Hoàng Huy, đáy mắt u ám không rõ tâm trạng.

Tôi rất hiểu cô ấy, tính tình bướng bỉnh, không dễ dàng khuất phục người khác, tôi mất rất nhiều thời gian mới thu phục được cô ấy. Không ngờ, không để ý một cái cô ấy liền trốn thoát. Sau khi sương mù tản đi, Lý Hoàng Huy đưa mắt nhìn chăm chú, giọng điệu hùng hổ dọa người: Cô ấy muốn phản loạn. Cô ấy ở bên cậu chẳng qua là do bị kích động, bị tôi và gia đình cô ấy... Đúng rồi, cô ấy có nhắc đến thân thể của mình với cậu không?.

Sắc mặt Vu Dương càng thêm u ám, anh vô thức xoay ngón tay.

Xem ra cậu không biết. Lý Hoàng Huy có chút tự đắc, ngón tay cầm điều thuốc xoa xoa thái dương: Chắc cậu không biết bố mẹ hiện tại của Khương Ninh là bố mẹ nuôi. Mẹ đẻ của cô ấy hiện đang nằm viện, chờ cô ấy xoay tiền cứu mạng.

Vu Dương nghe vậy trong lòng có phần hoảng hốt, lập tức nhớ tới người phụ nữ bị té xỉu ngoài cửa ngân hàng. Qua lời của Lý Hoàng Huy, anh không khó đoán ra thân phận của bà ấy.

Lý Hoàng Huy dúi điều thuốc vào trong gạt tàn, hai tay đan vào nhau đặt lên mặt bàn: Khi còn ở bên tôi, cô ấy chưa bao giờ phải lo nghĩ về tiền. Cậu không hợp với cô ấy, cậu không thể cho cô ấy một cuộc sống tốt đẹp.

Căn phòng im ắng, trước câu nói tỏ ra nắm chắc phần thắng của Lý Hoàng Huy, Vu Dương không vội tỏ thái độ, anh cứ như vậy, điềm tĩnh nhìn anh ta.

Vu Dương mím môi, neho mắt che giấu tâm trạng. Một lúc sau, anh với tay cầm hộp thuốc trên bàn, rút một điều đưa lên miệng, tiếng bật lửa tách một cái vang lên, tàn thuốc nổi màu đỏ tươi.

Anh ngậm điều thuốc khẽ dựa vào thành ghế, neho mắt lên tiếng: Anh có biết cuộc sống mà cô ấy muốn có hình dạng như thế nào không?.

Lý Hoàng Huy ngồi yên không chớp mắt, trả lời: Cô ấy muốn gì tôi đều có thể đáp ứng được.

Anh đều có thể đáp ứng được?. Bàn tay cầm điều thuốc hơi run rẩy, Vu Dương nhìn anh ta, ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh: Trước kia, thứ cô ấy muốn, anh không cho được. Giờ thứ anh cho cô ấy được nhưng cô ấy chưa chắc đã muốn. Anh nói đúng, anh đã xem thường cô ấy.

Còn nữa, Khương Ninh không phải là động vật, không cần người khác thuần phục. Cô ấy như bây giờ rất tốt.

Cuối cùng, cứ cho là cô ấy bị kích động đi nhưng tôi vẫn thấy vui vẻ. Về phần có hợp hay không, không cần anh phải lo.

Đối với câu nói của anh, sắc mặt của Lý Hoàng Huy càng lúc càng trầm xuống.

+++

Mới sáng sớm, Khương Ninh và Từ Giai Tú đã cùng nhau đi vào thành phố, đến bệnh viện trước. Trình Vĩ chờ Khương Ninh ở cửa, vừa nhìn thấy cô, cậu đã bước nhanh lại gọi một tiếng: Chị.

Khương Ninh vẫn không tươi cười, tùy tiện ừ một câu.

Thấy vậy, tâm can Trình Vĩ buông lỏng, nét mặt vui vẻ: Mẹ đang ở trong phòng bệnh, chị theo em vào thăm nhé?.

Khương Ninh hơi do dự.

Từ Giai Tú vỗ vai cô: Đi đi, đến cũng đến rồi, còn cố chấp gì nữa. Cô nháy mắt với Trình Vĩ, bảo: Dẫn chị em vào đi, chị đi mua ít hoa quả cho dì.

Trình Vĩ hiểu ý: À à, đi thôi chị, mẹ gặp chị chắc mừng lắm đấy.

Khương Ninh đương nhiên biết hai người bọn họ kẻ xướng người họa diễn trò cho cô xem nhưng cô không vạch trần, quay sang nói với Từ Giai Tú: Cậu nhanh lên nhé.

Biết rồi biết rồi, cậu vào trước đi.

Khương Ninh theo Trình Vĩ đến thẳng khu nội trú. Trên đường đi, Trình Vĩ nói qua bệnh tình của Lưu Vân cho cô nghe. Khương Ninh không trả lời nhưng âm thầm nhớ kỹ.

Đến cửa phòng bệnh dừng lại, Trình Vĩ nói: Đây rồi, mẹ đang ở trong, chúng ta vào thôi.

Đợi một lát. Khương Ninh ngăn động tác mở cửa của cậu lại.

Dạ?.

Khương Ninh không biết mình thế nào, cô cảm thấy đối nghịch với Lưu Vân bao năm như vậy, giờ lại tỏ ra vui vẻ với bà, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Trình Vĩ, Khương Ninh thở hắt ra: Đi thôi.

Đẩy cửa vào, Trình Vĩ đi trước, còn Khương Ninh đứng ở cửa quan sát bên trong. Phòng bệnh có ba người, ngoại trừ Lưu Vân còn có hai bệnh nhân khác.

Mẹ.

Lưu Vân nhìn thấy cậu, mỉm cười: Tiểu Vĩ đấy à?.

Mẹ xem ai tới thăm này.

Trình Vĩ chỉ về phía cửa, Lưu Vân nhìn theo.

Lúc này, Khương Ninh mới đi vào trong phòng bệnh.

Tiểu Ninh. Lưu Vân thấy Khương Ninh, hết sức mừng rỡ, lập tức ngồi dậy nhìn cô.

Khương Ninh đến bên giường bệnh thì đứng lại, ánh mắt Lưu Vân như dính trên mặt cô, khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Tiểu Ninh, sao con tới đây?. Lưu Vân vừa nói vừa muốn kéo tay cô, bàn tay gơ lên nửa chừng liền rụt lại.

Khương Ninh liếc đuôi mắt quan sát động tác của bà, mi mắt rủ xuống, giọng gào hỏi thăm: Mẹ thấy thế nào rồi?.

Lưu Vân xua tay, vội vàng nói: Mẹ không sao, là Tiểu Vĩ, bắt mẹ nằm viện theo dõi. Bà nhìn sang Trình Vĩ, nói giọng trách cứ: Con xem con kia, gọi chị con đến làm gì?.

Khương Ninh mím môi im lặng, đến lúc này mà Lưu Vân vẫn muốn gạt cô.

Con ăn cơm chưa?. Lưu Vân ân cần hỏi han.

Con ăn rồi.

Vậy tốt rồi, tốt rồi. Đôi mắt Lưu Vân như hận không thể dán lên người Khương Ninh, nhìn cô mãi không thôi. Lúc cô nhìn lại, bà chợt dạ né tránh như học sinh tiểu học.

Bà di giường bên cạnh hỏi Lưu Vân: Con gái cô đấy à?.

Lưu Vân cười híp mắt: Đúng vậy ạ.

Phúc đức quá, có cô con gái lớn xinh đẹp như vậy.

Từ nhỏ con bé đã xinh xắn rồi.

Nói xong, bà nhìn trộm Khương Ninh, thấy cô không phản bác, cũng không tỏ ra khó chịu, trong lòng càng thêm vui mừng.

Ngồi trong phòng bệnh một lát, tuy Khương Ninh không nói chuyện với Lưu Vân nhưng cô vẫn khiến Lưu Vân cảm thấy thỏa mãn, liên tục nhìn cô như thể quay lại những năm tháng xa xưa.

Từ Giai Tú đến hàn huyên mấy câu với Lưu Vân. Khương Ninh còn có việc nên không ở lại lâu. Cô đang định đi, đảo mắt thấy Lưu Vân nhìn cô ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Khương Ninh do dự: Hai hôm nữa con lại đến.

Lưu Vân lập tức vui vẻ: Được được, mẹ chờ con.

Ra khỏi phòng bệnh, Khương Ninh gọi Trình Vĩ, rút tấm thẻ trong túi ra đưa cho cậu: Trong thẻ có ít tiền, mặt khẩu chị viết đằng sau. Em lấy dùng tạm, còn lại chị sẽ nghĩ cách.

Trình Vĩ nhìn chiếc thẻ, từ từ đưa tay ra nhận, ánh mắt ửng đỏ: Chị, cảm ơn chị.

Rời bệnh viện, Khương Ninh theo Từ Giai Tú vào một quán cà phê ngay gần đó. Từ Giai Tú và Ngô Phong hẹn gặp nhau ở đây.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh tới dãy sofa dài bên trong, Ngô Phong đã ngồi trước ở đấy để chờ.

Hắn mặc âu phục, tóc tai chải cẩn thận tỉ mỉ, mắt đeo kính đen, toàn thân toát vẻ phong độ đậm trí thức, rất xứng với cụm từ “mặt người dạ thú”.

Tới rồi à?. Hắn nhìn Từ Giai Tú rồi nhìn sang Khương Ninh, ngạc nhiên gọi: Khương Ninh?.

Khương Ninh lạnh lùng, không trả lời lại.

Từ Giai Tú gõ xuống bàn, nhìn hắn mở miệng: Phân chia tài sản chúng ta nói xong rồi, còn thủ tục gì chưa xử lý không?.

Ánh mắt Khương Ninh như đâm người, Ngô Phong cúi đầu chợt dạ: Không còn thủ tục gì khác ngoài Đông Đông....

Anh muốn Đông Đông?. Từ Giai Tú lập tức cự tuyệt: Không thể, quyền nuôi dưỡng Đông Đông thuộc về tôi.

Không được. Ngô Phong nổi nóng: Đông Đông phải ở cùng tôi.

Mang Đông Đông theo để sống cùng con hồ ly tinh kia á? Ngô Phong, tôi nói cho anh biết, đừng nằm mơ nữa.

Cô.... Rốt cuộc, Ngô Phong cũng là đàn ông, sau khi ổn định tâm trạng, hắn nói: Để Đông Đông đi theo tôi cũng là muốn tốt cho nó. Chút tiền lương ít ỏi của cô không đủ sức nuôi nó, nó không thể phát triển hoàn hảo được.

Đi theo một ông bố vô đạo đức thì có thể phát triển được sao?. Từ Giai Tú mỉa mai đáp trả.

Từ Giai Tú. Ngô Phong giận tái mặt: Dù thế nào thì tôi cũng không từ bỏ quyền nuôi dưỡng Đông Đông. Nếu cô muốn, chúng ta sẽ gặp nhau ở tòa.

Khương Ninh lạnh lùng lên tiếng: Được, cứ để tòa án giải quyết, xem ra lại hay đấy.

Các người.... Ngô Phong khẽ cắn môi, đứng bật dậy: Các người chờ xem.

Sau khi Ngô Phong rời đi, bả vai căng cứng của Từ Giai Tú mới buông lỏng, biểu hiện không còn ý chí chiến đấu sôi sục như vừa nãy. Cô như một con gà trống thua cuộc, lấn cơ thể xám tro vào trong bùn.

Cô cười khổ: Con mẹ nó, sao ngày xưa lại thấy hấn vừa mất chứ.

Khương Ninh nắm chặt tay cô.

Từ Giai Tú nhìn cô, ánh mắt kiên định: Quyền nuôi dưỡng Đông Đông, mình sẽ không buông tay đâu.

Ừ

41. Chương 41

Vu Dương ra bến xe đón Khương Ninh. Lúc về cửa hàng, anh hỏi cô: Đi thành phố à?.

Khương Ninh gạt đầu: Em đến bệnh viện.

Vu Dương giữ chặt tay cô.

Cô tưởng anh lo lắng cho cơ thể của mình vội mở miệng giải thích: Không phải em...Anh còn nhớ người phụ nữ ngất xỉu trước cửa ngân hàng lần trước không? Em đi thăm bà ấy.

Vu Dương nhìn vào mắt cô, hỏi: Bà ấy là ai?.

Bà ấy là.... Khương Ninh nói nhanh: Mẹ đẻ của em.

Ngoài câu đó ra, cô không nói gì nhiều liền gạt tay anh để bước vào trong.

Đôi mắt Vu Dương rủ xuống âm u.

Khương Ninh vào bếp, nhìn một lượt, hỏi: Anh nấu cơm đấy à?.

Ừ.

Khương Ninh rửa tay: Đúng lúc em đang đói.

Ăn cơm xong, Khương Ninh ra ngoài chạy hai vòng cho tiêu bớt, sau đó chuyển ghế ngồi trước cửa quán, chống cằm nhìn đèn đường mờ vàng phía đối diện.

Đêm rất lạnh, gió thổi tới mang theo mùi vị rét mướt. Hàng cây bên đường lắc lư trong gió, trên cành chỉ còn vài chiếc lá, không um tùm như giữa hè nhưng vẫn đủ để che kín. Những cái cây cao to ở phía nam không vì mùa thu hay mùa đông mà cởi bỏ xiêm y của chúng.

Khương Ninh mặc độc một chiếc áo mỏng, trông có vẻ phong phanh. Vu Dương thấy vậy quay vào phòng lấy áo khoác, choàng lên vai cô: Mặc vào.

Khương Ninh mặc áo, ngửa đầu nhìn anh: Tối nay anh không phải sửa xe à?.

Không muốn sửa. Vu Dương lời ít ý nhiều.

Khương Ninh khẽ nhủ mày. Anh không muốn sửa xe từ bao giờ vậy?

Vu Dương không giải thích. Thực ra, anh không có tâm trạng để làm mấy việc lật vật ấy. Từ sáng đến giờ, trong lòng anh đang rất rối, không sao tĩnh tâm được.

Vậy anh ngồi với em một lát đi. Khương Ninh bảo.

Vu Dương chuyển ghế ngồi xuống cạnh cô, nhìn sườn mặt cô dưới ánh đèn, nhớ tới lời Lý Hoàng Huy, tâm can càng thêm rối bời.

Anh muốn hút thuốc nhưng kìm lại được.

Khương Ninh quay sang nhìn anh: Vu Dương, em muốn uống bia.

Không được. Vu Dương bác bỏ không cần suy nghĩ. Lúc trời còn nóng nực anh đã không đồng ý, trong một buổi tối lạnh như thế này, anh càng không dễ dàng chấp nhận.

Uống một chút thôi?. Khương Ninh ôn tồn hỏi.

Vu Dương thấy cô hiếm khi mềm mỏng, thái độ cũng không còn cứng nhắc như vừa rồi.

Anh nhìn cô: Tâm trạng không tốt à?.

Khương Ninh nhìn lại anh, cười: Rõ là tâm trạng anh mới không tốt.

Vu Dương khe cau mày, lộ rõ thế cơ à?

Khương Ninh không đợi anh trả lời, liền đứng dậy đi vào trong bếp, ôm mấy lon bia ra.

Cô đặt bia xuống đất, mở một lon đưa cho anh: Uống cùng em nhé.

Vu Dương nhận lấy, không quên nói một câu: Uống một chút thôi đấy.

Khương Ninh cũng bật cho mình một lon, nhấp một hớp, cảm giác lạnh buốt từ cổ họng trôi xuống dưới.

Cô lên tiếng: Ngày trước, khi phải xã giao, em uống không ít rượu. Vu Dương, tử lượng của em không kém như anh nghĩ đâu.

Mới một ngụm đã say rồi.

Vu Dương nghe cô nhắc tới trước kia, liền nghĩ tới Lý Hoàng Huy, nghĩ tới anh ta và Khương Ninh ở bên nhau hai năm, tâm trạng bực bội quả thực muốn chui ra khỏi cổ họng.

Anh ngửa đầu uống một hơi hết nửa lon bia, ngón tay bóp thân lon hơi lồm vào.

Khương Ninh liếc anh một cái, quay đầu suy nghĩ, đúng là vô lý đùng đùng.

Khương Ninh uống hết lon bia, định cầm lon mới lên, Vu Dương chưa kịp ngăn lại bỗng nghe cô hỏi: Vu Dương, em đã nói với anh chuyện gia đình em chưa?.

Anh dừng tay, thu trở về.

Khương Ninh dễ dàng kéo móc lon bia, neho mắt nhìn người trước mặt, bắt đầu lên tiếng, chậm rãi thuật lại chuyện lúc nhỏ, chuyện gia đình cô, bố mẹ nuôi cô, cha mẹ ruột cô, cả những năm tháng cô mất niềm tin vào trần Thanh Vân, cuối cùng chán nản trở về như thế nào.

Cô kể ngắt quãng, quá khứ xen lẫn hiện tại, cộng thêm uống bia, câu chuyện liên tục bị gián đoạn không hề ăn khớp. Vu Dương không ngắt lời cô, anh chăm chú lắng nghe, nghiêm túc và lo lắng.

Nghe xong, lông mày anh nhíu càng thêm chặt, rượu cũng uống càng lúc càng nhiều hơn.

Là như vậy. Khương Ninh thoáng cái đã kể xong.

Cô uống mấy lon, gió thổi tới, chênh choáng say, đầu óc bắt đầu quay cuồng, ánh mắt mông lung không còn tỉnh táo.

Vu Dương nghe xong im lặng một lúc lâu: ...Mẹ em, mẹ đẻ của em giờ thế nào rồi?.

Vừa nãy Khương Ninh có nhắc tới việc bà phải nằm viện nhưng cụ thể thế nào thì cô lại không kể.

Không nghiêm trọng lắm. Khương Ninh đáp: Em xử lý được.

Cho dù đã uống say, cô cũng không có ý định mở miệng xin anh giúp đỡ. Ngay cả khi không tỉnh táo, cô cũng không muốn chia sẻ với anh.

Vu Dương đưa mắt nhìn hàng cây sồng đôi bên đường, trong đêm tối nhìn nhau từ xa.

Cô có thói quen cô độc, một mình chịu đựng, giống như cây tùng lẻ loi sinh trưởng bên bờ vực, từ nhỏ đã một mình đối mặt với gió táp mưa sa, cứng cỏi cao ngất, không cần dựa dẫm.

Anh vẫn chưa trở thành cái cây ở bên cạnh cô.

Khương Ninh muốn uống tiếp, Vu Dương liền vươn tay giữ lấy lon bia của cô, vuốt ve mặt cô: Đừng uống nữa.

Cô nhìn bàn tay trắng trẻo, phản ứng chậm nửa nhịp xong mới gật đầu: Vâng.

Khương Ninh cảm thấy đau đầu, cô không tìm được vùi đầu vào đầu gối, lẩm bẩm: Hình như em say rồi.

Vu Dương ngồi xổm xuống, vòng tay qua đầu gối của cô, bế ngang người cô lên, đi vào phòng, đặt cô lên giường.

Đang lúc Vu Dương định kéo chăn đắp cho cô thì Khương Ninh bỗng ôm lấy cổ anh kéo xuống. Vu Dương không phòng bị, bổ nhào lên người cô.

Sau khi uống say, cơ thể Khương Ninh trở nên linh hoạt, cô giơ chân quấn lấy eo anh, xoay người đè anh xuống dưới, mặt cô áp sát mặt anh, khê hôn anh, vươn lưỡi ra liếm anh.

Trong lòng Vu Dương đang rối loạn, hành động của Khương Ninh giống như ngọn lửa khiến toàn thân anh khô ran.

Anh định trở mình ngăn cô lại, Khương Ninh đã nhấn vai anh, chóp mũi cọ vào chóp mũi, mắt nhìn vào mắt, hỏi anh: Hôm nay, tâm trạng anh sao thế?.

Vu Dương sững sốt, nhìn thẳng vào cô, không nghĩ cô lại đột nhiên hỏi như vậy.

Khương Ninh hôn dưới cằm anh, cuối cùng chui đầu vào cổ anh, hỏi lại: Vì sao?.

Hơi thở của cô phả lên da thịt anh, mang đến cảm xúc ngứa ngáy. Vu Dương đưa tay vỗ nhẹ lưng cô: Không có gì, ngủ đi.

Khương Ninh khê dụi dụi, hơi thở nhanh chóng liền ổn định.

Vu Dương chậm rãi nghiêng người, ôm cô vào lòng, giúp cô cởi áo khoác, kéo chăn đắp lên.

Một tay anh làm gối cho cô, tay kia giúp cô vén lại mấy sợi tóc mai.

Nửa đêm, Khương Ninh mơ màng tỉnh dậy, đưa tay sờ sang bên cạnh, không thấy người.

Cô chống tay ngồi dậy, vuốt trán, gọi: Vu Dương.

Vu Dương nhanh chóng xuất hiện ở cửa, giọng điệu lo lắng: Sao vậy?.

Khương Ninh nhìn không rõ bóng anh, cổ họng khàn đặc, nói: Em khát.

Vu Dương vội đi vào bếp lấy cho cô cốc nước.

Khương Ninh đón lấy uống ừng ực hết cốc nước mới cảm thấy cổ họng thông thoáng một chút.

Uống nữa không?.. Vu Dương hỏi cô.

Khương Ninh lắc đầu, thè lưỡi liếm giọt nước trên môi.

Rèm cửa không kéo, nhờ ánh trăng, Vu Dương nhìn thấy vẻ mờ ám của cô, đột nhiên cũng có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, nửa đêm bị đốt lửa, gần sáng lại bị thiêu.

Vu Dương túm lấy chiếc cốc đặt lên bàn, đáy cốc đập xuống mặt bàn kêu cộp một tiếng.

Khương Ninh còn chưa định thần đã bị Vu Dương đẩy ngã xuống giường.

Anh cần môi cô, thì thầm: Anh muốn em.

Anh đưa tay đẩy chiếc áo mỏng trên người Khương Ninh lên, xoa nhẹ mấy cái, Khương Ninh thoáng chốc mềm nhũn.

Quần áo của Khương Ninh nhanh chóng bị lột hết, cơ thể trắng muốt như hòa vào ánh trăng.

Vu Dương đứng dậy cởi đồ, Khương Ninh co rúm người vì lạnh. Chỉ vài ba động tác, anh đã cởi phăng hết thấy, sau đó phủ người xuống, dùng nhiệt độ cơ thể để an ủi cô.

Hai cơ thể vừa lạnh vừa nóng quấn vào nhau.

Vu Dương đưa tay xuống dưới, rất nhanh liền len vào.

Khương Ninh hừ một tiếng, tâm trí thoáng chốc tỉnh táo, lỗ mũi bị mùi rượu chặn đứng đã thông thoáng. Vừa rồi cô không cảm nhận được, giờ mới ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh.

Mặc dù anh đã cởi quần áo nhưng mùi vị đó vẫn rất nồng nặc. Khương Ninh nheo mắt suy nghĩ, rốt cuộc vì điều gì mà anh lại hút thuốc nhiều đến vậy? Vì cái gì mà nửa đêm anh lại ra ngoài hút thuốc?

Ý thức còn đang mơ hồ, cô đã bị anh dồn dập tấn công.

Cường độ sức lực của Vu Dương mạnh hơn lần trước, anh trầm mặc vùi mình vào ngực cô, nhấn từng chút từng chút vào sâu trong cô.

Khương Ninh ôm đầu anh, ghim đầu tay lên lưng anh, cảm giác mọi cơ bắp của anh đều vặn xoắn thành một khối rắn chắc. Phụ nữ trời sinh mẫn cảm, cô có cảm giác trong lòng anh lúc này dường như cũng đang vặn xoắn thành một khối bất thường.

Anh sao vậy? Khương Ninh nghi hoặc.

+++

Sau khi xong việc, Khương Ninh nằm xụi lơ trên người Vu Dương, hơi thở gấp gấp dần ổn định, mệt mỏi chìm vào trong giấc ngủ.

Vu Dương cúi xuống hôn đỉnh đầu cô, tâm trạng căng cứng suốt một ngày giờ đây, tất cả đều đã tản đi hết.

Anh muốn bỏ mặc hết thấy, đến gần cái cây cô độc là cô, muốn chiếm lấy vị trí bên cạnh cô, cùng cô gánh mưa gió, cùng cô đón ánh cầu vồng.

Ba tháng không được thì mười tám năm. Mười tám năm không được thì cả đời.

Anh không tin, anh không thể bền bỉ trong lòng cô.

Ngày hôm sau phải đi làm, Khương Ninh cơ thể trần trụi lộ đầu ra khỏi chăn, nheo mắt nhìn sang bên cạnh, không có ai.

Anh đã thu dọn đồng quần áo nằm tán loạn dưới nền đất đêm qua.

Khương Ninh đứng dậy thay quần áo, rửa qua mặt mũi cầm túi chuẩn bị ra ngoài. Cô vừa vén rèm thì bị Vu Dương ngăn lại.

Em phải đi làm. Khương Ninh nói.

Ăn cơm trước đã. Ăn xong anh đưa em đi, vẫn kịp. Nói xong, không để cô phản đối, anh liền kéo cô vào trong bếp.

Bữa sáng anh để trên bàn ngoài sữa đầu nành còn có cả bánh bao.

Khương Ninh vội vã, vừa ăn vừa uống.

Vu Dương nhắc: Đừng vội.

Khương Ninh gạt đầu, trong lòng có cảm giác bị muộn. Cô vừa cầm bánh bao, vừa cho tay vào túi, định lấy điện thoại xem giờ.

Vu Dương liếc mắt thấy động tác của cô, nhất thời căng thẳng.

Điện thoại kẹt ở trong, Khương Ninh vừa cho tay vào liền chạm phải một vật cứng cứng, trước đó trong túi không có.

Cô lấy ra nhìn, là một chiếc thẻ ATM.

Khương Ninh nuốt miếng bánh xuống, giơ chiếc thẻ lên hỏi anh: Đây là cái gì vậy?.

Vu Dương liếc nhanh một cái, trả lời: Thẻ ATM.

Em biết là thẻ ATM rồi, em còn biết chiếc thẻ này là của anh. Khương Ninh hỏi: Anh bỏ vào trong túi em làm gì thẻ?.

Cho em.

Cho em?.

Ừ.

Khương Ninh hươ hươ trước thẻ trong tay, hỏi: Vốn liếng lấy vợ đây à?.

Vu Dương gật đầu.

Tiết kiệm mấy năm rồi?.

Từ sau khi rời quê thì bắt đầu tiết kiệm.

Vậy mới được mấy năm.

Anh đưa vốn liếng lấy vợ cho em sau này anh lấy vợ thế nào được?.

Vu Dương im lặng không đáp.

Nếu em không lấy anh, có phải anh bị lỗ vốn không?.

Vu Dương ngẫm nghĩ, thành thật gật đầu: Ừ.

.... Khương Ninh bực đến bật cười, đưa chiếc thẻ qua: Anh cất đồ đạc cho kỹ, em không giữ giúp anh đâu.

Vu Dương không nhận, nói thẳng: Không cần giữ giúp anh, em muốn dùng thẻ nào thì dùng.

Khương Ninh nhú mày: Em có tiền của em.

Vu Dương thú nhận: Anh biết dạo này em đang cần tiền.

Khương Ninh im lặng, nhìn anh nghi ngờ: Sao anh biết?.

Vu Dương không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt chân thành: Khương Ninh, anh không thể cho em những điều tốt đẹp nhất, nhưng với những gì em cần, anh sẽ cố hết sức.

Khương Ninh mấp má môi, không thốt nên lời.

Lý Hoàng Huy cũng từng đưa cho cô một chiếc thẻ. Khi đó, cảm nhận duy nhất của cô chính là mắc nợ không yên. Mặc dù anh ta nói không cần trả, nhưng cô vẫn vội vã muốn trả hết nợ.

Giờ phút này, cảm nhận trong lòng cô là gì đây?

Khương Ninh không hình dung ra. Cô nhớ lại hồi nhỏ được ông nội đưa đi lấy mật. Lần đầu nếm thử mật, cảm giác ngọt ngào ấy không sao thỏa mãn được như lúc này.

42. Chương 42

Từ Giai Tú đi đón con trai tan học, cô giáo gọi Đông Đông ra, vừa cười vừa nói: Hôm nay, Đông Đông thể hiện rất tốt.

Từ Giai Tú âu yếm xoa đầu con trai: Thật sao?.

Đông Đông gật mạnh đầu.

Từ Giai Tú đang định đưa Đông Đông đi thì bị cô giáo gọi giật lại.

Cô giáo Từ, tiền cơm trưa và phí phụ đạo piano....

Cô ấy chưa nói xong, Từ Giai Tú đã hiểu ý.

Xin lỗi, dạo này tôi bận quá nên quên mất. Từ Giai Tú ách ách: Sáng mai, tôi đưa Đông Đông đi học rồi đóng luôn.

Không sao, tôi chỉ nhắc vậy thôi.

Từ nhà trẻ đi ra, Từ Giai Tú có phần lơ đãng, không biết suy nghĩ chuyện gì mà mặt mày ủ rũ.

Mẹ, con muốn uống trà sữa. Đông Đông lắc tay năn nỉ Từ Giai Tú.

Sắp đến giờ cơm tối rồi, không uống được.

Thấy Đông Đông làm nũng, Từ Giai Tú nghĩ tới mấy hôm bận làm thủ tục ly hôn với Ngô Phong, không có thời gian quan tâm đến con trai nên cô lại mềm lòng, dẫn con vào quán đồ uống bên đường.

Không ngờ vừa vào trong quán, cô bất ngờ đụng ngay một người.

Cô giáo Từ à, trùng hợp quá nhỉ?. Tiền Cường ngồi trên quầy, nhìn thấy Từ Giai Tú, liền đứng lên chào hỏi: Lâu rồi không gặp, mau ngồi xuống nói chuyện, tôi vừa hay cũng có việc muốn gặp cô.

Từ Giai Tú quay người định đi, Đông Đông kéo tay cô lại, vẻ mặt mong ngóng: Mẹ, trà sữa.

Tiền Cường lập tức gọi nhân viên: Cho anh bạn nhỏ này một cốc trà sữa, thêm một tách cà phê nữa nhé. Hắn nhìn Từ Giai Tú, làm động tác mời cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện: Cô giáo Từ, mời cô ly nước, cô cứ ngồi đi, tốt xấu gì thì chúng ta cũng là bạn học cũ cơ mà.

Từ Giai Tú liếc mắt, kéo Đông Đông qua, thầm nghĩ để xem hắn sắp giở chiêu trò gì.

Đồ uống nhanh chóng được bưng lên, Tiền Cường cười lấy lòng, đưa cốc trà sữa tới trước mặt Đông Đông, ra vẻ thân thiết: Cháu mấy tuổi rồi?.

Bốn tuổi ạ.

Tiền Cường muốn hỏi tiếp nhưng bị Từ Giai Tú cắt ngang: Đừng có lời kéo làm quen với con tôi.

Tiền Cường tuyệt nhiên không chút lúng túng, gương mặt vẫn tỏ ra tươi cười: Nhìn cô kìa, nghĩ tôi là loại người gì thế.

Từ Giai Tú lườm hắn một cái: Anh tìm tôi có chuyện gì? Nếu chuyện về Khương Ninh thì khỏi đi.

Hì hì, sao lại là Khương Ninh. Cô ấy có chủ rồi, tôi đây sao phải đi đào góc tường nhà người khác?.

Từ Giai Tú nghi ngờ, không tin lời nói dối của hắn.

Tiền Cường nói: Tôi tìm cô là để giúp cô.

Giúp tôi?.

Đúng vậy. Đôi mắt ti hí của Tiền Cường bỗng lóe lên: Tôi biết cô vừa mới ly hôn.

Sắc mặt của Từ Giai Tú thoáng sùng sốt: Sao anh biết?.

Trần Thanh Vân bé tí giấu nổi chuyện gì?.

Từ Giai Tú im lặng không đáp. Tiền Cường nói không sai, đám bà cô ở cái nơi nhỏ bé này thích nhất là nhai lưỡi nhà người ta. Cô đoán có lẽ chuyện của mình, đều bị mọi người ở trấn Thanh Vân biết hết cả rồi.

Tiền Cường cười ha hả, giả vờ giả vịt nhấp cà phê, nhứ mầy bình luận: Uống chả ra làm sao cả, không so được với đẳng cấp của Starbucks.

Từ Giai Tú xùy một tiếng, cảm thấy hành động của hần thật buồn cười.

Tiền Cường đặt tách cà phê xuống, hắng giọng: Tôi nói thẳng nhé, tôi biết cô vừa mới ly hôn nên giờ đang thiếu tiền tiêu.

Từ Giai Tú định mở miệng phản bác liền bị hần xua tay cắt ngang: Cô đừng vội phủ nhận, trụ cột kinh tế trong nhà từ trước đến nay vẫn là chồng cô...À không, là chồng cũ. Cô dạy học ở trấn, lương căn bản không được bao nhiêu, cô còn phải nuôi con trai, dưỡng bố mẹ già, trong ngoài đều phải dùng đến tiền. Cô đang rất khó khăn. Hần tạm dừng, hỏi: Tôi nói đúng không?.

Từ Giai Tú mím môi, cô không thể không thừa nhận lời của Tiền Cường, hiện tại cô đang lâm vào cảnh túng quẫn. Sau khi ly hôn với Ngô Phong, kinh tế của cô chính xác là phải giật gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi.

Tiền Cường thấy cô im lặng, có chút đắc ý: Công việc của tôi rất muốn được cô hỗ trợ.

Từ Giai Tú không chen ngang, ngẫm đồng ý để hần nói tiếp.

Vụ vừa rồi tôi làm mất mấy anh em dưới quyền, giờ đang thiếu nhân lực. Cô xem, hay là....

Anh muốn tôi giúp anh làm loại chuyện thất đức đó ư?. Từ Giai Tú không để hần nói hết, chêm thêm một câu: Nằm mơ đi.

Từ chối đúng như dự đoán, Tiền Cường không hề bực tức, xoay chiếc nhẫn vàng trên ngón tay, ung dung nói: Tôi đây chỉ là không nỡ nhìn bạn học cũ vất vả. Cô cũng biết, nếu là nữ làm chuyện này, xác suất thành công sẽ cao hơn. Chúng ta đôi bên cùng có lợi, giúp đỡ lẫn nhau, cô nói xem đúng không?.

Từ Giai Tú toàn thân phát run, không muốn tốn nhiều lời với loại cặn bã. Cô kéo Đông Đông đứng lên, cuối cùng còn trừng mắt lườm Tiền Cường một cái:

Đông Đông, chúng ta về nhà.

Tôi chờ câu trả lời của cô. Tiền Cường gọi với theo.

Trả lời hần chỉ là tiếng đóng cửa.

+++

Hôm nay, Vu Dương đến chỗ chú Vương, anh bảo phải làm ca tối nên không thể về sớm được.

Khương Ninh thấy trong nhà không còn thức ăn nên ra chợ mua một ít, sau đó cô vòng qua phố tính chọn cho Vu Dương bộ quần áo. Cô phát hiện quần áo của anh rất một màu đen. Cô đã sớm có ý nghĩ mua quần áo cho anh, hôm nay nhân lúc anh không có nhà, cô liền thực hiện luôn ý tưởng.

Cô dạo qua mấy cửa hàng thời trang nam, chọn mua được chiếc áo khoác hợp ý. Lúc đi ra khỏi cửa hàng, cô bắt gặp Từ Giai Tú đang dắt Đông Đông dung dể trên đường.

Từ Giai Tú. Cô gọi với về phía hai mẹ con.

Từ Giai Tú không nghe thấy, Khương Ninh đành bước vội tới gọi.

Từ Giai Tú quay đầu lại: Tiểu Ninh, sao lại ở đây?.

Khương Ninh chìa chiếc túi trên tay ra.

Từ Giai Tú liếc thấy nhãn hiệu thời trang nam in trên túi liền nháy mắt với cô.

Khương Ninh không hề xấu hổ, hỏi lại: Còn cậu, sao chưa về nhà vậy?.

Ánh mắt Từ Giai Tú thoáng lóe lên, không kể chuyện vừa gặp Tiền Cường. Cô trả lời qua quýt: Vừa đến nhà trẻ đón Đông Đông, tiện thể đưa nó đi dạo loanh quanh một lúc.

Khương Ninh gật đầu.

Từ Giai Tú hỏi cô: Vu Dương đâu?.

Hôm nay anh ấy không có ở đây.

Cậu vẫn chưa ăn cơm à?.

Ừ.

Vậy ăn cùng đi.

Khương Ninh theo Từ Giai Tú vào một quán cơm ngay gần đó.

Vừa ngồi xuống, Từ Giai Tú đã lôi trong túi ra một chiếc thẻ đưa cho Khương Ninh: Suýt nữa thì quên, cái này cho cậu.

Khương Ninh không nhận, đưa mắt dò hỏi.

Mình biết cậu đang phải gom tiền làm phẫu thuật cho dì. Thẻ không có nhiều tiền lắm đâu. Cậu lấy dùng đi.

Khương Ninh xúc động, đẩy tay Từ Giai Tú về: Không cần, mình biết cậu cũng đang cần đến tiền, tự mình có cách.

Từ Giai Tú hỏi dò: Không phải cậu định....

Cô úp mở nói với Khương Ninh.

Khương Ninh và Từ Giai Tú từ bé lớn lên cùng nhau, đương nhiên Khương Ninh hiểu ý của cô ấy. Cô lắc đầu, đáp: Làm sao có thể.

Từ Giai Tú cúi đầu, cười nhạt: Nhưng vẫn có những người vì tiền mà làm chuyện ấy.

Từ Giai Tú?.

Từ Giai Tú thu hồi tâm trạng, hỏi cô: Phí phẫu thuật của dì, cậu thu xếp được chưa?.

Gần đủ rồi.

Của Vu Dương à?.

Khương Ninh mỉm cười, không phủ nhận.

Vu Dương đưa thẻ cho cô nhưng vạn bất đắc dĩ cô cũng không có ý định động vào số tiền đó.

Từ Giai Tú nói: Anh ấy đối tốt với cậu thật.

Khương Ninh gương cao khóe miệng: Đúng vậy.

Bây giờ hai người ở cùng nhau rồi à?.

Ừ.

Không về nhà sao?.

Khương Ninh nheo mắt: Tạm thời chưa.

Từ Giai Tú hiểu hoàn cảnh gia đình của Khương Ninh, cô không hỏi nhiều, chỉ động viên vài câu.

Ăn cơm xong, Khương Ninh và Từ Giai Tú đi dạo một lát, đến hơn tám giờ mới chia tay nhau.

Vu Dương không có đây, Khương Ninh cầm chìa khóa dự phòng của anh mở cửa, kéo tấm cửa cuốn lên một nửa. Nghĩ tới lời anh dặn trước khi đi, cô xoay

người, kéo cửa cuốn xuống khóa lại.

Tắm rửa xong, cô lấy điện thoại ra nhìn giờ, mới 9h.

Vu Dương chưa về, Khương Ninh nằm một mình mãi không ngủ được, lẩn qua lộn lại một lúc lâu vẫn không thấy buồn ngủ. Cuối cùng, cô nằm ngay đơ

sang nửa giường bên kia, kéo chăn hít hà, trên đó vẫn lưu mùi cơ thể anh, cảm thấy yên tâm hơn.

Bên ngoài có tiếng kéo cửa, Khương Ninh choàng dậy, nhìn chăm chăm vào cửa phòng.

Vu Dương từ bên ngoài đi vào, nghĩ cô đang ngủ nên không bật đèn, cứ thế sờ soạng bước vào trong.

Anh về đấy à?. Khương Ninh lên tiếng.

Vu Dương dừng bước, nhìn về phía giường: Chưa ngủ sao?.

Khương Ninh thò người ra bật đèn, lúc đèn lóe sáng, cả hai đều nheo mắt lại.

Khương Ninh: Anh không về, em không ngủ được.

Cổ họng Vu Dương trượt xuống, cầm bộ quần áo sạch: Anh đi tắm đã.

Rất nhanh, Vu Dương tắm xong đi ra. Anh chỉ mặc độc chiếc quần dài, cầm khăn bông lau tóc.

Khương Ninh vẫy anh: Anh lại đây.

Vu Dương ném khăn mặt sang bên, đi tới.

Khương Ninh quay sang chiếc bàn bên cạnh cầm chiếc áo khoác mới mua đưa cho anh: Anh thử đi.

Vu Dương cầm áo, chăm chú nhìn một lúc: Của anh à?.

Không thì của ai?.

Cơ thể Vu Dương cao lớn, làm vài ba động tác mới chui được người vào trong chiếc áo.

Khương Ninh đứng trên giường, nhìn anh từ trên cao xuống: Xoay một vòng em xem nào.

Vu Dương đứng tại chỗ xoay hai vòng.

Khương Ninh cúi người giúp anh kéo khóa lên rồi lại nhìn anh thêm một lượt.

Cô mua một chiếc áo khoác màu xanh đen, màu sắc và kiểu dáng rất hợp với anh...

Cô cúi xuống nhéo eo anh: Có phải bị chật không?.

Cô mặc đồ ngủ, vừa cúi người một cái cổ áo liền hở ra, bên trong không mặc đồ lót. Từ góc nhìn của Vu Dương, anh ngắm không bỏ sót.

Không đâu. Vu Dương đè nén giọng nói.

Không á? Khương Ninh nhìn lại lần nữa, bên trong anh không mặc gì, chiếc áo khoác bó sát lấy cơ thể cường tráng.

Cô đứng thẳng người, vỗ vỗ vai anh: Anh cởi ra đi, áo bé quá, để mai em đi đổi.

Vu Dương kéo khóa, nhanh chóng cởi quần áo ném lên bàn, sau đó ôm cổ chân của Khương Ninh giật một phát khiến cả người cô ngã sấp xuống giường.

Đầu óc Khương Ninh còn đang quay cuồng thì đã bị Vu Dương lập tức tấn công. Bàn tay quen thuộc với vào trong áo ngủ của cô sờ nắn, một khối tròn trịa trắng nõn.

Vu Dương thở hổn hển, kéo một tay cô khoác lên vai mình, nói: Anh sẽ cho em số đo.

Khương Ninh thiếu máu lên não, ngơ ngác hỏi: Hả?.

Số đo ấy.

Khương Ninh dùng tay gãi gãi sau lưng anh: Anh lưu manh từ lúc nào thế hả?.

Vu Dương ngạc nhiên, rời khỏi ngực cô ngẩng lên nhìn: Anh nói là sẽ cung cấp cho em số đo thân trên. Không phải em muốn đi đổi áo à?.

Khương Ninh lúng túng, tròn mắt đảo một vòng.

Vu Dương vùi mặt vào hõm cổ của cô bật cười. Anh cười to đến nỗi toàn thân run lên.

Mặt Khương Ninh đỏ ửng, nóng bừng, hai chân kẹp lấy lưng anh: Không cho cười nữa.

Động tác của cô nhằm trúng chỗ có phản ứng của Vu Dương. Anh chống người lên lột sạch chiếc áo ngủ của cô, hôn lên vành tai cô, thở hổn hển, anh khẽ thì thầm: Em cần số đo ở đâu, anh cũng cho em hết.

43. Chương 43

Khương Ninh dành thời gian vào bệnh viện thăm Lưu Vân. Do có kinh nghiệm từ trước, với lần thăm này, cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Trình Vĩ cố ý đi ra ngoài, để dành không gian cho hai mẹ con cô.

Lưu Vân ngồi trên giường, ngắm Khương Ninh bằng ánh mắt đầy yêu thương. Bà cất tiếng hỏi: Hôm vừa rồi, người đến ngân hàng đón con là bạn con phải không?.

Khương Ninh gật đầu.

Cậu ấy cư xử với mọi người như thế nào?.

Rất tốt ạ.

Còn đối với con thì sao?.

Cũng rất tốt.

Lưu Vân gật đầu: Vậy thì tốt rồi, tốt rồi.

Khương Ninh nhìn bà, Lưu Vân hài lòng mỉm cười với cô, không hỏi đến vấn đề gia cảnh, nghề nghiệp của Vu Dương.

Ngồi với Lưu Vân một lát thì Trình Vĩ về gọi cô đi ăn cơm, Khương Ninh đồng ý.

Từ khu nội trú đi ra, vừa tới cổng chính, Khương Ninh bị chặn lại.

Ninh Ninh, chúng ta nói chuyện. Lý Hoằng Huy đứng ngăn trước mặt Khương Ninh.

Giây phút nhìn thấy anh ta, gương mặt Khương Ninh bỗng chốc lạnh như băng: Những gì cần nói đều đã nói hết rồi.

Lý Hoằng Huy không kiên nhẫn như lần trước, anh ta tiến lên tóm lấy tay Khương Ninh kéo cô ra ngoài.

Khương Ninh tức giận dẫy dụa: Anh làm cái gì thế?.

Lý Hoằng Huy quay lại, đáp: Chúng ta nói chuyện.

Khương Ninh xoay cổ tay: Buông ra, tự tôi đi được.

Lý Hoằng Huy thấy cô đồng ý liền nói lỏng tay. Khương Ninh rút tay ra, đi theo anh ta vào một quán cà phê ngay gần đó.

Có chuyện gì?. Sau khi ngồi xuống, Khương Ninh mở miệng hỏi thẳng.

Lý Hoằng Huy nhìn cô trêu mếu: Anh biết cuộc giải phẫu của mẹ em cần đến tiền, anh có thể giúp em.

Anh điều tra tôi à?.

Anh chỉ muốn giúp em thôi.

Khương Ninh lạnh lùng nhìn anh ta: Không cần đâu giám đốc Lý. Tôi nghĩ chắc anh đã quên chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Em biết em chỉ cần lên tiếng là anh sẽ giúp đỡ em ngay.

Khương Ninh cười lạnh: Tôi cần tiền, nhưng tôi cũng biết thế nào là liêm sỉ.

Lý Hoàng Huy có cảm giác Khương Ninh đang dựng lên một bức bình phong giữa cô và anh ta, phòng thủ kiên cố, cho dù anh ta dùng tới cách gì thì cũng không thể đập vỡ được tấm bình phong đó. Đáng chết hơn, tấm bình phong này lại do chính anh ta tạo nên.

Anh ta đột nhiên thấy mệt mỏi, thở dài hỏi: Ninh Ninh, chúng ta vẫn còn hy vọng chứ?.

Không còn. Khương Ninh quả quyết trả lời.

Em thật sự yêu người đàn ông kia?.

Khương Ninh nhú mày, bỗng nhớ ra, lạnh giọng hỏi: Anh đến tìm anh ấy?.

Lý Hoàng Huy gật đầu: Anh ta không nói cho em biết à?.

Khương Ninh nhớ tới vẻ bất thường của Vu Dương hôm đấy, lông mày cau lại: Đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa.

Lý Hoàng Huy hơi nổi cáu: Anh ta không hợp với em.

Có hợp hay không không cần anh lo.

Câu nói này của cô giống y câu nói của người đàn ông kia, thần thái ngữ điệu cũng giống hệt nhau.

Lý Hoàng Huy im lặng nhìn cô: Em có hiểu anh ta không?.

Khương Ninh mím môi.

Em và anh ở bên nhau hai năm vậy mà em luôn phòng bị anh. Còn em và anh ta, ở cùng một chỗ chưa được bao lâu.... Giọng điệu Lý Hoàng Huy thoáng kích động, lồng ngực thở phập phồng: Vì cái gì chứ?.

Vì cái gì?

Khương Ninh rũ mắt nhìn tách cà phê trên bàn, hơi nóng không còn lượn lờ, tách cà phê đã nguội lạnh.

Khương Ninh ngược lên, trả lời: Tôi chọn cuộc sống trước kia là do bị động. Sau khi gặp anh ấy...Tôi muốn chủ động lựa chọn cuộc sống của riêng mình.

Ý của cô rất rõ ràng, lựa chọn anh ta chỉ là hành động bất đắc dĩ, vội vã thỏa hiệp. Cô đối với anh ta cho đến tận bây giờ vẫn không có chút cảm giác chân tình nào.

Tốt, rất tốt. Lý Hoàng Huy giận quá hóa cười: Khương Ninh, anh biết em từ trước đến nay luôn tỉnh táo và quyết đoán. Nhưng không ngờ em lại tàn nhẫn đến như vậy.

Lý Hoàng Huy đi rồi, Khương Ninh ngồi một mình trong quán cà phê. Cô bưng tách cà phê lạnh ngắt lên nhấp, nhú mày lại.

Đáng ghét.

+++

Ngày Lưu Vân phẫu thuật, Vu Dương đưa Khương Ninh vào thành phố.

Thời điểm phẫu thuật là xế chiều. Trước khi được đẩy vào trong phòng mổ, Lưu Vân nhìn Khương Ninh chăm chăm, vươn tay về phía cô.

Khương Ninh đi đến, đặt tay mình vào trong tay bà.

Tiểu Ninh. Lưu Vân gọi cô, thoáng chớp nước mắt lưng tròng: Cả đời này, người mẹ muốn xin lỗi chính là con. Dù thế nào đi nữa, mẹ cũng không nên bán con, để con phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Giọng bà ghen ngào: Con lớn đến chừng này, vậy mà mẹ vẫn chưa làm hết trách nhiệm của một người mẹ, còn để liên lụy đến con, con hận mẹ cũng phải...May mà con đã trưởng thành, có người để yêu thương, thấy con sau này có người chăm sóc, mẹ cũng yên tâm....

Lưu Vân sờ tay Khương Ninh: Con bé này, thích giấu mọi chuyện trong lòng, một mình gánh vác. Con có chuyện gì, em trai sẽ giúp con. Con đừng nên cố quá. Nhìn con mẹ đau lòng lắm. Phải đối xử với mình tốt hơn một chút.

Giọng Lưu Vân dứt quãng, nhớ gì nói đấy, như sợ không nói ngay sẽ không còn cơ hội. Khương Ninh nghe xong, trong lòng đau xót, hốc mắt cũng đỏ lên.

Nếu như mẹ có mệnh hệ gì....

Mẹ sẽ không sao đâu. Khương Ninh khẽ cắt ngang lời bà, nắm lấy tay bà: Mẹ sẽ không sao.

Tiếng “mẹ” ấy khiến Lưu Vân vô cùng kích động, bà nắm tay Khương Ninh thật chặt, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy ra khỏi khóe mắt.

Tiếng gọi này bà thực sự đã đợi quá lâu.

Con gái ngoan, con nói đúng, rồi sẽ ổn thôi. Lưu Vân nhìn Khương Ninh lần cuối trước khi được đẩy vào trong phòng phẫu thuật.

Khương Ninh nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng mổ đang từ từ khép lại, đưa tay lên dụi mắt.

Vu Dương vẫn đứng sau lưng cô. Thấy vậy, anh lập tức tiến lên, ôm cô vào trong lòng.

Khương Ninh vòng tay qua eo Vu Dương, vùi đầu vào lòng anh.

Vu Dương xoa lưng cô, khẽ an ủi: Đừng lo lắng.

Cuộc giải phẫu kéo dài ba tiếng, trong suốt quá trình mổ, Khương Ninh và Trình Vĩ đứng chờ bên ngoài không dám đi đâu, sợ xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Vu Dương một mực nắm tay Khương Ninh, lặng lẽ chăm sóc cho cô.

Giây phút cửa phòng mổ mở ra, trái tim Khương Ninh như nảy lên, cho đến khi bác sĩ nói câu “cuộc phẫu thuật thành công”, cô mới chậm rãi thở phào.

Lưu Vân được đẩy về phòng, Khương Ninh đến thăm bà, vì tiêm thuốc mê nên bà vẫn chưa tỉnh.

Chị, chị về trước đi. Ở đây có em chăm rồi. Trình Vĩ bảo.

Khương Ninh lo lắng, Trình Vĩ đẩy cô ra ngoài phòng bệnh: Chị yên tâm đi, hai chúng ta không thể cùng ở đây được, phải thay phiên nhau chăm sóc. Mấy ngày nữa chị hãy đến.

Cậu đẩy Khương Ninh vào trong lòng Vu Dương: Anh rể, anh đưa chị ấy về trước đi.

Câu “anh rể” của cậu khiến Vu Dương sững sốt, anh chưa kịp phản ứng thì đã thấy Khương Ninh ở trong lòng mình. Anh ôm cô, hỏi: Về nhé?.

Khương Ninh quay đầu nhìn cánh cửa phòng bệnh đã đóng lại, thở dài: Mình về thôi.

++++

Tháng 11, Phương Nguyên thông báo đã được nghỉ phép và sẽ đến trấn Thanh Vân tìm Khương Ninh. Khương Ninh một mình vào trong nội thành để đón và đưa cậu về thị trấn.

Hiện tại cô không có nhà, chỗ Vu Dương lại không thừa phòng. Từ Giai Tú liền chủ động đề nghị để Phương Nguyên ở lại nhà cô. Khương Ninh suy nghĩ một lúc mới đồng ý, dẫn cậu đi cất hành lý ở chỗ Từ Giai Tú.

Buổi tối, ăn cơm xong, Khương Ninh đưa Phương Nguyên đến cửa hàng của Vu Dương. Vu Dương không ở đây, cô lấy hai chiếc ghế đặt ở cửa ra vào.

Phương Nguyên nhìn hiệu sửa xe một lượt, thò tay sờ mấy chiếc lốp treo trên tường, hỏi: Chị Khương, đây là nhà chị à?.

Khương Ninh lắc đầu: Không phải, là nhà của bạn trai chị.

Phương Nguyên ngồi xuống cạnh Khương Ninh: Bạn trai chị? Anh ấy làm gì ạ?

Khương Ninh nhú mồm: Em đoán thử xem.

Phương Nguyên nhìn đồng hồ nghề sửa xe, không chút do dự trả lời: Em đoán anh ấy là thợ sửa xe.

Khương Ninh mỉm cười, gật đầu.

Phương Nguyên mở to mắt nhìn cô.

Khương Ninh: Sao vậy? Lạ lắm à?

Phương Nguyên lắc đầu, trả lời thẳng thắn: Chị Ninh, chị vẫn ngẫu nhiên vậy.

Nụ cười của Khương Ninh mở rộng thêm, dừng một lúc, Khương Ninh hỏi Phương Nguyên: Đạo này em thế nào?

Rất tốt ạ. Phương Nguyên đáp: Em tốt nghiệp rồi, không bị nợ môn nào cả. Việc thực tập ở văn phòng luật cũng khá ổn, các tiền bối đối xử với em không tệ.

Vậy thì tốt. Khương Ninh nói với cậu: Em làm rất tốt.

Em nhất định sẽ cố gắng.

Hai chị em hàn huyên chút ít về mình trong nửa năm qua. Phần lớn thời gian đều là Phương Nguyên nói, thậm chí cậu còn kích động kể đi kể lại mấy vụ án ở văn phòng luật.

Khương Ninh nghe cậu nói đến các quy định pháp luật, cảm thấy vừa lạ lại vừa quen.

Sau khi kết thúc, Phương Nguyên nói tiếp: Chị Khương Ninh, thầy giao cho em một nhiệm vụ, tìm đề tài để tự nghiên cứu. Em nghĩ mãi mà không biết phải nghiên cứu cái gì. Rất nhiều án đã được người đi trước khai thác đủ, có đi sâu tìm hiểu nữa cũng vô ích. Em muốn tìm một hướng đi mới.

Ngày trước đi học, Khương Ninh thường giúp cậu đề xuất sáng kiến. Nên lần này, Phương Nguyên vẫn rất thoải mái hỏi cô: Chị có gợi ý gì hay không ạ?

Nụ cười của Khương Ninh phai dần, sắc mặt cũng trầm xuống: Em đến đây để chơi nên đừng suy nghĩ nhiều. Ngày mai chị sẽ đưa em đi dạo trong trấn, có lẽ em sẽ tìm thấy ý tưởng.

Vâng, dù sao cũng không vội. Phương Nguyên trả lời.

Ngồi im lặng một lúc, Khương Ninh nghe thấy tiếng động cơ quen thuộc vang lên, cô đứng dậy nhìn sang bên đường.

Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn cô ngạc nhiên.

Ngay sau đó, Vu Dương lái xe máy đi đến

Anh gỡ mũ bước xuống xe. Khương Ninh tiến lên: Hôm nay anh về sớm vậy.

Vu Dương gật đầu, nghi ngờ liếc nhìn người ngồi sau lưng cô.

Khương Ninh giới thiệu: Cậu em của em, tới đây chơi.

Phương Nguyên đứng dậy: Chào anh, em là Phương Nguyên.

Vu Dương gật đầu xem như chào hỏi.

Một không?. Khương Ninh hỏi anh.

Vu Dương lắc đầu: Anh đi tắm trước đã.

Vâng.

Thấy Vu Dương đã vào nhà, Phương Nguyên đến bên cạnh Khương Ninh, khẽ hạ giọng: Chị, bạn trai chị cũng ngẫu nhiên thật đấy.

Khương Ninh mỉm cười, trong từ điển của Phương Nguyên, “ngầu” chính là khen ngợi.

Khương Ninh gọi điện cho Từ Giai Tú, chừng 10” sau, cô đi xe máy điện đến cửa hàng.

Chị Giai Tú. Phương Nguyên gọi một cách thân thiết.

Nhóc con, đi nào, chị chờ em về. Từ Giai Tú ngồi trên con ngựa sắt kêu to.

Khương Ninh quay sang Phương Nguyên: Em về nghỉ đi, mai chị sẽ dẫn em đi chơi.

Vâng.

Phương Nguyên ngồi lên xe Từ Giai Tú rời đi, còn Khương Ninh thì quay người vào trong nhà.

Khương Ninh ở lại chỗ của Vu Dương để tắm rửa. Lúc đi ra, cô trông thấy Vu Dương đang nằm trên giường giở sách. Cuốn sách ấy là tài liệu pháp luật cô lấy ở nhà. Mấy hôm trước, trong lúc rảnh rỗi cô lại mang ra xem, sau đó vẫn đặt ở đầu giường.

Khương Ninh vén chăn chui vào, tự động nằm vào lòng Vu Dương, anh cũng thuận thế ôm lấy cô.

Hai người cùng chăm chú nhìn quyển sách, ngoại trừ hàng chữ in trên đấy, bất kỳ chỗ nào trống đều có bút tích chằng chịt của cô.

Em học rất nghiêm túc. Vu Dương nhìn dòng chữ nắn nót nhận xét.

Cái này em viết hồi nghỉ hè năm cấp ba. Khi đó em rất muốn làm luật sư. Khương Ninh dựa vào người anh, nói: Nhưng ngành học đại học của em lại không phải là luật.

Vu Dương cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng lên nhìn anh: Bố em lén sửa lại nguyện vọng của em.

Giọng điệu của cô tự nhiên không có gì bất thường, xem như câu chuyện đã xảy ra quá lâu không còn khiến cô để tâm. Nhưng anh biết, lúc ấy, chắc hẳn cô đã rất đau khổ.

Vu Dương gấp sách để sang bên, ôm cô khẽ lật một vòng, Khương Ninh liền nằm trên ngực anh.

Anh kéo chăn phủ lên lưng cô: Kể cho anh nghe đi.

Khương Ninh dán mặt lên vòm ngực của anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, trong lòng hết sức bình tĩnh.

Anh xem phim bộ Hồng Kong bao giờ chưa?. Khương Ninh hỏi.

Rồi.

Ngày bé em rất thích xem phim bộ Hồng Kong. Trong phim có nhiều luật sư. Em cảm thấy luật sư rất lợi hại, có thể trừ gian diệt ác, bảo vệ công lý, lúc mặc đồng phục điều trần trên tòa trông thật hấp dẫn. Khương Ninh chậm rãi kể chuyện: Tại thời điểm đó em đã mơ ước sẽ trở thành một luật sư giỏi.

Sau lên cấp 3, thầy giáo yêu cầu chúng em viết ra mơ ước của mình, em liền viết mơ ước của mình là muốn trở thành một luật sư. Khương Ninh ngừng lại, cọ vào ngực anh: Sau kỳ thi đại học, em đã đăng ký trường luật nhưng bố em không đồng ý, cảm thấy làm luật sư không có tiền đồ. Ông ta lén sửa lại nguyện vọng của em, đến lúc em phát hiện ra thì không kịp nữa rồi.

Vu Dương vuốt đầu cô như an ủi.

Khương Ninh ngược lên nói: Vừa rồi anh gặp chàng trai kia, cậu ấy học luật, là sinh viên đứng đầu của trường luật đấy.

Vu Dương hỏi cô: Cậu ấy là người thân của em à?.

Khương Ninh lắc đầu: Không phải, cậu ấy là đối tượng hỗ trợ của em.

Vu Dương không hiểu.

Hai năm trước, em có tham gia dự án hỗ trợ sinh viên một giúp một. Phương Nguyên khi ấy mới học năm nhất, gia đình cậu ấy không có khả năng nuôi cậu ấy ăn học, muốn cậu ấy bỏ học về quê. Cậu ấy muốn học tiếp, không còn cách nào khác, đành đăng ký tham gia dự án. Hoàn cảnh của cậu ấy cũng giống em nên em đã chọn trợ giúp cậu ấy hoàn thành việc học. Khương Ninh lại nằm sấp xuống, tai dán vào tim anh: Tính cách cậu ấy rất cởi mở, chăm chỉ, năm nào thành tích học tập cũng đứng nhất.

Vu Dương mím môi im lặng. Một lúc sau, anh mới lên tiếng, hỏi: Em rất thích cậu ấy?.

Khương Ninh hơi xoay người, dần dần lẩn lên trên, đối mặt với anh, cố ý trả lời: Đương nhiên, trai trẻ gái nào chả thích.

Vu Dương nghe xong trong lòng không phải không có cảm xúc, trước là lão già, giờ lại là giai tử.

Anh trở mình áp Khương Ninh dưới thân, nhéo eo cô một cái: Chê anh già à?.

Khương Ninh rụt người lại, cười dịu dàng: Vâng, anh gần ba mươi rồi còn gì nữa.

Vu Dương có vẻ muốn tranh cãi với cô, anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm: Thích giai tử hả?.

Khương Ninh cười rung người, vuốt ve yếm hầu đang trượt lên trượt xuống của anh: Vu Dương, anh đúng là ngày càng không thành thật gì cả.

44. Chương 44

Sáng sớm, Khương Ninh trở mình, mở to mắt, hiếm khi thấy Vu Dương ngủ dậy muộn, bình thường, anh đều dậy sớm hơn cô.

Cô lại trở mình nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, qua lớp rèm không nhìn rõ sắc trời, cất tiếng hỏi: Máy giờ rồi?.

Gần 8 giờ. Vu Dương nói xong dán người vào lưng Khương Ninh.

Khương Ninh tiếp tục nhắm mắt: Sao hôm nay anh còn chưa ra khỏi giường?.

Vu Dương tựa vào sống lưng của cô, thấp giọng trả lời: Anh phải ra ngoài mấy hôm.

Hả?!. Khương Ninh trầm ngâm: Anh phải chạy đường dài à?.

Anh cọ cào vào da cô: Ừ.

Đi mấy hôm?.

Vu Dương nhắm nhanh: Năm ngày.

Lâu vậy.

Nơi đó hơi xa. Vu Dương đưa tay vén mấy sợi tóc bên sườn mặt của cô ra sau tai, thì thầm: Em ở nhà một mình cẩn thận một chút.

Khương Ninh quay người đối mặt với anh, giơ tay sờ cằm anh, mấy sợi râu đang mọc đâm vào tay cô ngứa. Cô mỉm cười, nói: Em đâu có một mình, em còn có Phương Nguyên mà.

Gương mặt Vu Dương đang thoải mái lập tức biến sắc, anh nhìn Khương Ninh bằng ánh mắt ẩn chứa sự bất mãn. Anh nắm lấy bàn tay đang sờ dưới cằm đưa lên miệng khê cắn một cái xem như trừng phạt.

Khương Ninh rút tay về, cười: Anh làm gì thế?.

Vu Dương nâng hai chân Khương Ninh đang đè lên mình, khê xoay người áp cô dưới thân, bàn tay men từ tai đi một mạch xuống dưới ngực cô, xoa nắn.

Áp sát như vậy, Khương Ninh đương nhiên nhận ra phản ứng của anh, thầm hồi hận mới sáng sớm không nên trêu chọc đàn ông.

Cô vươn tay đẩy ngực anh, giọng mềm mỏng: Đừng làm rộn nữa, rời giường thôi, không phải anh còn phải đến chỗ chú Vương à? Đến muộn không hay.

Vu Dương chui đầu vào hõm cổ của cô hít sâu một hơi, thì thào: Không sao.

Anh nói xong liền dùng chân tách hai chân cô ra, nhìn như sẵn sàng tuốt súng khỏi vỏ. Khương Ninh đẩy chân anh, bảo: Em đói, đau bụng lắm.

Vu Dương không chịu dậy nhưng cũng không động tay động chân mà nằm thõ trên người cô.

Một lúc sau, anh trở người, buông lỏng Khương Ninh, lảo đảo trượt xuống, vén chăn lên thay quần áo.

Em đi làm chút gì đấy để ăn.

Khương Ninh cũng rời phòng, rửa mặt xong đi ra, Vu Dương mặc độc chiếc quần dài đi vào, đóng cửa lại, bên trong truyền tới tiếng nước chảy.

Khương Ninh đứng ngoài bấm môi cười.

Ăn sáng xong, Vu Dương đưa cô đến nhà Từ Giai Tú. Trước khi đi, anh dặn cô ở một mình phải cẩn thận, phải khóa cửa chính, chốt cửa sổ, chắc chắn nhận được lời hứa của Khương Ninh rồi anh mới chịu rời đi.

Sáng sớm Phương Nguyên đã chờ ở nhà Từ Giai Tú, Khương Ninh gọi Phương Nguyên ra ngoài, cậu liền đeo bao lô chạy theo cô.

Khương Ninh dẫn Phương Nguyên đi dạo qua mấy con phố trong trấn Thanh Vân. Trấn Thanh Vân cũng bình thường giống như những thị trấn ở làng quê khác, không có gì đặc biệt, nhưng Phương Nguyên vẫn hết sức nhiệt tình, vừa đi vừa khen ngợi: Chị, trấn Thanh Vân phát triển nhanh quá, khá hơn quê em nhiều.

Khương Ninh nghe câu nói này của cậu không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc dạo phố, Khương Ninh gặp Khương An, Khương An đương nhiên cũng nhìn thấy cô, ánh mắt giả bộ như không nhìn thấy, cứ thế đi sượt qua.

Sao vậy?. Phương Nguyên ngạc nhiên thấy Khương Ninh đột nhiên dừng bước

Khương Ninh định thần lại, đáp: Đến giờ rồi, ăn cơm trước đi.

Vâng.

Em muốn ăn gì?.

Chị, chị ăn gì em ăn nấy.

Khương Ninh suy nghĩ, đột nhiên trông thấy một nhóm người đang quàng vai bá cổ đi vào một quán ăn nhỏ.

Cô ngẫm nghĩ rồi kéo Phương Nguyên vào trong quán ăn đó.

Vào trong quán, Phương Nguyên định ngồi ngay bên ngoài nhưng bị Khương Ninh kéo lại, bảo: Vào trong.

Hai người lần lượt ngồi xuống cạnh đám người kia, chọn đồ ăn. Phương Nguyên tiếp tục nói cảm nhận của mình về trấn Thanh Vân, Khương Ninh không tập trung, liên tục chú ý tới câu chuyện của bàn bên kia.

Mới đầu, đám người đó còn nói mấy câu vô vị, sau khi đồ ăn bưng lên, có người bắt đầu nhắc đến “thành quả” của đêm hôm qua.

Khương Ninh rót nước đưa cho Phương Nguyên: Khát nước thì uống này.

Phương Nguyên giật mình: Vâng.

Cậu ngồi yên nghe đám người phía sau nói chuyện, giọng không cao không thấp, không chút che giấu.

Đêm qua vận khí không tệ, câu được cái đầu cá lớn.

Đúng vậy, lại có thể phóng túng được rồi.

Gần đây tình hình hơi bị căng, vụ lần trước Tiền Cường bị bắt, nhiều người bó tay bó chân không dám làm tiếp.

Như vậy cũng tốt, không còn ai tranh cướp mỗi làm ăn của chúng ta, không chừng còn lừa thêm được mấy vụ nữa.

Hừm, kiểu làm ăn này ngoài có chút mạo hiểm ra thì cũng có cái hay.

Mạo hiểm tồn tại cùng với lợi nhuận mà. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, đừng để cảnh sát chú ý thì có thể làm thêm được mấy năm. Dân Trung Quốc lắm tiền nhiều kẻ dấn dạn rất dễ bị lừa.

...

Khương Ninh nhai cơm, ngược mắt nhìn Phương Nguyên, cậu gờ bát cơm lên đã lâu nhưng chưa và miếng nào, sự chú ý không dồn vào thức ăn đặt trên bàn mà nghiêng người nghe phía sau nói chuyện.

Đội bọn họ ăn cơm xong rời đi, Khương Ninh mới lên tiếng: Mau ăn đi không nguội hết giờ.

À. Mặt mũi Phương Nguyên đầy tâm sự, cầm bát cơm lên xong lại hạ xuống: Chị, bọn họ....

Đi thôi. Khương Ninh đứng dậy tính tiền.

Ra khỏi quán cơm, Phương Nguyên đi theo cô: Chị, vừa rồi những người kia... họ làm gì vậy?.

Chị không biết. Khương Ninh nói: Nếu em quan tâm thì đi lên trấn hỏi thử xem.

Phương Nguyên gật đầu: Em cảm thấy hình như bọn họ đang làm việc gì đó không đứng đắn.

Ừ.

Em sẽ đi tìm hiểu.

Khương Ninh không ngăn cản, chỉ nói một câu: Cẩn thận một chút.

Phương Nguyên mỉm cười, vẻ mặt tự tin: Dù sao thì em cũng là một luật sư, biết điều tra ngầm đấy.

Đến trưa, Khương Ninh đưa Phương Nguyên đi dạo hết đầu đường đến cuối ngõ. Nhìn thấy ai, Phương Nguyên cũng tiến đến bóng gió dò hỏi nơi “bí mật”. Cậu sẵn sàng sử dụng đủ loại kỹ năng bốn năm học đại học để cạy miệng mọi người. Nhưng dân bản xứ căn bản không cho đây là bí mật, ngược lại, họ kể hết toàn bộ, cuối cùng còn hỏi cậu một câu: Cậu cũng muốn làm à?.

Phương Nguyên cười lúng túng, sắc mặt nặng nề. Mặc dù Khương Ninh đã biết chuyện nhưng sau khi nghe già trẻ lớn bé trong trấn đưa ra ý kiến, tâm trạng của cô cũng chìm xuống tận đáy.

Tình hình còn tồi tệ hơn cô nghĩ.

Chạng vạng tối, sau khi lặn lội suốt một ngày, Khương Ninh và Phương Nguyên chuẩn bị ra về.

Sau những gì trải qua lúc trưa, Phương Nguyên trở nên trầm mặc, cậu đi sau lưng Khương Ninh, thật lâu mới mở miệng nói một câu: Bọn họ làm nghề lừa đảo.

Khương Ninh gật đầu: Ừ.

Chị biết từ lâu rồi đúng không?.

Ừ.

Chiều hôm ấy....

Khương Ninh nói: Chị cũng không biết quá rõ....

Phương Nguyên cúi đầu: Hầu hết người trong trấn đều biết chuyện này, sao không ai đi báo cảnh sát?.

Khương Ninh hỏi cậu: Em biết trong trấn có bao nhiêu người làm việc này không?.

Phương Nguyên mím môi.

Một nửa. Khương Ninh khẽ nói: Muốn bắt không dễ vậy đâu, không đủ chứng cứ, hao tiền tốn lực.

Phương Nguyên hỏi lại: Sao lại không đủ chứng cứ? Người trên trấn....

Cậu dừng lại, nhớ tới vẻ mặt thờ ơ của đám người khi được hỏi. Họ coi câu hỏi của cậu nhỏ nhất như việc ăn cơm hàng ngày.

Khương Ninh liếc cậu: Người dân nơi nhỏ bé này không có ý thức pháp luật, chỉ cần kiếm được nhiều tiền sẽ bất chấp cả phạm pháp.

Phương Nguyên tiếp tục trầm mặc, trong lòng hết sức nặng nề.

Một lúc sau, Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Khương Nguyên, tỏ ra kiên định: Chị, em muốn nghiên cứu về đề tài này.

Khương Ninh không bắt ngờ, quay sang mỉm cười cổ vũ, nhận xét như trước: Em làm tốt lắm.

Nhưng.... Phương Nguyên vẫn hơi do dự: Nếu chuyện lừa đảo bị phơi bày ra ánh sáng, thanh danh của trấn Thanh Vân....

Đã xấu rồi còn sợ tệ hơn sao?. Khương Ninh nói: Trấn Thanh Vân giờ đã bị sương mù giăng đầy. Việc em cần làm là để cho nơi này được ánh mặt trời tỏa sáng một lần nữa.

Mấy hôm sau, Khương Ninh đi làm, Phương Nguyên không nhàn rồi, cả ngày khoác ba lô chạy khắp trấn Thanh Vân. Cậu bảo muốn nghiên cứu thực địa. Khương Ninh thấy cậu đề tâm nên không cản trở, chỉ bảo cậu hành động phải hết sức cẩn thận.

Sẩm tối, Phương Nguyên lái chiếc xe máy điện của Từ Giai Tú đến hiệu sửa xe tìm Khương Ninh. Vừa dừng xe, cậu đã thấy Khương Ninh đang đứng nói chuyện với một học sinh.

Đến gần, cậu nghe thấy Khương Ninh nói với học sinh kia: Em cứ để xe ở đây, mai tới lấy.

Đến lấy sớm được không ạ? Em muốn ra ngoài chơi.

Khương Ninh ngẫm nghĩ: Được.

Học sinh kia đi rồi, Phương Nguyên mới đi đến gọi cô: Chị Khương Ninh.

Khương Ninh đáp lời, vào trong cửa hàng lấy thùng đồ nghề của Vu Dương ra, ngồi xổm xuống, kéo van của chiếc săm xe.

Phương Nguyên ngạc nhiên: Chị, chị... sửa xe à?.

Không phải.

Thế chị đang làm gì vậy?.

Khương Ninh lúi súi sửa xe ra: Chị vá lốp xe.

Cô đổ đầy chậu nước rồi tập trung sửa xe.

Phương Nguyên mở to mắt, nhìn cô: Chị, nhìn chị hơi lạ đấy.

Khương Ninh cười cười, không nói gì cả.

Cô tìm thấy vị trí xì hơi, cầm giữa mài nhẵn, khéo mắt liếc nhìn ống quần của Phương Nguyên, phía trên dính ít bùn đất, hỏi: Hôm nay em đi đâu vậy?.

Phương Nguyên gãi đầu: Em đi leo núi.

Chú ý một chút, đừng để xảy ra chuyện.

Không sao đâu, em biết chừng mực.

Phương Nguyên trò chuyện với cô về thành quả điều tra được mấy hôm trước. Khương Ninh nghe chăm chú, không để ý đến việc trong tay. Cho đến khi cậu vỗ đùi đứng lên: Chị, em về trước sửa tài liệu đây.

Ừ.

Phương Nguyên đi rồi, lúc này Khương Ninh mới dừng tay, cúi đầu nhìn lớp xe, nhú mày.

Như đã gây họa.

Đúng lúc ấy, tai cô bắt được âm thanh quen thuộc, quả nhiên, cô vừa đứng lên thì thấy Vu Dương lái xe trở về.

Vu Dương cởi mũ bảo hiểm, xuống xe, đi về phía Khương Ninh.

Anh về rồi à?. Ánh mắt Khương Ninh toát ý cười.

Ừ.

Em tưởng ngày mai anh mới về?.

Được về sớm. Vu Dương nói.

Không biết có phải do lâu ngày sinh ảo giác hay không, anh cảm thấy ánh mắt Khương Ninh nhìn anh dường như mang theo ánh sáng, nóng bỏng hơn trước, khiến trái tim anh như bị thiêu đốt.

Vu Dương định ghé sát lại hôn cô nhưng bị cô ngăn cản: Anh làm việc này trước đã.

Hả?.

Khương Ninh chỉ vào chiếc xe đạp bên cạnh, hắng giọng: Cái này... anh xem thế nào đi.

Vu Dương ngạc nhiên nhìn chiếc xe đạp. Anh ngồi xổm xuống quan sát chiếc săm đã bị kéo ra. Anh không cần hao tâm tốn trí tìm chỗ bị xì hơi, bởi vì anh chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấy một lỗ thủng to tướng bằng đầu ngón tay cái trên chiếc lốp.

Khương Ninh giải thích: Đứa bé bảo muốn lấy xe sớm nên em tính thử. Không ngờ vừa ra tay đã làm hư.

Vu Dương đứng dậy nhìn cô, Khương Ninh dò hỏi: Có nghiêm trọng không?.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô: Không sao.

Vu Dương vào trong cửa hàng lấy một chiếc săm xe mới, ngồi xuống chuẩn bị thay.

Khương Ninh nhìn động tác thành thục của anh, trong lòng ấm áp, cảm giác làm chuyện xấu có người giải quyết hậu quả thật là tốt.

Cô đi ra sau anh, xoay người tựa vào lưng anh, hai tay vòng ra trước ôm lấy anh.

Khương Ninh ghé đầu lên vai anh, nghiêng mặt hít hà, hương vị quen thuộc trên người anh len vào chóp mũi, vô cùng yên tâm.

Vu Dương thoáng dừng tay, nghiêng đầu hỏi cô: Sao vậy?.

Khương Ninh lắc đầu, tiếp tục tựa vào người anh.

Ánh đèn ấm áp rơi xuống người họ.

45. Chương 45

Biểu chiều, Phương Nguyên đến hiệu sửa xe tìm Khương Ninh thì trông thấy Vu Dương đang ngồi ở cửa sửa đồ.

Cậu lại gần, hỏi: Anh, chị em đâu ạ?.

Vu Dương liếc cậu một cái: Đi làm rồi.

Phương Nguyên vỗ đầu: Em quên mất.

Khương Ninh không có ở đây, Phương Nguyên không vội về ngay mà đứng bên cạnh quan sát Vu Dương. Cậu mới chỉ gặp anh tối hôm trước, sau đó, Khương Ninh nói anh phải đi có việc nên không gặp được. Hôm nay vừa gặp, cậu thấy anh cư xử với mình giống y hôm trước, vẫn cực kỳ ngầu.

Vu Dương không nói chuyện, Phương Nguyên liền chủ động hỏi han, cậu nhìn món đồ anh đang sửa, hỏi: Radio ạ?.

Ừ. Vu Dương cầm chiếc vít nhỏ xú cùi đầu siết vào trong chiếc radio.

Anh sửa được cả thứ này nữa ạ?. Phương Nguyên khen: Thật lợi hại.

Vu Dương vui đầu chuyên tâm sửa máy, mới đầu Phương Nguyên ngồi xem trong cửa hàng, sau đó cậu chuyển ghế ngồi sang bên cạnh để quan sát Vu Dương làm việc.

Chiếc radio này là của chị Khương Ninh ạ?. Phương Nguyên lên tiếng, không phải hỏi mà là khẳng định.

Vu Dương ừm một tiếng xem như trả lời.

Em biết ngay mà. Phương Nguyên nói với vẻ hiểu biết: Ngày trước chị ấy từng nói với em, hồi cấp 3 chị ấy hay dùng một chiếc radio nhỏ để nghe bản tin pháp luật trên đài địa phương. Chị ấy bảo, có rất nhiều kiến thức pháp luật, chị ấy biết được là do học ở trên đài.

Vu Dương một lần nữa quan sát chiếc radio trong tay, lớp vỏ đã bị anh tháo ra, toàn bộ linh kiện bên trong cũng bong tróc giống như lớp vỏ, có thể thấy là chiếc đài này đã cũ lắm rồi.

Anh có biết chị ấy rất thích học luật không? Ngày trước, cứ rảnh rỗi là chị ấy lại đến trường em cùng ngồi nghe giảng. Chị ấy nghe rất chăm chú, ghi chép cẩn thận hơn cả đám bạn lớp em. Thi cuối kỳ, em còn phải mượn vở của chị ấy để xem đấy. Phương Nguyên nói tiếp: Chị Khương Ninh xinh xắn, học hành chăm chỉ, tấm lòng lại thiện lương. Sau này tìm bạn gái, em nhất định phải tìm được người như chị ấy.

Vu Dương đặt chiếc vít xuống, đột nhiên hỏi: Lúc nào đi vậy? Cậu không phải đi học à?.

Em tốt nghiệp đại học rồi, không phải đi học nữa. Phương Nguyên trả lời: Em đến đây cũng đã hơn một tuần, đang tính ngày mai về thì chị Ninh bảo ngày mai trên trấn có lễ hội rất náo nhiệt nên em để hôm sau mới đi.

Vu Dương mím môi, không nói gì nữa.

Phương Nguyên nhìn anh, mở miệng thăm dò: Có phải anh cũng làm nghề lừa đảo giống đám người trong thị trấn không?.

Không phải. Vu Dương không ngẩng đầu, kiểm tra đường dây bên trong radio.

Em cũng đoán thế, anh mà giống bọn họ, chị Ninh đã không yêu anh. Phương Nguyên kể cho Vu Dương nghe chuyện mình đang muốn tìm hiểu về trấn Thanh Vân. Cuối cùng, cậu hỏi: Anh biết Tiền Cường không?.

Vu Dương ngẩng đầu lên: Cậu muốn điều tra hẩn?.

Phương Nguyên không che giấu ý đồ: Trong một tuần lễ tìm hiểu trấn Thanh Vân, em phát hiện hình như hẩn chính là tên đầu sỏ, có rất đông người đi theo hẩn. Em nghĩ bắt tay điều tra từ chỗ hẩn có lẽ sẽ thu thập được rất nhiều chứng cứ. Cậu thở dài: Nhưng suốt tuần vừa rồi, em không có cơ hội để tiếp cận với nhóm của bọn chúng. Hang ổ của chúng thì nhiều nhưng không chỗ nào là cố định, muốn lần theo dấu vết cũng khó. Tiếc là không đủ thời gian, em không thể ở đây mãi được.

Tôi có thể giúp cậu. Vu Dương bỗng nói.

Ái chà. Phương Nguyên mở to mắt nhìn anh, một lát sau mới hiểu ra hàm ý của câu nói, cậu lập tức dịch ghế lại gần: Anh, anh nói thật đấy chứ?.

Ừ. Vu Dương gật đầu, bổ sung thêm: Đừng nói cho cô ấy biết.

Vâng. Phương Nguyên trả lời rồi quay sang hỏi: Anh sợ chị ấy lo lắng phải không?.

Vu Dương không mở miệng giải thích. Anh biết nếu Phương Nguyên tìm Khương Ninh xin giúp đỡ, với tính cách của cô, không chừng cô sẽ lừa người khác một mình đi điều tra Tiền Cường, giống như lần báo án trước đó. Anh không thể để cô mạo hiểm, chẳng bằng tự mình đảm đương.

Vu Dương hỏi: Muốn tôi làm gì?.

Phương Nguyên đưa ra kế hoạch của mình, xong gãi đầu, nói: Xem ra hơi khó khăn một chút.

Vu Dương châm thuốc, hỏi: Còn gì khác à?.

Không có. Phương Nguyên lắc đầu: Chỉ cần làm mấy việc ấy, đến lúc đó em sẽ tập hợp thành báo cáo chuyên đề. Nếu không bắt được hết bọn chúng thì vẫn có thể khiến các ngành có liên quan để tâm đến.

Vu Dương gật đầu: Tốt.

Phương Nguyên nhìn anh, giơ ngón tay cái lên: Chị Ninh thật không nhìn nhầm người, anh, anh đúng là rất ngầu đấy.

+++

Sẩm tối, Vu Dương đi đón Khương Ninh.

Mấy ngày nay nhiệt độ hạ xuống nhanh, Khương Ninh không để ý nên bị cảm lạnh. Lúc Vu Dương đến đón thấy cô bị khẩu trang đang đứng đợi ở cửa, gương mặt bị bị kín để lộ mỗi đôi mắt.

Vu Dương dừng xe trước mặt cô, bỏ mũ bảo hiểm xuống: Sao lại đứng đón gió thế này?.

Không đón gió đâu, vừa đi ra thì anh đến.

Vu Dương đội mũ bảo hiểm lên cho cô: Về thôi.

Vâng.

Khương Ninh ngồi lên xe, nhét hai tay vào trong túi áo khoác ôm lấy anh.

Vu Dương chạy xe chậm chậm đưa cô về cửa hàng. Cô bị ốm nên chỉ ăn được đồ thanh đạm. Trước khi ra ngoài, anh đã hâm lại cháo.

Anh múc cháo ra bát đưa cho cô: Cẩn thận không nóng.

Khương Ninh cầm thìa ngoáy cháo cho nguội rồi quay sang hỏi Vu Dương: Tại sao em bị cảm mà anh lại không?.

Vu Dương đáp: Anh ít khi bị ốm.

Bởi vì ăn cay à?.

Có lẽ thế.

Khương Ninh nếm cháo: Sau này em cũng thử ăn cay mới được.

Nhớ lại phản ứng sau khi ăn cay của Khương Ninh bữa trước, anh nhìn cô chăm chăm, bảo: Vẫn còn phải luyện nhiều.

Khương Ninh mang theo giọng mũi khê hừ một tiếng.

Ăn được nửa bát cháo, điện thoại của Khương Ninh vang lên. Cô cầm lên nghe, giọng hốt hoảng: Sao vậy Phương Nguyên?.

Chị, chị mau tới nhà chị Giai Tú đi, có chuyện không hay rồi.

Kèm theo giọng lo lắng của Phương Nguyên là một loạt âm thanh ồn ào, nghe thấp thoáng như tiếng cãi cọ.

Khương Ninh không hề hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói: Chị đến ngay đây.

Cúp điện thoại, Vu Dương hỏi cô: Sao vậy?.

Nhà Từ Giai Tú hình như đã xảy ra chuyện, em muốn qua đó xem sao.

Anh đi với em.

Vu Dương khoác áo cho cô, hai người một lần nữa lên xe phóng ra cửa.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước cửa nhà Từ Giai Tú, Khương Ninh vội vã xuống xe đi vào trong. Chưa vào đến nơi, cô đã nghe thấy tiếng chửi rủa và tiếng trẻ con khóc.

Cô cau mày đi vào, thấy Từ Giai Tú đang quỳ dưới đất hai tay ôm chặt Đông Đông gào khóc, miệng không ngớt nói: Đông Đông là của tôi, các người đừng hòng cướp được nó đi.

Khương Ninh đưa mắt nhìn quanh phòng, có bà Từ ở đây, ngoài ra còn có cả Ngô Phong cùng một người phụ nữ trung niên khác, tiếng mắng chửi đúng là phát ra từ miệng người phụ nữ này. Bà ta đang định tiến lên thì bị Phương Nguyên chặn lại.

Khương Ninh bước mấy bước đến, ngồi xổm xuống trước mặt Từ Giai Tú, lau nước mắt giúp cô, gọi: Từ Giai Tú.

Từ Giai Tú định thần lại nhìn cô. Một bên má cô có vết đỏ, hơi sưng. Cô gắng sức nhếch miệng cười nhưng không sao kéo ra được. Cuối cùng, cô đành mím môi, cúi đầu khóc thút thít, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Trái tim Khương Ninh như bị bỏng. Từ nhỏ đến lớn, rất ít khi Từ Giai Tú tỏ ra vẻ yếu đuối nhu nhược như thế này. Cho tới tận bây giờ, cô ấy vẫn luôn giống như một nữ dũng sĩ ở trước mặt cô.

Trả cháu trai lại cho tôi. Cô không nuôi nổi nó đâu. Số tiền lương ít ỏi của cô chẳng nuôi được bố mẹ cô mà còn đòi nuôi dưỡng Đông Đông? Cô có thể mang lại cho nó cuộc sống tốt đẹp gì chứ? Cô muốn nó đi theo cô rồi chịu khổ cùng cô phải không? Cô là mẹ sao có thể nhẫn tâm thế được? Người phụ nữ trung niên nói luôn mồm, liên tục muốn xông vào để giật lấy Đông Đông.

Khương Ninh giờ mới biết người phụ nữ đó chính là mẹ của Ngô Phong.

Ngô Phong cũng lên tiếng, hần nói: Từ Giai Tú, tôi rất xin lỗi cô. Cô hận tôi không sao nhưng tôi không thể để Đông Đông lại cho cô. Chắc cô cũng hiểu, nó đi theo tôi sẽ tốt hơn ở lại với cô. Cô đừng cố chấp giữ thằng bé lại nữa.

Nghiệp chướng. Bà Từ đứng bên gạt lệ.

Con phỉ lời với nó làm gì, mau giành lấy Đông Đông đi. Mẹ Ngô Phong thấy mình bị chặn liền xúi giục Ngô Phong tới cướp người.

Ngô Phong hơi do dự, hần vừa bước ra thì bị một người đàn ông cản lại. Hần dừng chân ngược mắt lên nhìn.

Người đàn ông kia cao to hơn hần, thân hình cường tráng hơn hần, ánh mắt chăm chú theo dõi hần. Ngô Phong không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành nói: Dù sao thì Đông Đông cũng là con của tôi. Tôi mang nó đi cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

Từ Giai Tú gào lên: Nó không phải con của anh, anh đừng hòng mang được nó đi.

Ngô Phong tức giận: Cô... cô đúng là cứng đầu.

Khương Ninh trấn an vỗ vai Từ Giai Tú. Cô đứng lên, đến bên cạnh Vu Dương, ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ con Ngô Phong, cố ý hỏi Phương Nguyên: Phương Nguyên, cố tình xông vào nhà dân đánh người phải xử như thế nào?.

Phương Nguyên lập tức hiểu ý, cất cao giọng: Căn cứ theo hiến pháp của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp và cố ý gây thương tích cho người khác sẽ bị kết án ba năm tù giam trở lên.

Quả nhiên, nghe cậu nói vậy, sắc mặt mẹ con Ngô Phong lập tức trở nên khó coi.

Khương Ninh mở miệng, giọng điệu rất mạnh mẽ: Ngô Phong, anh là giáo viên, chắc không muốn đến đồn cảnh sát một chuyến đâu nhỉ?.

Cô.... Ngô Phong chỉ tay về phía Khương Ninh liền bị Vu Dương túm chặt bẻ ngoặt ra sau. Hấn đau đớn, thét lên một tiếng.

Anh buông ra, buông ra ngay. Mẹ Ngô Phong bị dọa, vội vàng nói.

Khương Ninh khẽ kéo vạt áo của Vu Dương, anh mới chịu buông tay.

Còn chưa đi à?. Khương Ninh nhìn Ngô Phong nói.

Mẹ Ngô Phong chịu thua vội kéo con trai ra khỏi cửa. Lúc bước qua cửa, bà ta không quên quay lại mắng Từ Giai Tú một câu: Mày đợi đấy, tao sẽ không buông tha đâu.

Từ Giai Tú run rẩy, ôm chặt lấy con trai.

Khương Ninh quay lại đỡ Từ Giai Tú dậy. Bà Từ vội vàng đi đến đỡ dành Đông Đông đang khóc tu tu.

Mình thật vô dụng. Từ Giai Tú nhìn Khương Ninh gượng cười.

Khương Ninh ôm cô, nói: Không sao đâu, rồi mọi chuyện sẽ qua.

Khương Ninh an ủi Từ Giai Tú cho đến khi tâm trạng của cô ấy ổn định mới rời đi. Vu Dương đưa cô về, vì lúc này đi vội, cô ăn chưa được bao nhiêu cháo. Nên anh vào bếp hâm lại cháo, một lần nữa múc ra bát cho cô: Ăn cháo rồi uống thuốc.

Khương Ninh bưng bát cháo, không ăn miếng nào. Vu Dương biết tâm trạng Khương Ninh đang không tốt, anh đưa tay lên xoa đầu cô.

Buổi tối, Khương Ninh trần trọc mãi không ngủ được, không sao xóa hết hình ảnh Từ Giai Tú khóc nỉ non trong tâm trí.

Vu Dương ôm cô, hỏi: Không ngủ được à?.

Khương Ninh nằm trong lòng anh khẽ gật đầu.

Vẫn đang nghĩ sao?.

Khương Ninh chui vào trong lòng anh, trả lời: Từ Giai Tú... cô ấy rất ít khi khóc.

Cô nói: Hồi cấp hai, trong trường có mấy tên côn đồ, cứ tan học là chúng lại tìm bọn em gây sự. Cô ấy trực tiếp đánh nhau với bọn chúng để bảo vệ em. Tuy bị thương nhưng cô ấy vẫn mỉm cười để an ủi em....

Khương Ninh lắng lắng, kể lại những chuyện thú vị hồi cô và Từ Giai Tú còn bé. Chuyện cấp hai các cô đi leo núi hái quả dại, cô bị té từ trên cây xuống, gãy chân, cuối cùng là Từ Giai Tú phải cõng cô từ trên núi xuống. Rồi chuyện năm cô thi tốt nghiệp xong cấp ba trong thành phố, Từ Giai Tú đã đạp xe chở cô đến miếu Văn Xương Tinh Quân. Từ Giai Tú không cầu xin mình thi đạt thành tích tốt mà chỉ cầu mong Khương Ninh có thể đạt được nguyện vọng trong kỳ thi đại học.

Vu Dương chăm chú nghe cô kể chuyện, tay anh vỗ nhẹ sau lưng cô giống như dỗ dành một đứa bé.

Giọng Khương Ninh càng lúc càng thấp, cuối cùng dần không nghe thấy gì, cô chỉ lẩm nhẩm một câu: Cô ấy rất ít khi khóc trước mặt em.

46. Chương 46

Trần Thanh Vân có truyền thống, cứ đến tháng mười âm lịch hàng năm trên trấn sẽ mở lễ hội đền thờ với quy mô lớn. Ngày hôm đó, đường xá bị phong tỏa, mọi người gờ cao tượng thần rảo quanh trấn một vòng, dọc đường có rất nhiều người cầm nhang đèn tiền giấy thành kính vái lạy, cầu xin cả nhà bình an, tiền bạc dồi dào.

Đây cũng là lễ hội đặc sắc vô cùng quan trọng của trấn Thanh Vân, ngoài người địa phương, những người từ nơi khác cũng đến đây để góp phần rộn rã. Ban ngày đi cùng thần tiên, hương hoả bá Phật, tối đến, trong trấn sẽ dựng sân khấu kịch, mời đoàn kịch đến diễn hí khúc, bên cạnh đó, một số đoàn xiếc cũng tới góp vui, biểu diễn miệng phun lửa, đi trên dây thép, dùng ngực đập vỡ đá... Luôn luôn có đám đông vây xung quanh xem, tiện tay thưởng mấy đồng lẻ.

Hôm ấy, Khương Ninh dậy từ sớm, cô bảo Phương Nguyên đến tham gia buổi lễ, đương nhiên là có cả mình đi cùng.

Vào những ngày này, đâu đâu cũng thấy người, Vu Dương đang lo cô ra ngoài một mình thì vừa hay chú Vương cho nghỉ mấy hôm bởi anh vừa mới chạy xong một chuyến đường dài. Anh lập tức đóng cửa hàng đi cùng với Khương Ninh.

Tượng thần chưa xuất hành, đường phố bị cấm, hai bên đường có rất đông người đến sớm mang theo đồ cúng Phật chiếm vị trí tốt, hy vọng thần thánh hiển linh có thể chiếu cố.

Từ xa, Khương Ninh đã trông thấy Đông Đông, Phương Nguyên và Từ Giai Tú đứng ở đầu phố nói chuyện phiếm. Từ Giai Tú vừa quay lại, đúng lúc trông thấy Khương Ninh. Cô mỉm cười, vẫy tay gọi: Nhanh lên.

Khương Ninh quan sát Từ Giai Tú, nét tươi vui tràn ngập khuôn mặt, vẻ suy sụp của ngày hôm qua dường như đã biến mất.

Mau lại đây đứng đi, không lát nữa đông người không nhìn thấy đâu.

Khương Ninh bật cười: Chẳng phải năm nào cậu cũng xem rồi, thế vẫn chưa đủ à?.

Từ Giai Tú lườm cô một cái: Mình không phải vì cậu sao? Hai năm cậu không trở về, lễ hội diễn ra thế nào chắc cậu quên cả rồi. Hơn nữa, thằng nhóc Phương Nguyên đã xem bao giờ đâu.

Phương Nguyên đứng bên gật mạnh đầu.

Khương Ninh thấy Từ Giai Tú vẫn có tâm tư khuya môi múa mép với mình, cuối cùng cũng cảm thấy hơi yên tâm.

Một lúc sau, người dần dần đến đông hơn. Người tới muộn sống chết len lên trước hòng kiếm được vị trí tốt, xô xô đẩy đẩy không mấy may để ý người khác đang quát tháo chửi rủa.

Vu Dương liên tục đưa người ra để che chở cho Khương Ninh. Không ai dám động vào cô và cũng không ai dám làm gì anh. Bởi vậy, cho dù xung quanh đã thay đổi mấy vòng người nhưng đám Khương Ninh thì vẫn cắm rễ tại chỗ.

Cuối cùng, phía trước vẳng đến tiếng kèn xô na và tiếng đồng la, đoàn người tiến thần đã đến, nơi họ đi qua tiếng pháo nổ rền vang, người người chen lấn vào làm lễ, bọn trẻ rải giấy vàng mã dọc đường tiến thần, đây là do người lớn cản dẫn, nói rằng thưởng tiền cho thần thì sau này sẽ kiếm được nhiều hơn.

Đám đông mỗi lúc một hỗn loạn, ý thức phiêu dạt theo các vị thần linh. Mặc dù Vu Dương bị biển người đẩy lên phía trước nhưng anh vẫn một mực ôm Khương Ninh che chở thật chặt ở trong lòng.

Từ Giai Tú ôm Đông Đông, Phương Nguyên đi theo đám rước, bọn họ nghiêm nhiên tách mỗi người một hướng.

Từ Giai Tú gọi với về phía Khương Ninh: Mọi người cứ chơi đi, đến trưa gặp lại.

Nói xong, cô ôm Đông Đông chen ra khỏi biển người. Phương Nguyên vẫy tay về phía cô, đi theo dòng người tham gia náo nhiệt, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng họ đâu nữa.

Người quả thực đông như kiến, gần như toàn bộ người dân thị trấn đều có mặt ở đây. Vu Dương vóc dáng cao lớn, ôm Khương Ninh chậm rãi nhìn ngó xung quanh tìm chỗ vắng vẻ. Bỗng nhiên, ánh mắt anh dừng lại, trông thấy Triệu Tiểu Viên trong đám đông. Không chỉ có một mình cô ta, bên cạnh còn có một gã đàn ông đang ghé sát tai thì thầm. Anh vừa nhìn vừa trầm ngâm suy nghĩ, là Lưu Hưng, tùy tùng thân cận của Tiền Cường.

Anh đang hồ nghi thì sau lưng bị đám người va phải. Anh vội cúi đầu che chở cho Khương Ninh, lúc ngẩng lên, đã không còn nhìn thấy bóng dáng hai người kia đâu.

Vu Dương mím môi nhăn mày. Anh không nhìn nhầm người, cũng không biết Triệu Tiểu Viên có quan hệ như thế nào với Lưu Hưng.

Biến người dần dần tản đi, Khương Ninh thở hắt ra, nói: Sao lại đông thế nhỉ? Trước kia đâu có thế?.

Không ai trả lời, cô ngẩng đầu giơ tay vẫy vẫy trước mặt Vu Dương: Anh đang nghĩ gì vậy?.

Vu Dương hoàn hồn, lắc đầu: Không có.

Tượng thần sau khi dạo một vòng thì dừng lại trên quảng trường của thị trấn. Khương Ninh không phải là người thích náo nhiệt. Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: Chúng ta đi chậm thôi.

Ừ.

Màn tiền thần hỗn độn vừa qua đi, đám đông giải tán, đường phố lại trở nên vắng vẻ.

Ven đường có một ông cụ bán bánh dày, Khương Ninh không thích ăn đồ nếp dính. Nhưng nhớ tới lần cuối ăn món bánh này là hồi đại học, thời gian cũng đã lâu nên cô lại cảm thấy thèm ăn.

Cô kéo Vu Dương lại mua. Từng chiếc bánh được nặn từ máy ra, tròn vo rắc đường cát bên trong. Ông cụ phủ một lớp mật lên thân bánh sau đó xếp từng cái vào một chiếc hộp.

Anh ăn không?.. Khương Ninh hỏi Vu Dương.

Vu Dương lắc đầu: Ngọt lắm.

Khương Ninh gật gật, đáp án giống như dự đoán.

Cho xin một xuất lớn nhé. Thêm một khách nữa ghé vào quán. Người khách này trông thấy Vu Dương, tỏ ra ngạc nhiên mừng rỡ: Anh chàng xe ôm đẹp trai, trùng hợp nhỉ?.

Khương Ninh quay sang nhìn cô gái bên cạnh

Trông rất quen mắt, cô quan sát cô gái kia từ trên xuống dưới. Vì đang là mùa đông, nên cô gái này không còn ăn mặc mát mẻ như lần trước. Cô ta đi giày cao gót màu đen, mặc một chiếc quần sooc da và tất chân màu đen, chiếc áo khoác cũng bằng da càng khiến cô ta trở nên nóng bỏng. Ánh mắt của Khương Ninh giống như lần trước, cuối cùng vẫn dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô ta.

Cô gái đó cũng quan sát Khương Ninh, trong lòng cả hai cùng đang suy nghĩ: lại là cô ta.

Hai người cùng đưa mắt nhìn về phía Vu Dương. Vu Dương không hề nhìn cô gái kia, lúc bắt gặp vẻ điềm tĩnh của Khương Ninh, da đầu anh xiết chặt.

Đẹp trai, sao dạo này anh không đón khách nữa? Lần nào đi cũng không thấy anh đâu. Cô ta uốn éo, cố tạo ra dáng đứng thật quyến rũ.

Khương Ninh dùng đuôi mắt liếc nhìn Vu Dương, xem anh trả lời thế nào.

Vu Dương trả lời: Tôi không còn chạy xe ôm nữa.

Không chờ nữa à?. Cô ta ném lời tán tỉnh: Tiếc thật đấy, đám chị em tôi chỉ thích đi xe của anh.

Vu Dương im lặng không đáp.

Anh không phải bị bao đấy chứ?. Cô ta liếc mắt nhìn Khương Ninh, giơ ngón tay chỉ về phía cô.

Ông cụ đã làm xong phần của Khương Ninh, Khương Ninh điềm nhiên như không trả tiền nhận bánh. Sau đó, cô xoay người đứng trước mặt cô gái kia, dáng dấp cô tỏ ra tự mãn: Cô nói đúng, anh ấy giờ đã là của tôi. Sau này đám chị em các cô đừng hồng trần công anh ấy nữa.

Nói xong, cô không thèm quan tâm đến ánh mắt trợn tròn của cô ta, cứ thế đi lướt qua, mặc cho phía sau, Vu Dương vội vã đuổi theo.

Cô ta tức giận khịt mũi, cầm bánh bỏ đi, để ông cụ đứng một mình lắc đầu lẩm bẫm: Đúng là thoái hóa đạo đức, thoái hóa đạo đức.

Vu Dương cẩn thận nhìn lên Khương Ninh. Về mặt cô hồ hững, làm như không để tâm đến chuyện vừa nãy, cũng không có ý định tra hỏi.

Anh lo lắng, khẽ gọi cô: Khương Ninh.

Khương Ninh kẹp miếng bánh nhét vào miệng anh, lập tức ngăn lời anh lại.

Ném thử đi, xem có ngon không?.

Vu Dương cau mày cắn miếng bánh trong miệng. Đúng là quá ngọt. Nhưng giờ phút này, hoàn cảnh không cho phép anh phản kháng, anh đành nhai mấy miếng rồi nuốt xuống.

Ngon. Anh trả lời, cổ họng ngọt đến phát ngấy.

Khương Ninh lườm anh: Anh thích ăn ngọt à?.

.... Tiến thoái lưỡng nan.

Sau này em sẽ làm đồ ngọt cho anh ném thử. Khương Ninh hỏi: Quả vải thật được không?.

Vu Dương cảm thấy cổ họng nhồn nhột, bất đắc dĩ trả lời: Được.

Khương Ninh nhìn anh nhẩn nhẩn chịu đựng như cô vợ nhỏ, nhin không được bật cười thành tiếng.

Dây thần kinh bị kéo căng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng được thả lỏng, Vu Dương bước lên trước túm chặt lấy tay cô.

Khương Ninh không giãy ra, cô cầm chiếc bánh dày giơ lên.

Vu Dương hỏi cô: Không ăn nữa à?.

Khương Ninh lắc đầu: Ngọt lắm, mang về trộn với hạt tiêu cho anh ăn.

.... Hậu quả vẫn còn chưa hết.

+++

Giữa trưa, Khương Ninh và đội của Từ Giai Tú cùng nhau ăn cơm. Tập tụng của trấn Thanh Vân là ăn chay trong ngày lễ hội, nên thực đơn của các quán cơm trong trấn đều là đồ chay.

Cơm nước xong, Khương Ninh hơi mệt. Phương Nguyên lần đầu được tham gia lễ hội nên vẫn chưa hết hào hứng. Đông Đông là trẻ con, bản tính ham vui, đương nhiên thích quần lấy Phương Nguyên để đi chơi. Từ Giai Tú lo Phương Nguyên chỉ có một mình nên đành phải chạy theo.

Ba người họ đi rồi, Khương Ninh theo Vu Dương về cửa hàng. Đêm qua ngủ muộn sáng lại dậy sớm, hơn nữa bệnh cảm vẫn còn chưa khỏi, đầu óc bị trúng gió mỗi lúc một nặng trĩu. Cô về đi ngủ, lúc tỉnh dậy thì trời đã tối.

Khương Ninh rửa mặt đi ra. Từ Giai Tú gọi điện nói tối nay sẽ vô cùng náo nhiệt, bảo cô ra ngoài chơi đừng bỏ lỡ. Khương Ninh đồng ý, một lần nữa lại kéo Vu Dương ra khỏi cửa.

Quả thực, thị trấn vô cùng náo nhiệt, trên sân khấu các đào đang ê a hát, rất nhiều người cầm ghế ra khỏi nhà xếp dưới đất ngồi xem. Không ít người tuy nghe không hiểu nhưng vẫn háng say xem chăm chú.

Mỗi người bán hàng rong chiếm một vị trí rao bán, nào đồ chơi nhỏ, nào thổi kẹo đường tò he, kẹo đường hồ lô, kẹo bông v.v... khiến mấy đứa trẻ ham ăn đều chảy nước miếng, người bán đồ chơi vung vẩy que dẹt quang rao hàng khiến cả đám người tranh nhau muốn có chiếc sừng trâu dẹt quang trên tay anh ta. Các bậc phụ huynh còn dẫn con đi viết một bộ tranh chữ.

Đây là thiên đường của bọn trẻ, một niềm vui thuần túy.

Khương Ninh không thích xem hát đối, ngược lại, cô bị đám xiếc ảo thuật dựng bên thu hút.

Mua vé vào xem, các diễn viên trong rạp xiếc đang biểu diễn màn phun lửa, ngâm xăng thổi đuốc, đám người đứng ngồi phía dưới vỗ tay cổ vũ.

Vu Dương dẫn Khương Ninh đến chỗ vắng người. Khương Ninh nhìn về phía giữa sân khấu, người vừa phun lửa đã lui xuống, đổi thành một anh chàng khác bước lên. Vừa bước lên đã tự làm trật khớp tay mình, sau đó nổi lại như không có chuyện gì xảy ra, rồi lại đánh trật lần nữa, mọi người bên dưới thi nhau vỗ tay ầm ĩ. Khương Ninh nhìn mà hồn vía lên mây.

Anh ta không đau sao?. Khương Ninh hỏi.

Vu Dương vừa nhìn vừa đáp: Quen rồi.

Khương Ninh trầm mặc, đúng là một thói quen đáng sợ.

Kết thúc một loạt các màn ảo thuật, giờ nghỉ giải lao, ông chủ đoàn xiếc chuyển một lu rượu thuốc đi ra. Lu rượu trong suốt, bên trong ngâm rắn rết và mấy loài động vật.

Khương Ninh biết rõ đoàn xiếc này ngoài kiếm tiền bằng vé vào cửa, còn nhân cơ hội bán một số thứ.

Mọi người nhìn đây, đây là rượu thuốc do giang hồ chúng tôi tự chế. Ai bị thương, xoa thuốc này lên, ngày hôm sau khỏi liền. Ông chủ hô to: Rượu thuốc này còn có thể uống, nhất là đàn ông, rượu trắng dương, chỉ một bình là có thể chiến khả bất bại.

Khương Ninh liếc mắt nhìn sang Vu Dương.

Vu Dương cũng nhìn cô, hỏi: Anh phải cần đến à?.

Khương Ninh thản nhiên rời mắt đi.

Vu Dương nhìn sườn mặt cô, đáy mắt toát ý cười.

Xem xiếc xong, Khương Ninh hỏi vị trí của Từ Giai Tú rồi kéo Vu Dương đến quảng trường.

Ngày thường, quảng trường bị các bác gái tập múa chiếm cứ. Hôm nay đông vui nhộn nhịp, người lớn trẻ con đều ra đây thả đèn trời.

Từ Giai Tú trông thấy Khương Ninh liền giơ tay ra vẫy: Ở đây, ở đây.

Khương Ninh đi đến, nhìn xung quanh hỏi: Phương Nguyên đâu?.

Cậu ấy chạy đi chụp ảnh rồi, giờ không biết đang ở đâu.

Khương Ninh gật đầu.

Chúng ta cũng thả đèn trời cầu nguyện đi. Từ Giai Tú nhìn đèn Khổng Minh thả đầy trời, bảo.

Khương Ninh không phản đối, hòa mình vào cảnh vật cũng hay.

Vu Dương và Khương Ninh chung một chiếc đèn trời. Khương Ninh cầm đèn, Vu Dương móc bật lửa ra đốt. Cô buông tay, chiếc đèn màu đỏ từ từ bay lên, được nửa đường thiếu chút nữa thì tắt, may mà không nguy hiểm, bình an thăng tiến, hòa vào một đám đèn khác.

Từ Giai Tú và Đông Đông cùng thả đèn. Cô để Đông Đông cầm đèn, còn mình vừa châm lửa vừa khấn. Sau đó cô vội vàng bảo Đông Đông buông tay. Hai tay Đông Đông không buông cùng một lúc, chiếc đèn trời bị thăng bé xé toạc, chưa bay lên trời đã tắt ngúm.

Từ Giai Tú ngẩng đầu nhìn chiếc đèn không ánh sáng trên không trung, đáy mắt u ám theo ánh lửa đã tàn lụi.

+++

Lúc trở về cửa hàng đã rất muộn, Khương Ninh tắm rửa xong nằm trên giường mở mắt trờ trờ. Vu Dương đi vào thấy Khương Ninh chưa ngủ, liền hỏi: Sao còn chưa ngủ?.

Biểu chiều ngủ nhiều, giờ không thấy buồn ngủ.

Cổ họng Vu Dương trượt lên trượt xuống, anh vén chăn lên ôm chặt lấy cô, nhéo eo cô một cái: Vậy thì làm chuyện khác đi.

Khương Ninh nhấn tay anh lại: Hôm nay phải ăn chay, anh quên rồi à?.

Ý nghĩ muốn cô quá khẩn thiết, Vu Dương gạt tay Khương Ninh ra kéo chiếc quần xuống một nửa. Bàn tay vừa chạm vào trong bắp đùi liền đụng phải thứ không phải lớp da thịt mềm mại quen thuộc.

Anh xoa người nhú mày nhìn cô.

Khương Ninh kéo tay anh ra, kéo chiếc quần ngủ lên, liếc anh một cái: Em đã bảo rồi hôm nay phải ăn chay mà lại.

Vu Dương nuốt nước bọt nhìn chằm chằm cơ thể cô, cuối cùng đành thở dài, buông cô ra khàn giọng nói: Ngủ đi.

Khương Ninh nghiêng người, thấy bên trán anh đổ mồ hôi, hơi thở loạn nhịp, đầu mày nhú chặt, xem chịu đựng hết sức khổ sở.

Khó chịu à?. Cô hỏi.

Vu Dương thở hắt ra, ôm lấy cô theo thói quen: Đi ngủ sớm một chút.

Nói xong tắt đèn.

Khương Ninh mở mắt nằm trong lòng anh.

Hôm trước anh đi năm ngày, sau khi trở về thì cô bị bệnh nên anh không hề chạm vào cô, thời gian lâu như vậy đối với một người đàn ông quen ăn mặc đột nhiên phải ăn chay quả là gian nan.

Trong bóng tối, cô vươn tay sờ eo Vu Dương. Vừa chạm vào, toàn thân anh liền căng cứng.

Khương Ninh. Giọng anh khàn đặc.

Khương Ninh vùi đầu vào trong ngực anh, giọng rầu rĩ: Để em giúp anh.

Nói xong, tay cô liền chui vào trong lưng quần anh tìm kiếm.

Hơi thở của Vu Dương như nghẹn lại, sau đó là thở dốc.

Anh ôm chặt lấy Khương Ninh, vùi đầu vào tóc cô, hít ngửi những sợi tóc thơm nhàn nhạt.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của Vu Dương càng lúc càng dồn dập. Sau cùng, âm thanh rên rỉ đó cũng biến mất.

Mười hai giờ đêm, kèn xona và tiếng đồng la từ bên ngoài truyền đến. Tiếng pháo nổ lại một lần nữa vang lên, tiễn đưa tượng thần trở về, hối hả nhộn nhịp.

Không ai nghĩ rằng buổi náo nhiệt hôm nay sẽ là ngày bình yên cuối cùng trong cuộc đời của họ.

47. Chương 47

Mùa đông phía nam dù ngập nắng những vẫn vô cùng lạnh lẽo, hơi lạnh giống như chiếc lưỡi của con rắn len lỏi chui vào trong xương cốt, khiến ai ai cũng phải cuộn tròn người để tìm hơi ấm. Hàng cây cao to bên đường run rẩy trong gió lạnh, rơi rụng từng vài chiếc lá xuống dưới đất thăm hỏi mùa đông.

Buổi chiều, Khương Ninh lấy ghế ngồi trước cửa hàng phơi nắng. Lúc Từ Giai Tú đến, bắt gặp cô đang nheo mắt nhàn nhã ngồi chống cằm nhìn ra ngoài đường.

Làm gì mà ngồi ngây ra thế, đang suy nghĩ về nhân sinh quan đấy à?. Từ Giai Tú đi đến chọc ghẹo.

Khương Ninh liếc cô, chỉ chiếc ghế ở trong góc bảo: Tự lấy ghế mà ngồi.

Hừm, chả có tí hiều khách gì cả.

Từ Giai Tú chuyển ghế sang ngồi cạnh Khương Ninh cùng nhau sưởi nắng.

Khương Ninh hỏi: Hôm nay không phải dạy thêm à?.

Vẫn dạy nhưng có mấy học sinh muốn đi học thêm đâu. Từ Giai Tú thở dài: Một số ít phụ huynh thì cho con theo học mấy trường trong thành phố. Còn lại các gia đình trong thị trấn, không phải họ không có điều kiện mà do họ cảm thấy có học cũng không giải quyết được gì, lấy được tấm bằng trung học thế là được rồi.

Khương Ninh quay sang nhìn cô, tuy Từ Giai Tú đang tỏ ra mạnh mẽ. Nhưng Khương Ninh vẫn nhận ra vẻ cô đơn trong giọng nói của cô ấy. Cô không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng đó là cảm xúc của bậc làm thầy làm cô mà thôi.

Khương Ninh trông thấy quầng mắt thâm đen của Từ Giai Tú, dáng người cũng tiêu tụy hơn so với lần trước liền hỏi: Đạo này không ngủ được à?.

Từ Giai Tú khẽ giật mình, lắc đầu.

Ngô Phong còn tới tìm cậu gây khó dễ nữa không?.

Từ Giai Tú cười lạnh một tiếng: Hắn tới tìm mình mấy lần nhưng không sao, mình đã xác định rồi, quyền nuôi dưỡng Đông Đông mình sẽ không buông tay đâu.

Khương Ninh gật đầu: Có cần mình giúp gì không?.

Không cần, nếu cần mình sẽ nói, mình với cậu không lẽ còn khách sáo thế?.

Khương Ninh mỉm cười.

Từ Giai Tú xua tay: Đừng nói chuyện của mình nữa, mình tới đây là để tặng quà cho cậu.

Hả?.

Từ Giai Tú lôi trong túi ra một chiếc hộp trang sức. Quay lại thấy Khương Ninh vẻ mặt ngạc nhiên, cô liền sáng giọng: Xem trí nhớ của cậu kìa. Mai là sinh nhật của cậu mà cậu còn quên được à?.

Khương Ninh sửng sốt, đúng là cô quên thật.

Đã nhiều năm rồi Khương Ninh không tổ chức sinh nhật.

Nào, đưa tay đây....

Khương Ninh chìa tay phải về phía cô ấy.

Từ Giai Tú lấy chiếc vòng trong hộp ra đeo vào tay giúp cô. Khương Ninh thu tay chăm chú nhìn chiếc vòng dưới ánh nắng. Đó là một chiếc vòng bạc, trên mặt dây có hình cán cân nhỏ.

Cán cân, biểu tượng của tòa án, tượng trưng cho công bằng và pháp luật.

Một chiếc vòng tay rất hợp với cô, vừa nhìn đã biết tấm lòng của người tặng.

Chiếc vòng này mình bảo người ta đánh riêng cho đấy. Từ Giai Tú cầm tay cô nhìn, gật đầu hài lòng: Không tệ.

Khương Ninh mỉm cười: Cảm ơn cậu.

Tiểu Ninh, mình hy vọng cậu có thể tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình. Từ Giai Tú nhìn Khương Ninh, ánh mắt mông lung. Cô lẩm bẩm, nói: Trong hai người chúng ta, cũng nên có một người làm được điều gì đó cho bản thân.

Khương Ninh cắt ngang lời Từ Giai Tú: Cậu nói cái gì thế?.

Từ Giai Tú phục hồi cảm xúc, vẻ đau khổ lập tức bị thu lại.

Hai người hàn huyên một lúc lâu, trước khi ra về, Từ Giai Tú nói với Khương Ninh: Hôm qua, hình như mình nhìn thấy Tiểu Thành cùng với đám tay chân của Tiền Cường.

Khương Ninh trầm ngâm, trả lời: Mình biết rồi.

Cậu mặc kệ không quản nó à?.

Khương Ninh cười gượng: Nó không muốn mình quản.

Từ Giai Tú liếc nhìn cô một cái, định mở miệng lại thôi. Cuối cùng, Từ Giai Tú chỉ nói một câu: Đi theo đám người kia không tốt, cậu nên nhắc nhở nó.

Ừ.

Từ Giai Tú đi rồi, Khương Ninh gọi điện cho Khương Chí Thành. Điện thoại di động của Khương Chí Thành, vẫn là chiếc mà Khương Ninh dẫn cậu đến cửa hàng để mua.

Mặc dù hai chị em từng cãi nhau một trận, Khương Ninh cũng đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình nhà đó nhưng đến bây giờ, Khương Chí Thành vẫn có chút e ngại đối với Khương Ninh. Sau khi ngoan ngoãn nghe điện thoại, Khương Ninh bảo cậu đến cửa hàng một chuyến, Khương Chí Thành hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Nửa tiếng sau, Khương Chí Thành đi đến cửa hàng sửa xe.

Tới rồi à. Khương Ninh hỏi.

Vâng. Khương Chí Thành đưa mắt ra phía sau cô dò xét.

Anh ấy không có ở đây đâu.

Khương Chí Thành bị vạch trần, lúng túng gãi đầu gãi tai.

Khương Ninh hỏi: Trong nhà thế nào rồi?.

Rất ổn...Bố hình như vẫn đang giận.

Khương Ninh gật đầu. Cô biết Khương An nóng tính, sĩ diện. Lần trước cô làm Khuong An bẽ mặt như vậy, khó tránh khiến ông ta bực tức xấu hổ.

Khương Ninh tiếp tục hỏi thẳng: Có phải em vẫn qua lại cùng đám người của Tiền Cường không?.

Khương Chí Thành nhìn ngó xung quanh, trả lời tùy tiện: Thỉnh thoảng.

Em đi theo bọn họ làm trò kia đấy à?.

Không, không phải. Khương Chí Thành vội vã phủ nhận: Bọn họ không cho người mới lên núi, sợ xảy ra chuyện.

Khương Ninh không nghi ngờ câu nói của cậu. Tính tình Khương Chí Thành trông có vẻ phô trương khoe mẽ, thực tế lá gan lại không lớn đến thế.

Học hành cho tử tế, đừng qua lại với đám người kia nữa. Khương Ninh khuyên nhủ.

Khương Chí Thành cúi đầu cọ để giày xuống đất “vâng” một tiếng xem như trả lời.

Khương Ninh thấy cậu ta tỏ thái độ miễn cưỡng, trong lòng liền nổi nóng, đang định mắng vài câu thì nghe thấy tiếng xe máy.

Vu Dương đã về.

Khương Chí Thành vừa nhìn thấy anh, cậu ta vội vã chào Khương Ninh rồi chuồn mất.

Vu Dương hết nhìn theo bóng dáng cậu ta, lại quay sang nhìn về phía Khương Ninh.

Khương Ninh nói: Em của em, nó xấu hổ khi gặp anh.

Vu Dương không hỏi nhiều, tháo đồ chẳng ở yên sau ra, là một ít đồ nghề dùng để sửa xe. Khương Ninh mang mấy thứ đó cất đi giúp anh.

Buổi chiều, Vu Dương bận việc của mình, Khương Ninh trở về phòng lôi sách ra đọc. Thi thoảng cô lại ngược lên nhìn anh đang chăm chú sửa xe, giặt mình cảm thấy, cứ bình yên vô vị như thế này cả đời cũng rất tốt.

Sẩm tối, Vu Dương ngừng tay, bảo Khương Ninh phải ra ngoài có việc. Anh lái xe vào trong trấn, dừng trực tiếp trước cửa siêu thị.

Vừa lúc Triệu Tiểu Viên tan tầm đi ra, cô ta mới ra tới cửa đã bị Vu Dương chặn lại.

Anh Dương. Cô ta hét to.

Vu Dương nhìn cô ta, vẻ mặt không phân biệt được cảm xúc: Đi theo tôi.

Vu Dương kéo cô ta đến trước một con hẻm nhỏ, anh xoay người trầm giọng hỏi: Đạo này cô đi theo đám người của Tiền Cường đúng không?.

Ánh mắt Triệu Tiểu Viên hoảng hốt, thề thốt phủ nhận: Không phải đâu.

Vu Dương nhìn thẳng vào mắt cô ta, đôi mắt như hai ngọn đèn pha chiếu vào khiến cô ta không thể trốn tránh.

Triệu Tiểu Viên đột nhiên nổi giận, gân cổ lên: Đúng thì sao?.

Vu Dương nhún mày: Cô đi theo bọn chúng làm gì?.

Triệu Tiểu Viên cố tình hỏi ngược lại: Anh nghĩ sao?.

Đừng có học thói hư tật xấu.

Tôi thích làm gì thì làm, anh dựa vào đâu mà quản tôi. Triệu Tiểu Viên cãi giận, sau đó lại cảm thấy tủi thân: Bây giờ anh đã có người phụ nữ kia rồi sao còn muốn quản tôi chứ?.

Con hẻm nhỏ bỗng chốc trở nên yên ắng.

Vu Dương dựa lưng vào tường hút thuốc, nhả một ngụm khói xong mới lên tiếng: Là cô tự theo tôi ra ngoài.

Giọng nói của Triệu Tiểu Viên thoáng cứng nhắc: Không cần anh chịu trách nhiệm.

Những việc cô làm đều là trái pháp luật đấy.

Em biết.

Vậy mà cô vẫn....

Em không cam lòng. Triệu Tiểu Viên cắt ngang lời anh, cô ta cuộn chặt tay, mở trừng mắt, giọng điệu tức tối: Anh bảo đám người kia không có lương tâm, toàn làm những chuyện trái với luân thường đạo lý. Thế nhưng, vì cái gì, vì cái gì mà họ có thể sống dễ dàng như vậy. Còn chúng ta thì cứ mãi vất vả khổ cực, làm việc chăm chỉ nhưng không bằng được họ?.

Vu Dương cầm điếu thuốc dựa vào tường trầm mặc. Câu chất vấn của Triệu Tiểu Viên quá mức sắc sảo, khiến anh không thể thốt ra câu trả lời.

Trên thế giới, có rất nhiều vấn đề không có đáp án. Anh không cần đáp án, anh chỉ cần biết thế nào là đúng, thế nào là sai mà thôi.

Triệu Tiểu Viên cười lạnh, tiếp tục nói: Làm chuyện kia cũng không phải không làm mà được hưởng. Đêm hôm khuya khoắt ở dưới chân núi, mùa hè nóng mùa đông lạnh, gọi điện không phải lúc nào cũng có người nghe. Cái này chẳng phải, phải có bản lĩnh mới có thể kiếm được tiền ư?.

Vu Dương cau mày, suy nghĩ của cô ta đã dần trở nên nhầm lẫn.

Số tiền ấy vốn không phải của bọn họ. Anh nói.

Ai quan tâm? Những người bị lừa đều là những người có lòng tham cả. Trách ai được đây?.

Gương mặt Vu Dương căng cứng: Lời cô nói bây giờ, cái gì cô cũng cho là đúng.

Triệu Tiểu Viên hít sâu, cảm giác mát mát ghê rợn: Anh Dương, em nói cho anh biết một sự thật, em đã ném được vị ngọt rồi, em sẽ không thu tay lại đâu. Cùng là vất vả khổ cực để kiếm tiền, chi bằng em đánh cược một lần xem sao.

Nói xong, cô ta ngẩng đầu nhìn anh, giọng khuyên dụ: Anh có muốn đi cùng em không?.

Vu Dương ớn lạnh, nhìn ánh mắt cô ta như lưỡi dao đang đâm tới.

Triệu Tiểu Viên ngoan cố nói tiếp: Làm cái này kiếm tiền rất nhanh. Tiền em kiếm được sau hai ba vụ còn cao hơn tiền lương của em. Nếu như may mắn gặp phải mấy người không hiểu biết gì thì tiền kiếm được sẽ nhiều hơn. Giờ em đã biết cách họ thao tác. Nếu anh muốn thì chúng ta cùng làm.

Vu Dương hít sâu nhả khói, khói thuốc lượn lơ nhìn không rõ mặt anh.

Cuối cùng, Triệu Tiểu Viên tiêm thêm một liều thuốc mạnh: Không phải anh yêu người phụ nữ kia sao? Không lẽ anh muốn cô ta vất vả? Phụ nữ là như vậy, lúc đang yêu có thể chấp nhận khổ cực một thời gian nhưng chắc chắn sẽ không chịu khổ cực cả đời. Anh muốn giữ cô ta thì nhất định phải có tiền. Có tiền rồi, cô ta sẽ thành thật đi theo anh.

Câu nói vừa dứt, bàn tay Vu Dương bỗng run rẩy. Anh hít ngậm khói cuối cùng, xong ném đầu tàn xuống dưới đất, di chân lên. Anh quay đầu nhìn ra phía ngoài con hẻm, sắc mặt khó hiểu.

+++

Vu Dương đi đón Khương Ninh tan tầm. Về đến cửa hàng, Khương Ninh nhìn cánh cửa mở toang, khe chau mày, hỏi: Anh lại quên không đóng cửa à?.

Vu Dương dừng xe, trả lời: Trong cửa hàng có người.

Cô thắc mắc: Ai cơ?.

Vu Dương chưa kịp trả lời, người bên trong đã đi ra: Tiểu Ninh về rồi à?.

Khương Ninh quay lại thấy Trình Vĩ đang đỡ Lưu Vân, cô thoáng ngạc nhiên: Mẹ, sao mẹ lại ở đây?.

Lưu Vân cười nói: Con bé ngọc này, hôm nay sinh nhật con, con quên rồi à?.

Khương Ninh liếc nhìn Vu Dương, Vu Dương cũng nhìn cô.

Lưu Vân: Mẹ biết bây giờ con sống ở đây. Mẹ bảo cậu ấy cho mượn phòng bếp, nấu cho con một bữa cơm. Vừa hay con đi làm về, mau lại ăn cơm thôi, Tiểu Vu cũng vào đi.

Lưu Vân nấu rất nhiều món, chạy bận có cả, chiếm hết một bàn, vừa nhìn đã biết mất rất nhiều thời gian.

Khương Ninh không nhịn được, lên tiếng: Mẹ còn chưa khỏe, phải nghỉ ngơi nhiều vào.

Không sao, chỉ là nấu một bữa cơm, có gì mà mệt. Lưu Vân bưng bát mì để trước mặt cô, phía trên đặt hai lòng đỏ trứng gà: Sinh nhật phải ăn mì trường thọ.

Lưu Vân bảo Vu Dương ngồi xuống ăn cơm. Khương Ninh cầm bát lên chia cho Vu Dương một cái lòng trứng, Vu Dương đưa mắt nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân cười, bảo: Ăn đi.

Lưu Vân là mẹ đẻ của Khương Ninh, mặc dù bà tỏ ra rất thân thiện với Vu Dương nhưng anh vẫn cảm thấy hơi câu nệ.

Khương Ninh gấp ăn vài miếng, cô có thể nhận ra ánh mắt của Lưu Vân đang lưu lại trên người mình.

Lưu Vân rưng rưng: Cuối cùng thì mẹ cũng tổ chức được sinh nhật cho con rồi.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn bà, bà vội lau mắt, quay sang nói: Mau ăn đi, để nguội mất ngon.

Khương Ninh giương cao khóe miệng, cúi đầu ăn mì: Mẹ cũng ăn đi.

Ăn được một nửa Khương Ninh thấy no. Nhìn mì trong bát còn thừa, cô rất tự nhiên chuyển bát sang cho Vu Dương: Em không ăn nữa đâu.

Vu Dương khẽ sững sốt, nếu là ngày thường anh ăn luôn khỏi nghĩ, nhưng hôm nay...

Anh lại liếc nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân cười: Con bé này, chẳng có ý gì cả, sao đồ ăn không ăn hết lại đẩy cho người khác? Bên trong toàn nước miếng của con.

Không sao ạ. Vu Dương nói xong, cầm đũa lên ăn bát mì của Khương Ninh.

Khương Ninh nhìn anh mỉm cười.

Lưu Vân nhìn vẻ quyến luyến của hai người, một lúc sau, bà hỏi: Hai đứa đã bàn xem bao giờ thì kết hôn chưa?.

Tay Vu Dương đang cầm đũa bỗng khựng lại, anh thấy Khương Ninh ngồi bên đáp: Chưa ạ.

Con cũng không còn trẻ, nên suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, có thể mẹ mới yên tâm. Lưu Vân nói: Mẹ nhiều tuổi rồi vẫn đang chờ con sinh cho một đứa cháu ngoại để bế bồng đây.

Vâng. Khương Ninh trả lời không chút đắn đo.

Vu Dương đang húp nước mì liền nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn Khương Ninh, thấy vẻ mặt cô hết sức bình tĩnh.

Tiểu Vu à. Lưu Vân gọi Vu Dương.

Vu Dương đặt đũa xuống, ngồi ngay ngắn.

Từ nhỏ Khương Ninh đã phải chịu nhiều đau khổ. Ta không mong gả con bé cho người đại phú đại quý. Chỉ mong người đó có trách nhiệm, đối xử tốt với con bé là được.

Vu Dương trịnh trọng trả lời: Cháu biết rồi ạ.

Cơm nước xong, Trình Vĩ đưa Lưu Vân đi.

Vu Dương giúp Khương Ninh thu dọn bát đũa, sau đó nói: Anh ra ngoài một lát.

Khương Ninh nhìn anh: Lại ra ngoài à?.

Vu Dương thoáng ngập ngừng: Máy chiếc xe của chú Vương bị trục trặc, anh đi xem thế nào.

Bao giờ anh về?.

Có khả năng là trễ, em cứ ngủ trước đi.

Vâng.

Vu Dương lái xe đi ra ngoài, ánh mắt Khương Ninh rơi xuống hộp đồ nghề cất trong cửa hàng. Mọi lần ra ngoài sửa xe, anh đều mang theo hộp đồ này.

Khương Ninh tắm rửa xong ngồi trên giường đọc sách nhưng không hiểu vì sao cô không thể tập trung. Hai ba trang sách xem cả tiếng mà vẫn không nhớ được gì.

Cô thở dài, gấp sách lại, cầm điện thoại nhìn giờ, đã mười giờ.

Khương Ninh không định đi ngủ. Cô nằm buồn chán nghịch điện thoại một lúc cho đến khi bên ngoài vang tiếng máy xe.

Cô bật dậy, Vu Dương đi vào, trong phòng vẫn sáng đèn.

Vu Dương hỏi: Em chưa ngủ à?.

Vâng, em đọc sách.

Anh đi về phía tủ lấy quần áo để thay. Khương Ninh liếc mắt nhìn ống quần của anh.

Núi đồi ở trấn Thanh Vân đất đai đều có tính a xít, đất đỏ chiếm đa số, vết đỏ chói mắt kia, muốn bỏ qua không dễ.

Khương Ninh mặt không đổi sắc nằm xuống, hai tay đặt ngay ngắn trên bụng.

Vu Dương tắm xong đi ra, tắt đèn lên giường, hai tay anh ôm Khương Ninh áp sát vào người, cọ trán cô, hỏi: Cho anh nhé?.

Khương Ninh không giãy dụa, để mặc anh cởi bỏ quần áo của mình ra.

Vu Dương vuốt ve cơ thể cô, Khương Ninh đột nhiên lên tiếng hỏi: Xe của chú Vương đã sửa xong chưa?.

Bàn tay Vu Dương thoáng dừng lại, sau đó chậm rãi men xuống dưới, cất giọng khàn khàn trả lời: Rồi.

Khương Ninh không hỏi thêm, mềm nhũn như nước dưới thân anh, đôi mắt đen láy nhìn trống rỗng vô vọng.

48. Chương 48

Lúc Khương Ninh ngủ dậy, Vu Dương đã không còn bên cạnh. Cô nhồm dậy, xoay người nhìn bộ quần áo đặt trên giường, trên cổ có vật gì đó thuận thể lắc lư trượt xuống theo.

Là một chiếc vòng cổ phỉ thúy hình giọt nước, không biết được đeo lên từ khi nào.

Khương Ninh cầm viên ngọc hình giọt nước quan sát chăm chú. Viên ngọc được xuyên qua sợi dây đỏ, toàn thân một màu xanh biếc, trên mặt là những đường vân, không có dấu vết của tạp chất, sáng lấp lánh phản chiếu gương mặt cô.

Cô cười với nó, nhét nó vào trong cổ áo, dùng nhiệt độ của cơ thể bao trọn lấy nó.

Thay quần áo rửa mặt xong, vừa hay Vu Dương mua bữa sáng trở về. Anh gọi cô lại ăn. Trong suốt bữa ăn, anh liên tục nhìn vào cổ cô, như thể phải trông thấy chiếc dây mới khiến anh có cảm giác yên tâm được một chút.

Khương Ninh đi làm đúng giờ. Lúc thay đồng phục xong đi ra, Khương Ninh đã thấy Lâm Khả Ny đang ngồi ở chỗ của mình, niềm nở chào hỏi.

Khương Ninh vừa ngồi xuống, Lâm Khả Ny liền ghé sát lại gần: Chị nghe thấy gì chưa? Tối hôm qua, cảnh sát lại bắt người. Cô nàng khê hạ giọng: Tuy chưa tóm được bọn lừa đảo nhưng lại bắt được bọn canh gác.

Cô nàng thì thào: Không biết có phải do chúng chạy nhanh quá hay không mà không tóm được tên nào.

Khương Ninh không đáp trả bởi vì giám đốc đang đứng ngay sau lưng cô.

Lâm Khả Ny vội vàng quay về vị trí của mình, cúi đầu thu xếp tài liệu.

Hết giờ làm trở về cửa hàng, Vu Dương đã nấu xong cơm, hai món đơn giản. Lúc ra ngoài gọi Khương Ninh vào ăn, Vu Dương thấy cô đang nghe điện thoại, anh liền đứng đấy không định quấy rầy thêm.

Khương Ninh cúp điện thoại, quay lại trông thấy Vu Dương, cô hươ hươ chiếc di động trên tay, nói: Là Phương Nguyên.

Vu Dương giả bộ hỏi: Nói chuyện gì vậy?.

Khương Ninh tủm tỉm nhìn anh, hỏi vặn: Anh nghĩ sao?.

Anh không biết. Vu Dương chớp chớp mắt, ho một tiếng: Ăn cơm thôi.

Khương Ninh cười trộm, theo anh đi vào bếp.

Ăn được nửa bữa, bên ngoài cửa hàng có người gọi Khương Ninh. Cô nghe nhận ngay ra giọng của Trần Lệ Trân. Cô vén rèm nhìn ra ngoài, quả nhiên là bà ta.

Khương Ninh hơi bất ngờ, Trần Lệ Trân vừa nhìn thấy cô, bà ta lập tức tiến lên giữ lấy tay cô, giọng điệu tha thiết cầu khẩn: Khương Ninh, con phải cứu lấy em trai con.

Khương Ninh nhú mào: Đã xảy ra chuyện gì?.

Thằng bé bị cảnh sát bắt đi rồi. Trần Lệ Trân hốt mất đồ hoe, bà ta nghẹn ngào: Đêm qua...Có người gọi thằng bé đi canh gác. Thằng bé đi luôn. Không nghĩ cảnh sát ập đến...bắt thằng bé.

Khương Ninh trầm ngâm, nhớ tới lời Lâm Khả Ny nói sáng nay, cô lạnh lùng lên tiếng: Nó đi làm chuyện đó, sao không can nó lại?.

Trần Lệ Trân lau nước mắt: Mẹ biết mẹ sai rồi...Mẹ không nên để thằng bé làm chuyện khốn nạn như vậy...Bố của con cũng sốt ruột, chạy cả ngày để tìm người lo liệu mà không được. Mẹ chỉ có thể nghĩ đến con, con là người có học, người thô kệch như chúng ta không hiểu biết gì hết. Con xem có cách nào giúp Tiểu Thành ra không?.

Nó mới 17 tuổi...không thể để bị bắt như vậy được. Cuộc đời của nó sau này sẽ phải làm sao đây?.

Khương Ninh xoa mũi, biến cố đột nhiên xuất hiện khiến lòng dạ cô rối ren, buộc mình phải tỉnh táo. Cô nói với Trần Lệ Trân: Tôi đến đồn cảnh sát xem tình hình thế nào trước đã.

Được được.

Khương Ninh quay lại thấy Vu Dương đang đứng đằng sau, đã nghe thấy toàn bộ sự việc. Anh bảo Khương Ninh: Anh đi với em.

Hai người gọi xe, nhân lúc trời tối phi thẳng một mạch đến đồn cảnh sát.

Đến đồn cảnh sát, họ vào phòng trực ban, nói rõ mục đích.

Viên cảnh sát trực ban liếc mắt nhìn họ: Hôm qua toàn trẻ vị thành niên bị bắt. Bọn chúng một mực khai rằng buổi tối lên núi để chơi đùa. Chúng tôi cũng chưa bắt được bọn lừa đảo, không đủ chứng cứ để kết luận đám nhóc ấy là đồng lõa. Chúng tôi giữ chúng vài hôm hỏi rõ ràng mọi việc xong sẽ thả chúng ra.

Khương Ninh hơi yên tâm, hỏi thêm: Tôi có thể gặp em trai tôi không?.

Được, nhưng chỉ một lát thôi đấy.

Vâng.

Viên cảnh sát dẫn đường, Khương Ninh quay sang nhìn Vu Dương, anh xiết chặt tay cô.

Qua song sắt, Khương Ninh khẽ gọi: Tiểu Thành.

Khương Chí Thành nghe thấy giọng cô, lập tức từ trong góc đứng bật dậy: Chi.

Cậu đi đến trước song sắt, qua một ngày hốt hoảng lo sợ giờ được nhìn thấy người thân khỏe mạnh bỗng chốc ửng đỏ: Chi, chị nhất định phải cứu em ra ngoài, em không muốn bị giam ở đây đâu.

Khương Ninh đang tức giận là thế, nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy trắng bệch của cậu cũng không khỏi mềm lòng: Không sao đâu, hai ngày nữa có thể ra được rồi.

Vâng. Khương Chí Thành gật mạnh đầu.

Khương Ninh dặn dò mấy câu, cuối cùng, trước khi đi, cô nghiêm giọng nói: Tỉnh ngộ đi.

Khương Ninh ra khỏi phòng giam, quay lại chỗ viên cảnh sát trực ban xác nhận Khương Chí Thành không việc gì mới thật sự yên tâm.

Nhưng cũng lạ, rõ ràng tối qua nhận được điện thoại báo án, lập tức đi ngay sao vẫn không bắt được người. Hành động của chúng tôi rất cẩn thận cơ mà. Viên cảnh sát trực ban lắc đầu khó hiểu.

Từ đồn cảnh sát đi ra, Vu Dương gọi xe, hai người lại ngồi taxi quay về trấn Thanh Vân.

Bón ba cả tối, Khương Ninh hơi mệt, dựa vào người Vu Dương nghỉ ngơi.

Vu Dương ôm cô, thấp giọng nói: Mệt thì nằm nghỉ một lát đi, đến nơi anh gọi.

Vâng. Khương Ninh gật đầu, từ từ nhắm mắt nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện của Khương Chí Thành.

Khương Chí Thành khai với cảnh sát là bọn chúng chỉ lên núi để chơi đùa, cô không tin lý do này. Thăng bé và đám thủ hạ của Tiền Cường là đồng bọn. Việc đêm hôm khuya khoắt lên núi nhất định là do có người thông báo. Nhưng không có lý do gì đám lính canh bị bắt còn bọn lừa đảo thì không, cả cuộc điện thoại nặc danh kia nữa...Tất cả đều lộ vẻ bất hợp lý.

Khả năng duy nhất chính là tối hôm qua không hề có người lên núi, Khương Chí Thành đã bị lừa.

Đây là một cạm bẫy, một cái bẫy nhằm vào cô. Ngoại trừ Tiền Cường, cô không nghĩ ra người thứ hai.

Khương Ninh xoay người vùi đầu vào lòng Vu Dương, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô.

Trở về cửa hàng, Vu Dương nhìn vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt cô, dò hỏi: Đi tắm trước nhé?.

Khương Ninh lắc đầu: Anh đi trước đi, em nghỉ một chút.

Ừ.

Vu Dương vừa đóng cửa nhà tắm thì điện thoại của Khương Ninh vang lên, một dãy số điện thoại lạ hoắc.

Alo. Cô nhận điện.

He he, Khương Ninh. Âm thanh thô lỗ bỉ ổi của Tiền Cường truyền qua ống nghe.

Khương Ninh tuyệt nhiên không chút bất ngờ, dường như đã có dự cảm từ sớm.

Tiểu Thành vẫn ổn chứ?. Giọng điệu tiểu nhân đặc chí.

Khương Ninh mặt không biểu cảm, chẳng nói chẳng rằng.

Khương Ninh, có muốn tâm sự với anh không? Anh có thể đưa Tiểu Thành ra ngay ngày mai nhưng cũng không chừng, anh có thể khiến nó vĩnh viễn ở mãi trong đó, không bao giờ ra được. Tiền Cường cười lộ liễu: Anh đang ở nhà hàng, em đến đây đi, chúng ta nói chuyện.

Anh chờ em đến đây. Tiền Cường dứt khoát, nói xong liền cúp điện thoại.

Khương Ninh đặt di động xuống, ngồi bất động một lúc, cô đưa mắt nhìn cánh cửa phòng tắm đã đóng chặt, gửi một tin nhắn đi.

Cô đứng dậy ra khỏi cửa, đứng ở đầu đường gọi một chiếc xe ôm, sau khi lên xe, cô đi thẳng vào trong thị trấn.

Quán xá trong trấn rất nhiều, Tiền Cường không nói ở đâu nhưng Khương Ninh biết rõ.

Chính là nhà hàng mà họ đã từng đến.

Khương Ninh đi về phía nhà hàng đó, đứng ở cửa hít sâu một hơi rồi vén rèm đi vào.

Ồ, đến rồi à?. Tiền Cường trông thấy cô, vẻ mặt tươi cười, quay sang nói với Lưu Hưng ngồi bên: Tới nhanh phết, chúng tớ cô ấy vẫn nghĩ đến tao.

Khương Ninh nhú mày buồn nôn. Cô nhìn xung quanh quán, không biết có phải hần đã đặt bao hết hay không, toàn bộ bàn trong nhà hàng chỉ có duy nhất bọn chúng, đến ông chủ cũng không thấy đâu.

Ngồi đi. Tiền Cường vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh hần.

Khương Ninh đứng im không nhúc nhích.

Em đến đây rồi thì còn sợ gì nữa?.

Khương Ninh cảm ghét lờm hần một cái xong mới đi đến, kéo chiếc ghế dịch ra cách xa chỗ của hần.

Tiền Cường cầm ly rượu đặt trước mặt cô, cười lấy lòng: Uống rượu đi.

Khương Ninh ngồi im, tỏ vẻ lạnh nhạt, hỏi hần: Chuyện tối qua là do anh sắp xếp đúng không?.

Tiền Cường xua tay cười: Chỉ là trò chơi, vui đùa chút ấy mà.

Trò chơi?.

Đúng vậy, không phải em cũng chơi đùa sao? Trò báo án ấy. Tiền Cường xoay xoay chiếc nhẫn, nói với Lưu Hưng: Trước kia không biết, hóa ra chơi trò báo án lại vui như vậy.

Lưu Hưng phụ họa: Đúng ạ.

Khương Ninh đoán chuyện cô báo án lần trước Tiền Cường chắc chắn đã biết, thâm tâm cảm thấy lạnh run. Nhưng cô vẫn mím môi, nhìn vào Tiền Cường, nhấn mạnh từng chữ một: Có gì thì anh cứ chĩa vào tôi, đừng đụng vào người thân của tôi.

Tiền Cường ra vẻ khó xử: Việc này khó đảm bảo lắm đấy.

Khương Ninh xiết tay thành nắm đấm: Tiền Cường, anh khinh người quá đáng rồi.

Khương Ninh, em có đùa không đấy? Làm chuyện này đều là tự nguyện, không ai bắt buộc ai, em trai em cũng là tự nguyện giúp anh. Em phải cảm ơn anh vì đã không cho nó nhập bọn mà chỉ làm canh gác, bằng không thì...Không chỉ bị giam đơn giản mấy hôm như thế đâu.

Khương Ninh nhìn vẻ mặt tiểu nhân của hắn cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiền Cường nghiêng người ghé sát vào cô: Sao? Giờ biết rõ thủ đoạn của anh rồi hả? Hối hận còn kịp. Chỉ cần em chia tay thẳng sửa xe kia, đi theo anh, sau này anh cam đoan sẽ không động đến người nhà của em.

Khương Ninh tức giận toàn thân phát run. Cô nghiêng răng, trả lời: Nằm mơ đi.

Ngày nào anh chẳng nằm mơ đến em. Tiền Cường cười đen tối, ghé sát hơn vào người Khương Ninh, thò tay giữ chặt tay cô đặt lên đầu gối: Thậm chí trong mơ, anh cũng mơ được nếm thử mùi vị của em.

Khương Ninh giận dữ đến phát run. Cô đứng bật dậy đẩy chiếc ghế ra sau, cầm cốc rượu để trên bàn hất mạnh vào khuôn mặt nung núc mỡ của hắn. Nhìn từng giọt rượu nhỏ từ trên mặt hắn xuống, cô nhả trong kẽ răng ra hai từ: Buồn nôn.

49. Chương 49

Vu Dương tắm rửa xong đi ra, thấy trong phòng không còn ai.

Khương Ninh. Anh gọi mấy câu, không có tiếng trả lời.

Anh cau mày, vén rèm nhìn ra bên ngoài, đường phố vắng tanh, lúc này không có nổi nửa bóng người.

Vu Dương trong lòng bất an, vội vã trở về phòng lấy điện thoại định gọi cho Khương Ninh. Anh vừa ấn mở màn hình thì thấy một tin nhắn được gửi tới hơn 10” trước.

“Em ra ngoài một lát, sẽ về ngay”.

Cô chỉ nói ra ngoài, không nói rõ đi đâu. Nhưng trong lòng Vu Dương mơ hồ đoán được nơi cô định đến.

Em trai cô gặp chuyện bất thường, giống như bị ai đó hãm hại. Anh đoán chắc Khương Ninh đã biết rõ sự thật, mà kẻ chủ mưu là ai tất nhiên không cần phải suy nghĩ nhiều.

Vu Dương gọi điện cho Khương Ninh, tiếng “tút tut” liên tục vang lên không người nhận.

Anh mím môi cúp điện thoại, nghĩ có khả năng Khương Ninh đã đi tìm Tiền Cường một mình. Anh vội vàng mặc áo khoác, dắt xe quay đầu, không đóng cửa tiệm, cứ thế khởi động xe xông ra đường cái.

Trên đường đi, anh không ngừng tăng tốc, gió gào thét thổi sát qua hai tai. Buổi đêm, đường không nhiều xe, im ắng làm nổi bật tiếng động cơ vang dội. Anh phóng nhanh, bóng dáng giống như lưỡi dao sắc rạch vào khoảng không yên tĩnh.

Vu Dương dừng ở giao lộ trước cửa nhà của Tiền Cường, nhìn ngôi biệt thự năm tầng, tầng nào tầng nấy tối om không một bóng người. Trái tim vừa mới thả lỏng ngay lập tức đập liên hồi.

Không ở nhà thì ở đâu?

Anh không đứng lâu, tiếp tục khởi động xe đi vào trong trấn.

Trong trấn náo nhiệt hơn chút ít, có cả cú đêm lang thang bên ngoài, quán xá chưa thu dọn, mấy tiệm bán trái cây đang bận bịu chuyển hoa quả vào trong nhà, mùi hôi thối theo gió phiêu tán khắp nơi...

Vu Dương đỗ xe ở nơi hay đón khách. Anh xoay người xuống xe, tâm trạng mông lung. Tứ phía đều là đường thể nhưng anh không biết phải đi đâu để tìm.

À, Tiểu Vu. Lâu rồi không thấy cậu đến đón khách. Sao hôm nay lại ở đây?. Một bác xe ôm trông thấy anh liền đi tới hỏi thăm.

Bác tài đứng bên liếc anh một cái tiếp lời: Chắc là đến tìm bạn gái đây mà. Tôi nói có sai không, Tiểu Vu?.

Vu Dương nghe vậy, quay sang hỏi bác tài: Bác nhìn thấy cô ấy ạ?.

Bác tài trả lời: Đâu chỉ nhìn thấy, cô ấy còn gọi xe của tôi nữa mà.

Cô ấy đi đâu ạ?.

Bác tài chỉ về phía mấy quán vỉa hè: Bên kia kìa, đi đâu thì tôi không rõ.

Vu Dương đưa mắt nhìn dãy quán ăn đêm cửa đỏ, trong lòng đã có suy tính. Anh nói cảm ơn xong cất bước đi ngay, không dám trì hoãn.

Ban đêm là thời điểm kinh doanh quán vỉa hè, bình thường phải giữa khuya hay 2 -3 giờ sáng mới đóng cửa. Giờ là lúc cao điểm khách khứa đến đông. Nhưng có lẽ do hôm nay nhiệt độ xuống thấp, trời lạnh, không có mấy người muốn ra ngoài chịu gió rét nên khách khứa vắng hoe.

Vu Dương đi về phía quán có cửa đỏ, nơi anh và cô đã từng đến, không do dự vén rèm đi vào, vừa hay chứng kiến Khương Ninh bưng chén rượu lên hất mạnh vào mặt Tiền Cường.

Khương Ninh. Anh gọi cô.

Khương Ninh vừa nói xong hai chữ kia, bỗng nghe thấy giọng Vu Dương. Cô cả kinh, quay đầu lại nhìn, thấy anh đang đi tới, tâm can thoáng chốc buông lỏng, xoay người định nhào về hướng anh. Ngay lúc đó, cơ thể cô bỗng bị kéo mạnh về phía sau, chân dẫm vào vỏ chai rượu, đụng phải một bức tường người.

Vu Dương thấy Tiền Cường động thủ lập tức tiến lên.

Đứng lại. Tiền Cường một tay kéo cổ tay Khương Ninh, một tay xiết cổ họng cô.

Vu Dương dừng bước, trầm giọng nói: Buông cô ấy ra.

Tiền Cường siết mạnh tay hơn, Khương Ninh ho khan, dùng bàn tay không bị giam giữ tách từng ngón tay hần nhưng không đủ lực. Bất luận cô lồi lồi kéo kéo thế nào, tay Tiền Cường vẫn không hề nhúc nhích.

Vu Dương thấy cô khó chịu, cơ thể không tự chủ được hơi nghiêng về phía trước.

Vu Dương, tao khuyên mày chớ có lộn xộn. Tay tao không biết nặng nhẹ đâu. Cái cổ nhỏ mảnh mai này của Khương Ninh có thể bị gãy đấy. Đôi mắt ti hí của Tiền Cường thoáng lóe sáng, nhìn Vu Dương uy hiếp.

Tay Vu Dương nắm thành quyền, nhìn Khương Ninh, lo lắng cô sẽ bị hần làm tổn thương. Bởi vậy, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiền Cường đưa mắt ra hiệu cho đám thuộc hạ đứng bên. Lưu Hưng hiểu ý, dẫn theo hai ba tên đệ tử xông về phía Vu Dương.

Vu Dương nhìn thẳng vào bọn chúng, đáy mắt như nổi bão. Có lẽ do vẫn bị ám ảnh thua trận vụ động tay động chân với Vu Dương lần trước mà Lưu Hưng và mấy tên kia không dám tùy tiện tiến lại gần.

Không muốn Khương Ninh xảy ra chuyện thì ngoan ngoãn nghe lời tao, không được động đây, nếu không... Tay Tiền Cường xiết mạnh cầm Khương Ninh, ý tứ rõ ràng.

Xem ra, Tiền Cường đã nắm được điểm yếu của Vu Dương. Chính vì thế mà đám Lưu Hưng mới không chế được anh. Hai tên thuộc hạ bẻ quặt tay anh ra sau. Còn Lưu Hưng thì giơ chân đạp một cước lên đầu gối của Vu Dương khiến anh ngã sấp quỳ xuống dưới đất, ánh mắt không thôi ngược lên nhìn, lộ vẻ ngoan cường.

Khương Ninh thấy thế, giãy giụa mạnh hơn, cào mấy phát lên cánh tay Tiền Cường. Mặc dù Tiền Cường da dày thịt béo cũng bị Khương Ninh cào cho rách da.

Tiền Cường bị đau, buông lỏng cổ Khương Ninh, chuyển sang bẻ ngoặt hai tay cô ra đằng sau.

Khương Ninh ho khan, thở hổn hển, không giãy dựa nữa. Cô nghiêm nghị nói: Tiền Cường, anh thả tôi ra đi.

Hất rượi vào ông mày mà cứ thế đi sao? Không có cửa đâu. Tiền Cường thò tay định sờ mặt Khương Ninh một cái.

Mày dám chạm vào cô ấy. Vu Dương nghiêng răng nói.

Tiền Cường dừng tay, đảo mắt cười: Tao không chạm vào cô ấy, nhưng con người tao mang thù. Như vậy đi, lần trước mày thiếu chút nữa lấy mất nửa cái mạng của tao. Lần này, mày để tao đánh một trận cho hả giận, giữa chúng ta coi như xong chuyện.

Tiền Cường quay sang đám Lưu Hưng ra lệnh: Ra tay đi...Đánh cho đến chết.

Lưu Hưng nghe lời, vòng ra trước, xoay xoay cổ tay, giơ nắm đấm giáng xuống mặt Vu Dương, hét trái rồi phải. Vóc người Lưu Hưng không cường tráng, nhưng lực dồn vào rất mạnh. Mới hai cú đấm, khóe miệng Vu Dương đã tóe máu. Anh cắn răng không kêu lấy một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Tiền Cường.

Khương Ninh nhìn anh khuất nhục quỳ trước mặt người khác, mặc chúng đánh chửi, trong lòng đau xót, cô lập tức giãy dụa, chân lao lên trước nhưng bị Tiền Cường kéo giật lại không thể động đây.

Lưu Hưng không quan tâm đến động tĩnh phía sau, liên tục ra đòn, cứ thế thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Vu Dương. Tiếng đánh đấm trầm đục tràn ngập trong tai Khương Ninh, giống như một khối đá nện thẳng vào trong tim cô.

Cô hét lên với Vu Dương: Vu Dương, anh đánh trả đi, đánh trả đi.

Tiền Cường đứng sau lưng cô cười cợt: Nếu hần muốn cô em xảy ra chuyện thì cứ việc đánh trả.

Vu Dương, anh đánh trả đi, hần không dám làm gì em đâu. Anh đánh trả đi, anh đã nói anh sẽ đánh trả mà....

Tiền Cường nhìn Vu Dương lúc này không thể phản kháng, trong lòng hả hê: Mày cứ thử đi, xem tao có dám không. Hần kéo giật Khương Ninh ra phía sau, thì thầm vào tai cô: Khương Ninh, cô em đừng ý được ông đây để ý mà nghĩ ông đây không dám làm gì cô em nhé.

Hai tay Vu Dương bị áp chế, im lặng nhẫn nhịn, không thốt một lời, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ, ánh mắt kiên định nhìn Tiền Cường. Một bên trán của Vu Dương tứa đầy máu, chảy xuống mí mắt, đôi mắt dường như mang theo huyết khí.

Cổ họng Vu Dương khàn đặc, anh găm giữ cất tiếng: Đừng đụng vào cô ấy.

Trong miệng anh đầy máu, hàm răng cũng thấm đỏ, Khương Ninh nhìn mà sững sờ.

Tiền Cường thấy anh vẫn còn sức ra lệnh, hần tức giận quát to: Vẫn còn sức cơ à? Đánh tiếp cho tao.

Khương Ninh quay đầu lại, nói với Tiền Cường: Anh đừng đánh anh ấy... Đừng đánh nữa.

Khương Ninh cố gắng nói bằng giọng mềm mỏng, mang theo ý năn nỉ.

Tiền Cường nhìn sườn mặt xinh xắn của Khương Ninh thoáng sửng sốt. Hắn chưa từng được cô đối đãi như vậy bao giờ. Từ trước tới nay, cô luôn tỏ thái độ coi thường, châm chọc hắn. Hắn thèm muốn cô bao năm, nhưng lúc này đây, cô lại chịu thua trước hắn, khiến trái tim hắn không khỏi rung động, toàn thân khẽ lâng lâng.

Tiền Cường một tay túm hai tay cô, tay kia sờ lên mặt cô.

Khương Ninh đè nén sự phản cảm trong lòng, đứng im không nhúc nhích.

Tiền Cường cúi xuống hít hà cổ cô, đôi mắt ti hí hơi ngậy ngậy: Anh có thể tha cho hắn nhưng em phải ngủ với anh.

Vu Dương thấy Tiền Cường áp sát Khương Ninh, anh giãy dụa định đứng lên nhưng lại bị đám người phía sau dùng sức đè xuống. Anh không bỏ cuộc, tiếp tục thử, ánh mắt nhìn thẳng Tiền Cường như muốn nứt ra.

Anh gào to: Buông cô ấy ra.

Khương Ninh nhìn anh, hốc mắt đỏ lựng.

Vu Dương càng gắng vùng vẫy, hai tên phía sau càng dồn hết lực bẻ ngoặt tay anh sang bên.

Một tiếng rắc vang lên, dây cung trong đầu Khương Ninh bị chặt đứt.

Âm thanh đó vô cùng quen thuộc. Mấy hôm trước, lúc xem diễn viên xiếc biểu diễn màn tháo khớp tay, cô cũng nghe thấy âm thanh như thế này.

Cô hoảng hốt nhìn cánh tay phải của Vu Dương không còn sức lực rũ xuống, trong đầu trống rỗng, một giọt nước mắt từ từ tuột ra.

Cánh tay phải của Vu Dương do dùng sức quá mạnh, đã bị gãy.

Anh đau đớn, cúi đầu mím môi, trước mắt chỉ còn một màu đen, toàn thân toát mồ hôi lạnh nhưng anh vẫn gắng gượng, không chấp nhận quy ngã.

Ha ha. Tiền Cường bật cười: Gãy tay rồi à?.

Đám đệ tử đứng sau đập một phát lên lưng anh. Vu Dương té nhào, nằm im bất động.

Tiền Cường gọi Lưu Hưng lại trông Khương Ninh, còn mình tiến lên trước, giơ chân đá đá vào vai Vu Dương mấy cái: Chết chưa? Vừa này oai phong lắm mà.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt Vu Dương nghiêng sang bên, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi trắng bệch, trên mặt toàn máu đen, không còn hơi thở.

Một tên lâu la cẩn thận lại gần, hỏi: Không phải...bị đánh chết rồi à?.

Đầu óc Khương Ninh nổ bùm một tiếng, không ngừng kêu vang.

Chết?

Cô đột nhiên không hiểu rõ hàm nghĩa của từ này.

Tiền Cường trầm ngâm, hắn không muốn rước họa vào thân.

Toàn bộ sự chú ý của bọn hắn nằm trên gương mặt của Vu Dương, chúng không phát hiện ra tay trái của anh đang di chuyển.

Tiền Cường cúi đầu định kiểm tra hơi thở của Vu Dương. Hắn vừa vươn tay, Vu Dương đã tóm được vỏ chai rượu, anh nắm chặt, vung lên đập một phát trúng đầu hắn. Chai rượu vỡ vụn, đầu Tiền Cường bê bết máu.

Vu Dương cầm một miếng thủy tinh, nhanh chóng vùng dậy, tay trái vòng qua cổ Tiền Cường, dí mảnh thủy tinh vào động mạch của hắn, kéo hắn đứng dậy: Tất cả đứng im.

Tiền Cường xảy ra chuyện khiến bọn chúng choáng váng.

Vu Dương đưa mắt nhìn Lưu Hưng, quát: Buông cô ấy ra.

Lưu Hưng chậm nửa nhịp mới có phản ứng. Hấn buông tay, Khương Ninh định thần lại vội vã chạy về phía Vu Dương.

Em có bị thương không?. Vu Dương hỏi cô.

Cô lắc đầu, nhìn gương mặt đầy máu của anh.

Đứng đằng sau anh.

Khương Ninh ra sau lưng Vu Dương, kéo vạt áo khoác của anh, nhìn cánh tay phải lắc lư.

Lúc này, Tiền Cường cũng đã tỉnh táo lại một chút, hấn giơ hai tay lên: Hiểu lầm, hiểu lầm ấy mà.

Lưu Hưng định tiến lên, Vu Dương liền nhấn miếng thủy tinh lên cổ Tiền Cường, miếng thủy tinh sắc nhọn lập tức đâm vào da hấn.

Tiền Cường đau đớn, thực sự sợ anh bất chấp mà ra tay. Hấn trừng mắt với Lưu Hưng: Con mẹ mày, đứng im đấy.

Vu Dương kéo Tiền Cường chầm chậm ra bên ngoài: Đừng có đi theo tao.

Đám Lưu Hưng không dám động đậy, đứng ngây như phỗng.

Tiền Cường mở miệng cầu xin: Vu Dương, Khương Ninh, tôi cũng sẽ không làm gì hết, anh thả tôi ra, tôi sẽ để hai người đi.

Câm miệng.

Vu Dương kéo Tiền Cường ra khỏi quán vỉa hè, bên ngoài không có ai, anh lại lôi hấn sang con hẻm nhỏ bên cạnh, Khương Ninh cũng đi theo.

Thấy đã cách quán vỉa hè một đoạn xa, Vu Dương mới buông tay, đập Tiền Cường một phát rập xuống đất, xong nhanh chóng quỳ gối nhấn lên người hấn, một chân áp vai, một chân đè tay hấn lại.

Tiền Cường la ôi ôi.

Vu Dương dùng răng ngậm miếng thủy tinh, còn tay kia thì áp Tiền Cường xuống dưới đất.

Anh quay sang bên bảo Khương Ninh: Em nhắm mắt vào đi.

Khương Ninh lấp bắp: Vu Dương....

Nhắm mắt. Anh nhắc lại.

Khương Ninh từ từ nhắm mắt, bên tai liền vang lên tiếng vật nhọn sắc bén xuyên vào da thịt cùng tiếng hét thảm thiết không kìm nén của Tiền Cường.

Khương Ninh run rẩy không dám mở mắt, cô chỉ nghe thấy Vu Dương nói một câu: Tao đã cảnh cáo mày, không được đụng vào cô ấy rồi cơ mà.

50. Chương 50

Buổi trưa, Vương Thành đến hiệu sửa xe, hoảng hốt nhìn Vu Dương toàn thân đầy vết thương, vội vàng hỏi thăm nhưng Vu Dương chỉ trả lời qua quýt vài câu.

Khương Ninh thấy hai người có việc, tự giác lui ra, đứng ngoài cửa uể oải phơi nắng. Cô ngẩng đầu neoh mắt nhìn lên trời, một mảng trong xanh ngăn ngắt, xung quanh vàng thối dương có thể nhìn thấy những quầng sáng màu vỏ quýt.

Sắp hết năm, Khương Ninh nghĩ đến quãng thời gian sáu tháng trở về mà ngỡ như vừa mới hôm qua.

Hết năm nay, cô sẽ đi.

Tiểu Ninh. Từ Giai Tú cười con lừa nhỏ phanh gấp trước cửa hiệu, xuống xe chạy hai ba bước lại chỗ Khương Ninh, đứng trước mặt cô thở hổn hển: Tiền Cường khốn kiếp dám động vào cậu à? Cậu có bị làm sao không?.

Không sao. Khương Ninh lắc đầu.

Từ Giai Tú vỗ ngực mấy cái: May quá, may quá. Mình lo cậu xảy ra chuyện. Nhưng sao cậu lại đi gặp hấn vậy?.

Khương Ninh kể sơ lược chuyện hôm qua cho Từ Giai Tú nghe.

Từ Giai Tú nghe xong nhéo tai Khương Ninh: Cậu ấy à, đúng là lo quá thành loạn. Hấn bảo cậu đến cậu liền một mình đến ngay, từ trước đến nay cậu có kém thông minh như thế bao giờ đâu.

Khương Ninh gạt tay cô nài ra khỏi tai mình.

Từ Giai Tú lườm cô: May mà Vu Dương kịp thời chạy đến, không thì... Dừng một lát, cô hỏi tiếp: Vu Dương có sao không?.

Khương Ninh rủ mắt xuống: Tay phải bị trật khớp.

Từ Giai Tú hít sâu một hơi.

Khương Ninh đột nhiên nhớ ra, mình không hề nói chuyện tối qua với ai. Cô vội hỏi Từ Giai Tú: Sao cậu biết rõ vậy?.

Khóe miệng Từ Giai Tú cứng đờ, đôi đồng tử thoáng đảo quanh: Vừa rồi mình đưa Đông Đông đi tiệm phòng, đụng phải đám đàn em của Tiền Cường, thấy bọn họ nói chuyện... Sợ cậu gặp chuyện không may nên tối tìm cậu xem thế nào.

Cô hỏi thêm: Có phải Vu Dương làm Tiền Cường bị thương ở tay không?.

Khương Ninh nhếch môi gạt đầu, không nghi ngờ gì nữa.

Từ Giai Tú cúi đầu vén tóc, khẽ thở phào. Lúc ngẩng lên, cô bảo: Tiểu Ninh, chúng ta đến chỗ của Văn Xương Tinh Quân đi.

Ồ, sao tự nhiên lại muốn đến đó?.

Lần trước cậu mà chưa được, hôm nay trời đẹp chúng ta đi một chuyến.

Khương Ninh quay đầu nhìn vào trong tiệm, có chút do dự.

Về ngay ấy mà, chẳng phải Vu Dương vẫn ổn đấy thôi. Từ Giai Tú giục cô.

Khương Ninh gạt đầu suy nghĩ: Ừ.

Khương Ninh báo Vu Dương một tiếng rồi mới đi. Cô ngồi xe của Từ Giai Tú, hai người đi thong thả một lát đã tới nơi.

Lần trước đến vào mùa hè, cây cối um tùm, tầng tầng lớp lớp xanh mướt, bách thảo tươi tốt, hoa lá rực rỡ, hùng hực sức sống. Lúc này là mùa đông, tuy cây cối vẫn còn lá nhưng nhìn từ xa trông giống như một tấm ảnh cũ, không còn vẻ rạng rỡ mà có phần hoang vắng.

Trong miếu đốt nhang, khắp nơi vẫn vút khói xanh, vài ba khách hành hương dẫn theo con cái thành kính quỳ lạy. Lời cầu nguyện không có gì khác ngoài cầu mong kỳ thi cuối kỳ đạt kết quả tốt. Đối với sự chân thành của cha mẹ, mấy đứa trẻ ngược lại không mấy chuyên tâm.

Khương Ninh nhìn đám trẻ ngẫm nghĩ, quãng thời gian chỉ cần chăm chỉ học hành không cần lo lắng đến chuyện khác mới là quãng thời gian hạnh phúc nhất.

Lại đây. Từ Giai Tú kéo Khương Ninh đến trước điện thờ, quỳ gối trên đệm cói vái ba vái.

Lúc đứng dậy, Từ Giai Tú thấy có người đang xin quẻ liền nổi hứng, kéo Khương Ninh lại lắc ống thẻ rút quẻ.

Khương Ninh rút thăm được quẻ số 30, đối chiếu với dăng thư giải quẻ là quẻ trung bình.

Trên đó có dòng chữ: Vì yêu sinh lo, vì yêu sinh sợ, chi bằng rời xa, không sầu không sợ.

Khương Ninh chữ hiểu chữ không, đọc hết một lượt. Từ trước đến nay cô không phải là người tin vào Phật, cũng không thích xem quẻ, nên đương nhiên không để tâm cho lắm.

Theo sự hướng dẫn của thầy chùa, cô cầm dăng thư giải quẻ bỏ vào trong lư hương để đốt. Cô vái mấy vái, đứng dậy quay lại trông thấy Từ Giai Tú đang cầm thư giải quẻ đứng thất thần.

Khương Ninh đi đến hỏi: Thẻ viết gì vậy?.

Từ Giai Tú hoàn hồn, vo viên dăng thư giải quẻ trong tay: Không có gì, chỉ là tính toán xem bao giờ mình có mùa xuân thứ hai.

Khương Ninh cười: Trên quẻ thẻ nói sao?.

Từ Giai Tú tỏ ra ung dung: Nhanh thôi, mùa xuân năm sau sẽ đâm chồi nảy lộc.

Cô đi về phía lư hương, vừa lách qua người Khương Ninh, nụ cười trên khóe môi liền biến mất.

Đứng trước lư hương, cô mở dăng thư giải quẻ ra xem một lần nữa.

Trong đó ghi: Nếu chỉ mưu đồ tiền tài, không chăm lo tới người thân thì sẽ bị báo ứng.

Cô vo viên tờ giấy ném vào trong lư hương, không một ánh lửa.

+++

Từ miếu trở về, Khương Ninh qua chợ mua ít đồ ăn rồi bảo Từ Giai Tú đưa mình về cửa hàng.

Khương Ninh xuống xe, Từ Giai Tú trêu chọc: Nhìn cậu kìa, sao dính lấy Vu Dương thế nhỉ? Vừa mới tách ra đã vội vã muốn về.

Khương Ninh nhún vai, không phản biện.

Từ Giai Tú chống chân xuống đất, nói: Máy hôm nữa tụ tập, gặp mặt bạn bè thời cấp hai, cậu đi không?.

Khương Ninh đang định từ chối thì Từ Giai Tú đã mở miệng trước: Đi đi, mình đồng ý rồi. Cậu không đi, mình đi một mình chán lắm.

Ừ. Khương Ninh đáp.

Nhìn Từ Giai Tú đi rồi, Khương Ninh cầm túi đồ ăn vào trong cửa hàng, vừa hay gặp Vương Thành từ trong buồng đi ra.

Chị dâu. Vương Thành chào.

Khương Ninh gật đầu: Cậu về à?.

Vâng, em có chút việc phải đi trước. Vương Thành quay sang nhìn Vu Dương: Em nhờ chị chăm sóc anh ấy.

Khương Ninh gật đầu.

Vương Thành lái xe đi, Vu Dương quay sang định đỡ mấy túi đồ ăn trên tay Khương Ninh nhưng bị cô gạt ra.

Khương Ninh nhìn cánh tay Vu Dương quần băng kín mít: Đừng làm rách miệng vết thương.

Vu Dương thu tay lại.

Khương Ninh bận rộn trong bếp, giữa chừng nhận được một cú điện thoại, là Trần Lệ Trân gọi tới, hỏi thăm tình hình của Khương Chí Thành. Khương Ninh thuật lại lời của cảnh sát tối qua, động viên thêm vài câu

mới khiến bà ta yên tâm. Sau đó, bà ta hỏi cô có muốn về nhà ăn bữa cơm không. Khương Ninh hiểu ý muốn làm lành của bà ta, cô từ chối nói mình có việc không thể về được.

Trần Lệ Trân hơi thất vọng không nói thêm nữa, Khương Ninh liền cúp điện thoại tập trung vào nấu nướng.

Nấu cơm xong, Khương Ninh gọi Vu Dương lại.

Anh vừa ngồi xuống vừa nhìn bàn đồ ăn, toàn một màu đỏ, trông đã thấy ấn tượng, nhắm rượu chắc còn ấn tượng hơn.

Vu Dương liếc nhìn Khương Ninh, Khương Ninh mỉm cười, đưa mắt ra hiệu: Cây vải thịt đỏ, anh nếm thử đi.

....

Sao không ăn?.

Vu Dương cầm đũa gấp miếng thịt lên, trước khi cho vào miệng, anh quay sang quan sát Khương Ninh, thấy vẻ mặt cô đang hứng thú nhìn mình.

Miếng thịt vừa cho vào trong miệng, vị ngọt liền đánh vào đầu lưỡi. Vu Dương nhú mào, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Khương Ninh hài lòng mỉm cười: Giai đoạn này anh không được phép ăn cay, chấp nhận ăn những thứ khác đi.

.... Vu Dương nghĩ đây đúng là một sự trừng phạt tiếp nối buổi sáng.

Buổi tối, Khương Ninh tắm rửa lau người trở vào phòng. Vu Dương đứng dậy cầm quần áo định đi tắm.

Khương Ninh hỏi anh: Muốn em giúp không?.

Vu Dương thoáng dừng bước: Không cần. Ra khỏi cửa, anh chêm thêm một câu: Sấy khô tóc đi.

Vâng.

Khương Ninh sấy tóc, Vu Dương cũng tắm xong quay lại. Cô lôi thuốc trị thương ra, vỗ vỗ lên giường: Anh ngồi xuống đây.

Vu Dương ngoan ngoãn ngồi xuống.

Khương Ninh một chân dưới đất, một chân quỳ trên giường, vặn mở nắp, lấy bông tẩm thuốc bôi vào vết thương cho anh.

Tóc cô rũ xuống xoa qua vai, vài sợi tóc dính lên cổ Vu Dương, lắc lư theo động tác của cô, giống như gãi không đúng chỗ ngứa.

Anh ngược mắt nhìn về mặt chăm chú của Khương Ninh, trông mắt bắt gặp bộ ngực phập phồng của cô, chớp mũi thoang thoang mùi thơm dịu nhẹ, hấp dẫn chết người.

Rõ ràng là trời đông giá rét nhưng Vu Dương bỗng cảm thấy khô nóng, trong đầu đều là những hình ảnh lúc sáng. Nháy mắt như bị sét đánh, tâm trí xao động chuyển đổi sang cơ thể, nhiệt độ bỗng chốc tăng cao, không sao hạ thấp.

Vu Dương đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Khương Ninh, ngón tay xoa nhẹ qua lớp quần áo.

Khương Ninh dừng tay bôi thuốc, nhìn thẳng vào anh, một lúc sau lướt tiếp xuống dưới.

Cô đẩy nắp chai thuốc để sang bên, cúi đầu hà hơi vào tai Vu Dương, hạ giọng hỏi: Anh muốn à?.

Hơi thở Vu Dương gấp gáp, cánh tay ôm Khương Ninh xiết mạnh như muốn thả ngã cô xuống giường.

Khương Ninh khê ngăn anh lại, đứng thẳng người lên, túm lấy cánh tay trên eo mình: Để em.

Khương Ninh cúi từng chiếc cúc trước mặt anh, bên trong trống không, chiếc áo ngủ rơi xuống nền đất, thân trên tiếp xúc hoàn toàn trong không khí. Trên làn da trắng bóc lập tức xuất hiện hai nụ hoa nho nhỏ.

Vu Dương nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt âm u ba phần, hơi thở nặng nề bảy phần.

Khương Ninh điềm tĩnh, xoay người cởi hết quần ngủ lẫn quần trong, chân trần dẫm lên quần, khỏa thân ngồi dạng xuống đùi Vu Dương, hai chân quắp hai bên người anh.

Khấp người Vu Dương lửa cháy bùng bùng, một cánh tay treo trước ngực, tay kia thuận thế chuyển sang vuốt ve tấm lưng trần của Khương Ninh.

Khương Ninh ngồi ngay ngắn, cách mặt Vu Dương không quá một tấc, hơi thở giao hòa.

Cô một tay ôm lấy cổ anh, mắt dõi theo anh: Anh vừa mới lên.

Vu Dương lập tức hiểu ý, vội vàng nói: Để anh.

Gương mặt anh ghé sát phía trước, nghiêng đầu hôn cô, vươn lưỡi ra liếm láp vành môi cô.

Khương Ninh phối hợp cùng anh, lách qua cánh tay bị thương của anh trượt xuống, chạm vào thắt lưng, khéo léo cởi bỏ.

Cô vừa chạm vào, Vu Dương đã rùng mình, khẽ nghiêng răng cắn cô một cái.

Khương Ninh ngoảnh sang bên, Vu Dương lại tìm vị trí khác, từ trên môi Khương Ninh lướt xuống, gặm cắn cổ cô, lưu lại dấu vết mờ mờ.

Khương Ninh ngẩng đầu thở nhẹ, cô khẽ nâng mông rồi chậm rãi ngồi xuống. Vu Dương nhéo eo cô bằng một tay, vùi trước ngực cô khó chịu hừ một tiếng, cảm thấy da đầu tê rần từng cơn.

Hai người đều thở hổn hển, Vu Dương khó khăn lắm mới giữ được kiểm soát, hơi thở nóng rẫy phả lên da của Khương Ninh, khiến cô cũng phát hỏa.

Lát sau, anh cảm thấy chưa đủ, vừa cắn ngực cô vừa khàn giọng bảo: Cữ động đi.

Khương Ninh vòng tay ôm anh khiến lực ở eo xiết càng thêm mạnh.

Trong chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc, tiếng cơ thể quấn lấy nhau, tiếng gặm khê của người đàn ông, tiếng rên rỉ của người phụ nữ.

Như con thuyền ngoài khơi, lắc lư dập dềnh. Như con diều trên không, thuận gió bay nhanh.

+++

Một lúc lâu sau, Khương Ninh toàn thân mệt nhoài, gối đầu lên vai Vu Dương thở phì phò, mồ hôi trán chảy xuống hòa vào anh, không phân biệt rõ là của ai.

Cô hực hơi, khẽ khàng hỏi: Khá hơn chưa?.

Âm cuối của cô run rẩy, đập mạnh một cú vào tim Vu Dương, hơi thở bỗng bình: Mệt à?.

Vâng.

Vu Dương vuốt ve cơ thể cô: Để anh.

Khương Ninh thoáng nâng đầu lên, chỉ vào cánh tay phải băng bó của anh: Anh có thể chứ?.

Gương mặt Vu Dương điềm tĩnh, dùng một tay nắm eo cô xoay người áp xuống giường, tư thế sẵn sàng trả lời câu hỏi.

51. Chương 51

Khương Chí Thành bị giam hai ngày sau đó được thả ra, Khương Ninh đến đồn cảnh sát đón xong đưa cậu về nhà.

Trần Lệ Trân đứng chờ ở cửa từ lâu, thấy hai chị em về cùng nhau, bà ta vội chạy ra đón, nắm tay Khương Chí Thành ân cần hỏi han, hai mắt đỏ lựng lên.

Khương An đứng đằng sau, vẻ mặt quan tâm lo lắng. Khương Ninh nhìn ông ta và Lệ Trân tiều tụy đi nhiều, có lẽ do mấy hôm vừa rồi ngủ không được ngon giấc.

Cô đến nhưng không vào nhà mà chỉ đứng ngoài cửa nghiêm nghị nhắc nhở Khương Chí Thành: Sau này đừng đi theo đám người kia nữa, sau còn xảy ra chuyện sẽ không được may mắn thế đâu.

Nghe lời chị con đi...Sau này cố gắng học hành, không làm chuyện kia nữa. Trần Lệ Trân khẽ vỗ tay Khương Chí Thành, trong lòng vẫn còn thấy sợ, đương nhiên không dám để thằng con trai bảo bối dẫn thân vào chỗ nguy hiểm.

Khương Chí Thành rầu rĩ gật đầu.

Khương Ninh đứng ở cửa, Trần Lệ Trân nhìn cô dò xét: Khương Ninh, trước kia đều là mẹ không đúng, mẹ xin lỗi con, con quay trở về đi.

Khương Ninh không ngờ bà ta sẽ nói những lời như vậy. Cô sững sốt, đưa mắt nhìn Khương An đứng đằng sau. Ông ta đang hút thuốc, sắc mặt lộ vẻ già nua mệt mỏi.

Về đi. Ông ta lên tiếng, sĩ diện bổ sung thêm một câu: Chưa kết hôn đã sống cùng đàn ông còn ra thể thống gì.

Trần Lệ Trân cũng phụ họa: Về đi, Khương Ninh.

Khương Ninh cắn môi, nghĩ đến cuối năm mình đi rồi, thời gian không còn nhiều nữa. Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời: Vâng.

Trần Lệ Trân bảo cô ở lại ăn cơm, nhớ đến buổi họp lớp với Từ Giai Tú nên cô từ chối.

Quay về hiệu sửa xe, Khương Ninh thay quần áo, sau đó bảo Vu Dương đưa mình đến chỗ tụ tập, đó là một nhà hàng tư nhân ở trên trần.

Vu Dương dừng xe trước cửa, Khương Ninh bước xuống đưa mũ bảo hiểm cho anh.

Xong thì gọi cho anh, anh tới đón.

Khương Ninh vuốt tóc, gật đầu: Vâng.

Tiểu Ninh.

Từ Giai Tú gọi cô, Khương Ninh quay lại, thấy đứng bên cạnh Từ Giai Tú còn có ba người nữa, một nam hai nữ, nhìn khá quen mặt, đều là bạn học cùng lớp.

Cô chào Vu Dương rồi đi về phía bọn họ.

Khương Ninh, lâu rồi không gặp nhau. Một cô gái trong nhóm lên tiếng chào hỏi: Mình là Lô Lỵ đây, cậu còn nhớ mình không? Hồi cấp ba, bọn mình hay ngồi cạnh nhau đấy.

Mình nhớ.

Lô Lỵ không khách sáo, kéo Khương Ninh lại: Cậu đi xe ôm đến à? Sao không nói sớm, để mình bảo Lâm Hàng tới đón cậu.

Cô ấy vừa nói vừa nháy mắt với người đàn ông đứng bên cạnh.

Khương Ninh đưa mắt nhìn người đàn ông đó.

Lâm Hàng, cô nhớ, là mối tình đầu của cô.

Khương Ninh mỉm cười: Không phải đâu.

Sao cơ?.

Vừa nãy là bạn trai đưa mình tới đây.

Sau khi ngẩn ra một lúc lâu, Lô Ly mới bật cười xấu hổ: Ô vậy à? Hi hi.

Lâm Hàng nhìn Khương Ninh chăm chú.

Từ Giai Tú cười khúc khích, kéo Khương Ninh qua: Vào thôi, đừng đứng ngoài nữa.

Lúc này cả nhóm mới đi vào, trong phòng đã có ba người ngồi, hai nam một nữ, thêm năm người bọn họ, tổng cộng có tám mạng.

Vừa ngồi xuống, Từ Giai Tú đã nói thầm vào tai Khương Ninh: Cậu còn nhớ họ không?.

Khương Ninh đảo mắt một vòng, xem ra vẫn nhớ.

Mình nói này cô giáo Từ, cậu với Khương đại mỹ nhân thì thà thì thầm cái gì không muốn bọn mình biết đấy?. Người đàn ông bàn trên lên tiếng dò hỏi.

Từ Giai Tú lườm anh ta một cái: Hứa Kiệt, sao cậu vẫn nhiều chuyện giống hời cấp hai thế nhỉ?.

Hứa Kiệt cười sảng sặc không thèm để ý, gọi nhân viên lại để gọi món.

Lô Ly nhìn Khương Ninh, đột nhiên tò mò, hỏi: Khương Ninh, bạn trai cậu là người vùng này à?.

Không phải.

Ồ, anh ấy làm gì vậy?.

Khương Ninh đáp: Sửa xe.

Hả?. Lô Ly tưởng mình nghe nhầm.

Khương Ninh nói thêm: Hiệu sửa xe của anh ấy ở ngay đằng kia.

Không khí im lặng mất vài giây, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ. Lô Ly quay sang nhìn Lâm Hàng mấy lần.

À, hay đấy, đúng là một nghề thú vị. Hứa Kiệt xoa dịu bầu không khí: Không giống những kẻ có ăn có học như chúng ta. Ngoài học ra thì không biết cái gì khác.

Đúng đấy. Lô Ly thở dài, nhìn quanh bàn một lượt, nói: Giờ ở trấn Thanh Vân này chỉ còn thừa lại mấy sinh viên chúng ta là nghèo nhất thôi. Ngày xưa bọn mình đỗ trường cấp 3 trọng điểm, thi đậu đại học, nở mày nở mặt khắp trấn. Không ngờ, mới có vài năm, thói đời thay đổi, giờ thì sinh viên bị xem thường, học hành không có tác dụng gì, đã thế còn không kiếm ra tiền. Ngược lại, kiểu người như Tiền Cường, trước kia nói hần là kẻ không có tiền đồ, bây giờ thì gần như là điểm sáng của trấn Thanh Vân này rồi.

Trong trấn nhiều người làm nghề lừa đảo, không ít kẻ cảm kích hần vì cho rằng hần là người đã đẩy nền kinh tế địa phương đi lên. Đám sinh viên như bọn mình thì bị cho là giả thanh cao. Có phải chúng ta đã sai, đã không thức thời hay không?.

Cả một bàn người rơi vào im lặng.

Đúng lúc đó, Lâm Hàng lên tiếng: Đen không biến được thành trắng, nhiều người cùng làm không có nghĩa là đúng, sai thì mãi mãi vẫn là sai.

Giọng anh ta mạnh mẽ, Khương Ninh ngẩng đầu lên phát hiện anh ta đang nhìn mình.

Cô di rời ánh mắt, thấy sắc mặt Từ Giai Tú tái nhợt, cắn môi dưới như nhẩn nhịn.

Bác sĩ Lâm nói đúng đấy, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được, mặc cho người khác thế nào, miễn là chúng ta không thẹn với lương tâm. Nói xong, Hứa Kiệt liền xua tay: Đừng nhắc đến mấy chuyện không đâu ấy nữa, gọi món gọi món thôi, đói chết rồi đây.

Bầu không khí u ám lại trở nên vui vẻ.

Từ Giai Tú, Từ Giai Tú. Khương Ninh gọi.

...Hả?. Từ Giai Tú quay sang, ánh mắt đã không còn trống rỗng.

Cậu sao vậy? Không khỏe à?.

Không có gì. Từ Giai Tú lắc đầu.

Khương Ninh lo lắng nhìn Từ Giai Tú, đợi cho đến khi sắc mặt cô ấy trở lại bình thường mới yên tâm đôi chút.

Sau đó, cả nhóm bắt đầu tán gẫu, chuyện công việc, chuyện gia đình. Nói chuyện xong thì bữa cơm cũng kết thúc.

Ra khỏi nhà hàng, mọi người chào tạm biệt nhau đi về.

Khương Ninh đứng ở cửa nhà hàng gọi điện cho Vu Dương, Từ Giai Tú hỏi cô: Vu Dương đến đón cậu à?.

Ừ.

Vậy mình đi trước, Đông Đông đang chờ ở nhà.

Ừ.

Từ Giai Tú đi rồi, Khương Ninh đứng đợi một mình. Cô đột nhiên nhận ra có người đứng bên cạnh, quay sang là Lâm Hàng.

Lâm Hàng cúi đầu nhìn cô: Để anh đưa em về?.

Khương Ninh bất ngờ vì sự chủ động của anh ta. Vừa nãy ăn cơm, bọn họ không hề nói chuyện với nhau.

Không cần đâu. Cô từ chối.

Bạn trai em tới đón à?.

Vâng.

Nhận được câu trả lời nhưng Lâm Hàng chưa rời đi ngay. Một giây sau, anh ta lại hỏi: Anh ấy có đối tốt với em không?.

Khương Ninh mím môi, đáp: Có.

Lâm Hàng gượng cười: Vậy thì tốt, không giống anh, suốt ngày bị cả nhà giục kết hôn. Mẹ anh muốn anh lấy người ở trấn Thanh Vân.

Khương Ninh không mấy hào hứng, trả lời: Thế cũng tốt.

Lâm Hàng nhếch môi cười: Nào có dễ vậy, các cô gái ở trấn giờ chỉ thích kiếm người nhiều tiền, không ai chịu kẻ “thấp kém”.

Anh ta tiếp lời: Không phải cô gái nào cũng giống em.

Anh ta vừa nói dứt câu, Khương Ninh liền nghe thấy tiếng xe máy của Vu Dương cùng tiếng còi xe.

Hai người đồng loạt nhìn ra, Khương Ninh quay sang chào tạm biệt, bắt gặp ánh mắt của Lâm Hàng, ẩn chứa ý nghĩa sâu xa.

Khương Ninh nheo mắt: Em phải đi đây, chào tạm biệt.

Lâm Hàng khẽ gật đầu.

Khương Ninh đi về phía Vu Dương, đến bên cạnh xe. Vu Dương vừa đeo mũ bảo hiểm lên giúp cô, vừa đưa mắt ra đằng sau, hỏi: Bạn em à?.

Khương Ninh vuốt tóc dưới cổ, cố tình cười trêu chọc: Là mối tình đầu.

Vu Dương cau mày.

Anh ấy muốn nói lại tình xưa, em bảo để em cân nhắc đã.

Vu Dương đang cài dây mũ cho cô, nghe vậy, ngón tay liền nhấn lên môi cô: Em dám hả Khương Ninh?.

Khương Ninh thấy hơi lạ, anh nói chuyện với cô bằng giọng điệu như thế ư?

Vu Dương kéo kính mũ xuống giúp cô, chân khê gạt chân chống, nói: Lên đi.

Khương Ninh lên xe, cố tình ngồi thẳng không ôm lấy Vu Dương..

Vu Dương nhìn cô qua gương chiếu hậu, bất ngờ dậm chân ga, xe không báo trước phóng vọt đi.

Khương Ninh kinh ngạc, vô thức ôm chặt lấy eo anh: Vu Dương.

Vu Dương cúi đầu nhìn cánh tay bám eo mình, khê nhếch miệng cười.

Trước kia vì lý do an toàn, lúc chở Khương Ninh, Vu Dương thường chạy xe rất chậm. Hôm nay, thái độ anh khác thường, chiếc xe không ngừng tăng tốc, hàng cây bên đường biến thành những dải xanh vùn vút lùi về phía sau, dù đã đội mũ bảo hiểm nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai.

Khương Ninh hoảng hốt, ôm chặt eo Vu Dương, quát to: Anh chạy chậm lại đi.

Vu Dương làm như không nghe thấy, tốc độ chỉ tăng không giảm.

Lúc về đến cửa hàng, tâm trí của Khương Ninh vẫn chưa quay trở lại.

Vu Dương cởi mũ ra, quay sang nói: Đến rồi.

Khương Ninh định thần, xoay người xuống xe, cởi mũ treo lên: Anh chạy nhanh như vậy làm gì?.

Vu Dương hỏi lại: Sợ à?.

Khương Ninh ngạc nhiên, lập tức hiểu ra, cảm thấy buồn cười vì hành động này của anh.

Vu Dương đang dừng xe, Khương Ninh bỗng nói: Vu Dương, em phải về nhà một thời gian.

Vu Dương sững sốt, quay đầu lại: Sao vậy?.

Khương Ninh lắc đầu: Không sao cả, mẹ em muốn em về.

Đôi mày Vu Dương chưa dãn ra.

Khương Ninh tiến đến trước mặt anh, hỏi: Từ đây chạy xe đến nhà em mất bao lâu?.

Vu Dương tính toán: Mười phút.

Mười phút. Khương Ninh gạt đầu, mỉm cười nhìn anh: Anhỡ xa em vậy sao?.

....

Buổi tối, Khương Ninh và Vu Dương cùng ngồi ăn cơm, giữa chừng nhận được một cú điện thoại, là số lạ.

Điện thoại vừa nổi, bên kia liền vang lên một giọng nam: Xin hỏi, cô là cô Khương phải không ạ? Tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng. Hôm trước cô có đặt hàng của chúng tôi....

Khương Ninh mặt không đổi sắc nghe hẩn nói.

Cô Khương, cô vẫn nghe đấy chứ?.

Tôi nghe đây.

Đơn hàng của cô đã xảy ra chút vấn đề. Hiện tại chúng tôi đang muốn trả lại tiền cho cô. Lát nữa chúng tôi sẽ gửi tin nhắn, đề nghị cô thao tác theo trình tự của tin nhắn được không ạ?.

...

Cô Khương.

Không cần đâu. Giọng Khương Ninh lạnh lùng: Trên núi rất lạnh, xuống mau đi.

Đối phương ngắt điện thoại.

Cơm nước xong, Khương Ninh thu dọn đồ cần thiết bỏ vào túi, Vu Dương đứng bên nhìn không nói câu gì.

Đi thôi. Khương Ninh đứng dậy phủ tay: Anh đưa em về.

Ừ.

Vu Dương kéo cửa lên, đợi Khương Ninh ngồi vững mới thả chậm tốc độ đưa cô về thẳng cửa nhà.

Khương Ninh một tay nhấc túi đồ, một tay vịn vai anh bước xuống, đứng cạnh xe để Vu Dương cởi mũ bảo hiểm giúp mình.

Anh về đi. Khương Ninh vuốt tóc, bảo.

Ừ.

Vu Dương chống chân im lặng.

Em vào nhé?.

Vu Dương nhìn cô, một lúc sau mới trả lời: Ừ.

Khương Ninh xoay người cầm túi đồ, trước khi vào cửa còn quay lại, thấy Vu Dương vẫn đứng đó nhìn cô.

Bước qua cửa, Khương Ninh đứng lại, chờ một lúc lâu không nghe thấy tiếng xe.

Cô đứng im bất động, trong phòng khách sáng đèn, thấp thoáng tiếng chuyện trò. Cô biết cả nhà Trần Lệ Trân đang đợi mình. Lúc này, cô nên đi vào nói vài lời với họ nhưng chân không sao nhấc được lên.

Sự chú ý của cô đều tập trung bên ngoài cánh cửa.

“Pắc” một tiếng, là âm thanh của chiếc bật lửa, anh đang hút thuốc.

Đã lâu rồi Khương Ninh không nhìn thấy bộ dạng hút thuốc của anh, vì anh luôn tránh cô.

Cô thả túi đồ xuống đất, xoay người bước qua cửa.

Trên cửa lấp chiếc bóng nhỏ, màu đỏ, Trần Lệ Trân nói là để trừ tà.

Vu Dương trông thấy Khương Ninh đi ra, đắm chìm trong mảng ánh sáng màu đỏ ấy, tay cầm điếu thuốc khựng lại. Sau đó vội vã ném điếu thuốc đi, xoay người xuống xe, bước nhanh về phía cô.

Khương Ninh tiến lại gần anh.

Đứng trước mặt cô, Vu Dương một tay nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn, liên tục xoay nghiêng.

Nửa phút sau, hai người mới thở nhẹ tách nhau ra.

Sau cánh cửa vang lên tiếng chân bước, Khương Ninh nghe thấy tiếng Trần Lệ Trân, lập tức lui về sau hai bước: Anh về đi.

Khương Ninh?. Trần Lệ Trân nghe thấy giọng cô liền gọi.

Vâng. Cô đáp, nhìn anh một cái cuối cùng rồi xoay người đi vào trong.

Khương Ninh nhặt chiếc túi lên, nghe tiếng xe bên ngoài, cô cười thầm.

Không phải Romeo và Juliet, sao lại như vậy chứ?

52. Chương 52

Ui cha, cuối cùng cũng hết bận, có thể về nhà được rồi. Lâm Khả Ny vừa xoay cổ “răng rắc” vừa ca thán: Cuối năm đến nơi rồi mà bọn mình vẫn phải tăng ca.

Khương Ninh cũng cảm thấy hơi mệt, cô nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính, mi mắt khô rát.

À, chị Khương Ninh, lúc trưa em trông thấy chị đi tìm giám đốc, chị có việc gì à?.

Khương Ninh trả lời: Đi xin thôi việc.

Hả?. Lâm Khả Ny ngạc nhiên: Chị muốn thôi việc á?.

Ừ.

Sao vậy?.

Khương Ninh trả lời: Chị không ở đây nữa.

Lâm Khả Ny nghi hoặc: Cái gì? Không làm ở ngân hàng này nữa ạ?.

Khương Ninh lắc đầu.

Chị rời trấn Thanh Vân sao?.

Ừ.

Lâm Khả Ny thở dài: Cũng phải, bằng cấp của chị ngon lành lại có năng lực. Ở cái nơi xó xỉnh này đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Khương Ninh mỉm cười.

Bao giờ thì chị đi?.

Khương Ninh ngẫm nghĩ: Cuối năm nay.

Em sẽ nhớ chị lắm đấy. Lâm Khả Ny nói.

Khương Ninh nhoen cười.

Hai người cùng ra khỏi ngân hàng.

Vẫn là anh chàng xe ôm đến đón chị ạ?.

Khương Ninh đáp: Hôm nay anh ấy có việc, chỉ có chị với em đi thôi.

Dạ?.

Đi ra bến bắt xe.

Vâng.

Khương Ninh và Lâm Khả Ny thay đồng phục rồi cùng nhau ra bến xe buýt.

Lâm Khả Ny vừa đi vừa nói chuyện: Chị xem tin tức chưa?.

Có gì à?.

Tin tức buổi trưa ấy, một nữ sinh viên bị lừa mất học phí, không chịu được đả kích nên đã tự tử chết rồi.

Khương Ninh không xem tivi, lúc này mới biết đến tin tức đó, nghe xong cô không khỏi nhướn mày.

Ấy dà, có lẽ gia cảnh khó khăn, vất vả gom góp được ít tiền học phí thì lại bị lừa...Bọn lừa đảo kia đúng là vô đạo đức, một người sống sờ sờ như thế.

Bắt được bọn lừa đảo chưa?. Khương Ninh hỏi.

Hình như bắt được rồi. Toàn là đám trẻ vô công rồi nghề, không lo học hành mà chỉ nghĩ đi lừa người.

Khương Ninh nghĩ tới Khương Chí Thành. Sau mấy hôm bị giam ở đồn cảnh sát, Khương Chí Thành không còn can đảm chui vào vũng nước bùn, ngoan ngoãn đến trường đi học. May mà không quá muộn để dừng cương, nếu không cuộc đời của thằng bé sẽ bị phá hỏng.

Khương Ninh vẫn chưa yên tâm, cô nghĩ thầm trở về sẽ chính đón tiếp, tránh để thằng bé lành sẹo quên đau.

Lúc băng sang đường, đi qua siêu thị, Khương Ninh trông thấy ở cửa, Lưu Hưng đang lúi lúi kéo kéo Triệu Tiểu Viên vào con hẻm bên cạnh. Hai người liên tục giằng co nhưng Triệu Tiểu Viên sức yếu không chống lại được Lưu Hưng, cuối cùng vẫn bị kéo đi.

Khương Ninh đứng khựng lại.

Lâm Khả Ný hỏi: Chuyện gì vậy?.

Chị quên mất, mẹ chị dặn phải mua ít đồ. Khương Ninh bảo: Chị phải đi siêu thị, em về trước đi, không lát nữa không bắt kịp xe đâu.

Lâm Khả Ný không chút nghi ngờ, gật đầu: Vâng, em đi đây, hẹn gặp lại.

Khương Ninh đi về phía siêu thị, đến đầu ngõ, cô trông thấy bóng hai người kia. Triệu Tiểu Viên đang liên tục giãy dụa nhưng vẫn bị Lưu Hưng kéo tuốt vào sâu trong hẻm.

Khương Ninh đứng im do dự, cuối cùng, cô quyết định đi theo.

Lưu Hưng kéo Triệu Tiểu Viên vào một nhà nghỉ ở trong ngõ. Khương Ninh đứng ngoài cửa quan sát vẻ bề ngoài tồi tàn của nhà nghỉ, đột nhiên nghe bên trong truyền ra một tiếng thét chói tai.

Là giọng của Triệu Tiểu Viên. Cô vội vàng lao vào trong, chạy thẳng lên tầng hai.

Lối đi tầng hai khá hẹp, trên trần nhà lấp bóng đèn mờ khiến mọi thứ trông trở nên ám muội.

Khương Ninh đi lên lầu, cô nhìn thấy bóng hai người đang lồng vào nhau ở cuối hành lang. Không suy nghĩ nhiều, cô bước nhanh về phía đó.

Anh làm gì cô ấy thế?. Khương Ninh tiến lên kéo Lưu Hưng ra.

Lúc quay sang Triệu Tiểu Viên, Khương Ninh bắt gặp khóe môi cô ta khê nhếch lên thành một điệu cười quỷ dị.

Cánh cửa phòng phía sau bật mở, một người từ trong đi ra, cười ha hả: Anh mới là người muốn hỏi em đang làm gì ở đây đây, Khương Ninh.

Sống lưng Khương Ninh lạnh buốt, kinh ngạc nhìn Triệu Tiểu Viên. Sau khi kéo quần áo lên, cô ta lạnh lùng nhìn Khương Ninh, đáy mắt lộ vẻ giễu cợt đắc ý.

Vợ chồng son người ta ân ái, sao cô lại quấy rầy người ta như thế. Cái này là cô không đúng rồi.

Đây là một cái bẫy, sau khi hiểu ra mọi chuyện, lòng bàn tay Khương Ninh đổ đầy mồ hôi.

Cô quay đầu định bỏ đi nhưng bị hấn ngăn lại.

Nếu đã đến rồi thì vào ngồi một lúc đi. Tiền Cường giở giọng bắt hảo.

Khương Ninh kìm nén cơn giận, hạ giọng quát: Tránh ra.

Vừa nói Khương Ninh vừa đi sang bên vượt qua người hấn nhưng Tiền Cường không cho cô được như ý, hấn túm lấy eo cô kéo vào trong căn phòng phía sau.

Khương Ninh giật mình, lập tức giãy dụa: Thả tôi ra.

Vào đi.

Tiền Cường ôm Khương Ninh từ phía sau, Khương Ninh gắng sức chống cự nhưng cơ thể không ngừng bị lôi đi.

Trong lúc nguy khốn, cô túm được tay cầm của cánh cửa, xiết chặt đến mức ngón tay trắng bệch không buông, giống như người chết đuối vớ được thân cây nổi: Anh buông tôi ra, Tiền Cường.

Dù như thế nhưng Khương Ninh vẫn không cách nào ngăn được, cô tuyệt vọng nhìn từng ngón tay mình lần lượt bị tách ra. Cô đưa mắt nhìn về phía Triệu Tiểu Viên.

Triệu Tiểu Viên lạnh lùng quan sát mọi việc, thậm chí ánh mắt cô ta còn có chút hả hê.

Cuối cùng, ngón tay duy nhất cũng rời nắm cửa, chiếc vòng của Khương Ninh bị mắc vào đó rơi xuống đất, khê “cạch” một tiếng.

Cánh cửa đóng rầm lại.

Tiền Cường ném Khương Ninh lên giường. Hắn xoa xoa tay phải, vết thương lần trước chưa khỏi hoàn toàn, để lại một vết sẹo, sức lực không được tốt cho lắm.

Khương Ninh vừa chạm người vào giường liền bật dậy nhưng lại bị Tiền Cường đẩy ngã xuống giường một lần nữa.

Khương Ninh cảnh giác nhìn hắn: Anh muốn làm gì?,

Làm gì à? Khương Ninh, bình thường em thông minh lắm mà, sao lúc này lại ngốc thế?. Tiền Cường nhếch môi, cởi áo khoác, hai mắt tham lam tựa như con chó nhìn thấy khúc xương: Nam nữ ở chung một phòng thì có thể làm gì?.

Khương Ninh rút người về phía sau, nghiêng răng quát: Anh dám.

Tiền Cường tự cởi cúc áo sơ mi, chậm rãi tiến lại gần cô: Thử xem.

Khương Ninh xoay người khễ lộn sang bên để trèo xuống nhưng cô bị Tiền Cường theo sát, vươn tay túm lấy hai vai nhấn mạnh xuống giường. Hắn ta cười một cách bệnh hoạn: Rốt cuộc thì hôm nay không bị ai quấy rầy. Ông đây sướng phải biết.

Sau lưng Khương Ninh rịn một lớp mồ hôi lạnh. Cô cắn môi buộc mình phải tỉnh táo, dùng ánh mắt mạnh mẽ cảnh cáo Tiền Cường: Anh quên lần trước rồi hả? Vết thương trên tay đã khỏi chưa? Còn muốn bị lại lần nữa sao?.

Sắc mặt Tiền Cường cứng đờ. Hắn xòe bàn tay phải giơ ra trước mặt Khương Ninh, trong lòng bàn tay là vết sẹo găm ghềnh trông giống con rết đang ngo ngoậy.

Chưa ổn, ông đây vẫn còn thấy đau lắm.

Khương Ninh nghi ngờ nhìn hắn.

Tiền Cường vừa cười vừa nói: Ai bảo cô em xinh đẹp như vậy, có chết thành quỷ phong lưu dưới tay người đẹp cũng đáng. Hắn tiếp tục giở giọng đê tiện: Vu Dương có bản lĩnh gì chứ? Trước kia, em là bảo bối của hắn. Đợi anh ngủ với em xong, xem hắn còn coi em là báu vật nữa không?.

Nói xong, hắn vươn tay lột áo khoác của Khương Ninh. Cô liên tục vùng vẫy gắng sức đẩy hắn ra nhưng Tiền Cường không hề xê dịch, quyết tâm cởi bỏ quần áo của Khương Ninh.

Cút ra, đừng động vào tôi. Khương Ninh không thể kiềm chế quát to.

Ha ha, cô em càng giãy dụa anh đây càng có hứng. Tiền Cường cười thô bỉ, cởi phăng chiếc áo khoác của Khương Ninh, sau đó với tay vào trong chiếc áo sơ mi.

+++

Từ Giai Tú bước vào nhà nghỉ, lên tầng hai, đi thẳng tới cuối hành lang.

Đây chính là hang ổ của Tiền Cường, bình thường hắn không ở nhà thì sẽ ở đây.

Cô tìm hắn vì muốn rời khỏi nhóm.

Lưu Hưng đứng canh ở cửa, nghe thấy tiếng chân liền đảo mắt nhìn, trái tim lập tức vọt lên tận cổ họng.

Cô giáo Từ, sao cô lại tới đây?. Lưu Hưng vội vã chặn người, không để cô tới gần.

Từ Giai Tú liếc nhìn cánh cửa đóng chặt sau lưng hắn, hỏi: Tiền Cường đâu, tôi muốn tìm anh ta có việc.

Anh Tiền hả, hôm nay anh ấy không có ở đây, anh ấy ra ngoài chơi rồi.

Lưu Hưng vừa dứt lời, căn phòng sau lưng bỗng truyền đến âm thanh đập vỡ, loảng xoảng rồi im bật.

Từ Giai Tú nhíu mày: Không phải ở trong phòng à?.

Lưu Hưng cười ha hả che đậy, thâm tâm có phần chột dạ: Việc này...Hiện tại anh Tiền không tiện gặp cô đâu.

Từ Giai Tú nhìn hắn, hiểu ngay vấn đề.

Đóng cửa chơi gái.

Trong lòng thoáng khinh bỉ, cô đang định quay đầu đi, ánh mắt bỗng lóe lên, nhìn chăm chú. Đó là chiếc vòng tay có hình cán cân quen thuộc.

Từ Giai Tú cảm thấy tâm can lạnh buốt, huyết dịch chảy ngược. Cô đẩy Lưu Hưng ra, chạy hai ba bước lại phía căn phòng đó, đập mạnh cửa: Tiền Cường, anh mau mở cửa cho tôi.

Lưu Hưng nhanh chóng định thần vội vã đi đến giữ người.

Toàn thân Từ Giai Tú run lên bần bật, chân đạp liên tiếp vào cánh cửa: Có nghe thấy không? Mở cửa ra cho tôi. Anh có tin tôi sẽ báo cảnh sát không?.

Cánh cửa bị đập rầm rầm, làm huyên náo toàn bộ tầng lầu, bức tường nhà nghỉ trải qua nhiều năm không tu sửa, từng mảng vôi vữa rơi ra.

Trong phòng, Tiền Cường bị Khương Ninh cầm gạt tàn đập thủng một lỗ trên trán, máu bắn tung tóe. Hắn tức giận xông lên bóp cổ Khương Ninh, chúi đầu ghé sát mặt cô, Khương Ninh vùng vẫy né tránh không cho Tiền Cường thực hiện được ý đồ.

Tiền Cường đang muốn chơi đùa, bên ngoài đột nhiên ồn ào, tiếp theo đó, hắn nghe thấy Từ Giai Tú giọng uy hiếp nói sẽ báo cảnh sát.

Mẹ kiếp, lại hỏng việc.

Tiền Cường bị lộ, không dám tiếp tục. Từ Giai Tú vì Khương Ninh có thể gọi cảnh sát thật.

Hắn cau có đứng dậy, đi ra mở cửa.

Tiểu Ninh, Tiểu Ninh. Cửa vừa mở, Từ Giai Tú liền đẩy Lưu Hưng ra chạy vào bên trong. Khi nhìn thấy Khương Ninh quần áo lộn xộn, tóc tai rối bù, ánh mắt Từ Giai Tú thoáng rướm máu. Cô đi đến giúp Khương Ninh mặc áo khoác, sau đó quay đầu lại, nghiêng răng quát: Tiền Cường, mày là đồ súc sinh, mày dám đụng vào cô ấy.

Tiền Cường xoi hổng bóng không, tâm trạng bất ngờ u ám. Hắn trừng mắt lườm Lưu Hưng: Mày canh cửa thế nào vậy?.

Lưu Hưng bị mắng không dám nói gì, chỉ biết cúi đầu khom lưng.

Từ Giai Tú giúp Khương Ninh sửa sang quần áo, hỏi: Không sao chứ?.

Khương Ninh vừa trải qua một trận vật lộn hải hùng, trên mặt không còn chút máu, bờ môi cũng trắng bệch. im lặng một lát, cô mới trả lời: Mình không sao.

Khương Ninh đứng dậy, cô nhìn Tiền Cường, đáy mắt bắt đầu nổi bão, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: Tiền Cường, việc làm của anh hôm nay, tôi có thể kiện về tội hiếp dâm.

Hiếp dâm? Ông đây không hề làm gì nhé. Tiền Cường nhở phì một cái, vẻ mặt bất cần: Trong nhà nghỉ này không có camera. Hơn nữa, Khương Ninh, cô đừng quên, chính cô tự đi vào đây, không ai ép cô cả.

Khương Ninh toàn thân run rẩy, lòng bàn tay cuộn tròn thành nắm đấm.

Chúng ta đi thôi. Từ Giai Tú kéo cô ra ngoài. Lúc đi qua Tiền Cường, cô cất tiếng chửi hắn: Đồ cặn bã.

Cô giáo Từ, cô cũng đừng quên....

Cút đi.

Từ Giai Tú gầm lên, vội vã kéo Khương Ninh rời khỏi nhà nghỉ.

Tiền Cường tức tối ném chiếc điện thoại trong phòng xuống dưới đất: Nếu không phải vì con chó cái Từ Giai Tú kia thì hôm nay tao đã được ngủ với Khương Ninh rồi.

Tiền Cường nheo mắt, khoe miệng giật giật, sắc mặt trở nên nham hiểm: Không muốn làm nữa thì cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện tẩy trắng.

Hắn sờ lên trán mình, nhìn vết sẹo trong tay dính đầy máu, ánh mắt dần lộ vẻ hung ác.

Mày cho người theo dõi Vu Dương xem tình hình thế nào.

Lưu Hưng khẽ trả lời: Đã làm rồi ạ, có cơ hội là ra tay luôn.

Tiền Cường nheo mắt: Làm cho sạch vào.

+++

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh xuống dưới tầng, ôm cô ra khỏi con hẻm, chiếc xe máy điện của Từ Giai Tú dựng ngay phía trước.

Từ Giai Tú hỏi: Về nhà mình trước nhé?.

Khương Ninh biết tình hình của mình lúc này không được ổn cho lắm, về nhà không được, đến chỗ Vu Dương cũng không xong. Vì vậy, cô gật đầu: Ừ.

Từ Giai Tú đưa thẳng Khương Ninh về nhà mình, sau đó kéo cô vào trong phòng.

Từ Giai Tú thấy trên quần áo Khương Ninh có vết máu, cô lập tức lấy một bộ khác đưa cho Khương Ninh: Cậu thay đồ trước đi.

Khương Ninh không phản đối, thay quần áo của mình ra.

Từ Giai Tú nhấn Khương Ninh ngồi xuống giường, hỏi: Vì sao cậu lại đến đó?.

Khương Ninh chấp hai tay đặt trên đầu gối, khẽ run rẩy, Từ Giai Tú vỗ vỗ lên mu bàn tay của Khương Ninh, bảo: Sao lạnh vậy? Để mình đi lấy cho cậu cốc nước ấm.

Từ Giai Tú vừa đứng dậy, chợt nghe thấy giọng nói khàn đặc của Khương Ninh: Còn cậu, sao cậu lại đến chỗ đó?.

Toàn thân Từ Giai Tú cứng đờ, đứng im tại chỗ. Một lúc lâu sau, cô mới gượng cười, hỏi lại: Khương Ninh, chẳng phải cậu đã đoán ra rồi sao?.

Khương Ninh hoài nghi ngẩng đầu nhìn Từ Giai Tú, khóe môi mấp máy không thốt nên lời.

Mặc dù trong lòng đã có dự đoán nhưng cô vẫn luôn thuyết phục bản thân là đã suy nghĩ quá nhiều. Một người căm ghét cái ác như Từ Giai Tú sao có thể cùng một giuộc với Tiền Cường?

Vì sao?.

Từ Giai Tú nhắm mắt ngồi xuống: Giàu có rồi mới biết lễ tiết, no ấm rồi mới biết vinh nhục.

Khương Ninh bật cười: Cậu đang chơi chữ với mình.

Tiểu Ninh, mình cần tiền, mình muốn quyền nuôi dưỡng Đông Đông. Mình không muốn nó thiếu thốn khi ở với mình. Từ Giai Tú đưa tay bịt mắt, giọng nói lộ sự bất lực: Mình không còn cách nào khác.

Khương Ninh thất vọng, hỏi Từ Giai Tú: Từ Giai Tú, sao cậu không nói với mình, mình nhất định sẽ giúp cậu. Sao cậu lại đi tìm Tiền Cường, tiền của hắn đâu có sạch sẽ.

Cụm từ “không sạch sẽ” khiến dây thần kinh nhỏ bé và yếu ớt của Từ Giai Tú đau nhói. Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Khương Ninh, đáy mắt đỏ lựng, tỏa ra tia sáng lạnh lẽo: Không sạch sẽ, giờ thì mình không còn là người sạch sẽ nữa rồi...Nhưng Khương Ninh, cậu là tiểu tam thì hơn được bao nhiêu?.

Khương Ninh như bị nhấn đầu xuống dưới nước, nhất thời ngạt thở, sắc mặt càng thêm trắng bệch, đôi môi khẽ run, huyết dịch toàn thân như đông đặc không thể lưu thông.

Xem ra là thật rồi. Từ Giai Tú cười lạnh: Vậy mà mình còn tưởng Triệu Tiểu Viên nói bậy cơ đấy.

Khương Ninh kinh ngạc nhìn thẳng vào Từ Giai Tú, nhấn móng tay vào lòng bàn tay để tỉnh táo trở lại. Cô đứng dậy bỏ đi, tay vừa chạm vào tay nắm cửa, giọng nói nghẹn ngào của Từ Giai Tú bỗng vang lên: Tiểu Ninh, xin lỗi cậu, cậu không phải là loại người như thế, mình đã coi thường cậu.

Khương Ninh cầm tay nắm cửa, một lúc lâu sau mới buông ra, cô quay lại ngồi xuống bên cạnh Từ Giai Tú.

Cô nói: Từ Giai Tú, là cậu đã coi thường chính cậu.

Từ Giai Tú buông thõng hai vai, ôm mặt khóc nức nở: Mình sai rồi, mình sai rồi, mình không nên để ma quỷ ám ảnh. Giọng cô ngắt quãng run rẩy: Lần đầu tiên gọi điện mình đã lừa được một số tiền, là tiền của một cô gái Sau khi phát hiện ra, cô ấy đã gọi điện tới đây.cầu xin mình trả lại tiền cho cô ấy... Cô ấy bảo đó là tiền tiết kiệm cho mẹ cô ấy chữa bệnh....

Từ Giai Tú nghẹn ngào: Cô ấy liên tục cầu xin mình...Mình đã tính đến việc trả lại...Nhưng Tiền Cường đã ngắt điện thoại...Hắn nói, mới bắt đầu thì như vậy, sau sẽ ổn cả thôi.

Nhưng khôngMình thường xuyên gặp ác mộng, mơ mình chết không được yên thân. Hôm nay thời sự đưa tin, có một sinh viên nữ vì bị lừa tiền mà tự tửMình nghĩ, chính mình đã hại chết cô ấy, là mình, là mình đã hại cô ấy chết.

Tiểu Ninh, mình sợ, mình sợ lắm. Từ Giai Tú vòng tay ôm lấy người mình, toàn thân rét run, khóc không thành tiếng.

Khương Ninh đưa tay vỗ nhẹ lưng Từ Giai Tú, nghe giọng nói đứt quãng của cô, tâm can bức bối như bị lửa đốt, hận không thể gánh vác thay cô.

Khương Ninh an ủi: Không sao, không sao. Giờ thu tay vẫn kịp.

Từ Giai Tú lắc mạnh đầu, tuyệt vọng nói: Không còn kịp nữa rồi, Tiểu Ninh, không còn kịp nữa rồi.

Mình đã bán linh hồn cho ma quỷ.

Khương Ninh lau nước mắt giúp Từ Giai Tú, đôi mắt vô hồn không chút sinh khí, chỉ có những giọt nước không ngừng lăn ra.

Là tự trách, là phiền muộn và cũng là sám hối.

Khương Ninh cảm thấy quá bi ai.

Con người, vì sao lại yếu ớt như vậy? Dục vọng và tham lam có phải là nguồn gốc của tội lỗi không? Nếu vậy thì ai là người có lỗi?

Ông Trời ơi, hãy tha thứ cho cô ấy, ông Trời ơi, hãy cứu lấy cô ấy.

53. Chương 53

Khương Ninh gặp ác mộng suốt một đêm. Cô mơ thấy mình và Từ Giai Tú đang lẫn trốn trong địa ngục. Sau lưng, một đám ác quỷ đuổi theo, hai người hốt hoảng tháo chạy. Bỗng nhiên, chân Từ Giai Tú bị túm chặt. Khương Ninh quay lại để kéo cô nhưng bị Từ Giai Tú đẩy mạnh ra, sau đó hét to:

Đi đi.

Cơ thể Khương Ninh run rẩy, bật dậy.

Cô tỉnh lại đẩy mắt vẫn mang theo nỗi sợ hãi, tâm trí còn lưu giữ vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng của Từ Giai Tú.

Khương Ninh ngồi dậy, đưa tay xoa huyệt thái dương, mệt mỏi rời khỏi giường.

Bên ngoài đang mưa, mưa mùa đông không lớn lắm, rơi lộp độp dưới đất, như tầm gặm lá dâu, như xuân chưa phá kén. Như vết mực xanh bị ngăn cách bởi tầng mưa mỏng, cả thế giới là một màu u ám, khiến người ta sinh nổi u uất.

Giữa trưa, Khương Ninh quay về chỗ của Vu Dương. Cửa mở, mọi khi vào giờ này, Vu Dương đang ở ngoài sửa xe. Nhưng vì trời mưa, anh đã chuyển mọi thứ vào trong cửa hàng.

Cô thu ô đi vào, vừa hay Vu Dương vén rèm đi ra. Nhìn thấy cô, anh hỏi: Em đến đây à?.

Vâng. Khương Ninh để chiếc ô sang bên, ngón tay lạnh buốt cứng đờ. Cô đưa tay lên miệng hà hơi.

Em lạnh à?. Vu Dương lại gần kéo tay cô đặt vào trong lòng tay mình, ủ cho cô, nửa phút sau vẫn không thấy ấm trở lại, anh cau mày, bảo: Để anh lấy cho em cốc nước nóng.

Vu Dương rót nước nóng đưa cho cô. Khương Ninh cầm chiếc cốc, hơi nóng khiến bàn tay dần dần có cảm giác.

Khương Ninh nhấp một ngụm, hỏi anh: Anh mua vé tàu về nhà chưa?.

Anh chưa.

Hôm nay đã 20 âm lịch, mười ngày nữa là bước sang năm mới.

Khương Ninh hỏi tiếp: Bao giờ anh đi?.

Vu Dương trả lời: Mấy hôm nữa anh còn có một chuyến hàng.

Sao sắp năm mới rồi còn đi chở hàng?.

Ừ, chuyến cuối cùng.

Anh đi mấy hôm?.

Ba ngày.

Khương Ninh gật đầu, nhấp thêm miếng nước. Tay cô đã ấm trở lại, cốc nước cũng đã nguội lạnh.

Bên ngoài cửa hàng, có tiếng mưa rơi đập trên phiến ô, Khương Ninh quay đầu nhìn, thấy Triệu Tiểu Viên đang gấp ô đi vào.

Triệu Tiểu Viên vốn định đến tìm Vu Dương để thương lượng một lần nữa. Vừa ngược mắt lên, cô ta liền trông thấy Khương Ninh ngồi trong cửa hàng, gương mặt bỗng chốc trở nên phẫn uất: Sao cô còn dám tới đây?.

Khương Ninh nhìn cô ta, hỏi vặn: Vì sao tôi không dám tới?.

Hôm qua, cô đã lên giường với Tiền Cường. Cô đã không biết xấu hổ lại còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra?.. Triệu Tiểu Viên trừng mắt nhìn cô.

Triệu Tiểu Viên. Vu Dương nghiêm nghị quát cô ta: im miệng đi.

Anh Dương... Triệu Tiểu Viên không cam lòng, cô ta gơ tay chỉ vào Khương Ninh: Hôm qua cô ta vào nhà nghỉ tìm Tiền Cường, cô ta chính là loại phụ nữ lăng loạn.

Á.... Triệu Tiểu Viên đột nhiên hét lên.

Khương Ninh cầm cốc nước hất thẳng vào mặt cô ta. Cô bước tới gần, cất giọng lạnh lùng: Cô là người biết rõ nhất vì sao tôi lại tới đó.

Triệu Tiểu Viên thẹn quá hóa giận, gơ tay lên định tát Khương Ninh một cái nhưng cổ tay đã bị Vu Dương khóa chặt.

Vu Dương che chắn Khương Ninh ở sau lưng, Triệu Tiểu Viên giãy tay ra, vẻ mặt thảm hại, trong lòng không can tâm.

Vu Dương không chút cảm xúc, thốt một câu: Đi đi.

Triệu Tiểu Viên mấp má môi, oán hận lui về phía sau: Anh Dương, anh sẽ phải hối hận.

Cô ta cầm chiếc ô, chạy loạng choạng trong mưa.

Vu Dương quay sang, vội hỏi: Tiền Cường giở trò với em à?.

Khương Ninh kể tóm tắt chuyện ngày hôm qua. Lời còn chưa dứt, Vu Dương đã không thể bình tĩnh định xông ra ngoài.

Hai mắt anh u ám, trán nổi gân xanh.

Khương Ninh giữ chặt tay anh: Em không sao, không sao đâu...Từ Giai Tú, Từ Giai Tú đã đưa em đi.

Vu Dương không hỏi vì sao Từ Giai Tú lại có mặt ở đó. Anh ôm Khương Ninh vào lòng, hai tay xiết chặt lấy cô.

Khương Ninh quay lại ôm lấy anh, nằm trong lòng anh khẽ nói: Em không sao đâu, anh đừng đi tìm hấn, đối chọi với loại người như hấn cũng vô ích thôi.

Cô không muốn nhìn thấy anh người đầy thương tích lần nữa.

Vu Dương không nói không rằng, nỗi uất hận trong lòng bị lấp kín không thể giải tỏa, chỉ muốn phát tiết.

Sau này em sẽ cẩn thận. Khương Ninh ngẩng đầu nói.

Một lúc lâu sau, Vu Dương mới gật đầu: Ừ.

+++

Buổi chiều, Khương Ninh đến nhà Từ Giai Tú, thấy bà Từ đang ngồi trong phòng khách chơi với Đông Đông.

Đông Đông nhìn thấy cô, cất tiếng chào: Mẹ nuôi.

Khương Ninh đáp lời.

Đông Đông chạy tới hỏi: Mẹ nuôi, khi nào con có thể tới gặp chú? Con muốn học sửa xe như chú.

Khương Ninh ngồi xổm xuống, xoa đầu thằng bé: Đợi mấy hôm nữa mẹ sẽ dẫn con đi tìm chú.

Vâng ạ. Đông Đông ngoan ngoãn gật đầu, nói thêm: Đợi mẹ khỏi ốm, con sẽ bảo mẹ dẫn con đi tìm chú.

Ồm?

Khương Ninh nghi ngờ nhìn về phía bà Từ.

Bà Từ bảo: Từ Giai Tú đang ở trong phòng, chưa ngủ đâu.

Cháu lên thăm cô ấy. Khương Ninh đứng dậy nói.

Cô lên tầng, đi vào phòng. Bên ngoài sắc trời âm u, bên trong không bật đèn, nên Khương Ninh chỉ có thể nhìn thấy một tòa núi nhỏ ở trên giường.

Từ Giai Tú?. Cô gọi khẽ.

“Tòa núi nhỏ” động dậy, Từ Giai Tú xoay người ra: Cậu đến đây à?.

Tiếng cô yếu ớt khàn đặc, mang theo giọng mũi nặng nề.

Từ Giai Tú vươn tay bật đèn, căn phòng đột nhiên sáng bừng.

Khương Ninh nhìn Từ Giai Tú sắc mặt hốc hác, dáng người tiều tụy. Cô cau mày đi đến, hỏi: Cậu bị ốm à?.

Từ Giai Tú ho sù sụ: Cảm mạo.

Khương Ninh lại gần, thấy mắt cô thâm quầng: Hôm qua không ngủ được à?.

Đâu chỉ tối hôm qua. Từ Giai Tú gượng cười.

Trái tim Khương Ninh cảm thấy chua chát.

Tiểu Ninh, mình nghĩ thông suốt rồi...Sau này mình sẽ không đi nữa. Từ Giai Tú cúi đầu nói: Tiền của Tiền Cường, mình sẽ không lấy một xu.

Khương Ninh ngồi bên cạnh, gật đầu: Ừ.

Mình đúng là khốn nạn. Trước kia mình từng coi thường họ, giờ lại đi làm chuyện giống họ. Mình khác gì bọn họ đâu cơ chứ?.

Khương Ninh mở miệng: Đừng suy nghĩ nhiều, rồi sẽ ổn cả thôi.

Từ Giai Tú im lặng cúi đầu, toàn bộ cơ thể chìm trong tâm trạng ủ rũ hối hận.

Khương Ninh hiểu, chuyện này đã trở thành một chiếc gông, khóa cuộc đời của cô ấy lại.

+++

Sẩm tối, Khương Ninh quay về hiệu sửa xe. Cửa mở, Vu Dương không có ở đây. Cô hoảng hốt, lập tức lấy di động gọi điện cho anh.

Điện thoại vang lên, Vu Dương cầm máy từ bên ngoài trở về. Khương Ninh cúp điện thoại, chạy ra đón: Anh đi đâu vậy?.

Vu Dương xách hộp đồ vào, đáp: Anh đi sửa xe, đằng kia có người bị hỏng xe.

Lúc này, Khương Ninh mới yên tâm, thở than mình đã quá căng thẳng.

Em đi nấu cơm. Khương Ninh xoay người nói.

Vu Dương giữ cô lại, giọng điệu ngập ngừng: Tối nay...đừng về nhé?.

Khương Ninh liếc nhìn anh, mỉm cười: Anh không muốn em về à?.

Vu Dương im lặng.

Vậy thì em sẽ không về. Cô nói.

Vu Dương buông tay ra, nhìn cô đi vào trong phòng. Anh giơ tay xoa mặt, nhấn bằng khóa môi đang giương cao.

Anh cất hộp đồ nghề, chiếc điện thoại trong túi vang lên.

Anh nhận điện: Mẹ ạ.

Bà Vu hỏi anh: A Dương à, bao giờ con về?.

Vu Dương xoay người nhìn ra ngoài cửa hàng: Mấy hôm nữa hết bận con sẽ về.

Tốt, nhớ đưa Tiểu Viên về. Tuổi con cũng không nhỏ nữa, đã đến lúc phải lập gia đình rồi. Đến lúc đó, mẹ sẽ bàn bạc với bố mẹ Tiểu Viên, qua Tết, bọn con sẽ về nhà đính hôn trước. Bà Vu cảm khái: Tiểu Viên nhà họ đã giúp nhà ta nhiều việc. Con bé lại thích con như vậy, mẹ cũng coi con bé như con.

Mẹ, con không thể lấy Tiểu Viên. Vu Dương cắt ngang lời bà.

Cái gì?.

Vu Dương trả lời thẳng thắn: Con có bạn gái rồi, con sẽ lấy cô ấy.

Khương Ninh vén rèm ra định gọi Vu Dương thì nghe thấy anh nói câu đó, cô sững sốt đứng bất động tại chỗ. Sau đó, lặng lẽ xoay người.

Cô đứng sau rèm, không biết Vu Dương đang nói gì, chỉ thấy giọng anh càng lúc càng gay gắt. Cuối cùng, anh đi ra khỏi cửa hàng.

Khương Ninh cúi đầu nhìn bộ quần áo dính mỡ trên người mình, chớp mắt mấy cái, quay người vào trong toilet, đóng cửa lại.

Vu Dương quay về, không thấy Khương Ninh ở trong bếp liền cất tiếng gọi cô.

Khương Ninh trả lời, nói vọng sau cánh cửa toilet: Vu Dương, em quên mang theo quần áo, anh cầm giúp em một bộ vào đây.

Ừ.

Vu Dương vào phòng tìm cho cô một bộ quần áo, sau đó gõ cửa toilet.

Cánh cửa mở hé, ánh sáng và hơi ẩm từ bên trong tuôn ra.

Vu Dương giơ quần áo nhưng mãi không thấy cô nhận.

Khương Ninh?.

Vu Dương gọi cô, cánh tay đang duỗi thẳng bỗng bị kéo một phát. Anh không kịp phản ứng và người vào cửa.

Loạng choạng hai bước mới đứng vững, lúc ngẩng lên anh trông thấy Khương Ninh không một mảnh vải che thân, trần trụi dưới ánh đèn. Ánh sáng ảm áp phủ một lớp viền vàng lên làn da trắng mịn của cô. Những giọt nước chưa khô men theo đường cong của cơ thể chậm rãi chảy xuống.

Vu Dương lướt nhanh lên người cô, ánh mắt đen thẫm.

Khương Ninh vươn tay ôm cổ Vu Dương, nhón chân hà hơi vào tai anh: Em lạnh.

Vu Dương đưa tay ra sau đóng mạnh cánh cửa.

Khương Ninh cởi áo khoác của Vu Dương, luồn vào trong lớp quần áo vuốt ve cơ bắp trên người anh, đầu ngón tay tỏa hơi nóng.

Khương Ninh. Vu Dương thì thầm.

Khương Ninh tiến sát lại.

Vu Dương chịu không nổi, ném bộ quần áo vào bồn rửa tay, vội vã cởi áo ôm cô. Anh cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô xoay nghiền, bàn tay trượt từ trên lưng lướt xuống vùng ngực, nhào nặn.

Tiếng rên của Khương Ninh, như ngòi nổ, thoáng chốc châm lửa lên Vu Dương.

Vu Dương đặt thân thể uốn éo của cô lên trên bồn rửa tay. Phía trước bồn rửa tay có một tấm gương, lúc này, phủ một tầng hơi nước, mơ hồ phản chiếu dáng vẻ động tình của bọn họ.

Vu Dương vùi đầu hôn sau lưng cô, một tay nhéo eo cô, một tay ve vuốt vùng bụng phẳng lì, sau đó đi lên ve vuốt, lúc nặng lúc nhẹ, chậm rãi tự nhiên.

Khương Ninh nhìn chăm chăm vào chiếc gương phản chiếu hình ảnh hai người đang đong đưa, từ từ thở hắt ra.

Vu Dương cởi quần bằng một tay, kéo sát eo cô lại.

Khương Ninh mất trọng tâm, hai tay đành vịn lên bồn rửa. Vu Dương đi dọc theo cổ cắn nhẹ vành tai cô. Khương Ninh vừa co rúm người, phía dưới đã bị đi vào.

Cơ thể Khương Ninh thoáng mềm nhũn.

Một tay Vu Dương đặt ngang eo cô, tay kia bóp lấy cằm của cô, bắt cô phải xoay đầu. Hình ảnh hai người hôn nhau, như đôi chim uyên ương rơi vào trong tấm gương, bị hơi nước bao phủ thành một bức vẽ ấn tượng.

+++

Vu Dương khai khẩn không biết mệt mỏi. Cơ thể Khương Ninh mềm nhũn, yếu ớt nằm trên người anh, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhìn gương mặt góc cạnh của anh qua tấm kính. Cô khẽ thì thào: Vu Dương Tết năm nay, em với anh cùng về quê đi...Sau đó, không trở về nữa.

Vu Dương khựng lại, ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Khương Ninh nhỏ nhẹ hỏi: Anh không muốn à?.

Vu Dương định thần, cúi đầu tìm kiếm môi cô, hai mắt sáng rõ: Anh sẵn sàng.

54. Chương 54

Sáng ngày hôm sau, Vu Dương phải đi. Khương Ninh dậy sớm giúp anh chuẩn bị ít đồ dùng cần thiết.

Ngồi trên xe, Vu Dương chưa khởi động máy ngay.

Khương Ninh tiến lên trước, dặn dò: Anh cẩn thận nhé.

Ừ.

Vu Dương nổ máy, trước khi lên đường, anh quay lại nhìn Khương Ninh, thấy cô vẫn đang đứng yên một chỗ nhìn dõi theo.

Ánh mắt ấy, khiến anh lo lắng.

Vu Dương chạy tới cửa hàng của chú Vương trước, lấy xe đóng hàng. Lần này, anh và Vương Thành không cùng đường, mỗi người một hướng.

Chú kiểm tra hàng hóa xong hết rồi đấy. Cháu chỉ việc chở đến đó là được. Chú Vương vỗ vỗ đầu vai Vu Dương, nói: Chuyến cuối cùng của năm, cháu đi cẩn thận nhé.

Vâng.

Vu Dương lên xe, quay cửa sổ xuống vẫy tay ra hiệu cho chú Vương biết xong khởi động xe, chậm rãi lên đường.

Anh vừa bắt đầu tăng tốc, phía sau, một chiếc xe minibus không xa không gần liền bám đuôi theo.

Vu Dương lái liên tục không nghỉ, đến giữa trưa mới dừng xe ở một quán ven đường nghỉ ngơi, ăn cơm xong lại lập tức xuất phát.

Gần tối, anh chỉ ăn lót bụng chút đồ chú Vương để trên xe, sau đó chạy một mạch đến 9h tối mới dừng, thuê nhà nghỉ chuẩn bị nghỉ qua đêm.

Vu Dương ở trong toilet rửa mặt, lái xe cả ngày khiến anh cảm thấy mệt mỏi.

Anh gọi điện cho Khương Ninh, sau hai hồi chuông, đường dây được kết nối.

Hai người không ai lên tiếng trước, cứ như vậy lẳng lặng nghe tiếng hít thở của nhau.

Cuối cùng, vẫn là Khương Ninh không kìm được, mở miệng: Anh không nói gì là em ngắt máy đấy nhé.

Bấy giờ, Vu Dương mới lên tiếng hỏi cô: Em đang ở nhà à?.

Không phải.

Vu Dương nhíu mày: Thế em đang ở đâu?.

Khương Ninh nghe giọng điệu lo lắng của anh, khẽ mỉm cười, đáp: Em ở chỗ Từ Giai Tú. Hôm nay em đến ngủ với cô ấy.

Lúc này, Vu Dương mới thở phào, uể oải tựa người vào cửa sổ.

Khương Ninh hỏi: Anh đang làm gì thế?.

Vu Dương đưa mắt nhìn đường chân trời, mảnh trăng cong treo lơ lửng giữa màn đêm, một vẻ đẹp không hoàn mỹ.

Ngắm trăng. Anh đáp.

Ồ. Khương Ninh bước ra ban công nhà Từ Giai Tú, bầu trời tối như bưng, hiện đầy mây dày, ngày mai có lẽ sẽ đổ mưa.

Cô ngạc nhiên: Ở đó có trăng à?.

Ừ.

Khương Ninh: Ở đây không có.

Hai người lại im lặng, một lúc sau, Khương Ninh khẽ nhắc: Anh đi nghỉ sớm đi, đừng để mệt quá.

Ừ.

Vu Dương vẫn không cúp điện thoại.

Khương Ninh bổ sung thêm một câu: Vu Dương, em chờ anh về.

Sắc mặt Vu Dương trở nên ôn hòa, khéo miệng thoáng giương lên.

Ngất máy, Khương Ninh đứng tựa lan can nhìn lên trời, một mảnh đen đặc không có gì đẹp mắt.

Nhưng anh nói có trăng, cô dường như cũng trông thấy ánh trăng ấy.

Khương Ninh nhớ tới cuốn “Tình Yêu Khuynh Thành” của Trương Ái Linh cô đọc hồi đại học. Lúc ở Hồng Kong, buổi tối, Phạm Liễu cũng gọi điện cho Bạch Lưu Tô, hỏi cô ấy có nhìn thấy ánh trăng qua cửa sổ không.

Ồ, đứng một mình cười gì vậy, trông cứ như thiếu nữ hồi xuân ấy. Từ Giai Tú vào phòng bắt gặp Khương Ninh vẻ mặt hớn hở đứng trên ban công, liền cất tiếng reu chọc.

Khương Ninh quay lại hỏi cô: Đông Đông ngủ rồi à?.

Ừ, vừa dỗ ngủ xong. Từ Giai Tú nhắc chần ra nằm xuống giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: Nằm đi, bọn mình nói chuyện, lâu rồi không tâm sự đêm khuya.

Khương Ninh rời ban công, đóng cánh cửa sổ sát đất lại, xốc chăn nằm vào.

Từ Giai Tú tắt đèn, trong bóng tối, cô nằm chen với Khương Ninh cho ấm.

Tết này cậu thật sự muốn về nhà với Vu Dương đấy à?.

Ừ. Khương Ninh trả lời không chút do dự.

Từ Giai Tú nghiêng người nhìn gương mặt thấp thoáng của cô: Trước kia mình từng nói cậu là người lý trí trong tình cảm. Giờ xem ra không phải rồi.

Khương Ninh mỉm cười, không hề phủ nhận.

Tiểu Ninh, Vu Dương là tình yêu đích thực của cậu. Từ Giai Tú thở dài: Cậu hạnh phúc là được, mình sẽ luôn ủng hộ cậu.

Ừ.

Từ Giai Tú dang hai tay ôm lấy Khương Ninh, nhấn đầu cô vào ngực mình

Khương Ninh đẩy cô ra: Làm gì thế?.

Thì ôm một cái, không sau này cậu lấy chồng rồi lại không có cơ hội.

Khương Ninh bật cười, thò tay cù Từ Giai Tú, hai người cười ầm ĩ trong chăn, giống như những cô gái mới lớn.

+++

Giữa trưa ngày hôm sau, Vu Dương chở hàng đến nơi. Dỡ hàng xong, anh không nghỉ ngơi, quay đầu về luôn. Anh nóng lòng muốn trở về nhà nên chạy thẳng một mạch đến tận lúc trời tối, ý định đi thêm một lúc nữa mới dừng xe.

Quốc lộ vào đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lốp xe nghiền lên cát mịn phát ra những âm thanh nho nhỏ. Trên đường, gần như chỉ có một mình anh lái xe.

Vu Dương tăng tốc, hướng mắt phía trước chuyên tâm lái xe.

Lúc đi qua một cái dốc lớn dưới sườn núi, bỗng xuất hiện một chiếc xe minibus lao thẳng vào anh. Vu Dương thoáng giật mình, đánh tay lái định tránh. Chiếc minibus dường như đọc được suy nghĩ của anh liền chuyển hướng theo, không hề giảm tốc.

Vu Dương nhanh chóng gạt cần số thả chậm tốc độ. Lúc giữ phanh, anh phát hiện phanh xe đã không còn hoạt động, chiếc xe không thể dừng lại. Lúc này, chiếc xe đang ở dưới dốc, phóng với tốc độ cực nhanh. Nhìn chiếc xe minibus đang lao thẳng về phía mình, anh nghiêng rằng quyết tâm đánh tay lái cho xe va vào mỏm đá bên cạnh, ý định dùng vách đá, gia tăng lực cản với thân xe, khiến chiếc xe chạy chậm lại.

Nhưng chiếc xe minibus đối diện vẫn lao tới, ép chiếc xe tải trượt ra khỏi đường, vì tránh nó mà Vu Dương đâm sầm vào vách núi.

Chiếc xe tải hạng nặng chạy tốc độ cao đâm vào mỏm đá phát ra một tiếng “uỳnh” vang dội. Cửa kính của chiếc xe vỡ vụn, đầu xe lôm vào trong, bánh xe đảo quanh. Vì rung chấn mà đất đá trên núi rơi xuống, lăn ra giữa đường.

Vu Dương theo phản xạ giơ cánh tay lên bảo vệ đầu, cơ thể theo quán tính lao chúi về phía trước, cánh tay áp giữa người và vô lăng. Cú va chạm cực mạnh này khiến lục phủ ngũ tạng của anh như rời vị trí. Anh gắng mở mắt nhưng chỉ nhìn thấy máu và máu, ý thức dần dần mơ hồ, cuối cùng tê liệt nằm gục trên tay lái.

Trong khoảnh khắc chiếc xe tải đâm phải vách đá, chiếc xe minibus kia lập tức nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Màn đêm yên tĩnh trở lại.

+++

Khương Ninh choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cô không nhớ rõ cụ thể giấc mộng ấy là gì. Trong giấc mơ là hình ảnh yêu ma quỷ quái, quỷ quái yêu ma, một mảnh hỗn độn.

Cô ngồi dậy vén tóc ra sau đầu, mơ mơ màng màng, tim đập loạn xạ, lòng bàn tay đổ một lớp mồ hôi mỏng. Sao vậy?. Từ Giai Tú mắt nhắm mắt mở hỏi cô.

Khương Ninh mím môi lắc đầu: Không có gì đâu.

Từ Giai Tú nhìn đồng hồ, ngồi dậy theo: Cậu không phải đi làm sớm, ngủ thêm một lát đi?.

Tâm trí Khương Ninh vẫn hỗn loạn, cô đang định nằm xuống thì điện thoại trong túi vang lên.

Cô lấy ra nhìn, là một dãy số lạ hoắc.

Vào giờ này, bọn lừa đảo không làm việc sớm như vậy. Khương Ninh thoáng do dự, không hiểu sao bỗng có dự cảm xấu.

Cô hắng giọng, nhận điện: A lô.

Cháu gái, mau chạy tới bệnh viện đi...Tiểu Vu bị tai nạn rồi.

Là giọng của chú Vương, tựa như tiếng búa tạ đập thẳng vào gáy của Khương Ninh, vang “chát” một tiếng bên tai cô, trống rỗng, chiếc điện thoại rơi xuống chân.

Từ Giai Tú thấy cô đột nhiên thất thần, vội vàng hỏi: Sao vậy, điện thoại của ai thế?.

Khương Ninh mấp má môi, quay đầu nhìn Từ Giai Tú, một lát sau mới tìm thấy giọng nói của chính mình: Vu Dương, Vu Dương, anh ấy bị tai nạn xe rồi.

Từ Giai Tú sửng sốt.

Toàn thân Khương Ninh rét run, cô vén chăn lên, lúc vội xuống giường va phải cạnh bàn nhưng không thấy đau: Mình...mình phải đến bệnh viện.

Từ Giai Tú cũng vội vàng đứng dậy: Mình đi với cậu.

Khương Ninh thay quần áo, dùng nước lạnh xúc miệng rửa mặt, cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, nhưng bàn tay run rẩy để lộ tâm trạng hoảng hốt của cô.

Từ Giai Tú gọi xe. Sau khi lên xe, hai người bảo tài xế chạy với tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện Đệ Nhất trong thành phố.

Ngồi trên xe, Khương Ninh run cầm cập, trông như người mất hồn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, muốn gọi điện hỏi thăm, nhưng trái tim lại kháng cự không muốn biết kết quả.

Không có tin tức gì là tốt, cô không ngừng tự huyễn hoặc chính mình.

Từ Giai Tú nắm chặt tay cô: Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.

Đến bệnh viện, Khương Ninh chạy một mạch đến phòng phẫu thuật. Từ xa cô đã trông thấy chú Vương đang đứng ở cửa nôn nóng bước qua bước lại.

Cô chạy lên trước, hỏi: Vu Dương, anh ấy thế nào rồi ạ?.

Chú Vương nhìn ánh đèn đỏ sáng trưng, trả lời: Đang cấp cứu bên trong, không biết tình hình thế nào.

Khương Ninh loạng choạng ngã ra sau, Từ Giai Tú vội vàng đỡ lấy cô.

Khương Ninh lẩm bẩm: Sao có thể như vậy được.

Vương Thúc nói: Giữa đêm hôm qua xảy ra chuyện, chiếc xe lao thẳng vào vách núi. Sáng nay có chiếc xe đi qua phát hiện ra.

Trên hành lang bệnh viện vang tiếng bước chân dồn dập, Trần Kiến Văn dẫn Triệu Tiểu Viên chạy tới.

Triệu Tiểu Viên đi đến kéo chú Vương, hỏi: Anh Dương sao rồi ạ?.

Vẫn đang ở bên trong.

Cô ta đang định hỏi tiếp thì cửa phòng phẫu thuật bật mở, một nữ y tá đeo khẩu trang đi ra hỏi: Ai là người nhà của bệnh nhân?.

Khương Ninh toàn thân run rẩy, nhướn môi đáp: Là tôi.

Cánh tay phải của bệnh nhân bị tổn thương nghiêm trọng, thời gian chèn ép quá lâu dẫn đến bị hoại tử, bắt buộc phải cắt bỏ. Chúng tôi cần người nhà ký vào đơn đồng ý giải phẫu.

Bên tai Khương Ninh đột nhiên nổ “ầm” một tiếng, niềm hy vọng căng tràn lập tức sụp đổ, trái tim như bị bóp chặt trong lòng bàn tay, đau đến cùng cực.

Nghe nữ y tá nói xong, Khương Ninh kinh ngạc đứng bất động, mặc cho trái tim nổi từng cơn sóng dữ. Nét mặt cô đờ đẫn, tê dại, như không biết phải xử lý như thế nào, mất hết các chức năng của cơ thể, không buồn không vui.

Câu nói của nữ y tá khiến toàn bộ mọi người có mặt ở đây nhất thời mất phản ứng, tiêu hóa không nổi.

Triệu Tiểu Viên sợ đến mức cúi đầu lập cập, tâm trí rối loạn. Cô ta nhớ tới lời Tiền Cường từng nói, chỉ cần giáo huấn Vu Dương một chút, để anh thấy khó mà lui, sau này không dám qua lại với con bé Khương Ninh kia nữa...Nhưng giáo huấn một chút của hắn lại là muốn Vu Dương phải mất đi một cánh tay.

Cô ta nghĩ đến thấy sợ, cuối cùng trong lòng nảy sinh nỗi uất hận.

Triệu Tiểu Viên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Khương Ninh. Trong lúc mọi người còn chưa kịp định thần lại, cô ta đã đi đến vùng tay tát mạnh một cái. Tiếng “bốp” vang lên rất to.

Là do cô, là do cô làm hại anh ấy. Triệu Tiểu Viên khàn giọng quát: Cô chính là sao chổi, từ khi biết cô, anh Dương toàn gặp phải chuyện không may.

Từ Giai Tú lập tức gạt Triệu Tiểu Viên ra, đẩy Khương Ninh bảo vệ sau lưng: Cô điên rồi.

Trần Kiến Văn cũng tiến lên giữ chặt lấy Triệu Tiểu Viên: Tiểu Viên, em làm gì thế?.

Triệu Tiểu Viên chỉ vào Khương Ninh, nói: Đều là do cô ta, Vu Dương bị cô ta hại thảm rồi. Một cánh tay, chỉ còn một cánh tay, sau này anh ấy sẽ sống như thế nào, sẽ sửa xe thế nào đây?.

Đây là bệnh viện, cháu nói bé một chút. Chú Vương quả trách.

Từ Giai Tú thấy đã có người ngăn Triệu Tiểu Viên, cô liền quay lại nhìn Khương Ninh.

Khương Ninh không hề có cảm xúc, gương mặt vẫn nghiêm nghiêm duy trì tư thế vừa bị đánh xong, đứng trơ trọi ở đó, giống như một con rối trầm lặng.

Từ Giai Tú nhìn Khương Ninh, trái tim đau đớn, lại gần ôm cô vào lòng: Khương Ninh, nếu thấy khó chịu thì cứ khóc đi, đừng kìm nén.

Nói xong, Từ Giai Tú cũng không kiềm chế được, hốc mắt đỏ hoe, nghẹn ngào.

Cô từng chứng kiến một Khương Ninh như vậy, kiêu ngạo như vậy.

Khương Ninh chớp mắt, không có bất kỳ giọt nước mắt nào chảy ra, nước mắt dường như đã chảy ngược vào trong.

Thời gian phẫu thuật kéo dài, Khương Ninh đứng nguyên một tư thế, không nói câu nào, chỉ có tròng mắt thì thoáng khẽ động đậy chứng minh rằng cô còn sống.

Cửa phòng giải phẫu bật mở lần nữa, Khương Ninh phản ứng đầu tiên, cô cất bước chạy về phía bác sĩ.

Khương Ninh?. Lâm Hàng tháo khẩu trang xuống, hơi bất ngờ khi thấy cô có mặt ở đây.

Khương Ninh hỏi: Anh ấy thế nào rồi?.

Lúc này, Lâm Hàng mới hiểu ra, thoáng nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, đắn đo: Cuộc giải phẫu thành công, theo dõi thêm hai hôm nữa.

Khương Ninh khẽ cúi đầu, lẩm bẩm: Tốt rồi.

Lâm Hàng thấy tâm trạng của cô không tốt, mở miệng nói: Khương Ninh, em....

Lúc nào em có thể gặp anh ấy?.

Lâm Hàng suy nghĩ một lúc rồi trả lời: Đợi anh ấy được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, em có thể vào thăm.

Vành mắt Khương Ninh đỏ ửng, gật đầu.

Từ Giai Tú ôm cô, nhìn về phía Lâm Hàng: Cảm ơn cậu.

Lâm Hàng quan sát gương mặt thất thần của Khương Ninh, đáp: Không có gì.

55. Chương 55

Chú Vương đến đồn cảnh sát, Trần Kiến Văn cũng đi theo. Triệu Tiểu Viên lo sợ nên không dám đi cùng, viện lý do để quay lại trấn Thanh Vân.

Cô ta đội mưa đi thẳng đến nhà Tiền Cường. Cửa đóng, cô ta ra sức đập cửa, hét to: Mở cửa! Mở cửa nhanh lên!.

Cánh cửa mở hé, Lưu Hưng thò đầu nhìn ngó xung quanh rồi ra dấu bảo cô ta đi vào.

Tiền Cường đang ngồi trên sofa hút thuốc, trông thấy Triệu Tiểu Viên ướt sũng, dáng vẻ nhếch nhác liền cau mày: Cô tới đây làm gì?.

Triệu Tiểu Viên trừng mắt: Tôi mới từ bệnh viện về.

Ồ, vậy sao?. Tiền Cường ngồi bắt chéo chân hút thuốc, điệu bộ làm như không liên quan đến mình.

Anh Dương đã xảy ra chuyện. Giọng Triệu Tiểu Viên nghèn nghẹn.

Hả?.

Tiền Cường, anh đừng có giả vờ. Anh ấy gặp chuyện không may là do bị anh làm hại.

Lưu Hưng lên tiếng nhắc nhở: Chuyện này sao lại trách anh Tiền chứ?.

Tiền Cường xua tay, thẳng thắn thừa nhận: Không sai, là tôi làm.

Triệu Tiểu Viên cắn môi, trừng mắt lườm hằn: Anh làm thế là giết người, tôi có thể kiện anh.

Tiền Cường thông dong đứng lên đi mấy bước về phía Triệu Tiểu Viên, hằn ta cười nói: Báo cảnh sát bắt tôi? Tôi nhớ cô là người đầu tiên tán thành chuyện đối phó với Vu Dương? Cô muốn báo cảnh sát để bắt tôi, cô chính là đồng mưu, tôi vào tù, cô cũng không thoát được đâu.

Triệu Tiểu Viên như bị sét đánh, máu toàn thân đông đặc lại, lắp bắp nói: Anh chỉ bảo sẽ dạy cho anh ấy một bài học nhỏ. Bắt anh ấy phải rời bỏ người phụ nữ kia....

Đây là bài học nhỏ. Tiền Cường ném đầu thuốc lá xuống dưới đất, dùng chân nghiền nát: Hẳn thế nào? Chết rồi à?.

Cánh tay phải không còn nữa.

Hahaha. Tiền Cường giơ tay phải của mình ra, trên đó vẫn còn vết sẹo cũ gớm ghiếc. Đáy mắt hằn dần hiện ý hận thù: Tốt, rất tốt, chỉ một cánh tay thôi, cái giá quá rẻ cho hần.

Triệu Tiểu Viên cúi đầu, liếc mắt nhìn hai chiếc va li đặt cạnh bàn trà. Cô ta ngẩng đầu lên hỏi: Anh muốn bỏ trốn?.

Bỏ trốn?. Tiền Cường buông tay: Tại sao tôi phải trốn?.

Vậy anh...?. Cô ta lại đưa mắt nhìn chiếc va li.

Lưu Hưng trả lời: Đạo này thời tiết không tốt nên không có việc. Hơn nữa cuối năm rồi, rất ít người mua hàng qua mạng. Anh Tiền có ý định ra ngoài chơi một chuyến.

Tiền Cường tiếp tục quay sang uy hiếp cô ta: Tôi cảnh cáo cô, ngậm chặt miệng vào. Hai chúng ta bây giờ đang chèo chung một con thuyền. Nếu tôi xảy ra bất cứ chuyện gì, cô sẽ phải đền mạng.

Hần vừa đe dọa vừa dỗ dành: Đừng trách tôi không nhắc nhở cô. Cô muốn Vu Dương, hiện tại chính là cơ hội tốt. Hần bị như bây giờ, kiểu phụ nữ như Khương Ninh sao còn muốn đi theo hần?.

Triệu Tiểu Viên đứng ngây ngốc một lúc, mãi sau mới mở miệng hỏi: Cảnh sát có thể tra ra cái gì không?.

Tiền Cường hừ lạnh một tiếng: Yên tâm đi, tôi xử lý hết rồi.

Triệu Tiểu Viên im lặng, lòng bàn tay nắm chặt, trong lòng hỗn loạn.

Tiền Cường vỗ vai cô ta: Nắm cơ hội cho chắc vào.

Triệu Tiểu Viên buông lỏng lòng bàn tay, gật đầu chấp nhận.

+++

Phẫu thuật xong, Vu Dương được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt. Khương Ninh dán người vào ô cửa kính, chăm chú nhìn anh toàn thân quấn băng kín mít, đeo mặt nạ oxy, nhắm mắt bất tỉnh.

Cánh tay phải của anh mất một đoạn, trống rỗng.

Chóp mũi Khương Ninh cay cay, cổ họng như bị bóp nghẹn, giãy dụa vô ích.

Sẩm tối, Lâm Hàng đồng ý cho Khương Ninh vào phòng bệnh nhìn Vu Dương một lát.

Biết anh giờ không thể nghe thấy nhưng cô vẫn nhẹ tay nhẹ chân, sợ làm phiền anh.

Khương Ninh đứng cạnh giường, không dám giơ tay chạm vào người anh. Cô đứng im một chỗ, cẩn thận nhìn ngắm gương mặt anh.

Vu Dương. Cô thì thầm gọi tên anh.

Không ai đáp lại.

Khương Ninh chìa đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng ngoắc vào ngón tay út của Vu Dương, ánh mắt bao bọc lấy cánh tay phải băng bó. Cánh tay vốn cường tráng kéo dài từ khuỷu tay đến bàn tay giờ đã mất một đoạn.

Hốc mắt cô nóng lên, không đành lòng nhìn thêm.

Có tiếng gõ cửa, Khương Ninh lau nước mắt, xoa mặt quay đầu lại, trông thấy Lâm Hàng mặc blu trắng đứng ở cửa ra vào, cô biết đã đến giờ thăm bệnh.

Cô buông đầu ngón tay của Vu Dương, lưu luyến nhìn anh lần cuối rồi ra khỏi phòng bệnh.

Khương Ninh khẽ đóng cửa lại, quay sang hỏi Lâm Hàng: Lúc nào anh ấy có thể tỉnh lại?.

Đợi hết thuốc tê là tỉnh, em đừng lo lắng quá.

Vâng. Khương Ninh rủ mắt xuống.

Từ Giai Tú đi tới, Lâm Hàng quan sát sắc mặt trắng bệch của Khương Ninh, qua một ngày, có lẽ cô chưa có hạt cơm nào vào bụng.

Anh ta bảo Từ Giai Tú: Đưa cô ấy đi ăn chút gì đi, không nên chịu đựng như vậy. Anh ta dừng lại, tiếp tục bổ sung thêm: Muốn chăm sóc người bệnh thì không được để ngã bệnh.

Từ Giai Tú gật đầu: Ừ.

Lâm Hàng đi rồi, Từ Giai Tú đỡ Khương Ninh, thấp giọng khuyên nhủ: Tiểu Ninh, cậu đi ăn chút gì trước đã, nếu không cơ thể không chịu nổi đâu.

Khương Ninh lên tiếng: Mình không thấy đói.

Không thấy đói cũng phải ăn. Ngoan nào, đi theo mình.

Khương Ninh lắc đầu: Mình không đi. Cô nhìn về hướng phòng bệnh: Mình sẽ ở đây trông chừng anh ấy.

Từ Giai Tú không lay chuyển được, thở dài bất đắc dĩ.

Chú Vương từ đồn cảnh sát chạy vội về, thấy Khương Ninh như vậy, ông liền động viên: Cháu gái, cháu mệt mỏi cả ngày rồi, về nhà nghỉ ngơi chút đi. Tiểu Vu cứ để chú trông cho.

Khương Ninh vẫn lắc đầu: Không cần đâu ạ.

Cô chợt nhớ ra, vội vàng hỏi: Cảnh sát...nói thế nào ạ?.

Ánh mắt chú Vương phức tạp, đắn đo một lúc mới trả lời: Có khả năng không phải do tai nạn. Cảnh sát nói phanh xe hình như đã bị ai đó động vào. Tuy nhiên vẫn chưa thể kết luận được gì. Nhưng xe của chú, mấy hôm trước mới đưa đi kiểm tra xong, không thể xảy ra chuyện.

Khương Ninh bỗng đứng bật dậy.

Tại hiện trường đã tìm thấy dấu xe, nhưng hôm qua trời mưa nên không giữ lại được.... Chú Vương có chút tiếc nuối, xong lập tức nói thêm: Nhưng không sao, cảnh sát sẽ kiểm tra camera trên đường, có tình hình gì họ sẽ báo lại cho chúng ta biết.

Đáy mắt Khương Ninh sa sầm, nếu như không phải tai nạn thì đây chính là một âm mưu ám sát.

Trong lòng cô tỏa khí lạnh, hàm răng bắt đầu va lập cập: Tiền Cường, nhất định là Tiền Cường....

Khương Ninh rảo bước định chạy ra ngoài liền bị Từ Giai Tú kéo lại: Tiểu Ninh, cậu đi đâu đấy?.

Là Tiền Cường, mình phải đi báo cảnh sát.

Tiểu Ninh, giờ không có chứng cứ, cậu có đi báo cảnh sát cũng vô ích thôi.

Khương Ninh cảm hận, nghiến răng nói: Mình phải đi tìm hắn, mình muốn giết hắn.

Từ Giai Tú ôm Khương Ninh: Khương Ninh, cậu bình tĩnh đã, bình tĩnh đã.

Tâm trạng kìm nén suốt một ngày bỗng như đê vỡ, nước mắt không ngừng tuôn khỏi hốc mắt. Cô vùi đầu vào vai Từ Giai Tú, sắc mặt tuyệt vọng, miệng mở hé nhưng im lặng, chỉ có nước mắt rơi ào ạt xuống dưới đất.

Từ Giai Tú cũng khóc theo, cô thút thít vỗ nhẹ lưng Khương Ninh: Cậu khóc đi, khóc đi cho dễ chịu.

Là mình, là mình đã hại anh ấy. Giọng nói của Khương Ninh tràn đầy hoang mang và hối hận.

Không phải đâu, Khương Ninh, cậu đừng nghĩ vậy.

Mình phải làm sao bây giờ, Từ Giai Tú, mình nên làm gì bây giờ?.

Khương Ninh vừa khóc vừa lặp đi lặp lại câu nói đó. Từ Giai Tú lắng nghe mà cõi lòng tan nát. Nói bất kỳ điều gì vào lúc này đều trở nên vô ích, an ủi sao đây một trái tim với trăm ngàn vết thương.

Tất cả mọi thứ thay đổi trong vòng một đêm, chỉ có tiếng mưa đông rơi tí tách dưới đất, không biết đến nhân gian đang có bao nhiêu đau khổ tang thương.

+++

Sáng ngày hôm sau, Vu Dương tỉnh lại. Lâm Hàng dẫn theo hai y tá vào kiểm tra, Khương Ninh không được vào, đành đứng ngoài cửa lo lắng chờ đợi.

Lúc Lâm Hàng đi ra, Khương Ninh lập tức hỏi han: Tình hình thế nào rồi ạ?.

Tình hình ổn định rồi.

Câu nói của anh ta khiến Khương Ninh an tâm đôi chút.

Khương Ninh nhìn vào bên trong, hỏi: Em có thể vào thăm anh ấy được không?.

Lâm Hàng gật đầu: Được, nhưng không được lâu quá, anh ấy cần nghỉ ngơi.

Khương Ninh đồng ý.

Bước vào phòng bệnh đóng cửa lại, Khương Ninh trông thấy Vu Dương đang rũ mắt xuống, nhìn lên cánh tay phải.

Khương Ninh nghẹn ngào, cắn chặt môi dưới kiềm chế tâm trạng. Cô hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng.

Vu Dương hình như đã phát hiện, đưa mắt nhìn ra.

Khương Ninh nhìn anh khẽ mỉm cười, rảo bước đi đến.

Đến bên giường, cô nói: Anh tỉnh rồi.

Vu Dương im lặng, chăm chú nhìn cô.

Sắc mặt cô tiêu tụy, khoe mắt sưng đỏ, găng đầy tơ máu.

Vu Dương muốn đưa tay lên sờ mặt cô nhưng nhận ra mình không thể cử động, anh liền cúi xuống nhìn cánh tay phải một lần nữa.

Khương Ninh lập tức khom lưng nắm chặt bàn tay trái của anh, thấy Vu Dương nhìn sang, cô dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve mu bàn tay anh.

Vu Dương nhìn thẳng vào Khương Ninh, đáy mắt cô lấp lánh nước nhưng ngay sau đó lộ ý cười.

Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi nhiều vào. Khương Ninh khẽ giọng.

Vu Dương nhìn cô, ánh mắt vẫn thâm sâu như trước.

Khương Ninh đau xót, vùi đầu cọ vào mu bàn tay của Vu Dương, một giọt nước mắt rơi trên da anh.

Anh sẽ nhanh chóng ổn thôi.

Ngón tay Vu Dương giật giật, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô.

Khương Ninh ngẩng lên, khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Có tiếng gõ cửa phòng: Khương Ninh.

Lâm Hàng nhắc nhở cô.

Ánh mắt Vu Dương chậm chậm di chuyển ra ngoài cửa.

Khương Ninh quay sang, đáp: Em biết rồi.

Cô nắm tay Vu Dương, dịu dàng nói: Anh mau nghỉ ngơi đi.

Bàn tay Vu Dương phủ lên mu bàn tay cô thoáng cử động.

Khương Ninh nắm bàn tay anh thêm một lát, tuy không muốn nhưng cô biết, nếu tiếp tục ở đây, anh sẽ không yên tâm nghỉ ngơi.

Cô kiên quyết rút tay về, nói với anh: Lát nữa em sẽ đến thăm anh.

Khương Ninh vừa xoay người hốc mắt liền đỏ lựng. Cô đưa lưng về phía anh, chật vật bước ra khỏi phòng bệnh.

Vu Dương chăm chú nhìn theo cô, cho đến khi cửa phòng bệnh khép lại, anh mới thu hồi tầm mắt, dần dần cảm thấy mệt mỏi, mê man nhắm mắt lần nữa.

+++

Sau khi ổn định, sang ngày thứ ba, Vu Dương được chuyển tới phòng bệnh thường.

Ngoài Khương Ninh, chú Vương cũng đến chăm sóc cho Vu Dương. Chú liên tục nhìn cánh tay cụt của anh rồi quay đầu thở dài.

Bên ngoài phòng bệnh vang tiếng chân dồn dập, tiếp theo cánh cửa phòng bị ai đó đẩy ra, sau đó một phụ nữ trung niên xông vào: A Dương.

Mọi người nhìn ra, đi theo người phụ nữ đó là Triệu Tiểu Viên.

Người phụ nữ bỏ nhào tới trước giường bệnh, nhìn Vu Dương từ trên xuống dưới. Cuối cùng, ánh mắt dừng trên cánh tay phải của anh, hốc mắt lập tức đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào: Sao, sao lại thành ra thế này?.

Vu Dương đã có thể nói, nhưng thanh âm khàn khàn, không rõ tiếng.

Mẹ, sao mẹ lại tới đây?.

Nghe Vu Dương nói, Khương Ninh ngạc nhiên, quay sang nhìn mẹ của Vu Dương.

Bà Vu lau nước mắt: Con bị như thế, sao mẹ có thể không đến?.

Bà đưa mắt về phía chú Vương, trách mắng: Xảy ra chuyện lớn như vậy mà ông không nói cho tôi biết. Nếu không phải Tiểu Viên gọi điện cho tôi, chắc giờ này tôi vẫn chưa biết gì.

Chú Vương thoáng đưa mắt nhìn Triệu Tiểu Viên, Triệu Tiểu Viên không dám nhìn thẳng, cố tình né tránh.

Chú Vương ôn tồn: Lúc đó chưa biết tình hình như thế nào, sợ nói ra bà lại sốt ruột.

Bà Vương rót nước mắt nhìn Vu Dương nằm trên giường, Khương Ninh nhường vị trí bên cạnh giường cho bà. Bà Vu không hề nhìn cô, làm như trong phòng không có thêm ai.

Khương Ninh thối lui lùi vào trong góc.

Ánh mắt Vu Dương theo sát cô.

Đúng lúc này, Lâm Hàng dẫn y tá đến kiểm tra bệnh.

Anh ta kiểm tra tình trạng sức khỏe của Vu Dương như thường lệ, sau đó dặn dò ngắn gọn vài câu.

Bà Vu nắm chặt bàn tay trái của Vu Dương, nước mắt rơi lã chã. Triệu Tiểu Viên đi đến đỡ vai an ủi.

Bà Vu quay lại nói: Tiểu Viên à, giá như lúc ấy đi nghe lời cháu, bắt A Dương về sớm một chút thì thằng bé đã không...đã không.

Lâm Hàng nghe vậy, đưa mắt quan sát hai người, lúc rời phòng bệnh, anh ta nhìn Khương Ninh đứng một mình lặng lẽ ở trong góc.

Trước khi đóng cửa phòng, Lâm Hàng quay sang gọi: Khương Ninh.

Khương Ninh nghiêng đầu, thoáng chần chừ sau đó đi ra ngoài.

Ánh mắt Vu Dương vẫn dõi theo từng hành động của cô, một phút không rời.

Kéo cửa lại, Khương Ninh hỏi: Có chuyện gì ạ?.

Khương Ninh tưởng Vu Dương xảy ra chuyện nên vội vàng hỏi.

Lâm Hàng đưa sổ ghi chép cho y tá, nhất thời không biết nên nói gì với cô. Anh ta gọi cô cũng chỉ vì không nỡ nhìn cô đứng lẻ loi một mình.

Anh ta không trả lời, Khương Ninh càng sốt ruột: Có phải Vu Dương bị làm sao không?.

Lâm Hàng hắng giọng, lắc đầu: Không phải, anh ấy khôi phục rất tốt, không lâu nữa là có thể cắt chỉ xuất viện.

Khương Ninh thở phào, gật đầu.

Lâm Hàng nhìn cô, muốn nói lại thôi. Khương Ninh hỏi: Còn việc gì nữa?.

Em nghỉ ngơi đi, hai ngày nay em cũng mệt rồi.

Khương Ninh trả lời: Không sao.

Tiểu Ninh. Từ Giai Tú từ đầu hành lang kia đi tới, trong tay mang theo một chiếc bình giữ nhiệt: Cậu vẫn chưa ăn cơm, mình mang ở nhà đến đây.

Lâm Hàng không nhiều lời, chào một câu rồi rời đi.

Từ Giai Tú kéo Khương Ninh: Cậu ngồi xuống, ăn đi đã.

Khương Ninh định từ chối nhưng nghĩ tới bà Vu đang ngồi bên trong, cuối cùng không đùn đẩy nữa, ngồi xuống.

Cậu húp chút canh trước đi, còn nóng lắm.

Từ Giai Tú đưa thìa cho cô. Khương Ninh nhận lấy nhưng hơi giật mình.

Uống đi, nấu lâu lắm đấy.

Khương Ninh uống chút nước canh, Từ Giai Tú ngồi bên đầu lòng nhìn cô. Mới hai ngày ngắn ngủi gương mặt Khương Ninh đã gầy đi nhiều.

Còn có cơm, cậu ăn một chút đi.

Khương Ninh đẩy nắp hộp, lắc đầu: Không ăn được.

Cậu....

Cô còn chưa nói xong, cửa phòng bệnh bật mở, Khương Ninh lập tức đứng dậy.

Chú Vương và bà Vu, Triệu Tiểu Viên từ bên trong đi ra.

Chú Vương nói với bà Vu: Tôi đưa bà về nghỉ ngơi trước, bà ở đây khóc lóc trước mặt Tiểu Vu, trong lòng nó cũng thấy không thoải mái.

Bà Vu mắt đỏ hoe không phản đối.

Khương Ninh đứng ở cửa ra vào, bà Vu lạnh lùng liếc xéo qua cô, quay sang nói với Triệu Tiểu Viên: Tiểu Viên à, phiền cháu chăm sóc A Dương giúp đi.

Triệu Tiểu Viên làm như vô tình liếc mắt nhìn Khương Ninh, trả lời: Dì, dì yên tâm đi.

Chú Vương đưa bà Vu ra ngoài, sau khi rẽ vào chỗ ngoặt, chú Vương không kìm được, lên tiếng: Sao bà lại làm thế với con gái nhà người ta? Con bé là bạn gái của Tiểu Viên. Con bé tắt bật suốt hai ngày qua, không nhắm mắt được một phút. Vậy mà bà không thêm quan tâm đến nó.

Bà Vu hừ một tiếng: Đừng cho là tôi không biết, Tiểu Viên kể với tôi rồi. Lần này A Dương gặp chuyện không may, cô ta không tránh khỏi có liên quan đâu.

Sao bà lại trách con bé? Con bé đâu có muốn?.

Nước mắt bà Vu lại chảy dài, giọng nói run rẩy: Ông Vương, giờ Vu Dương chỉ còn một tay...một tay. Ông bảo sau này thằng bé phải làm sao đây?.

Chú Vương thở dài: Đều là do số phận.

++++

Khương Ninh chờ bà Vu đi khuất, liền quay người định trở về phòng bệnh nhưng bị Triệu Tiểu Viên chặn ngang: Chị không nghe dì ấy nói gì à? Vu Dương sẽ do tôi chăm sóc, khỏi cần đến chị.

Khương Ninh không có tâm trạng để mở miệng, càng không muốn tranh cãi. Cô cúi đầu lách người mở cửa.

Triệu Tiểu Viên nghiêng người chặn phía trước.

Khương Ninh nén giận, lạnh lùng nhìn cô ta: Tránh ra.

Dựa vào cái gì cơ chứ?. Có lẽ do có bà Vu làm chỗ dựa, Triệu Tiểu Viên càng tỏ ra ngang tàng.

Từ Giai Tú thấy chướng mắt, liền giơ tay lôi cô ta ra: Dựa vào cái gì à? Dựa vào Khương Ninh là bạn gái của Vu Dương đấy.

Triệu Tiểu Viên loạng choạng đứng lại, nhìn chằm chằm phía trước. Từ Giai Tú đứng chắn ngay trước mặt.

Khương Ninh chưa mở cửa ngay, cô quay lại hạ thấp giọng, hỏi: Chuyện này do Tiền Cường làm phải không?.

Triệu Tiểu Viên giật mình, ánh mắt né tránh: Cô đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu.

Về nói cho hẳn biết, tôi sẽ không bỏ qua cho hẳn đâu.

Nói xong, cô đẩy cửa đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cánh cửa lại.

Khương Ninh sửa sang biểu cảm, đảo mắt liền trông thấy Vu Dương đang dùng tay trái sờ cánh tay phải, vẻ mặt không cảm xúc.

Trái tim cô bỗng trở nên căng thẳng, gắng gượng giương khóe miệng lên.

Vu Dương thấy cô, đặt tay thả về chỗ cũ.

Khương Ninh đi về phía anh, ngồi xuống bên cạnh.

Đáy mắt cô thâm quầng lộ rõ dưới làn da trắng mịn, cảm như nhon ra, đáng người gầy đi rất nhiều.

Vu Dương đưa tay vuốt ve mặt cô: Mệt không?.

Khương Ninh xoa mu bàn tay của anh, lắc đầu.

Em đi nghỉ đi. Giọng anh khàn đặc.

Khương Ninh lại lắc đầu: Em sẽ ở đây cùng với anh.

Vu Dương im lặng một lúc rồi nói: Em lại đây, ngủ một lát đi.

Khương Ninh nhìn anh, gật đầu: Vâng.

Khương Ninh ngồi cạnh giường, một tay nắm lấy tay anh, một tay gác đầu lên, nhắm mắt lại, hơi thở phả lên mu bàn tay của anh.

Khương Ninh thật sự mệt mỏi. Giờ phút ở bên cạnh anh, Khương Ninh giống con thuyền nhỏ sau hai ngày ba đêm trải qua phong ba bão táp cuối cùng cũng tìm được bến cảng thuộc về mình, bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Khương Ninh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tay Vu Dương vẫn bị cô nắm chặt.

Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt cô. Anh không biết, mấy ngày qua cô đã một thân một mình chống chọi với mọi việc như thế nào, đã trải qua những gì.

Cô là một cái cây, anh vốn dĩ muốn trở thành một cái cây cắm rễ bên người cô, chăm sóc cho cô, che chở cho cô.

Nhưng giờ đây, anh chỉ là một cái cây bị gãy cành.

Vu Dương uống thuốc, một lúc sau cũng thấy buồn ngủ. Trong chốc lát, căn phòng liền vang lên tiếng hít thở giao hòa của hai người.

Từ Giai Tú sau khi đuổi Triệu Tiểu Viên đi, cô đi vào trông thấy hai người đang dựa vào nhau ngủ, hốc mắt bỗng chốc ẩm ướt.

Gần tối, Lâm Hàng đến kiểm tra phòng. Anh ta đẩy cửa, chứng kiến Khương Ninh đang ngủ say sưa bên giường, còn Vu Dương đang mở to mắt ngắm cô. Thấy anh ta, Vu Dương lắc đầu ra hiệu.

Lâm Hàng dừng bước, do dự nhìn anh, cuối cùng bước ra khỏi phòng bệnh.

56. Chương 56

Suốt mấy ngày liên tiếp, Khương Ninh đều túc trực ở bệnh viện. Từ Giai Tú đặt một phòng đơn trong nhà nghỉ nhỏ ngay cạnh bệnh viện cho Khương Ninh. Hàng ngày cô qua đó tắm giặt thay quần áo rồi lại vào bệnh viện trông nom, gần như lúc nào cũng vội đến vội đi.

Kể từ ngày bà Vu tới đây, Khương Ninh rất ít có cơ hội ở riêng với Vu Dương. Cô có thể nhìn ra cách đối xử xa lạ, lạnh lùng của bà Vu đối với mình. Là một người mẹ, sau khi đối mặt với sự thật con trai mình mất đi một cánh tay, nảy sinh lòng oán trách cũng là lẽ đương nhiên. Hơn nữa khởi nguồn của sự cố này, quả thực, cô không thoát khỏi có liên quan.

Biết được điều đó nên Khương Ninh không giận, trước vẻ lạnh lùng của bà Vu, thái độ của cô càng thêm tôn trọng.

Hôm giao thừa, Khương Ninh vốn không có ý định về nhà nhưng vì Trần Lệ Trân gọi điện thúc giục nên Khương Ninh đành đồng ý trở về ăn bữa cơm trưa.

Khương Ninh bước vào phòng bệnh, Vu Dương nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn ra.

Cô đi đến, ngồi xuống bên cạnh: Hôm nay em phải về trấn một chuyến.

Vu Dương im lặng, gật đầu tỏ ý đã biết.

Khương Ninh gượng cười: Buổi chiều em sẽ quay lại...Buổi tối, chúng ta cùng nhau đón giao thừa nhé.

Vu Dương ngược đôi mắt đen sẫm nhìn cô, trong lòng có hàng vạn suy nghĩ quanh quẩn. Nhưng cuối cùng anh chỉ thốt một câu: Được.

Khương Ninh ngồi với anh thêm một lát mới đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Ở cửa phòng, Khương Ninh chạm mặt bà Vu vừa đi đâu về.

Khương Ninh khẽ gật đầu, diềm đạm chào: Dì ạ.

Bà Vu mặt không đổi sắc liếc cô một cái, sau đó mở cửa phòng, đi thẳng vào trong.

Khương Ninh đứng ngây ngốc một lúc xong cúi đầu đi tiếp.

Về đến nhà, vừa vào cửa, Khương Ninh đã nhìn thấy Trần Lệ Trân và Lưu Vân đứng rửa rau.

Lưu Vân nhìn thấy cô trước, bà vội vàng lau khô tay chạy ra đón: Con về rồi à?.

Vâng ạ.

Lưu Vân nhìn cô chăm chú. Mấy ngày không gặp, dáng vẻ của cô gầy xẹp đi nhiều, khoe mắt đuôi mày đều lộ dấu vết của sự mệt mỏi.

Trần Lệ Trân cũng tiến lên trước: Hôm nay năm mới, mẹ mời Lưu Vân tới ăn cơm.

Khương Ninh gật đầu.

Lưu Vân hỏi: Con mệt không? Nghỉ một lát đi. Chốc nữa xong cơm mẹ gọi.

Vâng.

Khương Ninh bước vào phòng khách, Trình Vĩ và Khương Chí Thành đang ngồi trên sofa ôm điện thoại chơi game. Thấy Khương Ninh, hai đứa đều buông điện thoại xuống, ngồi ngay ngắn chào cô: Chị.

Khương Ninh liếc nhìn hai đứa, cảm thấy hơi buồn cười. Cô đâu phải giáo viên chủ nhiệm mà vừa nhìn thấy cô, hai đứa liền lấm lét như phạm tội?

Khương Ninh ngồi xuống, nhắm hờ mắt. Bầu không khí trong phòng khách thoáng chốc trở nên ngột ngạt.

Em ra ngoài xem có gì cần giúp không?. Trình Vĩ đứng dậy chạy vội ra ngoài.

Khương Chí Thành nhát gan ngồi yên một chỗ. Do dự một lúc lâu, cậu mới ấp úng nói với Khương Ninh: Chị, chuyện lần trước...Em xin lỗi.

Khương Ninh mở mắt nhìn cậu, Khương Chí Thành thấp thỏm: Sau này em sẽ không giao du với bọn họ nữa.

Câu nói này của Khương Chí Thành hết sức thành khẩn. Trải qua mấy ngày lao tù, cậu vô cùng lo lắng sợ sệt. Được Khương Ninh giáo huấn, cậu đâu dám ngỗ ngược mà nghe theo lời khuyên bảo của cô, không cấu kết với đám người kia làm chuyện xấu nữa.

Giờ điều cậu lo nhất chính là Khương Ninh mất niềm tin vào mình. Khương Chí Thành nhìn Khương Ninh, vẻ mặt căng thẳng.

Một lúc sau, Khương Ninh gật đầu: Ừ. Tiếp theo, cô hỏi: Đạo này học hành thế nào?.

Cũng tạm ạ.

Bọn họ.... Khương Ninh bỗng ngừng giữa chừng: Bạn học còn nói gì em không?.

Khương Chí Thành bỗng trở nên kiên định: Giờ em không còn quan tâm xem họ nói gì nữa rồi.

Khương Ninh mỉm cười hài lòng.

Trước bữa cơm trưa, Khương An về nhà, cầm theo hai bình rượu, trông thấy Khương Ninh nhưng không nói gì.

Trần Lệ Trân kêu ăn cơm, tất cả mọi người ngồi xuống.

Dù sao cũng là giao thừa, Trần Lệ Trân và Lưu Vân cùng vào bếp, đồ ăn tuy phong phú nhưng Khương Ninh không cảm thấy ngon.

Cô nhìn chăm chăm vào những món có ớt đặt trên bàn.

Đã lâu rồi Vu Dương không được ăn cay. Hôm nay là ngày lễ, anh cũng chỉ được ăn ít đồ thanh đạm. Người thêm cay như anh chắc chắn không thể nuốt nổi.

Ăn nhiều vào, nhìn con gầy lắm. Lưu Vân ngồi bên cạnh gấp miếng thịt bò bỏ vào bát Khương Ninh.

Khương Ninh sực tỉnh.

Mọi người lặng lẽ ăn, thi thoảng nói với nhau vài câu không mấy nhiệt tình. Trong suốt bữa cơm, Khương Ninh cúi đầu ăn một cách vô vị, trong lòng luôn nhớ đến Vu Dương đang nằm trong bệnh viện.

Trần Lệ Trân quan sát Khương Ninh, đột nhiên hỏi: Tối nay...con có phải đến bệnh viện nữa không?.

Tin Vu Dương xảy ra chuyện không giấu được mọi người trong nhà. Khương Ninh gật đầu: Có ạ.

Sắc mặt Trần Lệ Trân thoáng trở nên khó chịu: Mới đầu năm đã đến bệnh viện là không tốt. Mấy hôm nữa ở nhà đi.

Anh ấy cần người chăm sóc. Khương Ninh nói.

Khương An im lặng từ nãy đến giờ cũng lên tiếng, giọng điệu gượng gạo: Đừng đi, nó bị như bây giờ, con vẫn giữ ý định ở bên nó cả đời sao?.

Bầu không khí trên bàn ăn bỗng chốc đóng băng.

Khương Ninh đặt đũa xuống, ngẩng đầu lên, đáp trả không nao núng: Đúng vậy.

Khương An nổi giận: Mày....

Sắp sang năm mới rồi đừng cãi nhau nữa. Trần Lệ Trân ngăn ông ta, quay sang nói với Khương Ninh: Bố mẹ nói vậy cũng là muốn tốt cho con. Trước kia, con và cậu ấy yêu nhau, bố mẹ mất nhắm mắt mở. Nhưng giờ cậu ấy không còn là người toàn vẹn, con vẫn muốn dành cả đời mình đi theo cậu ấy ư?.

Khương Ninh nghiêm mặt đứng dậy, thốt một câu: Con ăn no rồi, con đi trước đây.

Không đợi mọi người giữ, Khương Ninh ra khỏi bếp, vào trong phòng khách cầm túi chạy ra cửa.

Đi chưa được mấy bước, cô bị Lưu Vân đứng đằng sau gọi lại.

Khương Ninh dừng chân.

Lưu Vân vội vàng chạy tới trước mặt Khương Ninh.

Gương mặt Khương Ninh lạnh lùng không cảm xúc.

Lưu Vân cầm bình giữ nhiệt trong tay đưa cho cô: Mẹ biết con phải đi nên lúc này đã hầm một ít canh. Con mang đến cho Tiểu Vu bồi bổ.

Khương Ninh ngạc nhiên nhìn bà, giọng run rẩy: Mẹ đồng ý cho con ở bên anh ấy sao?.

Lưu Vân cười ôn hòa: Con cháu tự có phúc phận của con cháu. Con đã trưởng thành, biết mình muốn gì nên mẹ sẽ không ngăn cản con.

Hốc mắt Khương Ninh thoáng nóng lên.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn Khương Ninh, bà đưa tay sờ mặt cô: Con đã lớn chừng này mà mẹ không giúp được gì cho con. Con phải nhớ kỹ, sau này gặp khó khăn cũng đừng một mình chống chọi. Hãy tìm đến mẹ, mẹ chính là nhà của con.

Khương Ninh nghẹn ngào “vâng” một tiếng.

Chào Lưu Vân, Khương Ninh theo con đường nhỏ đi ra ngoài.

Hôm nay giao thừa, nhà nhà giăng đèn kết hoa, thay mới đồ cũ. Những đứa trẻ nô đùa ở cửa, xa xa thi thoảng vang tiếng pháo nổ, náo nhiệt âm ỉ, bầu không khí vô cùng tuyệt vời.

Nhưng sự náo nhiệt ấy là dành cho họ, không phải dành cho cô.

Khương Ninh nghĩ, nếu không có sự việc bất ngờ kia, cô sẽ cùng với Vu Dương rời khỏi trấn Thanh Vân, quay về quê anh đón năm mới. Thái độ của bà Vu đối với cô cũng sẽ không lãnh đạm như vậy còn Vu Dương thì vẫn ổn. Sang năm họ có thể tìm một nơi khác bắt đầu lại một lần nữa.

Hai năm trước, cô chạy trốn khỏi trấn Thanh Vân. Hai năm sau, ông Trời không cho cô cơ hội chạy thoát.

Khương Ninh lấy điện thoại ra gọi một cuộc, chuông vừa đổ đã có người nhận.

Chị Khương Ninh, chúc mừng năm mới. Giọng Phương Nguyên vui vẻ chào cô.

Khương Ninh có cảm giác mình gọi điện cho cậu không đúng lúc, nhưng cô không thể đợi.

im lặng một lúc, Khương Ninh mới mở miệng, hỏi: Phương Nguyên, hạng mục nghiên cứu của em thế nào rồi?.

Phương Nguyên suy nghĩ rồi trả lời: Hiện đang trong giai đoạn kết thúc chị ạ. Các tiền bối cảm thấy rất hứng thú với đề tài này. Họ có ý định tìm cơ hội giúp em công bố ra ngoài.

Khi nào?.

Dạ?.

Lúc nào thì công bố?.

...Sang năm ạ.

Khương Ninh mím môi.

Phương Nguyên thoáng do dự: Công bố quá trình điều tra chỉ có thể khiến dư luận quan tâm. Muốn bắt bọn tội phạm thì chưa đủ chứng cứ.

Khương Ninh nhắm mắt lại, thở hắt ra, nói: Cứ thử đi.

Cứ thử đi, thay đổi được bao nhiêu thì thay đổi.

Phương Nguyên, em vẫn luôn tin vào công lý chứ?. Khương Ninh đột nhiên hỏi.

Đương nhiên ạ. Phương Nguyên trả lời, hỏi ngược lại cô: Chị, chị không tin đúng không?.

Môi Khương Ninh mấp máy, ánh mắt vô hồn, trả lời ấp úng: Chị không biết.

Khương Ninh đi ra bến, lúc xuất phát, trên xe vẫn chỉ có mình cô.

Bác tài nói: May mà cô bắt kịp đấy. Hôm nay giao thừa nên các xe đều nghỉ sớm. Đây là chuyến cuối cùng rồi.

Khương Ninh mỉm cười.

Bác tài nhìn cô qua gương chiếu hậu, hỏi: Hôm nay cô đi thành phố, nhà cô ở đó à?.

Khương Ninh nghĩ tới Vu Dương liền gật đầu. Cô nhìn cảnh vật qua cửa sổ đang không ngừng lui về phía sau, lẩm bẩm một mình, tựa như trả lời: Vâng, nhà tôi ở đó.

Lúc xuống xe, Khương Ninh không nghĩ ngợi lấy một phút, cô vội vã chạy thẳng vào bệnh viện.

Cô chạy chậm từ cổng bệnh viện vào đến khu điều trị nội trú, lên tầng dừng trước cửa phòng bệnh của Vu Dương. Cô nghỉ lấy hơi, lau mồ hôi trán, đặt tay lên nắm cửa, mở hé ra. Cô đang định đi vào thì nghe thấy tiếng bà Vu.

A Dương, đợi con được ra viện, mẹ con mình sẽ về quê. Con như bây giờ, mẹ không thể để con ra ngoài được.

Sau này về sẽ mở cửa hàng kinh doanh, không sửa xe nữa...Tiểu Viên là một cô gái tốt, con bé lại rất thích con, con nghe mẹ, kết hôn với con bé đi.

Khương Ninh nhẹ nhàng đóng cửa lại, cầm theo chiếc bình giữ nhiệt đi về phía cuối hành lang, đứng trước một ô cửa sổ. Cô vừa đẩy cánh cửa ra, một cơn gió lạnh buốt liền xông vào, thổi tan nhiệt độ trên cơ thể.

Khương Ninh. Lâm Hàng từ hành lang bên kia đi tới.

Khương Ninh quay lại.

Lâm Hàng nhìn ô cửa sổ mở toang, khẽ nhíu mày: Sao em lại đứng đây hứng gió thế này, cẩn thận không cảm đấy.

Khương Ninh đáp: Không sao.

Lâm Hàng quan sát nét mặt cô, hỏi: Không về nhà à?.

Em về rồi.

Về rồi lại tới, cô thấp thỏm nhớ mong người đàn ông kia biết bao.

Khương Ninh: Còn anh thì sao?.

Lâm Hàng trả lời: Hết ca anh sẽ về.

Vất vả quá.

Lâm Hàng chưa đi ngay, anh ta do dự khuyên một câu: Đừng đứng ở đầu gió nữa.

Vâng.

Phía kia có y tá gọi Lâm Hàng, anh ta không còn lý do gì để ở lại. Trước khi đi, Lâm Hàng quay sang nhìn Khương Ninh.

Cô vẫn đứng im bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ô cửa sổ ấy giống như một bức tranh lồng kính, còn Khương Ninh chính là người trong bức họa, cô độc, quật cường nhìn về phía chân trời xa.

Phía chân trời đó chỉ còn chút ánh dương rơi rớt, sắc trời dần dần tối.

57. Chương 57

Vu Dương ra viện trước Rằm tháng giêng. Chú Vương sắp xếp cho bà Vu ở trong cửa hàng của mình, đồng thời cũng bảo Vu Dương qua đó vì hoàn cảnh hiện tại của anh không thể thiếu người chăm sóc nhưng Vu Dương từ chối với thái độ rất kiên quyết.

Chú Vương và bà Vu đành nghe theo lời Vu Dương, để anh quay về hiệu sửa xe.

Buổi chiều, Khương Ninh theo Vu Dương về trấn. Chú Vương lái xe đưa họ về cửa hàng, sau đó chở bà Vu quay lại chỗ chú để cất hành lý.

Hiệu sửa xe đã lâu không mở, trên tấm cửa cuốn phủ một lớp bụi mỏng.

Vu Dương hỏi Khương Ninh: Em có mang chìa khóa không?.

Có ạ. Cô luôn mang chìa khóa cửa hàng theo người. Khương Ninh cúi đầu lục túi lấy chìa khóa đưa cho anh.

Vu Dương cầm chìa khóa, tiến lên khom người mở cửa, xoay chìa bằng một tay. Lúc anh đưa tay kia ra định kéo cánh cửa lên mới giật mình phát hiện mình chỉ còn một tay.

Anh khựng lại, đưa mắt nhìn ống tay áo bên phải trống một đoạn, đang khẽ đung đưa.

Khương Ninh thấy anh đứng im bất động, hỏi: Sao vậy?.

Lúc này, Vu Dương mới rút chìa khóa, dùng tay trái kéo cửa.

Cánh cửa cuốn lên, bụi bặm rơi lả tả xuống đất, Khương Ninh bị sặc, giơ tay ra xoa.

Vu Dương nhìn một vòng, đồ đạc trong tiệm vẫn sắp xếp như trước khi anh đi. Nhưng người thì đã không còn được như vật.

Bên ngoài bỗng có tiếng gọi: Chú thợ ơi, qua năm mới chú mới về đây ạ?.

Khương Ninh quay đầu nhìn ra, là một thiếu niên, dắt theo chiếc xe đạp bị hỏng.

Cậu bé đứng trước cửa hiệu, nói: Xe của cháu bị hỏng lốp. Hai hôm trước mang tới cho chú sửa mà chú không có ở đây. Hôm nay thử đến xem sao, không ngờ chú đã về rồi.

Cậu bé vừa dựng xe vừa bảo: Hai hôm nữa cháu phải đi học, chú xem sửa giúp cháu với nhé.

Cậu bé không để ý tới bên tay áo trống rỗng của Vu Dương, trái tim Khương Ninh như bị bóp chặt, cô tiến lên trước một bước đang định mở miệng từ chối, thì Vu Dương đã lên tiếng trước cô: Ừ.

Khương Ninh thoáng giật mình, nghiêng đầu nhìn anh. Gương mặt Vu Dương hơi gầy vì nằm viện, lúc này trở nên căng cứng nhưng đường nét thì vẫn cương nghị như trước.

Cháu cảm ơn chú, cháu để xe ở đây, buổi tối sẽ tới lấy. Cậu bé nói xong liền rời đi.

Khương Ninh nhướn mày, chần chờ một lúc mới lên tiếng: Anh vừa mới ra viện, nên nghỉ ngơi nhiều.

Mất một lát thôi.

Vu Dương vào trong cầm tua vít đi về phía chiếc xe, anh ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra bánh xe. Anh bơm căng chiếc lốp, sau đó cầm tua vít cạy mỡ. Bởi vì vừa nạy, vừa phải xoay lốp xe, anh chỉ có một tay nên không thể làm hai cách cùng một lúc. Anh mím môi nhìn chăm chăm vào chiếc lốp.

Khương Ninh cũng đi đến ngồi xổm xuống, chìa tay ra: Để em giúp anh.

Không cần. Vu Dương không ngẩng đầu lên, đáp.

Cánh tay Khương Ninh khê khựng lại, chậm chậm thu vào, xiết chặt.

Vu Dương dường như nhận ra giọng điệu của mình khá nặng nề, anh liền bổ sung thêm một câu: Anh tự mình làm được.

Nói xong, anh gác khung xe đập lên vai mình, hơi đứng lên để nâng bánh trước. Sau đó, anh lấy tua vít từ тонн bẫy lốp bên ngoài ra, tuy đã quen dùng tay trái, nhưng thiếu một tay rất cuộc vẫn rất bất tiện, không có tay kia giữ chặt lốp xe, anh đành phải vừa bẫy vừa chỉnh vị trí bánh xe.

Khương Ninh thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, chột vật gắng sức, trong lòng xót xa nhưng không dám liều lĩnh ra tay, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Trong suốt quá trình từ tháo lốp đến ráp lại đều do một mình Vu Dương làm hết. Cuối cùng, khi chiếc lốp được bơm căng, công việc xem như đã hoàn tất.

Khương Ninh thầm thở phào.

Sắc mặt Vu Dương không hề có dấu hiệu thư giãn, ngược lại, càng thêm trang nghiêm.

Anh cúi đầu nhìn cánh tay trái, phía trên dính bụi làm nổi bật đường vân cong cong uốn lượn chồng lên nhau trong lòng bàn tay, phức tạp như tâm trạng của anh lúc này.

Trước kia mất chừng 10” để làm xong mọi việc, giờ đây, anh tiêu tốn gần 30” mới có thể gắng gượng hoàn thành.

Khương Ninh biết anh đang thất vọng, liền khuyên nhủ: Anh mới ra viện, cơ thể chưa hồi phục hoàn toàn, sau này sẽ ổn thôi.

Vu Dương buông thông cánh tay duy nhất, nhìn về phía Khương Ninh, giọng nói không cảm xúc: Khương Ninh, đừng an ủi anh.

Em không có, em chỉ... Chỉ không muốn nhìn thấy tâm trạng thất vọng của anh mà thôi.

Khương Ninh không nói hết, bấm móng tay vào lòng bàn tay, cười thật tươi: Em mang đồ đến ở với anh nhé?.

Vu Dương nhìn cô chăm chú, không trả lời.

Hai người cứ thế đứng đối mặt, nhìn nhau thật lâu.

A Dương.

Bà Vu đến, phá vỡ bầu không khí im lặng giữa họ. Vu Dương quay người trước.

Triệu Tiểu Viên theo bà Vu tới, Khương Ninh thu sắc mặt, lễ phép chào hỏi: Dì ạ.

Bà Vu liếc xéo cô, giọng điệu không mấy ôn hòa: Cô vẫn chưa về à?.

Khương Ninh mím môi không đáp. Vu Dương nghe vậy nhú mày, tiến lên một bước đứng chắn trước mặt cô, giúp cô ngăn chặn ánh mắt không chút thân thiện của bà. Anh không nói một câu nhưng hành động còn hơn cả ngàn lời vạn ngữ.

Khương Ninh ngẩng đầu nhìn bóng lưng dày rộng của anh, mọi căng thẳng chưa xót trong lòng đều bị bóp nát vứt thẳng ra ngoài.

Bà Vu bực bội lườm anh, quay sang nói với Triệu Tiểu Viên: Tiểu Viên à, cháu vào giúp bác một tay.

Triệu Tiểu Viên vội vàng đáp: Vâng ạ.

Bà Vu và Triệu Tiểu Viên bước vào trong. Vu Dương quay sang, do dự nhìn Khương Ninh. Cuối cùng, anh vẫn mở miệng: Khương Ninh, em về trước đi.

Sắc mặt Khương Ninh cứng đờ, khóe miệng gượng cười mỉm: Vâng, mai em sẽ tới tìm anh.

Cô quay người đi, dần dần biến thành cái bóng nhỏ xíu trong tầm mắt Vu Dương, lẻ loi trơ trọi.

Anh dậm bước muốn chạy theo nhưng buộc phải kiềm chế lại.

Nếu là trước kia, anh có thể lái xe máy đưa cô đến tận cửa nhà một cách an toàn. Nhưng bây giờ...

Cơ thể Vu Dương khẽ run rẩy, ống tay áo trống rỗng cũng lắc lư theo.

“A Dương”. Bà Vu gọi anh.

Vu Dương sực tỉnh, quay người lại.

Bà Vu nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai mới lên giọng hỏi anh: “Sao con lại bảo nó về? Sợ mẹ khó xử à?”.

Vu Dương gật đầu: “Vâng”.

Bà Vu không vui, nói: “Bảo vệ nó chặt chẽ, mẹ ăn được nó chắc”.

“Khương Ninh, cô ấy...”. Lời đã ra đến miệng nhưng cuối cùng, Vu Dương chỉ thốt được một câu: “Rất tốt”.

“Rất tốt? Tốt mà hại con thành như thế này?”.

Vu Dương trầm giọng: “Chuyện này không liên quan đến cô ấy”.

Bà Vu thấy con trai nói cứng, trong lòng cảm thấy tức giận, giả giọng hung hãn: “Con với nó yêu nhau được bao lâu mà che chở cho nó như thế? Con bị như thế này, giờ nó chỉ vì thấy áy náy mà ở bên cạnh con thôi. Đợi tương lai mà xem, con có dám bảo đảm nó sẽ ở bên con suốt đời không?”.

Gương mặt Vu Dương lập tức u ám, giống như mặt đất bị mây mù che phủ.

Bà Vu bình tĩnh lại, giật mình nhận ra mình đã nói quá lời, đâm thẳng vào vết thương của con trai, bắt ép anh phải đối mặt với sự thật quá tàn khốc.

Bà Vu lau nước mắt, buồn bã xoay người đi vào trong cửa hàng.

“Anh Dương, anh nghe lời dì đi, bà đang rất lo lắng cho anh đấy”. Triệu Tiểu Viên nói: “Lúc ở bệnh viện, Khương Ninh thường xuyên liếc mắt đưa tình với bác sĩ Lâm, em đều nhìn thấy hết”.

“Câm miệng”. Vu Dương nổi nóng.

Triệu Tiểu Viên bị quát, sợ hãi rút cổ.

“Sau này đừng giả trò nói xấu Khương Ninh trước mặt mẹ tôi. Tôi gặp chuyện không may không phải vì cô ấy”.

Sắc mặt Triệu Tiểu Viên bỗng chốc trắng bệch, giọng lí nhí như muỗi kêu: “Anh Dương, anh nói gì vậy?”.

Vu Dương lườm cô ta, chấm dứt cuộc nói chuyện.

+++

Trước rằm tháng giêng một ngày, Khương Ninh dậy sớm đến cửa hàng của Vu Dương. Cửa hiệu mở toang, cô vén rèm đi thẳng vào trong buồng. Vu Dương không có trong phòng. Đi vào bếp, cô bắt gặp bà Vu đang tắt bếp trong đó.

Nghe thấy tiếng động, bà Vu quay lại, hồ hững nhìn Khương Ninh xong quay đi.

Khương Ninh hơi do dự nhưng vẫn tiến lên hỏi: “Dì, dì cần cháu giúp không ạ?”.

“Không cần”. Bà lãnh đạm hỏi: “Cô không ở nhà ăn Tết sao mà qua đây?”.

Khương Ninh không để tâm đến câu nói mỉa mai của bà, đáp trả một cách lịch sự: “Cháu đến tìm Vu Dương”.

“Nó không có ở đây đâu”.

“Dạ”.

Khương Ninh đứng thêm một lát, thấy bà Vu chắc chắn không có ý định nhờ mình giúp đỡ, cô đành ngượng ngùng bỏ ra ngoài.

Ra khỏi cửa hàng, cô cảm thấy hoang mang, không biết Vu Dương đang ở đâu. Cô nhắm mắt đi về phía con đường nhỏ trước cửa.

Đột nhiên, cô đứng khựng lại, lui vào trong con ngõ nhỏ bên cạnh hiệu sửa xe nhìn ra, thấy một cái bóng mặc áo màu xanh đen.

Khương Ninh vui mừng, cất bước đi đến.

Vu Dương đang đứng dựa tường hút thuốc. Khương Ninh lại gần khẽ ho một tiếng. Vu Dương dừng tay, quay sang bắt gặp cô đang nhú mào, vẻ mặt bất mãn nhìn điệu thuốc anh cầm trên tay.

“Anh còn dám hút thuốc à?”. Khương Ninh hỏi.

Vu Dương cầm điệu thuốc không đưa lên miệng, cũng không ném đi.

Khương Ninh cầu nhàu: “Người chóng hết cả mặt”.

Lúc này, Vu Dương mới vút điệu thuốc hút dở xuống dưới đất, lấy chân di di.

Khương Ninh cong khóe môi, hàng ngàn suy nghĩ nổi lên trong đầu: Anh ấy vẫn không thay đổi.

Khương Ninh cũng nghiêng người tựa tường, tay áo cọ vào Vu Dương. Hai người cùng khom lưng, như có như không chạm vào nhau. Cô cúi đầu, duỗi ngón tay út ngoắc lấy ngón tay anh.

Vu Dương đứng im, anh quay sang nhìn Khương Ninh. Cô cũng ngẩng đầu nhìn anh. Hai người cứ thế nhìn nhau.

Anh nắm lấy những đầu ngón tay của cô, hai người không nói một câu nhưng vô cùng ăn ý.

Họ im lặng đứng dựa tường, nhìn những ngọn núi xanh chập chùng phía xa xa, những tầng mây lãng đãng, ánh nắng nhảy nhót.

Mãi cho đến khi bà Vu đi ra ngoài gọi Vu Dương, hai người mới khẽ động đậy.

Vu Dương kéo Khương Ninh ra khỏi ngõ. Bà Vu đứng bên ngoài, thấy bọn họ dắt tay đi tới, nét mặt lộ vẻ khó chịu.

Khương Ninh hơi giẫy tay mình ra khỏi tay Vu Dương. Anh liền cau mày quay lại nhìn cô.

Bà Vu hắng giọng: “A Dương, vào ăn cơm đi”.

Bà gọi Vu Dương nhưng không mời Khương Ninh nên cô không chủ động theo vào.

Vu Dương một lần nữa kéo tay cô dắt vào trong bếp. Triệu Tiểu Viên không biết đã đến từ khi nào, đang ở bên trong bưng giúp đồ ăn. Trông thấy Khương Ninh, cô ta có phần không cam lòng nhưng vì ngại Vu Dương nên không dám làm quá, chỉ dám nhìn len lén.

Bà Vu cố ý kéo tay Triệu Tiểu Viên: Tiểu Viên, cháu vất vả nấu nướng giúp bác, mau ngồi xuống đi.

Triệu Tiểu Viên tự dắc nhìn Khương Ninh.

Em ngồi đi. Vu Dương vừa kéo Khương Ninh vừa bảo.

Khương Ninh liếc nhìn bà Vu và Triệu Tiểu Viên, do dự ngồi xuống.

Vu Dương cầm bát đũa đặt trước mặt cô, tay trái chấp đũa gấp đồ ăn cho cô: Em ăn đi.

Vâng. Khương Ninh cầm đũa, dù không ngược lên nhưng cô biết bà Vu đang nhìn mình.

Tiểu Viên, cháu ăn nhiều một chút. Cháu đi theo A Dương chắc chắn ăn uống rất kham khổ, nhìn gầy hơn so với trước. Bà Vu gấp thức ăn cho Triệu Tiểu Viên.

Dì cũng ăn đi ạ. Triệu Tiểu Viên cười lấy lòng.

Một năm cháu không về nhà, bố mẹ nhắc cháu mãi. Đợi thêm một thời gian nữa, bảo A Dương đưa cháu về thăm quê nhé.

Vâng.

Bà Vu liếc xéo Khương Ninh, cười nói với Triệu Tiểu Viên: Tiểu Viên vừa đẹp người lại hiểu biết. Ai lấy được cháu đúng là may mắn.

Triệu Tiểu Viên mỉm cười, lén nhìn sang Vu Dương. Anh đang nhìn Khương Ninh, không hề quan tâm đến động tĩnh của hai người bên này.

Bà Vu hỏi: Hiện tại cháu vẫn đang làm việc trong siêu thị hả?.

Dạ.... Triệu Tiểu Viên hơi chột dạ, quan sát Vu Dương, lắp bắp trả lời: Đúng, đúng ạ....

Thế thì tốt quá. Con gái ấy mà, chăm chỉ là được, không cần phải kiếm nhiều tiền.

Gương mặt tươi cười của Triệu Tiểu Viên nhất thời trở nên lúng túng.

Bà Vu và Triệu Tiểu Viên trò chuyện hết sức ăn ý, coi Khương Ninh như người ngoài.

Mẹ, mẹ ăn đi. Vu Dương không kiên nhẫn cắt ngang lời bà.

Bà Vu trừng mắt liếc anh, không quan tâm kéo Triệu Tiểu Viên nói chuyện tiếp.

Bởi vì bầu không khí không được hòa hợp, bữa cơm diễn ra khá nhanh nên không hề có cảm giác.

Ăn cơm xong, mặc dù bà Vu không vui, Khương Ninh vẫn nán lại giúp việc dọn rửa. Cô không đi, Vu Dương cũng ở lại.

Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đừng loay hoay ở đây nữa. Bà Vu xua tay bắt anh ra ngoài.

Khương Ninh vén tay áo, nhắc anh: Anh ra ngoài đi.

Vu Dương không yên tâm nhìn Khương Ninh, bị mẹ thúc giục, đành đi ra ngoài

Bà Vu ra hiệu ý bảo Triệu Tiểu Viên tránh mặt một chút. Triệu Tiểu Viên gật đầu cũng bước ra ngoài.

Khương Ninh cúi đầu lau bàn. Cô biết bà Vu có chuyện muốn nói với cô. Cô không lo lắng, nhẫn nại chờ đợi.

Cháu gái, dì nói thật nhé. Dì không chấp nhận cháu yêu Vu Dương đâu. Bà Vu lên tiếng.

Khương Ninh dừng tay, tròn mắt nhìn xuống những đường vân trên mặt bàn, bình tĩnh trả lời: Cháu biết rồi.

Vậy sao cháu vẫn qua lại với nó?.

Khương Ninh ngược lên: Cháu không muốn bỏ anh ấy.

Bây giờ không bỏ nhưng cháu có thể đảm bảo suốt đời này không bỏ nó không?.

Có thể.

Bà Vu không ngờ cô lại trả lời dứt khoát như vậy: Di không tin.

Khương Ninh nhìn thẳng vào bà: Di đối với cháu như vậy là không công bằng.

Được, vậy cháu trả lời di trước. Chuyện của A Dương có phải liên quan đến cháu không?. Bà Vu ép hỏi.

Cổ họng Khương Ninh như bị ai đó bóp chặt, bỗng nhiên không thể thốt nên lời.

Thái độ của cô giống như ngầm thừa nhận. Bà Vu bất bình, giọng điệu trở nên lạnh lùng: Cô muốn tôi đối xử công bằng, vậy chuyện của Vu Dương, bị mất đi một cánh tay, tôi nên tìm ai để đòi công lý?.

Toàn thân Khương Ninh run lên, trái tim như rơi vào một cái đầm không vớt lên được, càng giãy dụa càng vô vọng.

Bà Vu không nói nhiều với Khương Ninh nhưng câu nào câu nấy đều bắt trúng điểm yếu của cô, khiến cô không cách nào phản bác.

Cô tránh xa Vu Dương đi, cô không muốn nó tiếp tục bị liên lụy đấy chứ?.

Khương Ninh im lặng.

Có lẽ cảm thấy câu chuyện nên dừng ở đây, bà Vu không hề bức bách, nhanh chóng kéo Triệu Tiểu Viên ra khỏi cửa hàng, để mặc hai người bọn họ tự xử lý mối quan hệ này.

Khương Ninh hiểu rõ ý của bà Vu nhưng đáng tiếc, cô không muốn thuận theo lời bà.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã cắt đứt sự nhần nhện chịu đựng nhiều lần. Lần này, đối với Vu Dương, cô càng không muốn nhún nhường lui về phía sau.

Rửa tay lau khô, Khương Ninh khôi phục tinh thần, điều chỉnh tâm trạng, ra khỏi phòng bếp.

Vu Dương đứng bên cạnh cửa tiệm, nghe thấy tiếng động liền ngẩng lên nhìn cô.

Khương Ninh chậm rãi đi tới, luồn tay vào trong áo khoác ôm lấy anh, chui đầu vào ngực anh, thở hắt ra: Tay lạnh quá.

Vu Dương cúi đầu nhìn nhưng chỉ thấy xoáy tóc trên đỉnh đầu Khương Ninh. Anh vòng tay ôm cô, mặc cho hai tay cô vuốt ve sau lưng mình tìm hơi ấm.

Bên ngoài vang tiếng còi xe, theo đó là giọng khàn khàn của Từ Giai Tú gọi to: Khương Ninh, Khương Ninh.

Đầu Khương Ninh lắc lư, ngược lên nhìn Vu Dương, một lát sau mới rời khỏi ngực anh.

Mình đây. Cô trả lời.

Từ Giai Tú cười nói: Biết ngay cậu ở đây mà.

Cô đỡ Đông Đông từ sau xe trượt xuống, còn mình thì dắt chiếc xe máy điện về phía họ.

Đông Đông chạy lại, thấy Khương Ninh liền hô lớn: Chúc mừng năm mới mẹ nuôi.

Khương Ninh mỉm cười, xoa đầu thằng bé.

Đông Đông nhìn về phía Vu Dương, hỏi: Chú ơi, hôm nay chú dạy cháu sửa xe được không?.

Sắc mặt Từ Giai Tú thoáng thay đổi, vội cúi đầu nói: Đạo này chú ấy không được khỏe. Đợi mấy hôm nữa chú ấy dạy con được không?.

Đông Đông gật đầu: Vâng ạ. Thằng bé ngẩng đầu nhìn Vu Dương đứng bên cạnh Khương Ninh, dặn dò: Chú ơi, chú phải nhanh lên đấy nhé.

Vu Dương nhếch môi, im lặng một lát mới trả lời: Ừ.

Một chiếc xe hơi từ từ dừng bên đường, có người đi xuống, vỗ tay: Ô, đều ở đây cả à. Cũng tốt, đỡ phải đi chúc tết từng người.

Thời khắc Khương Ninh nhìn thấy Tiền Cường, hốc mắt cô nhuốm đỏ. Cô đang định tiến lên trước thì bị Vu Dương kéo đẩy ra đằng sau.

Tiền Cường sờ cảm, ánh mắt dừng trên cánh tay phải của Vu Dương, cười xấu xa: Ô, Vu Dương, sao mới sang năm mới, trở về lại thành ra thế này?.

Khương Ninh không nhịn được, từ sau lưng Vu Dương đi ra, ánh mắt hung dữ: Tiền Cường, mày là tên súc sinh.

Vu Dương vẫn nắm chặt tay cô không buông, anh kéo mạnh cô vào trong lòng.

Khương Ninh ghen ngào nằm trong lòng Vu Dương.

Vu Dương nhìn Tiền Cường chằm chằm, đáy mắt chứa đầy mưa to gió lớn, anh nhả ra một chữ: Cút!.

Tiền Cường không để bụng, ngược lại còn châm chọc: Giờ chỉ còn một tay, mày bảo vệ được cô ấy chắc?.

Vu Dương nghiêng răng: Thử xem?.

Về mặt Tiền Cường u ám.

Từ Giai Tú chắn Đông Đông sau lưng, lúc này cũng lên tiếng: Tiền Cường, mày làm gì ông Trời nhìn thấy hết. Loại người như mày đắc ý không được lâu đâu.

Vậy ư, cô giáo Từ?.. Tiền Cường vừa nhìn Từ Giai Tú vừa nói: Cô đang làm chuyện gì, ông Trời cũng nhìn thấy đấy.

Sắc mặt Từ Giai Tú trắng bệch.

Tiền Cường nói tiếp: Cô cho rằng mình như bây giờ vẫn là người căm ghét cái ác, một nhà giáo trong sạch ư? Cô dạy dỗ đạo lý cho tụi học sinh mà không thấy gương mẫu à? Lúc dạy dỗ con mình, cô không thấy xấu hổ sao?.

Toàn thân Từ Giai Tú run lên.

Tiền Cường hài lòng nhìn bộ dạng đám người trước mặt như nhìn thấy kẻ địch. Hắn xoay chiếc nhẫn vàng trong tay, nhìn Khương Ninh đang đứng trong lòng Vu Dương: Khương Ninh, bây giờ cô theo tôi vẫn kịp. Tôi không chê cô. Cô muốn đi theo hắn.... Hắn nhìn thẳng vào mắt Vu Dương: Thì hãy nghĩ tới quãng thời gian sau này vất vả như thế nào trước đã.

Vu Dương ôm Khương Ninh càng chặt.

Tiền Cường nói xong lên xe rời đi.

Khương Ninh giãy ra khỏi ngực anh, khước mắt đồ lợm.

Từ Giai Tú lập cập kéo Đông Đông, gắng gượng mỉm cười: Mình đưa Đông Đông về trước.

Khương Ninh quay sang gọi: Từ Giai Tú.

Khương Ninh vươn tay định kéo Từ Giai Tú lại, bỗng nghe Vu Dương đứng sau lưng nói: Khương Ninh, em đi theo cô ấy đi.

Khương Ninh bất động, ngạc nhiên quay lại nhìn anh: Anh muốn em đi?.

Gương mặt Vu Dương hơi ảm đạm, đôi mày xoắn tít, ánh mắt giăng co: Ừ.

Khương Ninh đứng ngược sáng, máu huyết toàn thân không thể chuyển động, lạnh đến phát run.

Giữa họ, tiết trời vừa ảm lại, bỗng bị đập vỡ trở về nguyên hình, thực tế hoang tàn phơi bày dưới ánh nắng không còn chỗ để che giấu.

58. Chương 58

Khương Ninh về nhà Từ Giai Tú, buổi tối ở lại đó ngủ luôn.

Tắm rửa xong, Khương Ninh và Từ Giai Tú nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà, không cảm thấy buồn ngủ, mỗi người một tâm trạng.

Nghĩ đến Vu Dương à?. Từ Giai Tú nghiêng đầu hỏi Khương Ninh.

Ừ.

Cậu đừng nghĩ nhiều. Có lẽ anh ấy chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Dù sao cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh ấy cần có thời gian để vượt qua.

Khương Ninh chớp mắt: Mình biết.

Từ Giai Tú lấy từ trong ngăn kéo bên cạnh ra một chiếc hộp, bên trong đựng chiếc vòng cô đưa cho Khương Ninh bữa trước.

Mình mang đi sửa, sau đó cầm đến bán ở chỗ Văn Xương Tinh Quân, nó sẽ phù hộ cho cậu. Từ Giai Tú nói xong, kéo tay Khương Ninh đeo chiếc vòng lên cho cô, cẩn thận lúc lắc trên cổ tay.

Từ Giai Tú nghiêng người ghé sát Khương Ninh, giọng thì thầm an ủi: Rồi sẽ tốt thôi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Ngoài cửa sổ, mây đen vần vũ, những ánh sao đã tắt ngóm.

Suốt đêm, Khương Ninh ngủ không ngon giấc, lại gặp ác mộng. Giấc mơ quay trở về buổi tối Vu Dương xảy ra chuyện. Cô và anh gọi điện nói chuyện về ánh trăng. Trong giấc mơ, cô luôn có cảm giác hoang mang sợ hãi. Cô muốn dặn anh lái xe cẩn thận, nhưng cổ họng như bị khóa chặt, không thốt nổi một chữ. Sau đó, bối cảnh chuyển sang hiện trường vụ tai nạn. Trên mặt đất hỗn loạn, Vu Dương bất tỉnh trong chiếc xe tải, tràn đầy vết máu.

Tiểu Ninh, Tiểu Ninh, Khương Ninh.

Có người gọi cô, Khương Ninh giãy dụa choàng tỉnh, khóe mắt ươn ướt.

Từ Giai Tú chống người dậy, hỏi: Thấy ác mộng à?

Khương Ninh vẫn đang hoảng hốt, trên trán rịn một lớp mồ hôi lạnh.

Chỉ là mơ thôi, đừng sợ. Từ Giai Tú vỗ vỗ người cô.

Ánh mắt Khương Ninh nhìn Từ Giai Tú không hề có tiêu cự. Cô hoảng hốt nghĩ, có lẽ cô đã mơ một giấc mơ khủng khiếp. Trong mơ, Vu Dương xảy ra chuyện, không còn cánh tay. Giờ tỉnh mộng, tất cả đều là giả dối. Tối qua ngủ ở nhà Từ Giai Tú, trước khi ngủ cô còn nói chuyện điện thoại với anh, mọi thứ đều ổn.

Hôm nay bao nhiêu?. Khương Ninh hỏi bằng giọng khàn khàn, trong mắt như dấy lên một ngọn lửa, nhấp nháy tỏa ra những tia lửa nhỏ.

Từ Giai Tú trả lời luôn: Mười sáu âm, hôm qua mới qua Nguyên tiêu, cậu quên rồi à?

Ngọn lửa trong đáy mắt Khương Ninh vừa vụt sáng đã bị dập tắt, toàn thân rơi vào tuyệt vọng, lọt vào vòng xoáy tối tăm vô biên, không cách nào tự thoát ra.

Cơ thể run rẩy từng hồi, cô bỗng ôm mặt khóc nức nở vô vọng, tiếng khóc kìm nén rỉ qua các kẽ tay, mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một vỡ òa.

Từ Giai Tú đột nhiên bị dọa, vội vã luống cuống ôm lấy Khương Ninh, khẽ xoa lưng cô an ủi: Không sao đâu, không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi mà....

Khương Ninh bật khóc to hơn, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, rưng rức không thành tiếng.

Hốc mắt Từ Giai Tú ửng đỏ, không kiềm chế được, vừa ôm Khương Ninh vừa rơi lệ.

Hai người tâm trạng bất ổn, ở trong phòng mất một buổi sáng. Đến giữa trưa, Từ Giai Tú không nỡ nhìn Khương Ninh sa sút tinh thần, quyết định kéo cô rời giường, rửa mặt ăn cơm.

Khương Ninh tâm tình mệt mỏi, Từ Giai Tú mạnh mẽ giữ vững tinh thần, bắt cô thay quần áo, kéo ra ngoài.

Bọn mình đi mua quần áo mới cho Đông Đông đi. Từ Giai Tú bảo.

Khương Ninh nhớ Tết năm nay, Từ Giai Tú gần như theo mình ở trong bệnh viện suốt, không có thời gian về với con trai, trong lòng cảm thấy áy náy, gật đầu nói: Ừ.

Bọn cô đi lên trấn, vào cửa hàng quần áo trẻ em. Từ Giai Tú thuần thục chọn lựa kiểu dáng, chất vải, tất cả đều hỏi qua một lượt, thi thoảng mới trưng cầu ý kiến của Khương Ninh.

Có lẽ vì năm mới nên các cửa hàng thời trang trẻ em đều giảm giá. Rất nhiều phụ huynh đưa con em đến mua quần áo. Tiếng bố mẹ hỏi giá, tiếng chủ cửa hàng giới thiệu, tiếng bọn nhỏ vui cười đùa giỡn hòa vào nhau, vô cùng náo nhiệt.

Bỗng có một bé gái, trong lúc đuổi nhau chẳng may va vào chân Khương Ninh. Khương Ninh cúi xuống đỡ đứa bé dậy. Cô bé sợ hãi mở to đôi mắt bồ đào nhìn cô: Cháu xin lỗi.

Ánh mắt Khương Ninh đột nhiên lóe sáng, đưa tay sờ đôi má phính của cô bé, mỉm cười: Không sao.

Nói là dạo phố, nhưng ngoại trừ cửa hàng quần áo thời trang, hai người không vào bất kỳ cửa hàng nào khác. Bọn cô chỉ tùy tiện đi dạo, mệt mỏi đến mức không còn sức lực để suy nghĩ nhiều.

Buổi tối, Khương Ninh vẫn ăn cơm ở nhà Từ Giai Tú. Cô ăn vội nửa bát cơm xong rồi đi luôn. Từ Giai Tú biết tâm trạng của cô nên không ngăn cản, cưỡi chiếc xe máy điện đưa cô đến hiệu sửa xe.

Khương Ninh đứng ngoài cửa hít một hơi thật sâu, cô đi vào trong nhìn lướt một vòng. Sau đó, vén rèm đi thẳng vào căn buồng phía sau.

Trong phòng, Vu Dương đang ngồi trên giường hút thuốc, không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng của tàn thuốc lấp lóe đỏ tươi trong bóng tối.

Lông mày Khương Ninh xiết chặt, không bật đèn, đứng ở cửa nhìn bóng dáng thấp thoáng ở trong phòng. Cô lên tiếng, hỏi: Anh vẫn hút thuốc à?.

Vu Dương nghe thấy giọng cô, nhất thời giật mình, động tác trì trệ, ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Không nghe lời gì cả. Giọng cô mang chút hờn giận, bước vào, lướt qua người anh đi thẳng đến chỗ cửa sổ kéo tấm rèm, đẩy cánh cửa ra, không khí lưu thông, mùi thuốc lá lượn lờ trong phòng tản ra một ít.

Khương Ninh quay đầu, nhìn điều thuốc anh cầm trên tay: Còn chưa tắt đi.

À. Vu Dương đang ngẩn người, lúc này mới cầm điều thuốc dụi vào trong gạt tàn. Anh ngẩng lên, chần chừ mở miệng: Em....

Khương Ninh đi đến trước mặt anh, ngồi xuống cạnh Vu Dương: Anh ăn cơm chưa?.

...Ăn rồi, em thì sao?.

Em cũng ăn rồi.

Khương Ninh liếc mắt nhìn chiếc gạt tàn, dựa vào chút ánh sáng bên ngoài, cô thấy trong gạt tàn không chỉ có một cái đầu lọc.

Cô hỏi: Sao anh hút nhiều vậy?.

...

Anh nghiện lại à?.

....

Khương Ninh dang chân ngồi lên đùi Vu Dương, hai tay ôm cổ anh, trán cô chạm vào trán anh, mũi kề mũi, nhìn thẳng vào mắt anh: Em giúp anh cai nhé?.

Vu Dương hít một hơi.

Khương Ninh cúi xuống đặt nụ hôn lên môi anh, nhẹ nhàng mơn trớn, như gần như xa, thi thoảng đưa mắt thăm dò phản ứng của anh.

Đầu lưỡi của cô nhanh nhẹn quét nhẹ cánh môi khô khốc của anh, dùng nước bọt để làm ẩm nó. Hàm răng trắng tinh khẽ cắn môi dưới anh. Cơ thể Vu Dương run lên, đưa tay đặt lên lưng cô, nhấn người cô hướng về phía mình, hôn mãnh liệt.

Khương Ninh nhắm mắt hưởng thụ, miệng phát ra những tiếng rên, cơ thể cố tình chuyển động cọ sát vào anh, nhen lên một đồng lửa.

Vu Dương hừ một tiếng nặng nề, một tay ôm Khương Ninh, áp lưng cô đặt xuống giường. Hai chân Khương Ninh quặp hai bên hông anh, mềm mại quyến rũ, triền miên kéo dài.

Vu Dương quỳ gối giữa hai chân cô, vùi đầu gặm nuốt, một tay tham lam dò vào trong áo lót của Khương Ninh, đẩy lên cao, vuốt ve nơi mềm mại quen thuộc. Khương Ninh ngâm khẽ, thở hổn hển.

Tay cô chạy dọc người Vu Dương, giống như một con rắn nước, mời gọi linh hồn anh.

Khương Ninh không hề xấu hổ mỗi khi làm chuyện này. Nhưng hôm nay, cô chủ động nghênh hợp hơn, liên tiếp thốt ra những âm thanh phóng túng, thả lỏng vòng eo mềm nhũn.

Hai người liên tục thở dốc, nôn nóng. Vu Dương mân mê luồn tay vào váy cô, xoa bóp. Toàn thân cô run rẩy, nhún khẽ, ánh mắt mờ mịt.

Khương Ninh ôm đầu Vu Dương, thở dài lấy hơi, giọng nói đứt quãng: Vu Dương...chúng ta kết hôn đi...Em sẽ sinh con cho anh.

Thân thể Vu Dương như bị nhấn nút tạm dừng, mọi động tác khựng lại trong chớp mắt.

Tĩnh lặng, giống như chết.

Khương Ninh không dám cử động, trái tim như đang đập trong lỗ tai, thỉnh thoảng đánh trống reo hò, mỗi lúc một dồn dập.

Một lúc lâu sau, Vu Dương mới thu tay dưới làn váy của Khương Ninh, đứng dậy kéo quần áo của cô xuống.

Khương Ninh khẽ giật mình, giờ tay nắm chặt cổ anh, giọng nói run run: Anh không muốn ư?.

Đáy mắt Vu Dương giống như một vũng nước sâu, chậm rãi ngẩng lên nhìn Khương Ninh, sắc mặt mờ mịt không rõ.

Khương Ninh, em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh.

Mặc dù kiềm chế, nhưng Khương Ninh vẫn nghe ra sự vật lộn và đau khổ trong giọng nói của anh. Khương Ninh đáp ứng: Em không có....

Vu Dương ảm nhẫn đứng dậy, quay người rời khỏi phòng.

Chỉ còn mình Khương Ninh ngồi ngây ngốc trên giường, khóe mắt cay xè.

Mãi lâu sau, Khương Ninh mới sửa sang lại quần áo của mình, vuốt phẳng tà váy, lúc đứng dậy chân hây còn tê. Cô cúi người vỗ mạnh vài cái.

Vu Dương đứng ngoài cửa hàng, nghe tiếng động phía sau nhưng không dám quay lại.

Khương Ninh đi ra đứng cùng anh. Cô không nhìn anh mà đưa mắt nhìn phía trước: Em đi đây.

Cô vừa bước một bước, Vu Dương đã túm chặt lấy cô: Em đi đâu?.

Về nhà.

Vu Dương khẽ buông tay.

Khương Ninh bước nhanh về phía trước, đi về hướng không phải hướng nhà mình.

Vu Dương đứng nguyên một chỗ, mi tâm nhú chặt, chưa kịp suy nghĩ chân đã dậm bước.

Anh theo sát lưng cô, không xa không gần, nhìn bóng dáng cô một mình lẻ loi đi trên đường.

Khương Ninh bước không nhanh, trên đường ngoại trừ mấy chiếc xe vô tình chạy qua, xung quanh gần như im ắng, chỉ có tiếng chân cô xen lẫn tiếng chân của người phía sau vang lên trong đêm, thông thả từ tốn.

Khương Ninh không quay đầu lại, quyết đoán tiến lên trước.

Vu Dương cũng không hề do dự.

Cảnh tượng ấy dường như rất quen thuộc, cho tới bây giờ, gợi nhớ lại chỉ còn là những khổ đau.

Khương Ninh đi bộ quanh trấn, rẽ vào một con đường nhỏ quanh co, đèn đường âm u kéo cái bóng của cô lúc dài lúc ngắn. Vu Dương theo sát cô, không biết cô muốn đi đến đâu, lòng mảy mò xoắn chặt.

Đi đến một khu dân cư, Khương Ninh liếc nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó. Cuối cùng, cô dừng lại trước một ngôi nhà gạch đỏ.

Vu Dương cũng dừng lại, ánh mắt vẫn rơi trên người cô.

Khương Ninh giơ tay gõ lên cánh cửa màu đỏ. Một lát sau, bên trong có người hỏi vọng ra: Ai đấy?.

Là con đây.

Cửa mở rất nhanh, Lưu Vân từ bên trong đi ra, nhìn cô mừng rỡ: Tiểu Ninh à.

Mẹ.

Lưu Vân nghiêng người kéo cô vào: Sao muộn như vậy mới tới, bên ngoài gió lớn. Con vào mau đi.

Khương Ninh đứng ngoài cửa, ánh mắt liếc xéo ra phía sau, không do dự nữa, đi vào cùng Lưu Vân.

Vu Dương thấy cánh cửa màu đỏ từ từ khép lại, anh đứng im tựa vào cây cột điện ven đường.

Trên trán toát một lớp mồ hôi lạnh. Đi bộ lâu như vậy, chỗ tay cụt nổi cơn đau nhức.

Anh ngẩng lên nhìn ánh đèn ảm đạm trên đỉnh đầu, nhớ tới lời Khương Ninh vừa nói muốn kết hôn và sinh con cho anh, trong lòng lại lấp đầy tâm trạng phức tạp. Mới đầu là rung động, mừng rỡ, kinh ngạc, tiếp theo đó là nỗi lo lắng dày vò.

Anh cúi đầu, thất thần nhìn cánh tay phải, một nửa ống tay áo lay nhẹ trong gió, nói cho anh biết, anh đã không còn là một người toàn vẹn nữa rồi. Anh của hiện tại có thể lấy gì mang đến cho cô cuộc sống cô muốn? Anh hiểu rõ sự bất lực của mình hơn ai hết. Anh không muốn dùng cánh tay đứt vậy hãm cuộc đời cô.

+++

Lưu Vân kéo Khương Ninh vào trong, vừa đi vừa hỏi: Sao đêm hôm khuya khoắt tới đây vậy? Tiểu Vu đâu?.

Khương Ninh mím môi không đáp.

Lưu Vân là người từng trải, liếc mắt hiểu ngay: Giận nhau hả?.

Khương Ninh vẫn không trả lời.

Lưu Vân thở dài: Tiểu Vu xảy ra chuyện lớn như vậy, khó tránh khỏi tâm trạng không vui. Con nên thông cảm cho nó một chút.

Khương Ninh mấp má môi: Con biết.

Lưu Vân không nói thêm, tiếp tục hỏi cô: Tối nay con ở đây à?.

Vâng. Khương Ninh gật đầu.

Lưu Vân cười cười: Trước kia mong con trở về nên đã chuẩn bị phòng cho con, không ngờ thật sự có ngày dùng tới...Đi, để mẹ dẫn con đi xem.

Vâng.

Lưu Vân dẫn Khương Ninh lên phòng ngủ ở tầng hai. Mở cửa đi vào, Khương Ninh quan sát, căn phòng này lớn hơn căn phòng bên nhà họ Khương, sạch sẽ như được quét dọn thường xuyên. Trong phòng, cửa sổ đang mở, ánh sáng yếu ớt hắt từ bên ngoài vào.

Lưu Vân lấy chăn đệm trong tủ trải lên giường: Sạch cả đấy. Bà nhìn Khương Ninh, bảo: Con nghỉ sớm đi, ngày mai dậy, mẹ nấu đồ ngon cho con ăn.

Vâng.

Lưu Vân ra khỏi phòng đóng cửa lại, Khương Ninh nhắc chân đi về phía cửa sổ, qua lớp cửa kính nhìn ra bên ngoài, cô thấy một chiếc đèn đường, ánh mắt dời xuống, bắt gặp một bóng người bị kéo dài bởi ánh đèn.

Khương Ninh đưa tay sờ lên chiếc vòng cổ, sợi dây bạc nóng rực do nhiệt độ cơ thể cô tỏa ra.

Anh vẫn đang ở đó, Khương Ninh biết, anh không nỡ rời bỏ cô.

59. Chương 59-1

Khương Ninh đã xin thôi việc, hiện tại không có việc để làm. Thi thoảng, Lâm Khả Ny lên webchat tìm cô. Lâm Khả Ny tưởng cô đã rời trần Thanh Vân nhưng sự thực thì cô vẫn đang bị mắc kẹt ở đây.

Cô ở lại nhà Lưu Vân một đêm, hôm sau trò chuyện với Lưu Vân cả buổi, học bà cách làm mấy món ăn địa phương coi như giết thời gian. Khương Ninh ở chỗ bà cả ngày, Lưu Vân rất vui, nếp nhăn ở khoé mắt suốt một ngày không giãn ra, bà liên tục kéo tay Khương Ninh nói chỉ cần có cô ở bên là thoải mái lắm rồi.

Thực ra, không thể nói là Khương Ninh bầu bạn với bà, trong khoảng thời gian này, có Lưu Vân ở bên nên trong lòng cô mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Sẩm tối, Khương Ninh không tiếp tục ở thêm, cô báo với Lưu Vân một tiếng. Lưu Vân nghĩ cô phải đi tìm Vu Dương nên không giữ lại, bà dặn dò vài câu rồi mới để Khương Ninh đi về.

Một mình Khương Ninh theo dọc con đường nhỏ quanh co ra ngoài đường cái, tiện tay bắt một chiếc xe ôm.

Bác tài dừng xe, vừa nhìn thấy Khương Ninh liền thốt lên vui vẻ: Cháu là bạn gái của Tiểu Vu đúng không?.

Khương Ninh quay sang mỉm cười.

Đã lâu chú không gặp Tiểu Vu. Hết Tết rồi, cậu ấy trở về chưa? Mà trở về, có đến chỗ bọn chú tiếp tục chạy xe ôm nữa không?.

Sắc mặt Khương Ninh cứng đờ, có phần không được tự nhiên.

Bác tài chỉ thuận miệng hỏi, không bắt buộc phải có đáp án. Sau khi nói xong điếm đến, Khương Ninh ngồi an vị lên phía sau.

Lúc xe bắt đầu chạy, gió sượt qua tai, mang theo hơi lạnh phả vào mặt Khương Ninh, như kéo một sợi chỉ mỏng mài nhẵn mặt cô. Khương Ninh gơ tay chắn gió, giật mình nhớ ra mình không đội mũ bảo hiểm. Chiếc mũ màu lam kia, sau này, chắc không còn cơ hội để đội nữa..

Cô gái, cô gái.... Bác tài thấy phía sau không có động tĩnh liền gọi mấy câu.

Dạ. Khương Ninh hoàn hồn, trở mình xuống xe, đưa tay vén mái tóc bị thổi bay tán loạn, trả tiền xe.

Điểm đến là nhà hàng tư nhân lần trước tụ tập, Khương Ninh không đứng ở cửa lâu, cất bước đi thẳng vào phòng bao.

Đẩy cửa vào, cô thấy Lâm Hàng đã đợi sẵn ở trong.

Tới rồi à?. Lâm Hàng đứng dậy, kéo chiếc ghế bên cạnh ra.

Khương Ninh ngồi xuống: Cảm ơn.

Anh gọi mấy món rồi, không biết có hợp với khẩu vị của em không?. Lâm Hàng cũng ngồi xuống, hỏi: Vẫn không ăn đồ cay hả?.

Khương Ninh cúi đầu nheo mắt: Bây giờ có thể ăn được rồi.

Sắc mặt Lâm Hàng thoáng thay đổi, anh ta vội nói: Vậy để anh bảo họ làm thêm mấy món cay.

Không cần đâu.

Khương Ninh từ chối, Lâm Hàng không nói gì thêm.

Lát sau, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên. Lâm Hàng lấy bát dưa đưa cho Khương Ninh, cô lịch sự cảm ơn, thái độ đối với Lâm Hàng luôn tỏ ra xa cách.

Bữa cơm này là Khương Ninh chủ động mời Lâm Hàng. Cô cũng không quá mức lạnh lùng, quay sang bảo: Ăn cơm trước đã.

Ừ.

Lâm Hàng trộm dò xét Khương Ninh. Cô cúi đầu, tóc vén sau tai, để lộ một bên sườn mặt xinh xắn, không hề trang điểm, trùng khít với khuôn mặt trẻ trung trong trí nhớ, cộng thêm chút phong tình của phụ nữ đã trưởng thành. Khác với thời cấp ba, vẻ đẹp không thay đổi của cô khiến người ta phải ngạc nhiên.

Anh ta thấy cô nhìn chăm chăm vào bát, không ăn đồ ăn mà chỉ gắp vài ba hạt cơm bỏ vào miệng nhai một cách máy móc.

Đồ ăn không hợp khẩu vị à?. Lâm Hàng hỏi.

Khương Ninh dừng tay, lắc đầu: Không phải.

Vậy sao ăn ít thế?.

Khương Ninh đáp: Em không thấy đói.

Lâm Hàng di chuyển khay đồ ăn sang phía cô: Không đói thì cũng phải ăn một chút, nếu không sẽ có hại cho sức khỏe. Anh nhớ hồi cấp ba, em thường xuyên bị đau dạ dày mà.

Nhắc tới chuyện thời cấp ba, bầu không khí giữa hai người bỗng thay đổi khác thường.

Lâm Hàng liếc nhìn cô, vẻ mặt Khương Ninh vẫn hờ hững. Cô đặt đĩa xuống, quay sang, nói: Hôm nay, em xin lỗi vì đã bắt anh dành thời gian đến để gặp em.

Lâm Hàng thu hồi ánh mắt, trả lời khách sáo: Không sao.

Khương Ninh hơi do dự: Anh là bác sĩ chính điều trị cho Vu Dương, em có một số việc muốn hỏi anh.

Đúng như dự đoán, Lâm Hàng che giấu đáy mắt mát mát, cũng đặt đĩa xuống: Em hỏi đi.

Tay của Vu Dương... Khương Ninh chau mày, nói tiếp: Khi nào có thể sử dụng tay giả?.

Cái này còn phải xem tình hình cụ thể như thế nào. Tình trạng cơ thể của mỗi bệnh nhân một khác. Nếu sau khi cắt chỉ, mặt ngoài của vết thương liền miệng tốt, không bị nhiễm trùng, không có các triệu chứng sưng tấy khác. Sau khi tiến hành khôi phục chức năng, có thể cân nhắc lắp tay giả được rồi.

Lâm Hàng trả lời kỹ càng: Thường thì rơi vào khoảng 6 đến 8 tháng sau khi phẫu thuật.

Khương Ninh lắng nghe chăm chú, gật đầu một cách vô thức.

Lâm Hàng nhìn gương mặt cô thoáng rạng rỡ, đáng vẻ giống như khi cô chăm chú nhiệt tình lắng nghe anh ta giảng bài thời cấp ba.

Lâm Hàng?.

Hả?.

Cái tay giả ấy, có điểm gì đặc biệt không?.

Cẳng tay giả có mấy loại, loại có chức năng thay thế tốt nhất hiện giờ là cánh tay thông minh, có thể cử động nhờ sử dụng bình ắc quy và động cơ điện mini, nói chung tốn khá ít sức, nếu muốn lắp tay giả, anh đề nghị lựa chọn loại này.

Ồ. Khương Ninh gật gù.

Lâm Hàng nhìn cô, căn dặn: Anh ấy mới phẫu thuật chưa bao lâu, cần phải chú ý miệng vết thương, đến bệnh viện kiểm tra định kỳ.

Em biết rồi. Khương Ninh đáp: Cảm ơn anh.

Anh ấy dạo này thế nào?. Lâm Hàng đột nhiên hỏi.

Dạ?.

Lâm Hàng giải thích: Tính nết ấy.

Khương Ninh cúi đầu, mấp máy môi: Kém hơn trước một chút.

Lâm Hàng nghe ra giọng nói buồn bã của Khương Ninh, anh ta liền an ủi: Người vừa phẫu thuật thường vậy đấy, trải qua một quãng thời gian chán ghét bản thân, chỉ cần vượt qua là sẽ ổn thôi.

Vâng. Khương Ninh gật đầu, bổ sung thêm một câu: Em sẽ chăm sóc anh ấy.

Lâm Hàng nhìn ánh mắt kiên định của cô hơi thất thần.

Ăn cơm xong, Lâm Hàng nói vừa hay tiện đường có thể đưa Khương Ninh về, Khương Ninh không khách sáo từ chối.

Cô vốn định về nhà nhưng lúc đi qua cửa hiệu sửa xe của Vu Dương cô mới nhất thời nhớ ra nên đổi ý, bảo Lâm Hàng đưa mình đến cửa hàng.

Lâm Hàng dừng xe đối diện đường cái, Khương Ninh mở cửa đi xuống, Lâm Hàng cũng xuống theo đi về phía cô.

Khương Ninh nói: Hôm nay, cảm ơn anh.

Khương Ninh, em không cần phải khách khí với anh như vậy. Lâm Hàng nhìn cô, đáy mắt như cất giấu thứ gì đó: Chúng ta không phải vẫn là bạn bè sao?.

Khương Ninh nhìn thẳng vào anh ta, mỉm cười: Anh đi đường cẩn thận nhé.

Lâm Hàng không thể diễn tả được cảm xúc, tự cảm thấy mình hết sức buồn cười. Biết cô đã có người trong tim, vậy mà anh ta vẫn liên tục mặt dày mày dạn nảy sinh ý tiền duyên trong đầu. Anh ta cũng cảm thấy cô thật đáng hận, không dành lại chút khoảng trống nào, chặt đứt sạch sẽ mọi đường lui.

Một lúc sau, Lâm Hàng mới khôi phục tâm trạng, vẫy tay về phía cô: Tạm biệt, hẹn gặp lại.

Hẹn gặp lại.

Khương Ninh nhìn bóng xe anh ta đi khuất mới quay đầu. Đúng lúc này, bước chân cô bỗng khựng lại khi bắt gặp một dáng hình quen thuộc đứng ở đầu đường, thấy cô nhìn sang, anh liền xoay người rời đi.

Khương Ninh đuổi theo, kéo tay anh, hỏi: Anh đang đợi em à?.

Vu Dương không trả lời, tiếp tục im lặng.

Khương Ninh kéo anh đứng hẫng lại, mở miệng hỏi: Có phải anh đang giận không?.

Vu Dương phủ nhận: Không phải.

Em tới tìm Lâm Hàng là vì.... Ánh mắt Khương Ninh rơi xuống cánh tay cụt rồi lập tức rời đi, cuối cùng không nói tiếp nữa.

Vu Dương quay người nhìn cô, vẻ mặt phức tạp, ánh mắt chịu đựng sau một ngày một đêm cay xè đỏ au. Anh kiềm chế tâm trạng nhìn Khương Ninh, giọng điệu nặng nề: Khương Ninh, chúng ta tạm xa nhau một thời gian đi.

Khương Ninh khẽ buông tay, ấp úng: Anh nói gì?.

Chúng ta....

Anh dám!. Khương Ninh nghiêm nghị cắt ngang lời anh. Cô kiềm chế bản thân, cố tỏ ra tỉnh táo: Vu Dương, em cho anh thời gian để bình tĩnh suy nghĩ.

Vu Dương đáp: Anh không cần.

Anh cần. Hốc mắt Khương Ninh đột nhiên đỏ lên, toàn thân khẽ run như gặp gió lạnh.

Cô ngẩng đầu nhìn Vu Dương, lùi về phía sau mấy bước, cắn răng xoay người bỏ chạy.

Khương Ninh. Vu Dương đuổi theo.

Đừng đuổi theo em. Khương Ninh quay lại quát anh, hàm răng va vào nhau lập cập, mái tóc rối tung vì gió. Giọng cô mềm nhũn mang ý cầu xin: Anh đừng đuổi theo em...Anh về đi, về suy nghĩ đi.

Nói xong, cô tiếp tục bỏ chạy, hòa vào ánh đèn phía trước dần biến thành một cái bóng thu nhỏ.

Lúc này, Vu Dương không còn đuổi theo nữa, anh xiết chặt nắm đấm đứng nguyên một chỗ, mặc cho đêm đông gió rét cắn xé linh hồn mình.

60. Chương 59-2

Ngày khai giảng, Từ Giai Tú đến trường sớm chuẩn bị làm thủ tục nhập danh sách học sinh. Lác đác đã có một vài học sinh đến lớp. Cô nhắc cán bộ lớp thu giúp thông tin báo danh, còn mình thì tất tả chạy ngược chạy xuôi.

“Cô giáo Từ”. Bên ngoài có người gọi cô, Từ Giai Tú quay đầu nhìn ra, là nam sinh ở lớp bên cạnh.

Cậu ta đi vào, hỏi: “Tối nay cô có ‘lên núi’ không ạ? Em sẽ đứng canh cho cô”.

Từ Giai Tú thoáng biến sắc, xiết chặt tập tài liệu trong tay, đối mặt với những cái nhìn tò mò khác thường của đám học sinh.

Cô hít sâu một hơi, đặt tập tài liệu lên trên bàn. Cô ra khỏi lớp, vẫy nam sinh kia lại: “Em lại đây”.

Cô dẫn cậu học sinh kia ra góc hành lang vắng vẻ, lạnh lùng hỏi: “Em vừa nói gì vậy?”.

Cậu học sinh vẫn cười đùa cợt nhả: “Em hỏi cô có lên núi gọi điện không ạ?”.

“Em...”. Từ Giai Tú ghen hờn: “Sau này không được nói như thế nữa”.

“Sao vậy? Cô giáo Từ rửa tay gác kiếm rồi ạ? Thế thì tiếc quá. Làm việc đó kiếm được nhiều tiền mà. Học sinh bọn em muốn đi cũng không có cơ hội đâu, chỉ có thể làm chân canh gác thôi”.

Từ Giai Tú cắn môi, khuyên nhủ nam sinh: “Đó không phải là việc tốt, sau này, em không nên làm nữa”.

“Ồ, chính cô làm việc xấu sao lại khuyên chúng em không được làm? Cái này xem ra không đúng cho lắm”.

“Em...”.

Chuông vào học vang lên, nam sinh vẫy tay về phía Từ Giai Tú: “Cô, em đi trước đây. Hẹn gặp lại cô sau”. Cậu ta bỏ đi để mặc Từ Giai Tú đứng tần ngần một chỗ.

Nếu là trước kia, cô sẽ nghiêm khắc dạy dỗ học sinh. Nhưng hôm nay, cô cảm thấy mất tự tin và chột dạ.

Không biết có phải do Từ Giai Tú quá mẫn cảm hay không mà mấy ngày sau đó cô luôn có cảm giác đi đến đâu cũng bị người ta chỉ chỗ, bàn tán sau lưng. Ngay cả đám đồng nghiệp thân thiết cũng trở nên xa lánh.

Trong lòng Từ Giai Tú vô cùng buồn bã.

Hôm nay, vừa dạy xong tiết, bước chân vào văn phòng thì đồng nghiệp báo cho cô hay, hiệu trưởng đang tìm cô.

Từ Giai Tú cất giáo án, đi về phía phòng làm việc của hiệu trưởng. Cô gõ cửa, đứng bên ngoài đợi, tâm trạng bất an.

“Vào đi”.

Từ Giai Tú đẩy cửa vào, thấy hiệu trưởng ngồi sau bàn làm việc liền cất tiếng chào hỏi.

Hiệu trưởng chỉ vào chiếc ghế đối diện, ra hiệu: “Ngồi đi”.

Sau khi Từ Giai Tú ngồi xuống, hiệu trưởng nhìn cô, hỏi: “Cô giáo Từ này, cô dạy ở trường của chúng ta được mấy năm rồi nhỉ?”.

“Ba năm rồi ạ”.

Hiệu trưởng gật đầu: “Tôi biết cô là một cô giáo có trách nhiệm, nhưng mà...dạo này trong trường có một số tin đồn về cô. Hôm nay còn có mấy phụ huynh tới tìm tôi phản ánh chuyện của cô. Tôi không dễ tin vào lời của người khác. Cho nên tôi muốn cô tới đây để xác nhận xem thế nào”.

Ông dừng lại, quan sát vẻ mặt thay đổi của Từ Giai Tú, hỏi tiếp một câu: “Có phải cô tham gia lừa đảo cùng đám người trong thị trấn không?”.

Cơ thể Từ Giai Tú lạnh toát, cô mấp máy môi: “Tôi...”.

Câu phủ nhận đã ra đến miệng nhưng thẹn với lương tâm nên bị chặn ngang họng. Từ Giai Tú luống cuống: “Hiệu trưởng, đúng là tôi đã làm nhưng tôi không hề cầm số tiền ấy....Tôi biết tôi sai rồi”.

Hiệu trưởng thất vọng thở dài: “Cô giáo Từ, sao cô lại hồ đồ như vậy?”.

“Tôi...”. Khóe mắt Từ Giai Tú đỏ ửng.

“Đã có mấy phụ huynh đến tìm tôi, đám học sinh trong trường cũng đã lan truyền chuyện này. Làm thầy phải lấy đức làm trọng, vậy mà cô...Bảo tôi phải giữ cô lại như thế nào đây?”. Hiệu trưởng im lặng, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn, giọng nói nặng trĩu: “Cô Từ, trong khoảng thời gian này, cô đừng đến trường nữa, đợi tin đồn lắng xuống, chúng tôi sẽ xem xét lại”.

Đối với giáo viên mà nói, phẩm hạnh người thầy bị tổn thương chính là đòn chí mạng. Những lời hiệu trưởng nói hôm nay khiến cô cảm thấy nhục nhã, rơi xuống một chiếc vực sâu không đáy, giống như tro tàn.

Từ Giai Tú giam mình trong nhà hai ngày. Hai ngày này, chuyện của cô lan truyền chóng mặt khắp thị trấn.

Tối hôm đó, Từ Giai Tú nằm trên giường, mở to đôi mắt khô khốc nhìn lên trần nhà. Cửa phòng len lén bị đẩy ra, Đông Đông lách người chui vào, bỏ nhào lên giường: “Mẹ”.

Từ Giai Tú giật mình lùi về phía sau, gượng mỉm cười với thằng bé: “Tan học rồi à?”.

“Vâng, bà ngoại nói tâm trạng của mẹ không tốt nên con lên đây để dỗ mẹ”.

“Ngoan quá”. Từ Giai Tú kéo thằng bé vào trong lòng.

“Mẹ”. Đông Đông ngửa đầu nói: “Hôm nay ở trường con đã nói dối cô giáo”.

“Ồ... Đông Đông làm chuyện gì xấu hả?”.

“Hôm nay con không nộp bài tập, con nói với cô là con đã làm mất bức tranh. Sự thực là do tối qua con quên mất không vẽ”. Đông Đông hỏi: “Mẹ ơi, con như vậy có phải là một đứa trẻ hư không?”.

Từ Giai Tú khẽ hôn lên khuôn mặt thẳng bé: “Chỉ cần biết sửa sai, Đông Đông sẽ không phải là đứa trẻ hư”.

Cô ngắm gương mặt thẳng bé, lơ dềnh nói: “Sau này, Đông Đông không được làm chuyện xấu đâu đấy nhé”.

“Làm chuyện xấu thì sao ạ?”.

Từ Giai Tú thất thần trả lời: “Sẽ bị ma quỷ bắt đi”.

Đông Đông rúc vào lòng Từ Giai Tú, ôm cô nói: “Đông Đông không muốn bị ma quỷ bắt đâu”.

“A, ma quỷ tới rồi...”. Từ Giai Tú nhăn mặt dọa thẳng bé.

Đông Đông khom lưng chui vào chăn chạy trốn: “Sợ quá, sợ quá”.

Hai mẹ con chơi đùa một lát, Đông Đông mệt mỏi ngủ lăn quay trên giường của mẹ.

Từ Giai Tú nằm bên cạnh ngắm con trai, trong lòng chua xót.

Cô xuống giường, cầm di động ra ban công, gọi điện.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối: “Alo, Từ Giai Tú?”.

Từ Giai Tú đứng tựa lan can, trả lời: “Là tôi”.

Ngô Phong thật sự rất bất ngờ, hỏi: “Gọi cho tôi có việc gì à?”.

Từ Giai Tú xoay người, nhìn Đông Đông ngủ say sưa qua lớp cửa kính, chớp mắt mấy cái rồi mới lên tiếng: “Không phải anh muốn dành quyền nuôi dưỡng Đông Đông sao? Tôi sẽ không tranh giành với anh nữa”.

Ngô Phong ngạc nhiên: “Sao cô... đột nhiên lại nói vậy?”.

Giọng Từ Giai Tú khô khốc: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi, thẳng bé đi theo anh tốt hơn tôi. Nhưng anh phải hứa sẽ không ghẻ lạnh bạc đãi nó. Vợ anh sau này cũng phải đối xử tốt với nó”.

“Tôi biết...tôi biết rồi”. Ngô Phong nhận lời.

“Tối ngày mai, anh tới đón thẳng bé đi đi”.

Ngô Phong hơi do dự: “Vội vậy? Hay là cô cứ để nó ở đây với cô thêm mấy hôm nữa?”.

Từ Giai Tú cười chua xót: “Không cần, tối ngày mai, tôi đợi anh”.

“Được”.

Cúp điện thoại, Từ Giai Tú từ từ ngồi sụp xuống, ôm đầu gối khóc rưng rức.

Ngày hôm sau, Từ Giai Tú không đưa Đông Đông đi học, cô dẫn thẳng bé ra ngoài chơi cả ngày, đến tối mới dẫn nó về nhà. Từ xa cô đã nhìn thấy xe của Ngô Phong đỗ dưới tầng.

Cô dẫn Đông Đông lại gần, gõ cửa xe, Ngô Phong bước xuống.

Đông Đông sợ hãi hét lên: “Bố”.

Ngô Phong chìa tay về phía thẳng bé: “Đông Đông ngoan nào, lại đây với bố”.

Đông Đông rụt rè nấp sau lưng Từ Giai Tú.

Từ Giai Tú ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Đông Đông, dỗ dành: “Sắp tới mẹ bận việc, Đông Đông đi theo bố một thời gian được không?”.

Đông Đông chu miệng: “Mẹ phải đi theo cơ”.

Từ Giai Tú mỉm cười: “Đông Đông đi trước, mẹ hết bận sẽ đi theo, con nghe lời mẹ nhé”.

Đông Đông trề môi: “Ai nói dối là con chó nhỏ”.

“Ừ. Nói dối làm con chó nhỏ”.

Từ Giai Tú đứng dậy dắt Đông Đông lại với Ngô Phong. Ngô Phong mở cửa xe cho thằng bé lên trước. Từ Giai Tú chạy vào trong nhà đẩy chiếc va li hành lý sắp xếp sáng nay ra ngoài, bỏ vào trong cốp xe.

Ngô Phong bắn khoăn nhìn cô.

Từ Giai Tú dặn dò: “Hãy đối xử tốt với thằng bé”.

“Tôi biết rồi”. Ngô Phong nói: “Khi nào nhớ Đông Đông, cô có thể đến gặp nó”.

Từ Giai Tú quay đầu nhìn Đông Đông ngồi trong xe, thằng bé vịn cửa sổ nhìn cô, giọng điệu nũng nịu: “Mẹ, nhất định mẹ phải tới đây nhé”.

Cô kìm nén giọt nước sắp lăn ra khỏi khóe mắt, gật đầu: “Ừ”.

Từ Giai Tú nhìn xe của Ngô Phong dần dần đi xa, nước mắt trào ra. Cô đuổi theo mấy bước rồi quỳ rạp dưới đất, che miệng khóc nức nở, nước mắt lăn chã tuôn rơi, cuốn đầy bụi bặm.

Tiếng khóc nỉ non bắt đầu lắng xuống, Từ Giai Tú chống người dậy, ánh mắt vô hồn, dáng người lão đảo không biết phải đi về hướng nào.

+++

Kể từ tối hôm đó, năm ngày liên tiếp Khương Ninh không bước ra cửa, cả ngày chỉ nhốt mình trong phòng. Ngoại trừ lúc ăn uống, thời gian còn lại gần như không vận động, nằm thẳng cẳng trên giường, không lo không nghĩ.

Lúc điện thoại reo, cô giật bắn người, nhắc di động lên, nhìn thấy tên người gọi, cô cong môi nhận điện: Từ Giai Tú.

Sao nghe giọng chán chường thế?.

Khương Ninh ngồi trên giường, hỏi: Sao vậy?.

Không có gì, chỉ muốn tán phét với cậu một chút thôi. Từ Giai Tú hỏi: Tiểu Ninh, cậu còn nhớ hồi cấp ba chúng mình xem phim bộ Hồng Kong, bọn mình vừa xem vừa nhao nhao đoán rốt cục ai là người tốt người xấu không?.

Đương nhiên là Khương Ninh nhớ. Ngày đó, hai đứa bọn cô dán mắt vào chiếc tivi, xem phim điều tra hình sự, bất chấp cả bạn bè, cãi lộn nhau không ngớt.

Cậu hỏi thế làm gì?.

Từ Giai Tú trả lời: Không có gì, bỗng nhiên mình cảm thấy bản tính thiện ác của con người ở đâu cũng có thể phân biệt được.

Từ Giai Tú?.

Cậu xem, những tội phạm lừa đảo trên thị trấn có phải là loại người xấu xa như Tiền Cường không?.

Khương Ninh mím môi: Ừ.

Mình đây, cũng từng làm chuyện giống họ.

Khương Ninh vội nói: Nhưng cậu không giống vậy.

Từ Giai Tú bật cười: Ai bảo không giống? Đều làm chuyện bẩn thỉu, mình và họ giống như nhau thôi.

Khương Ninh nhú mày: Từ Giai Tú, cậu sao vậy? Có phải đã gặp chuyện gì không?.

Từ Giai Tú im lặng, bên kia ống nghe chỉ còn tiếng thở đứt quãng của cô, cuối cùng lẫn vào những thứ tạp âm khác.

Cô tiếp tục lên tiếng: Tiểu Ninh, nếu cậu muốn làm một luật sư giỏi thì không nên vì tình cảm mà làm mất khả năng phán đoán...Cậu không được từ bỏ, mình ủng hộ cậu tiếp tục theo đuổi ước mơ...Cậu biết rồi đấy, từ nhỏ đến lớn, mình luôn đứng về phía cậu, cho dù là trước kia, hay là sau này.

Khương Ninh hơi cuống, nhảy vội xuống giường, cầm điện thoại xoay một vòng: Từ Giai Tú, cậu nói cái gì thế? Bây giờ cậu đang ở đâu?.

Bên tai hình như có tiếng gió thổi vù vù. Khương Ninh có cảm giác đặt bên tai mình lúc này không phải là chiếc điện thoại mà là một con ốc biển, bên trong là bão tố đang tàn phá.

Từ Giai Tú không trả lời câu hỏi của cô, tự lẩm nhẩm một mình: Ngày trước, mỗi lần đến bãi Văn Xương Tinh Quân, mình đều mang theo hoa quả, cầu xin ông ấy phù hộ cho cậu thi cử được thuận lợi. Cậu xem, năm nào cũng có cuộc thi, nếu năm nay cậu không đỗ, thì để sang năm. Mình đi nhiều lần như vậy, kiểu gì cũng linh ứng. Cậu nói xem có đúng không?.

Khương Ninh sốt ruột: Cậu đang ở đâu, hả? Mình sẽ tới tìm cậu...Nói cho mình biết cậu đang ở đâu đi.

Tiếng gió lớn hơn, cuốn giọng Từ Giai Tú đâm vào tai Khương Ninh; Không biết Văn Xương Tinh Quân ngoài thi cử ra có quản chuyện khác không? Mình còn xin ông ấy nhiều thứ, hy vọng ông ấy có thể phù hộ cho cậu, tình yêu, sự nghiệp, cuộc sống....

Từ Giai Tú, cậu ở đâu?. Khương Ninh nắm chặt chiếc điện thoại, không kiềm chế nổi hét to.

Tiếng gió mỗi lúc một rầm rĩ.

Tiểu Ninh, mình hy vọng cuộc sống sau này của cậu sẽ trôi qua yên bình, không buồn không đau.

Tiếng gió dừng lại, Khương Ninh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc điện thoại đã tối om, cán cân trên chiếc vòng tay vẫn đang lắc lư.

Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đường chân trời là một vòng đỏ rực khát máu.

61. Chương 60

Tin Từ Giai Tú tự sát nhanh chóng lan truyền khắp trấn Thanh Vân khiến mọi người xôn xao bàn tán.

Chú Vương vội vàng lái xe chạy đến cửa hàng của Vu Dương, kéo tấm cửa cuốn lên ngang người, đủ để đi vào.

“Tiểu Vu, Tiểu Vu...”. Chú Vương vội vã gọi Vu Dương, xốc mạnh tấm rèm vải đi vào trong: “Đã xảy ra chuyện rồi”.

Chú Vương nường theo ánh đèn, thấy Vu Dương đang ngồi tựa giường, nhắm mắt.

Mấy ngày không gặp, trông anh sa sút tinh thần một cách thảm hại.

Lúc này, chú Vương không để tâm đến anh, vội báo: “Cô giáo Từ tự sát rồi”.

Vu Dương mất một lúc mới hiểu ra vấn đề, mi tâm nhíu lại: “Từ Giai Tú?”.

“Đúng vậy, tối qua cô ấy đã nhảy từ tòa nhà ủy ban của thị trấn xuống...tử vong tại chỗ”.

Vu Dương hoảng hốt, chưa kịp tiêu hóa thông tin bất ngờ này thì chân đã vô thức bước lên.

Anh tìm chiếc di động, gọi cho Khương Ninh hai ba cuộc nhưng không có người nghe điện.

Vu Dương cúp máy, đứng phất dậy, giọng điệu lo lắng: “Cháu phải đi tìm Khương Ninh”.

Chú Vương đề nghị: “Để chú đưa cháu đi”.

“Vâng”.

Hai người không chần chừ, Vu Dương để chú Vương chở đến nhà Khương Ninh. Tới giao lộ, xe không vào được, Vu Dương không nhiều lời bước xuống, chạy vội về phía nhà của Khương Ninh.

Đi đến cửa, anh không do dự, xông thẳng vào trong, đúng lúc bắt gặp Trần Lệ Trân.

“Khương Ninh, Khương Ninh đâu ạ?”. Anh không thể chờ đợi, cất tiếng hỏi luôn.

Trần Lệ Trân ngạc nhiên nhìn Vu Dương, sau khi nhìn vẻ mặt lo lắng của anh liền trả lời: “Tôi cũng không biết, sớm tối qua nó vội vã chạy đi đâu đấy, không mang điện thoại theo, chúng tôi cũng đang tìm con bé đây. Từ Giai Tú xảy ra chuyện lớn như vậy, hai đứa từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Đúng là một cái chết thương tâm...”.

Vu Dương trầm ngâm, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Trần Lệ Trân gọi với từ phía sau: “Cậu nhất định phải tìm được con bé, đừng để nó làm chuyện gì ngốc nghếch”.

Vu Dương dừng bước, nghiêm nghị trả lời: “Vâng”.

Anh chạy nhanh khỏi ngõ, ra ngoài giao lộ. Chú Vương vẫn đang đứng chờ cạnh xe, thấy anh ra một mình biết ngay là chưa tìm được người.

Sắc mặt Vu Dương nặng nề, ngồi lên xe: “Đến nhà Từ Giai Tú thôi chú”.

Chú Vương nổ máy, chạy vào trong trấn.

Thoáng chốc đã đến cửa nhà Từ Giai Tú. Cánh cửa đóng chặt, bên ngoài, hàng xóm láng giềng đang châu đầu vào nói chuyện với nhau.

Chú Vương đưa mắt nhìn: “Xem ra, trong nhà không có ai...Hay là tới chỗ tòa nhà ủy ban xem sao”.

Vu Dương gật đầu: “Vâng”.

Tòa nhà ủy ban của trấn Thanh Vân nằm cách đó không xa, ngay gần bến xe, lúc này, người vây quanh chặt như nêm cối, xe cảnh sát đỗ tốp năm tốp ba, ánh đèn lấp lóe trong đêm tối. Đường xá tắc nghẽn bởi rất nhiều xe tư. Quần chúng vây kín bên ngoài cổng chính của tòa nhà ủy ban, ai ai cũng kiễng chân dán mắt nhìn vào.

Xe chú Vương bị ngăn ở phía sau, Vu Dương đi xuống tiến lên phía trước. Dựa vào vóc dáng cao lớn, anh dễ dàng chen vào trong dòng người. Đám người xô xô đẩy đẩy, thi thoảng va vào cánh tay cụt của anh, kích động cơn đau.

Vu Dương cố nén, lách lên trước, mất một lúc lâu mới len lên được.

Hiện trường bị rào bởi dây cảnh giới, thi thể đã được mang đi, chỉ còn lại một vũng máu dưới ánh đèn mờ, trong không khí phảng phất mùi máu tươi nồng đặc.

Anh nhú mào, nổi bất an trong lòng càng tăng thêm.

Vu Dương lại len ra khỏi đám người. Chú Vương cũng xuống xe, lúc này đang đứng bên ngoài nhìn xung quanh.

Thế nào, có tìm thấy không?.

Vu Dương lắc đầu.

Chú Vương lo lắng: Con bé có thể đi đâu được nhỉ? Hay là theo xe cảnh sát? Hình như di thể của cô giáo Từ đã được mang đi rồi thì phải?.

Vu Dương nhất thời bị mất phương hướng, cau mày suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu Vu Dương lóe lên, ánh mắt sáng rõ, anh giục chú Vương: Nhanh, chú đưa cháu đến trường trung học.

Chú Vương không trì hoãn, lập tức lái xe quay đầu về hướng trường trung học của thị trấn.

Đến cổng trường, nhân viên bảo vệ chạy ra ngăn, xe ngoài không được phép đi vào. Vu Dương đi xuống báo danh, một mình tiến vào trong, chạy một mạch ra sân tập phía sau, không một phút ngừng nghỉ.

Anh chạy nhanh, gió lạnh thấu xương sượt qua người chui vào trong phổi, lạnh buốt từng cơn.

Trong màn đêm, nương theo ánh đèn yếu ớt từ các dãy phòng học, anh trông thấy một bóng hình nhỏ bé như hạt nho ngồi trên bàn bóng.

Trái tim đang đập dồn dập, dần dần ổn định.

Anh dạo bước về phía bóng lưng đó, cất tiếng gọi cô: Khương Ninh.

Khương Ninh chậm chậm xoay người, không cẩn thận va phải mấy lon bia rỗng đặt bên cạnh, rơi loảng xoảng xuống dưới đất.

Trên mặt cô nhạt nhòa những giọt nước mắt chưa khô, Vu Dương nhìn mà trong lòng đau nhói.

Anh đi mấy bước tới trước mặt cô, không do dự kéo cô vào trong lòng.

Khương Ninh nghẹn ngào, đưa tay đẩy Vu Dương.

Em muốn uống bia. Cô cầm lon bia đã mở sẵn dốc vào miệng, chất lỏng theo khóe miệng chảy xuống cổ áo, lạnh đến tận đáy lòng.

Khương Ninh. Vu Dương kéo tay cô xuống.

Anh buông ra, em muốn uống bia. Khương Ninh gạt tay anh.

Xung quanh cô, mấy chiếc vỏ lon nằm lăn lóc. Anh không biết, trong đêm lạnh, cô đã uống một mình hết bao nhiêu, đau lòng như thế nào, để đến bây giờ, trở nên say mềm.

Anh hận chính mình đã không tìm thấy cô sớm hơn.

Đừng uống nữa. Vu Dương bắt lấy lon bia trong tay cô.

Đưa cho em. Khương Ninh giãy dụa, xoay người nhảy xuống bàn.

Dạ dày cuộn cuộn, Khương Ninh chống tay lên bàn nôn ọe. Cả ngày không ăn gì, lúc này, dạ dày rỗng tuếch, chỉ có thể nôn ra một ít nước đắng.

Vu Dương quăng lon bia đi, tiến lên vỗ nhẹ sau lưng cô.

Sau khi dễ chịu hơn, Khương Ninh đứng thẳng dậy đẩy anh ra định đi tìm bia.

Đừng uống nữa, về với anh đi. Vu Dương nói.

Khương Ninh hất tay anh: Đừng cản em.

Cô bước lảo đảo, chân mềm nhũn quỵ rạp dưới đất.

Vu Dương lập tức ngồi xổm xuống định nâng cô dậy.

Khương Ninh giãy dụa không cho anh ôm, hai tay khuỷa loạn xạ: Anh đừng có quẩn em.

Vu Dương nhấn mạnh cô vào trong ngực, cúi đầu lên đỉnh đầu Khương Ninh, thì thầm: Khương Ninh, giờ anh chỉ còn một tay, em hãy nghe lời anh đi.

Quả nhiên, Khương Ninh không làm loạn nữa, lặng yên để anh ôm. Một lúc sau, tiếng nức nở nghẹn ngào mới bật ra.

Từ Giai Tú, sao cô ấy có thể... Khương Ninh khóc không thành tiếng: Lần trước đã nói rõ ràng như thế rồi...làm bạn với nhau cả đời...Tại sao cô ấy lại....

Hai tay Khương Ninh túm lấy vạt áo của Vu Dương, vùi đầu khóc hết sức bi thương.

Máu, đều là máu.

Cô ấy gạt em....

Tại sao cô ấy lại phải như vậy....

Cô ấy còn Đông Đông mà....

Cô ấy không cần Đông Đông, cũng không cần em rồi.

Khương Ninh ngửa đầu ra khỏi ngực Vu Dương, hai mắt gợn sóng, thút thít hỏi: Có phải anh cũng không cần em nữa đúng không?.

Trái tim Vu Dương co thắt như bị ai đó dùng roi quất mạnh, đau đớn không kiềm chế nổi.

Không đâu, Khương Ninh, anh sẽ không rời bỏ em.

Nhưng hôm trước anh....

Anh là thằng khốn.... Vu Dương ôm chặt Khương Ninh, cúi đầu hôn lên tóc cô: Khương Ninh, anh nói nhầm đấy, anh cần em, suốt đời này, anh thật sự cần em.

Khương Ninh vòng tay ôm Vu Dương, nước mắt thấm ướt vạt áo trước của anh.

Gió đêm vẫn thổi mạnh không mệt mỏi. Vu Dương che chắn làm bển cảng tránh gió cho Khương Ninh nghỉ ngơi và chữa lành vết thương.

Một lúc sau, Vu Dương cảm thấy tâm trạng của Khương Ninh đã ổn định hơn chút ít, liền thấp giọng hỏi: Chúng ta về nhé?.

Mãi sau Khương Ninh mới khẽ gật đầu.

Cô choáng váng, cơ thể đảo đảo, chân bước liêu xiêu.

Vu Dương ôm eo Khương Ninh để cô dựa vào người mình, dìu từng bước ra ngoài trường học.

Chú Vương đứng ngoài cổng lo lắng chờ đợi, thì thoảng lại ngó vào trong xem thế nào. Cuối cùng, cũng nhìn thấy bóng dáng hai người dắt díu nhau trong bóng tối.

Chú Vương quan sát Khương Ninh đang mơ mơ màng màng, hỏi: Uống rượu à?.

Vâng.

Lên xe trước đã. Chú Vương mở giúp cửa sau.

Vu Dương đỡ Khương Ninh ngồi lên xe, còn mình lên phía bên kia, ôm cô vào lòng.

Chú Vương nổ máy: Đến chỗ cháu à?.

Vâng.

Khương Ninh từ từ nhắm mắt tựa vào ngực Vu Dương, khóe mắt còn đọng hai giọt nước.

Rất nhanh, xe dừng trước hiệu sửa xe. Chú Vương mở cửa, Vu Dương dìu Khương Ninh xuống, đỡ cô vào trong, đặt nằm trên giường.

Vu Dương đi ra ngoài, chú Vương đứng ngoài cửa: Tìm thấy người rồi, chú đi trước đây.

Vu Dương gật đầu.

Trong lòng con bé chắc đang rất đau khổ, cháu hãy động viên con bé nhé. Nói xong, chú thở dài bước lên xe.

Vu Dương nhìn xe chú Vương rời đi, xoay người vào trong cửa hàng, khóa cửa cuốn lại.

Quay vào trong phòng, anh nhìn Khương Ninh, đắp chăn lên người cho cô.

Vu Dương ngồi xuống giường, vén nhẹ mấy sợi tóc trên mặt cô ra sau tai, dùng ngón tay lau nước mắt đọng trên khóe mắt. Lúc anh vươn tay định kéo chăn thì bị cô bắt ngờ ôm chặt lấy cổ.

Vu Dương cúi đầu nhìn Khương Ninh. Không biết cô mở mắt từ khi nào. Bởi vì khóc lâu nên mí mắt hơi sưng nhưng hai nhãn cầu sáng rực, hơi thở vẫn mang theo mùi rượu.

Khương Ninh nhìn Vu Dương bỗng ngẩng đầu hôn anh.

Vu Dương bị cô hôn, hơi cúi người xuống, dùng một tay chống đỡ cho khỏi đổ ập vào cô.

Khương Ninh cởi áo khoác của Vu Dương, giữa chừng, đụng phải cánh tay cụt.

Kể từ sau khi anh phẫu thuật, cho tới bây giờ, cô chưa dám đụng vào chỗ đó.

Khương Ninh rời môi anh, đầu đặt lại xuống gối, nhìn thẳng vào mắt anh.

Vu Dương, anh có hối hận không?. Tay Khương Ninh vẫn đặt trên cánh tay cụt, nhẹ nhàng ve vuốt: Gặp em, bị mất một cánh tay. Anh có hối hận không?.

Vu Dương nhìn Khương Ninh sát gần, mọi nỗi căng thẳng, luống cuống, hối tiếc, sợ hãi của cô... Tất cả đều bị anh thu vào trong mắt.

Trái tim Vu Dương khẽ xao động, cúi đầu cắn lên môi cô: Khương Ninh, anh không hối hận, không bao giờ hối hận.

+++

Buổi tối hôm đó, dòng trạng thái trên trang cá nhân của Từ Giai Tú có số lượng người xem tăng mạnh.

Lý do cô tự sát đã được cô công bố ngay trên dòng trạng thái.

Đó là một bảng danh sách, trên đây ghi phần lớn thông tin của những kẻ lừa đảo trong thị trấn, từ số điện thoại đến địa chỉ. Số lượng rất đông, không biết cô đã thu thập trong bao lâu.

Ngoài bảng danh sách ra, còn kèm theo một đoạn văn -

Chỉ mong thanh niên Trung Quốc có thể bớt vô cảm, luôn tiến lên phía trước, không cần nghe lời của những kẻ lạc hậu. Có thể lao động thì lao động, có thể lên tiếng thì lên tiếng. Có nhiệt tình, cũng có thể tỏa hào quang. Có thể giống đom đóm vậy, tự phát sáng trong đêm mà không cần chờ một bó đuốc.

Dòng trạng thái của Từ Giai Tú có lượng chia sẻ rất lớn, giống như một kíp nổ. Trần Thanh Vân bị đàn áp trong một thời gian dài, những người luôn giữ mình trong sạch bỗng vùng dậy, đoàn kết lên tiếng. Rất nhanh, dòng trạng thái được truyền bá với phạm vi càng lúc càng rộng. Hơn nữa, có rất nhiều phương tiện báo chí tranh nhau đưa tin cô tự sát khiến đông đảo người dân quan tâm.

Trần Thanh Vân thoáng cái bị đặt nơi đầu sóng ngọn gió, phạm vi ảnh hưởng ngày càng khuếch trương.

Đêm đó, tại nhà Tiền Cường.

Một đám người mặt mũi ủ dột ngồi túm tụm một chỗ. Lưu Hưng cầm điện thoại, chăm chăm chờ tin tức mới nhất.

Anh Tiền, không hay rồi. Từ Giai Tú đã bán đứng hết chúng ta. Giọng Lưu Hưng đầy bất an: Giờ phải làm sao ạ?.

Tiền Cường liên tục xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, mỗi lúc chuyển động một nhanh, tức giận quát tháo: Mẹ kiếp, con diêm, nó chết còn kéo theo tao xuống nước.

Đám thuộc hạ đi theo hần luống cuống, một tên trong bọn lên tiếng: Anh Tiền, chúng em phải làm gì bây giờ? Hiện tại vụ việc đã náo loạn cả rồi, cảnh sát nhất định sẽ điều tra ra. Lần này, không thể lừa gạt như lần trước được nữa.

Vội cái gì?. Tiền Cường quát, ánh mắt âm u: Con bé ấy chỉ có mỗi bản danh sách. Nếu bị điều tra thì cứ vu cho là do bị nó hãm hại. Đêm nay, chúng ta cùng nhau lên núi, thu dọn mọi thứ, ra ngoài trú ẩn.

Ngồi trong góc, Triệu Tiểu Viên toàn thân phát run, sắc mặt, màu môi đều trắng bệch. Cô ta hỏi: Phải đi sao?.

Tiền Cường quay sang liếc cô ta: Cô không đi à? Cô cứ suy nghĩ cho kỹ. Chuyện của Từ Giai Tú tày trời như vậy, Vu Dương, Khương Ninh còn có thể che đậy giúp cô sao? Đến lúc đó, cô vào trong tù mà ngồi.

Triệu Tiểu Viên run rẩy sợ hãi, cắn môi đỏ tấy.

Lưu Hưng lập cập thu điện thoại: Anh Tiền, bây giờ đang tối, nhân lúc này, chúng ta tranh thủ lên núi dọn dẹp rồi đi?.

Đám người phía dưới phụ họa theo: Đúng đấy, đúng đấy.

Tiền Cường gật đầu, chỉ vào một tên trong bọn: Mày dẫn anh em lên núi dọn dẹp trước đi, tao sẽ theo sau. Vâng ạ. Tên kia đáp.

62. Chương 61

Sau khi tỉnh rượu, đầu óc Khương Ninh vẫn còn hơi mơ màng. Những hình ảnh cũ hiện lên trong tâm trí giống như những thước phim đứt quãng, cuối cùng tập trung vào vũng máu lớn dưới tòa nhà ủy ban, lan tràn bốn phía, nở rộ như một đóa hoa đẹp.

Màu đỏ tươi đầm vào mắt Khương Ninh, khiến cô hốt hoảng nhắm chặt mắt lại.

Em tỉnh rồi đấy à?.

Nghe thấy giọng Vu Dương, Khương Ninh mắt nhắm mắt mở quay sang. Anh đang tựa đầu giường cúi xuống nhìn cô. Trí nhớ trong não cuối cùng cũng hợp lại thành một đường.

Vu Dương hỏi: Em bị đau đầu à?.

Khương Ninh do dự, lắc đầu. Một lúc sau, cô mới cất giọng khàn khàn: Em muốn đến nhà Từ Giai Tú.

Vu Dương gật đầu: Được, anh đi với em.

Khương Ninh rời giường, rửa mặt qua loa, kéo rèm cửa chui ra ngoài.

Đất trời là một mảng xám xịt hỗn độn, giống như thuở sơ khai. Sắc trời âm u, cho dù có mặt trời, nhưng ánh sáng không thể lan toả trên mặt đất, toàn bộ trần Thanh Vân như bị bao phủ bởi một lớp vỏ chắn.

Khương Ninh ngẩng đầu quan sát, có những hạt nhỏ li ti trôi lơ lửng trên bầu trời, ngập lặn theo gió, nhìn giống những quả cầu bông.

Có mấy “quả cầu bông” bay về phía Khương Ninh, cô đưa tay ra đón, dùng ngón tay nghiền nhẹ, trong lòng ngón tay liền xuất hiện một vết đen. Khương Ninh sửng sốt.

Là tro bụi.

Vu Dương từ trong cửa hàng đi ra, thấy cô cúi đầu đứng im liền hỏi: Em sao vậy?.

Khương Ninh chìa tay. Vu Dương vừa nhìn đã biết đó là cái gì. Anh ngẩng lên nhìn ra xa, cau mày ngẫm ngộn núi phía đông đang toả nghi ngút khói.

Khương Ninh cũng nhìn theo, dãy núi vốn xanh ngắt giờ chỉ còn là một mảnh đen sì, khói đen tầng tầng lớp lớp nổi bốn xung quanh tạo thành những đám mây đen dày đặc, che khuất bầu trời.

Khương Ninh lên tiếng: Là núi Thanh Sơn.

Một chiếc ô tô dừng trước cửa hàng của Vu Dương, chú Vương và bà Vu bước xuống.

Chú Vương thấy hai người đứng ngoài cửa nhìn về phía núi Thanh Sơn, thở dài, nói: Núi Thanh Vân bị đốt, bọn chúng đúng là ác quá.

Vu Dương thu hồi ánh mắt, hỏi: Đã xảy ra chuyện gì ạ?.

Đêm qua, bọn lừa đảo đã lên núi đốt lửa phi tang bằng chứng. Mùa đông hanh khô như vậy, chỉ thoáng chốc là bén. Đến nửa đêm thì lửa mỗi lúc một lớn, lan khắp ngọn núi. Có mấy chiếc xe cứu hỏa được điều đến, bận rộn suốt một đêm. Một số điểm đã được dập tắt nhưng nghe đâu đã có lính cứu hoả hy sinh. Chú Vương lắc đầu, than thở: Đúng là nghiệp chướng.

Chú Vương nói tiếp: Sáng nay chú thấy mọi người bảo, đêm qua, đám thuộc hạ của Tiền Cường đã bị tóm hết. Giờ thì ngoài tội lừa đảo, bọn chúng sẽ không thoát khỏi tội phóng hỏa đốt rừng.

Khương Ninh vội hỏi: Thế còn Tiền Cường đâu ạ?

Chú Vương đáp: Hẳn bỏ trốn rồi. Có lẽ hẳn đã đoán ra sẽ bị cảnh sát điều tra, cho nên mới gạt đám đàn em lên núi để trốn chạy một mình. Chú nhìn Vu Dương, nói tiếp: Tiểu Viên...cũng chạy trốn theo hẳn, bọn chúng hiện đang bị cảnh sát truy nã.

Vu Dương và Khương Ninh cùng im lặng.

Bà Vu đứng bên nghe, lo lắng bảo: Lúc vừa tới đây, tôi nghe người ta nói trong trấn có rất nhiều người làm trò gian lận. Bây giờ lại còn cả phóng hỏa nữa, dù sao cũng là mạng người.... Bà quay sang Vu Dương: A Dương, con có làm chuyện đó không?

Vu Dương lắc đầu.

Vậy thì tốt rồi, tốt rồi. Bà Vu thở dài, cau mày hỏi: Tiểu Viên...đúng là con bé đã làm chuyện phạm pháp đó ư?

Vu Dương trầm mặc.

Sao mọi người không ngăn con bé lại?

Chú Vương bất lực trả lời: Người muốn làm chuyện xấu, ai có thể ngăn được?

Lại là một bầu không khí im ắng, bà Vu liên tục thở dài.

Khương Ninh nhìn tiếp về hướng núi Thanh Vân, ngọn núi đen giống như vết rạch giữa bầu trời, giương cái miệng khổng lồ nhuộm máu nuốt chửng nhân gian.

Sau một đêm, trận hỏa hoạn đã tàn phá tất cả, cả một triền núi xanh đã không còn nữa. Biết bao sinh linh trên núi đã chết một cách oan uổng, trong khi những kẻ có chết cũng không hết tội lại vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

++++

Còn cách nhà Từ Giai Tú một đoạn, thấp thoáng nghe thấy tiếng nhạc tang, tiếng kèn xô na bi thương.

Khương Ninh dừng ở một góc rẽ, bóng dáng gầy yếu run lên trong gió rét.

Em sao vậy?

Khương Ninh cắn môi, lắc đầu: Đi thôi.

Trong nhà Từ Giai Tú, ngoài cửa đặt mấy chiếc vòng hoa, dàn nhạc diễn tấu mặc trang phục trắng đứng ở đó, một vài người mặc áo xô ra ra vào vào.

Khương Ninh vừa bước vào liền trông thấy di ảnh của Từ Giai Tú đặt giữa phòng khách. Trên tấm ảnh, cô nở nụ cười tươi như hoa, mái tóc dài vén gọn sau gáy, để lộ gương mặt xinh xắn, đôi mắt đầy ý cười.

Tiểu Ninh, cậu xem tấm ảnh này của mình có được không? Mình cố tình bắt thợ chụp ảnh sử dụng phần mềm chỉnh ảnh đấy.

Giáo viên các cậu cũng sử dụng phần mềm chỉnh ảnh cơ á?

Là phụ nữ thì ai chẳng sử dụng. Tấm ảnh này sau sẽ được dán lên thẻ, không chừng còn được treo trước cửa lớp học nữa. Thế nên phải chụp cho thật đẹp. Cậu nói xem, tấm ảnh này có đẹp không?

Đẹp lắm.

Thật á?

Thật mà.

++++

Nhớ tới chuyện cũ, khóe mắt Khương Ninh chứa đầy nước mắt, trái tim nhói đau.

Cô gái trong ảnh dường như đang cười với cô. Rõ ràng hình dáng giọng nói của cô ấy vẫn còn lưu trong tâm trí của cô nhưng cô ấy đã không còn ở đây, cô ấy đã thực sự đi xa rồi.

Khương Ninh đột nhiên bịt chặt miệng, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Bên ngoài, nhạc tang vẫn đang tấu.

Bà Từ vì quá đau buồn mà khóc ngất lên ngất xuống. Hai mắt ông Từ cũng sưng đỏ, tinh thần sa sút. Khương Ninh cố nén tâm trạng của mình, an ủi ông bà, lèo lái hết mọi việc trong buổi tang lễ, tiếp đón những người đến thăm.

Người đến rồi lại đi, không phải máu mủ ruột rà nên đối với cái chết của Từ Giai Tú, họ chỉ nhất thời thương cảm.

Ngô Phong cũng đến dự đám tang. Bà Từ vừa trông thấy anh ta, tâm trạng liền kích động, xông lên định đánh Ngô Phong nhưng bị mọi người ngăn cản, Khương Ninh kéo Ngô Phong ra ngoài cửa.

Anh tới làm gì?.

Sắc mặt Ngô Phong buồn bã: Tôi đến...nhìn cô ấy lần cuối.

Khương Ninh lạnh lùng nhìn anh ta bằng ánh mắt bức người.

Ngô Phong vuốt mặt, ảo não: Tôi không ngờ, không ngờ cô ấy lại...Hôm đó, lúc cô ấy đưa Đông Đông giao cho tôi, tôi đã phát giác tâm trạng của cô ấy không được bình thường. Nếu tôi hỏi han cẩn thận thì có lẽ đã tốt hơn.

Đông Đông đâu?.

Ngô Phong trả lời: Tôi không dẫn thằng bé đến. Tôi chưa dám nói cho nó biết...Từ Giai Tú đã đồng ý là sẽ đến thăm thằng bé.

Khương Ninh im lặng, cảm giác bất lực thoáng chốc tập kích chạy lên não. Cô nheo mày, lúc này trách cứ ai cũng vô ích, nói câu gì cũng dư thừa.

Hãy đối xử tốt với Đông Đông. Cuối cùng, cô chỉ nói được một câu.

Ngô Phong đi rồi, Khương Ninh vẫn đứng bất động ngoài cửa, ánh mắt lặng lẽ nhìn một hướng, trống rỗng vô hồn.

Có người đứng bên cạnh cô, Khương Ninh chậm rãi quay đầu sang nhìn anh.

Thoáng chốc, giọt nước đọng trên khóe mắt liền rơi xuống.

Vu Dương vươn tay ôm cô vào trong lòng, Khương Ninh đứng im dựa vào ngực anh, tiếng khóc dần dần bị bóp nghẹt.

Vu Dương vỗ nhẹ lưng cô, im lặng an ủi.

Theo tập tục của trấn Thanh Vân, đám tang kéo dài trong hai ngày. Đến ngày thứ ba, Khương Ninh theo linh xa đến nhà tang lễ, chứng kiến tận mắt ngọn lửa nuốt chửng chiếc quan tài, cuối cùng hóa thành hộp tro cốt mang về.

Hộp tro được đặt trong linh đường nhà họ Từ, để bên cạnh song song với bức ảnh của Từ Giai Tú.

Khương Ninh chăm chú nhìn hồi lâu. Họ đã làm bạn hơn 20 năm, từ lúc thơ bé cho đến lúc trưởng thành, từng tưởng tượng ra rất nhiều viễn cảnh của tương lai. Nhưng không ngờ, cuối cùng lại là một cái kết như vậy.

Đã nói là làm bạn với nhau cả đời. Vậy mà Từ Giai Tú lại bội ước, Khương Ninh cảm thấy mình không thể tha thứ được cho cô ấy.

Từ từ đường đi ra, bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ.

Vu Dương đứng dưới ánh nắng nhìn cô. Khương Ninh đi lên, chủ động nắm chặt tay anh, nói: Chúng ta về thôi.

+++

Phương Nguyên gọi điện báo cho Khương Ninh biết, bài nghiên cứu về trần Thanh Vân của cậu đã được xuất bản, nhờ sự giúp đỡ của tiền bối làm trong ngành phát hành báo chí. Khương Ninh nghe vậy rất vui mừng.

Bài nghiên cứu sau khi đăng tải, ngay lập tức được các nhân sĩ trong giới luật chú ý. Hơn nữa, gần đây, trần Thanh Vân liên tiếp bùng nổ những tin tức bất ngờ khiến dư luận sôi sùng sục. Tất cả các tạp chí lớn đua nhau đưa tin. Trần Thanh Vân trở thành mục tiêu công kích của mọi người, thậm chí còn bị đặt cho một cái tên là “thị trần lừa đảo”.

Đến ngày thứ hai sau khi bài báo được xuất bản, chú Vương vội vàng chạy đến cửa hàng, chưa kịp xuống xe chú đã gọi Vu Dương.

Vu Dương đi ra, Khương Ninh cũng đi theo.

Tin tốt, tin tốt đây. Chú Vương vui mừng vừa đi vừa khoe; Chú vừa nghe người trên trần nói, Tiền Cường đã bị bắt trên đường trốn chạy, hiện đang bị áp tải về.

Vu Dương và Khương Ninh nhìn nhau, trong mắt hai người đều lấp lánh niềm vui.

Thiên địa tuần hoàn, đúng là báo ứng. Chú Vương tỏ rõ thái độ vui mừng. Một lát sau, chú cất giọng mát mẻ: Tiểu Viên cũng bị bắt rồi. Chú nhìn Vu Dương dò xét: Chúng ta có cần đi xem con bé thế nào không?.

Vu Dương cúi đầu nhìn Khương Ninh. Khương Ninh lên tiếng: Đi xem sao.

Vu Dương lúc này mới gật đầu: Ừ.

Mấy ngày nay Khương Ninh đều ở chỗ Vu Dương, Trần Lệ Trân qua thăm thấy cô vẫn ổn, bà ta không bắt Khương Ninh về nữa, chỉ dặn dò mấy câu rồi thôi.

Buổi tối, Khương Ninh tắm rửa xong mở mắt nằm trên giường. Vu Dương đi vào, nằm xuống cùng. Anh duỗi tay trái ra để Khương Ninh gối đầu theo thói quen.

Vu Dương hỏi cô: Không ngủ được à?.

Khương Ninh gật đầu. Đạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện. Cô đã phải trải qua quá nhiều đau khổ, hạnh phúc, đạt được, mất đi. Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thể thoát ra khỏi những điều ấy. Mỗi lần nhắm mắt, những chuyện đó lại xuất hiện lớn vồn trong đầu.

Vu Dương xoa đầu cô: Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Khương Ninh dựa vào anh, ánh mắt rơi lên cánh tay bên kia. Cô khẽ khàng vuốt ve cánh tay cụt.

Cơ thể Vu Dương cứng đờ.

Khương Ninh hỏi: Đau không?.

Vu Dương lắc đầu: Không đau.

Lúc ấy...anh có đau không?.

Vu Dương lập tức hiểu ngay cô đang hỏi lúc anh gặp nạn có thấy đau không.

Im lặng một lát, anh trả lời: Quên rồi.

Khương Ninh nhắm mắt, chui vào trong lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy anh: Vu Dương, sau này, chúng ta phải sống thật tốt nhé.

Vu Dương cúi xuống hôn lên trán cô: Được.

63. Chương 62

Lúc Khương Ninh chạy vội vào trong bến, thấy Ngô Phong đang đứng cạnh chiếc xe. Cô khôi phục nhịp thở, tiến lên phía trước.

Ngô Phong nhìn cô hăng giọng: Khương Ninh, tôi đưa Đông Đông đi thăm bố bác trai, bác gái.

Có lẽ Ngô Phong cảm thấy không tiện đi thăm một mình nên muốn nhờ tới cô. Cô ngó vào trong xe bắt gặp Đông Đông đang ngồi bên trong vẫy tay chào cô.

Khương Ninh mỉm cười với thằng bé, lạnh lùng bảo Ngô Phong: Để tôi dẫn thằng bé đi.

Ngô Phong sờ chóp mũi, giọng điệu lúng túng: Tôi nói với Đông Đông rằng Từ Giai Tú phải đi công tác một thời gian. Nên cô....

Anh ta im lặng nhìn Khương Ninh dò xét. Đương nhiên Khương Ninh hiểu ý anh ta.

Tôi biết rồi. Cô trả lời dứt khoát.

Ngô Phong biết Khương Ninh có ác cảm với mình, trách anh ta về chuyện của Từ Giai Tú. Lúc này, cô có thể bình tĩnh đứng đây nói chuyện với anh ta đã là tử tế lắm rồi.

Ngô Phong quay lại mở cửa xe, Đông Đông lon ton trượt xuống, co cẳng chạy đến bên Khương Ninh, ngửa đầu hồn nhiên gọi: Mẹ nuôi.

Khương Ninh cúi nhìn gương mặt thằng bé giống y Từ Giai Tú, nhất thời giật mình.

Mẹ nuôi?. Đông Đông nghiêng đầu nhìn cô.

Khương Ninh sực tỉnh, mỉm cười với thằng bé, nắm tay dắt Đông Đông đi: Nào, mẹ nuôi dẫn con tới thăm ông bà ngoại nhé.

Vâng ạ.

Ngô Phong bảo Khương Ninh: Làm phiền cô, mấy hôm nữa tôi sẽ đến đón nó.

Được.

Khương Ninh không quan tâm tới Ngô Phong, dẫn Đông Đông xoay người rời đi.

Trên đường, Khương Ninh bế thằng bé, ghé tai thì thầm: Đông Đông, mẹ con ra ngoài làm việc. lát nữa con đừng hỏi ông bà ngoại mẹ con đi đâu có được không?.

Không được hỏi ạ?.

Ừ, không được hỏi.

Vâng ạ.

Khương Ninh dặn thêm: Dạo này ông bà ngoại con không được vui. lát nữa, Đông Đông nhớ phải chọc ông bà để ông bà cười nhé.

Sao ông bà lại không vui ạ?. Đông Đông hỏi.

Khương Ninh buồn bã, miễn cưỡng trả lời: Bởi vì mẹ con không có nhà nên ông bà ngoại rất nhớ mẹ con. Gặp Đông Đông, ông bà chắc chắn sẽ vui trở lại, vì thế Đông Đông nhớ phải ngoan và nghe lời biết không?.

Đông Đông ngây thơ gật đầu.

Khương Ninh ôm Đông Đông đến nhà Từ Giai Tú. Cổng chính đóng chặt, cô đặt Đông Đông xuống, tiến lên trước gõ cửa, nhưng gõ liên tiếp mấy lượt vẫn không có ai mở.

Cô tìm người à?. Bác hàng xóm bên cạnh đi ra hỏi, nhìn thấy Đông Đông, bác hiểu ngay vấn đề: Họ không có nhà đâu, người thân nhà họ Từ sợ ông bà ấy nghĩ quẩn nên đã đón đi rồi.

Khương Ninh gật đầu: Cháu cảm ơn.

Bác hàng xóm thở dài: Ấy dà, đáng thương quá.

Khương Ninh ôm Đông Đông, nghĩ thầm như vậy cũng tốt. Lúc này, để hai thân già ấy nhìn thấy Đông Đông sẽ không tránh khỏi lại cảm thấy đau buồn. Bất họ diễn kịch trước mặt thằng bé đúng là không hợp tình, thật sự cô cảm thấy không sao chịu nổi.

Ông bà ngoại không có nhà rồi. Khương Ninh nói.

Con có phải quay về cùng với bố không?.

Khương Ninh ngẫm nghĩ: Hay là mẹ dẫn con đến chỗ của chú nhé?.

Hai mắt Đông Đông sáng rực, vỗ tay đáp: Hay quá.

Khương Ninh dẫn Đông Đông đến ngân hàng, lúc rút thẻ đi ra, cô bất ngờ gặp Lâm Khả Ny.

Hai người đã lâu không gặp, Lâm Khả Ny ngạc nhiên nhìn Khương Ninh: Khương Ninh! Không phải chị rời trấn Thanh Vân rồi sao?.

Khương Ninh chớp mắt, cười gượng: Chưa đi được.

Ồ, đã xảy ra chuyện gì à?.

Khương Ninh mím môi lắc đầu, không giải thích thêm.

Lâm Khả Ny nhún mày không hiểu: Chị không đi nữa sao?.

Khương Ninh nhìn cô, trả lời không chút do dự: Vẫn đi chứ. Cô hỏi lại: Còn em, công việc dạo này thế nào?.

Lâm Khả Ny nhún vai: Mấy ngày vừa rồi làm gì có ai đến giao dịch ngân hàng. Rảnh quá nên em ra ngoài hít thở không khí đây.

Sao cơ?.

Trần Thanh Vân xảy ra nhiều chuyện như vậy. Xe cảnh sát hết chiếc này đến chiếc khác tới bắt người đi. Giờ mọi người trong trấn đều cảm thấy bất an, nhà nhà đóng kín cửa, hận không thể rút cổ lại, sợ sợ sẩy sẽ rước họa vào thân. Lâm Khả Ny bĩu môi chỉ ra đường: Đây, chị xem, trên đường có chiếc xe nào đâu.

Khương Ninh quay lại nhìn, so lưu lượng xe đông đúc bữa trước với đường xá lúc này quả là không thể tin nổi.

Trần Thanh Vân nổi tiếng thật rồi. Lâm Khả Ny nói: Em nghe bảo, ngoài trấn Thanh Vân còn có mấy thị trấn khác cũng bùng phát nạn lừa đảo. Trần Thanh Vân được xem như là “cánh chim đầu đàn”.

Lần này việc điều tra diễn ra vô cùng chặt chẽ, hễ ai có dính líu đều bị bắt để thẩm tra. Trần Thanh Vân thoáng cái vắng tanh hơn nữa. Nói cả nước bị sốc cũng đúng. Chính phủ cũng muốn làm cho ra vấn đề, chắc hẳn có ý định nhổ cỏ nhỏ tận gốc, diệt trừ hết những băng đảng lừa đảo trong trấn mình.

Khương Ninh nghe xong gật đầu: Tốt quá.

Lâm Khả Ny cũng gật đầu: Thà tàn nhẫn như vậy còn hơn để lại một đồng mục nát.

Lâm Khả Ny trò chuyện mấy câu với Khương Ninh rồi vào trong làm việc. Còn Khương Ninh dẫn Đông Đông đi về hiệu sửa xe.

Chưa về tới cửa, từ xa, cô đã trông thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ bên ngoài.

Khương Ninh có cảm giác lo lắng bất an, vội vã ôm Đông Đông chạy vào.

Khương Ninh trông thấy hai cảnh sát đang trao đổi gì đó với Vu Dương. Cô hoảng hốt, gọi anh: Vu Dương.

Ánh mắt Vu Dương xuyên qua hai viên cảnh sát nhìn về phía cô. Khương Ninh buông Đông Đông xuống, vẻ mặt hoang mang: Sao vậy?.

Trả lời cô chính là một trong hai viên cảnh sát, anh ta lạnh lùng trả lời bằng giọng điệu không chút tình cảm: Anh ta bị nghi ngờ có liên quan đến vụ lừa đảo. Chúng tôi phải đưa anh ta về cục để tiếp nhận điều tra.

Ánh mắt Khương Ninh lộ vẻ ngạc nhiên không chút che giấu. Cô kích động nói với viên cảnh sát: Không thể, anh ấy chưa bao giờ làm chuyện đó, chắc chắn các anh đã bắt lầm rồi.

Sắc mặt viên cảnh sát không hề thay đổi, anh ta vẫn trả lời hết sức nghiêm túc: Căn cứ theo lời khai của Tiền Cường, anh ta chính là kẻ bị tình nghi.

Tiền Cường?. Khương Ninh giật mình, cuống quýt nói: Hắn nói dối, hắn, hắn....

Vì hoảng hốt nên lời lẽ của Khương Ninh cũng không được lưu loát.

Nói dối hay không phải điều tra mới biết được. Anh ta quay sang yêu cầu Vu Dương: Mời anh đi theo chúng tôi.

Khương Ninh quay đầu nhìn Vu Dương, tâm trạng lo lắng đều ghi hết trên mặt. Trải qua quá nhiều biến cố khiến thần kinh của cô bị ăn mòn, vô cùng yếu ớt. Khương Ninh giờ như ngọn cỏ, chỉ cần một cơn gió thoảng cũng làm cho cô nơm nớp lo sợ. Cô thật sự không thể tiếp nhận bất cứ chuyện gì bất trắc xảy ra với Vu Dương, không gánh vác nỗi hậu quả mà anh phải gánh chịu.

Vu Dương đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Khương Ninh. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, bình tĩnh kiên định, không chút lo lắng, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Khương Ninh, em có tin anh không?.

Khương Ninh gật đầu: Em tin, em tin.

Vu Dương khẽ nhéo má cô: Đừng lo, anh sẽ trở về.

Cổ họng Khương Ninh tắc nghẹn, đáy mắt loang loáng nước.

Cô lắc đầu, cắn môi không nói nên lời.

Vu Dương ôm cô, thì thầm: Sẽ không có chuyện gì đâu. Sau đó, anh buông Khương Ninh ra, nói với hai viên cảnh sát: Tôi đi cùng các anh.

Khương Ninh nắm chặt vạt áo của Vu Dương, vì túm chặt nên móng tay cô trắng bệch.

Vu Dương cầm tay Khương Ninh, bàn tay lạnh giá thoáng run rẩy, truyền hơi nóng của tay mình cho cô.

Ở nhà chờ anh quay lại.

Nói xong, anh gỡ tay cô ra, xoay người đi theo cảnh sát.

Khương Ninh đuổi theo hai bước. Đông Đông ngoan ngoãn đứng bên này giờ bỗng nhiên mở miệng gọi cô: Mẹ nuôi.

Cô ôm Đông Đông chạy ra ngoài, chỉ kịp trông thấy bóng lưng Vu Dương bước lên xe. Sau đó, chiếc xe cảnh sát rú còi rời đi.

Khương Ninh cố làm mọi cách để trấn tĩnh mà không được. Trước kia, cô luôn khoe khoang mình rất bình tĩnh mỗi khi gặp chuyện. Nhưng lúc này, cô luống cuống, lòng dạ rối bời, trong đầu dường như có một con quay đang xoay loạn, quấy nhiễu tâm trí, hoang mang lo sợ.

Cô không ngờ đến cuối cùng vẫn còn bị Tiền Cường cản ngược, vu oan giáng họa.

Mẹ nuôi ơi, chú bị làm sao vậy ạ?. Đông Đông không hiểu, ngơ ngác đặt câu hỏi.

Sắc mặt Khương Ninh hơi khó coi, cuống họng khô khốc, trả lời thẳng bệ: Chú không sao đâu.

Cô nói như vậy với thằng bé, như nói để trấn an chính mình.

Buông Đông Đông ra, Khương Ninh vội vã lấy điện thoại, gọi điện cho Phương Nguyên.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Khương Ninh gắng bình tĩnh kể hết mọi việc.

Ồ, sao lại như vậy được? Anh ấy không thể làm chuyện đó. Rất nhiều thông tin trong bản báo cáo của em là do anh ấy thu thập giúp. Không có anh ấy hỗ trợ, bản báo cáo của em sẽ không có được độ tin cậy cao đến thế.

Khương Ninh không hề bất ngờ. Chuyện Vu Dương giúp Phương Nguyên thu thập thông tin, tuy hai người không nói cho cô biết nhưng cô có thể đoán ra, cũng không vạch trần.

Phương Nguyên an ủi Khương Ninh: Chị, sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ là điều tra theo thông lệ thôi. Miễn là anh ấy không làm gì thì sẽ không có gì phải sợ. Chị đừng quá lo lắng nhé.

Khương Ninh biết điều đó, nhưng trong lòng không tránh được cảm giác bất an.

Ngày mai em sẽ tới làm nhân chứng cho anh ấy. Phương Nguyên nói.

Lúc này, Khương Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tin Vu Dương bị cảnh sát dẫn đi nhanh chóng bị chú Vương biết được. Sẩm tối, chú Vương lái xe chở bà Vu đến cửa hàng. Vừa bước vào, chú Vương đã kéo Khương Ninh ra hỏi tình hình. Khương Ninh kể lại đầu đuôi sự việc.

Chú Vương nghe xong cau mày chửi rủa: Tên Tiền Cường này có bị thiên đao giết chết cũng không có gì đáng tiếc.

Bà Vu lo lắng, lau nước mắt nói: Chuyện gì xảy ra thế này.

Chú Vương ngồi không yên, đứng phắt dậy: Tôi đến cục xem tình hình thế nào.

Khương Ninh vốn định vào thành phố một chuyến nhưng do Đông Đông vẫn ở đây nên đành từ bỏ ý định. Thấy chú Vương nói vậy, rất đúng với ý của cô. Có ai đó đi dò hỏi tình hình cũng tốt, giúp mọi người yên tâm đôi chút.

Chú Vương đi rồi, bà Vu và Khương Ninh ở lại cửa hàng. Bà Vu khóc suốt, luôn miệng nói lo cho Vu Dương.

Bản thân Khương Ninh cũng lo lắng, nhưng cô vẫn cố gắng an ủi bà Vu: “Dì ạ, dì đừng lo lắng quá, anh Vu không làm chuyện gì xấu nên sẽ không sao đâu”.

Bà Vu đỏ mắt nhìn cô: “Cháu tin A Dương ư?”.

Khương Ninh trịnh trọng gật đầu: “Cháu tin”.

Khương Ninh để bà Vu chăm sóc cho Đông Đông. Dù sao thì người lớn tuổi luôn không có sức đề kháng với trẻ con. Đông Đông lại là một đứa trẻ hết sức lanh lợi, ngay lập tức đã di dời được sự chú ý của bà Vu.

Khương Ninh vào bếp làm chút gì đó để ăn. Xong xuôi cô gọi bà Vu vào ăn trước.

Trên bàn ăn, Đông Đông một tiếng ‘bà’, hai tiếng ‘bà’ khiến bà Vu rất vui, khoe miệng liên tục mỉm cười.

Khương Ninh xới cơm cho bà Vu, nói: “Dì ăn cơm trước đi, để cháu đút cho Đông Đông ăn đã”.

Bà Vu nhìn Đông Đông, hỏi: “Thằng bé là con trai của bạn cháu hả?”.

Khương Ninh nheo mắt, đáp: “Vâng ạ”.

Bà Vu là người hiểu chuyện nên không thắc mắc gì thêm. Bà chỉ nhìn Đông Đông bằng ánh mắt trìu mến và thương xót. Sau đó, bà liếc mắt nhìn sang Khương Ninh, mái tóc buộc gọn gàng, hai má trắng trẻo. Lúc trước, bà cứ nghĩ cô là một cô gái kiêu ngạo, đã thế lại nghe Triệu Tiểu Viên nói linh tinh nên mới đối xử nhạt nhẽo với cô. Lúc này, nhìn cô đáng vẻ dịu dàng, bưng chiếc bát nhỏ, kiên nhẫn đút từng miếng đồ thằng bé ăn cơm, càng ngắm bà càng thấy thuận mắt, thâm tâm cũng nảy sinh cảm giác áy náy.

“Cháu và Vu Dương...Lúc nào thì sinh cho ta một đứa cháu trai đấy?”. Bà Vu đột nhiên hỏi.

Bàn tay Khương Ninh cầm thìa bỗng khựng lại. Cô ngạc nhiên nhìn sang, thấy bà Vu đang nhìn Đông Đông với ánh mắt đầy yêu thương.

“Dì...”. Khương Ninh nghẹn ngào, không biết phải nói sao.

Bà Vu bấy giờ mới quay sang nhìn cô: “Từ bé đến lớn A Dương chưa từng thích ai. Ngày xưa, Triệu Tiểu Viên hay bám chặt lấy nó. Nhà con bé lại hay giúp đỡ nhà dì. Ta nghĩ, chẳng thà thuận nước dong thuyền, để A Dương lấy con bé làm vợ, coi như vẹn toàn đôi bên”.

Khương Ninh mím môi.

Bà Vu nói tiếp: “Không ngờ, gần 30 tuổi Vu Dương mới bắt đầu yêu. Dì rất hiểu nó, nó là người không dễ dàng thay đổi. Nếu nó đã coi trọng cháu thì nhất định sẽ coi đó là chuyện cả đời. Lần trước, dì hồ đồ đối xử với cháu không tốt, nó cũng âm ỉ với dì một trận. Giờ dì muốn gửi lời xin lỗi tới cháu”.

Khương Ninh vội nói: “Không sao đâu ạ, dì không cần phải đề ý”.

Bà Vu lắc đầu: “A Dương như bây giờ, nếu cháu không chê nó bị mất một cánh tay...”.

“Cháu sẽ không”. Ánh mắt Khương Ninh kiên định: “Cháu sẽ không bao giờ chê anh ấy”.

Bà Vu gật đầu: “Tốt quá, tốt quá”.

Bữa cơm ăn mất một tiếng mới xong. Chú Vương quay lại, nói bên cục cảnh sát đã khóa toàn bộ tin tức nên không dễ nghe ngóng. Ông chỉ biết rằng, đến bây giờ, cuộc thăm vấn vẫn chưa có kết quả. Tình huống cụ thể như thế nào thì chờ ngày mai mới biết được.

Câu này của chú Vương không biết nên vui hay nên buồn. Dù sao thì cũng không còn cách nào khác, đành để ngày mai rồi quyết định.

Bà Vu và chú Vương đi rồi, Khương Ninh tắm cho Đông Đông, đặt thẳng bé lên giường.

Cả buổi tối cô thấp thỏm lo âu, luôn nghĩ đến tình hình của Vu Dương. Vì không biết nên càng chờ đợi và lo lắng.

“Mẹ nuôi, khi nào mẹ con về ạ?”. Đông Đông ngồi trên giường hỏi.

Nghe thẳng bé hỏi, tâm trạng của Khương Ninh bỗng rối loạn, đau xót.

“Đợi mẹ con hết bận sẽ trở về”.

“Con nhớ mẹ lắm”. Đông Đông cất giọng non nớt.

Chớp mũi Khương Ninh cay xè, cô cố nén để trả lời: “Mẹ nuôi cũng nhớ”.

Nói xong, cô quay đầu sang chỗ khác lau mắt, không muốn để vẻ mắt mát của mình làm ảnh hưởng đến thẳng bé.

Trong đầu nghĩ tới Từ Giai Tú, cô lại nhớ đến Vu Dương. Từ Giai Tú đã rời xa cô, còn mỗi Vu Dương, nhờ anh xảy ra bất trắc thì cô biết phải làm sao?

Khương Ninh không dám nghĩ nhiều, cô cảm thấy tuyệt vọng. Cô từng trải qua bao nhiêu trắc trở mới có thể ở bên Vu Dương. Vậy mà số phận lại mang mấy đen đến cho cô, tìm mọi cách để trêu đùa cô.

“Mẹ nuôi ơi, trên này viết gì vậy ạ?”.

Khương Ninh quay đầu lại, thấy Đông Đông đang giở cuốn sách cô đặt đầu giường, chỉ vào dòng chữ ghi bằng bút nước viết trên trang sách, tò mò hỏi.

Nhìn thấy hàng chữ đó, cô vô cùng ngạc nhiên. Đó là một câu thơ của nhà thơ Bắc Đảo cô chép từ trong sách cấp 3 ra, dùng để khích lệ chính mình. Lúc này nhìn lại, tâm trạng cô nhất thời trở nên phức tạp, khó nói thành lời.

“Mẹ nuôi?”.

Khương Ninh hoàn hồn, chậm rãi mở miệng đọc câu thơ kia: “Nghe đây, thế gian, tôi không tin”.

Đông Đông đọc theo: “Nghe đây, thế gian, tôi không tin”.

“Nghe đây, thế gian, tôi không tin”.

“Nghe đây, thế gian, tôi không tin”: Bài thơ Câu Trả Lời của nhà thơ Bắc Đảo.

CÂU TRẢ LỜI

Sự tồi bại là mặt mã của kẻ vô lại.
Danh dự là văn bia người liêm sỉ.
Nhìn—bầu trời mạ đang tràn ngập
Phản ánh dập dờn của cổ nhân.
Họ bảo thời đại bằng hà đã qua.
Sao băng đá vẫn còn khắp nơi?
Mùi Hảo Vọng đã được phát hiện.
Sao ngàn cánh bướm dành Biển Chết?
Tôi đến thế gian này với không gì
Ngoài giấy, dây thừng và cái bóng,
Để công bố trước sự phán xét
Một giọng nói đã bị phán xét:
Nghe đây, thế gian, tôi—không—tin!
Nếu người đã chà đạp 1.000 kẻ thù,
Hãy cho tôi làm kẻ 1.001.
Tôi không tin bầu trời màu xanh.
Tôi không tin những lời sấm nói.
Tôi không tin giấc mơ là ảo tưởng.
Tôi không tin cái chết không báo thù.
Nếu có ngày biển chộc thùng đê,
Hãy cho nước mặn tràn tim tôi.
Nếu có ngày đất nhô từ biển,
Chúng ta sẽ sống trên đỉnh.
Trái đất xoay. Một chòm sao lóng lánh
Trang hoàng một bầu trời tang hoang:
Đấy là những hình tượng từ 5.000 năm,
Là những con mắt tương lai soi xét.

64. Chương 63-1

Nhận được điện thoại của Khương Ninh, ngay ngày hôm sau, Phương Nguyên lập tức xin nghỉ, mua vé xe chạy thẳng đến thành phố của trấn Thanh Vân.

Mới sáng sớm, Khương Ninh và chú Vương, cùng bà Vu đã vào thành phố để đón Phương Nguyên, sau đó đi thẳng đến cục cảnh sát. Vào trong cục, chú Vương nhận được điện thoại của đội trưởng đội cảnh sát giao thông, nói vụ tai nạn xe của Vu Dương đã có phát hiện mới. Ban đầu, vì thủ phạm cố tình tránh né tất

cả máy quay trên đường, gây khó khăn trong việc lấy lại bằng chứng tại hiện trường nên vụ án không mấy tiến triển. Nhưng hiện tại đã có phát hiện mới, chú Vương vô cùng phấn khởi, vội vàng chào họ rồi chạy đến đội cảnh sát giao thông.

Phương Nguyên trao đổi với bên cảnh sát điều tra, đưa toàn bộ số ảnh lần trước Vu Dương chụp được gửi cho cậu, chứng minh trong quá trình điều tra trấn Thanh Vân, Vu Dương đã có rất nhiều đóng góp. Anh là người đứng ra vạch trần tội ác nên đương nhiên không có lý gì lại là người đi cầu kết với bọn lừa đảo làm việc xấu.

Khương Ninh và bà Vu lo lắng đứng ngoài chờ. Phương Nguyên vừa đi ra, hai người liền chạy vội tới hỏi: “Sao rồi?”.

Phương Nguyên trả lời: “Cần điều tra thêm”.

Khương Ninh nhú mày.

“Chị, chị đừng lo lắng, họ không đủ bằng chứng nên không thể giam giữ lâu được đâu”.

Tuy Khương Ninh gật đầu nhưng mặt mũi cô vẫn ủ dột.

Giữa trưa, chú Vương từ sở cảnh sát giao thông chạy về, khó nén được vẻ mặt vui mừng, nói với mọi người: “Bữa trước Tiểu Vu đi chỗ hàng có dừng lại trạm nghỉ một đêm. Trong quá trình điều tra, cảnh sát không ngờ toàn bộ camera ở trạm dừng chân đều đã bị phá hỏng, không lưu giữ bất kỳ hình ảnh nào. Vừa rồi, cảnh sát tiếp tục điều tra thêm một lần nữa, vừa hay gặp được tài xế xe khách nghỉ cùng một chỗ với Tiểu Vu. Người tài xế đó có chút ấn tượng với Tiểu Vu, anh ta nói hai người họ có trò chuyện với nhau vài câu, ngày hôm sau anh ta và Tiểu Vu còn trước người sau lái xe rồi đi”.

Chú Vương nói tiếp: “Cảnh sát đã lấy camera trên xe của anh ta về để kiểm tra. Họ phát hiện thấy một chiếc xe van luôn theo sát chiếc xe hàng của Vu Dương. Theo manh mối này họ đã tra ra, chiếc xe đó là của Lưu Hưng”.

Thông tin quá đổi bất ngờ của chú Vương quả là tin vui. Tuy Khương Ninh đã sớm dự đoán kẻ gây họa chắc chắn là Tiền Cường nhưng lúc này, sau khi kết quả được chứng thực, thâm tâm cô ngược lại không chút vui mừng. Cô cảm thấy khó chịu buồn bực hơn, hận không thể nghiền nát Tiền Cường thành tro.

Bà Vu hỏi: “A Dương bị tai nạn xe là do tên Tiền Cường đó làm ư?”.

Chú Vương trả lời: “Mười phần chắc chín”.

“Còn Tiểu Viên...”.

Chú Vương im lặng không đáp.

Bà Vu đau đớn nhắm mắt không thể tin nổi: “Nghiep chướng”.

Phương Nguyên ngạc nhiên, cậu vẫn chưa hay biết những chuyện xảy ra gần đây.

“Chị?”. Phương Nguyên dò hỏi: “Anh Dương bị tai nạn ô tô ư?”.

Khương Ninh cắn môi, khẽ gật đầu.

Chú Vương biết những chuyện xảy ra gần đây đối với Khương Ninh là đòn đả kích quá lớn. Chú không đành lòng để cô hồi tưởng và bị tổn thương lần thứ hai. Vì vậy, chú tự thuật sơ qua mọi chuyện, kể từ lúc Từ Giai Tú tự sát cho Phương Nguyên nghe.

Phương Nguyên nghe xong, miệng mỗi lúc một há to, tâm trạng gần như bị sốc hoàn toàn

“Từ Giai Tú, sao chị ấy...”. Phương Nguyên xót xa, nhớ tới quãng thời gian ngắn ngủi ở trấn Thanh Vân, Từ Giai Tú giống như một người chị hết lòng chăm sóc cho cậu. Không thể ngờ, lần này quay lại, cậu không còn gặp được chị ấy nữa.

Khương Ninh cúi đầu, tâm trạng sa sút.

“Chị, anh Dương có thể kiện Tiền Cường về tội có cố tình mưu sát gây ra vụ tai nạn. Chúng ta cũng có thể nhờ bên cảnh sát giao thông làm chứng giúp, Tiền Cường chính là kẻ đã giở thủ đoạn hèn hạ với anh

Dương. Từ đó dễ dàng chứng minh sự việc anh Dương bị nghi ngờ là tội phạm lừa đảo cũng là do tên Tiền Cường vu oan giáng họa”. Phương Nguyên hiềm khi nghiêm túc, trên gương mặt trẻ trung hiện rõ vẻ kiên quyết: “Loại người như Tiền Cường nên để luật pháp nghiêm trị”.

Đã có bằng chứng Phương Nguyên đưa ra cộng thêm người làm chứng là cậu. Hơn nữa, với sự trợ giúp của đội trưởng đội cảnh sát giao thông, tội danh tình nghi là kẻ lừa đảo của Vu Dương nhanh chóng được rửa sạch. Cảnh sát không đủ bằng chứng để giữ người, ngay ngày hôm sau bắt buộc phải thả Vu Dương ra sớm.

Lúc Vu Dương rời cục cảnh sát đi ra, anh khẽ nheo mắt vì nắng. Đúng lúc ấy, anh thấy một bóng người chạy tới, bổ nhào vào trong lòng mình.

Không cần cúi đầu anh cũng biết là ai, bởi trên người cô mang theo mùi hương vô cùng quen thuộc.

Anh giờ tay ôm cô: “Không sao”.

Mãi cho đến khi bà Vu gọi Vu Dương, Khương Ninh mới ngượng ngùng tránh cái ôm của Vu Dương.

“Mẹ”. Vu Dương đáp lời.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi”.

Mọi người hỏi han, chú Vương ngập ngừng: “Chú vừa qua đó hỏi, Tiểu Viên cũng đã khai nhận nhưng trước khi phán quyết họ không cho phép người thân thăm hỏi”.

Tất cả im lặng.

Phương Nguyên lên tiếng: “Nếu số tiền lừa đảo không quá lớn, có thể tìm luật sư biện hộ giúp cô ta, gắng hết sức vẫn có thể giúp cô ta giảm bớt hình phạt”.

Chú Vương thở dài: “Cũng đành vậy”.

Sau khi giải quyết xong xuôi mọi việc, Phương Nguyên không ở lại lâu mà trở về ngay. Tối hôm đó, chú Vương chở đoàn người quay về trấn Thanh Vân.

Xe dừng ngoài cửa, bà Vu gọi Vu Dương lại, kéo sang bên rõ ràng có chuyện muốn nói. Khương Ninh không quấy rầy, kéo cửa đi vào.

Bà Vu kéo Vu Dương qua chỗ vắng, thở dài hỏi anh: “A Dương, hiện tại con có dự tính gì không? Con vẫn muốn ở lại đây à?”.

“Không ạ”. Vu Dương do dự, sau đó im lặng.

Bà Vu đưa mắt nhìn ra phía sau: “Mẹ không ngăn con và Khương Ninh đến nơi khác sinh sống. Nhưng, trước mắt, con nên theo mẹ về quê một chuyến. Dù sao ngày trước, Tiểu Viên cũng theo con ra đây. Hiện tại con bé bị như thế này, bố mẹ nó chắc là đang rất đau khổ”. Bà liếc nhìn cánh tay cụt của con trai, giọng điệu lạnh đi: “Con đừng lo họ gây khó dễ cho con. Sự việc này nguyên nhân chính là do Tiểu Viên gây ra. Mẹ con ta về giải thích với họ đã là tử tế lắm rồi, tránh để họ trách tội con”.

“Ngày xưa, bố con coi trọng thanh danh nhất. Ông ấy sửa xe mấy chục năm đều được mọi người khen là người tốt. Nếu không, khi nhà ta gặp phải khó khăn, sẽ không có nhiều người tình nguyện giúp đỡ như vậy. Mẹ không muốn bố con sau khi mất còn mang cái danh xấu”.

Vu Dương nhìn gương mặt bà ngày càng già nua, hai bên tóc mai lấm tấm bạc, khóe mắt hằn chân chim. Trông mắt rướm tơ máu do thức đêm. Bà đến trấn Thanh Vân có mấy hôm nhưng phải gánh chịu không ít buồn khổ vì anh, cơ thể đã yếu nay càng thêm già yếu

“Vu Dương”.

Vu Dương định thần, khẽ gật đầu: “Vâng ạ”.

Bà Vu thở phào: “Con muốn dẫn Khương Ninh về cùng thì cứ dẫn”.

“Cô ấy không đi đâu”. Vu Dương nói thẳng.

Bà Vu thoáng ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Vây cũng đúng, lần trở về này không phải chuyện tốt, cũng không phải dịp hay để dẫn người về theo. Không chừng đến lúc đó bị người ta bàn ra tán vào. Con bé sẽ thấy tủi thân”.

Vu Dương mấp máy môi, anh cũng nghĩ như vậy. Không xử lý ổn thỏa mọi chuyện, anh không muốn dẫn cô về để hứng chịu chỉ trích. Chẳng thà anh gồng mình gánh hết.

“Bác thợ già trong cửa hàng sửa xe ngày trước có nói với mẹ. Nếu con muốn trở về và bắt đầu lại từ đầu, bác ấy sẽ nhất định giúp con”. Bà Vu quan sát vẻ mặt cứng ngắc im lặng của Vu Dương, bà không hề ép buộc, chỉ nói: “Tự con quyết định mấy việc ấy, mẹ không can thiệp”.

“Vâng”.

Chú Vương chở bà Vu đi, Vu Dương trở lại cửa hàng. Khương Ninh đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng động, cô quay ra nhìn: “Đói không? Em đang nấu mì, dì và chú Vương còn ở đây không?”.

“Anh bảo họ về trước nghỉ ngơi rồi”.

Khương Ninh gật đầu: “Anh chờ một lát nhé, xong ngay đây”.

Lúc Vu Dương về phòng lấy quần áo đi ra, thấy Khương Ninh đang ngăn người nhìn chăm chú chiếc nồi. Anh rón rén đi đến sau lưng, vươn tay ôm eo cô: “Nghĩ gì thế?”.

Khương Ninh hoàn hồn, tắt bếp: “Không nghĩ gì cả”.

Cô xoay người, ngẩng lên nhìn anh: “Mì xong rồi”.

Vu Dương không buông Khương Ninh, anh đứng sát vào cô, đưa tay phủ lên mặt, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve quầng mắt thâm đen của cô: “Mệt không?”.

Khương Ninh lắc đầu.

Vu Dương sờ mặt cô, cúi xuống hôn. Khương Ninh nhìn anh, nhắm mắt lại, môi son hé mở, ôm cổ Vu Dương chủ động mời gọi.

Sống lưng cô trơn nhẵn như sợi dây cáp, bàn tay Vu Dương lướt theo sợi dây, dừng ở thắt lưng, chạm vào hông cô. Anh hướng tay ra sau, khẽ nâng cô lên.

Lúc hai chân rời mặt đất, Khương Ninh hơi hoảng hốt, rời môi Vu Dương. Cô sợ anh mất sức nên chủ động bám hai chân quanh hông anh, giống như gấu túi đeo bám trên người anh.

Khương Ninh thở nhẹ cọ mũi vào chóp mũi anh, như có như không hôn, liếm, cắn.

Vu Dương thở mạnh, ôm cô quay người định ra khỏi phòng bếp.

Khương Ninh thì thầm, cánh môi mở ra đóng lại: “Không ăn mì à?”.

Vu Dương toàn thân máu huyết tuôn trào, e là ăn mì lúc này tiêu hóa không nổi.

“Đợi lát nữa rồi ăn”. Anh kiên quyết trả lời.

Vào đến trong phòng, hai người cùng ngã xuống giường. Trời đã tối, trong phòng không có một tia sáng, toàn bộ động tác đều là lần mò. Hai người quá quen cơ thể của nhau nhưng đã lâu không thân mật, nên lúc này, trong cảm giác quen thuộc ấy còn xen lẫn cảm giác mới lạ.

Vu Dương tuy chỉ có một tay nhưng cởi quần áo của mình và của Khương Ninh rất nhanh. Khương Ninh thuận theo anh, bảo vươn tay liền vươn tay, bảo nhắc chân liền nhắc chân. Chẳng mấy chốc, hai cơ thể trần trụi đã dính sát vào nhau.

Vu Dương gặm cắn lưng tung cơ thể cô, một chân vừa quỳ sợ đè lên cô, tay trượt từ cảm xuống dưới ngực cô. Anh hơi vội, còn gấp gáp hơn cả lần đầu tiên, xoa nắn người cô rồi đẩy vào luôn.

Rên khẽ một tiếng, thở phào một cái.

Có lẽ do trải qua quá nhiều chuyện, cảm giác mất mát dành lại được khiến cuộc lâm trận chưa bao giờ sáng khoái tột đỉnh, hợp nhất cả về thể xác lẫn tinh thần như lúc này.

“Vu Dương, Vu Dương”. Khương Ninh liên tục thì thầm gọi tên anh, như chứng thực sự hiện hữu của anh. Vu Dương kiên nhẫn đáp trả hết lần này đến lần khác.

Chiếc thuyền cô độc đã quay về bến, mưa to ngừng nghỉ, cánh diều hạ dây, gió lớn không còn gào thét.

+++

Sau hết thấy, Vu Dương ôm Khương Ninh nằm trên giường, cơ thể hai người đều đỏ mồ hôi nhưng vẫn dính lấy nhau.

Vu Dương hỏi cô: “Đói không?”.

Khương Ninh vuốt ve hằn kết của anh, hỏi lại: “Anh đói à?”.

Vu Dương vùi đầu vào tóc cô hít hà: “Có”.

Khương Ninh chuyển động cơ thể, cố ý nói: “Vậy dậy ăn mì thôi”.

Vu Dương nằm im ôm cô, Khương Ninh nằm dựa vào anh nghe tiếng tim anh đập ‘thình thịch’ hết sức chân thật.

“Khương Ninh”.

“Dạ?”.

Vu Dương dựa cằm trên đỉnh đầu cô nói chuyện, âm thanh như truyền trực tiếp từ trên xuống.

“Anh phải về quê một chuyến”.

Khương Ninh nhào ra khỏi ngực anh chống người dậy, nhúu mày, hỏi: “Anh buộc phải đi à?”.

Vu Dương trù trù, gật đầu: “Ừ”.

“Em đi với anh”.

“Không được”. Thái độ của anh như dao chém sắt.

Khương Ninh nổi giận, hất chần ra định xuống giường: “Vu Dương, anh vừa mới khỏe xong”.

Vu Dương kéo cô lại giường, cô liên tục giãy dụa, anh dùng chân không được, đành phải nói: “Khương Ninh, giờ anh chỉ có một tay...”.

Anh chưa nói hết câu, cô đã ngoan ngoãn ngồi im, trợn tròn mắt nhìn anh, giọng điệu như kệp đá lạnh: “Nếu anh muốn đi một mình thì nói với em làm gì? Vừa rồi là như thế nào? Nghi thức chào tạm biệt à?”.

Vu Dương cảm thấy hơi buồn cười: “Không phải”.

Khương Ninh hơi tủi thân: “Em tưởng lần trước chúng ta đã nói rõ rồi”.

“Nói rõ rồi”. Vu Dương cúi đầu hôn cô: “Anh sẽ không đổi ý”.

Khương Ninh cắn môi anh.

Vu Dương thở dài: “Anh quay về xử lý một số việc, xong xuôi anh sẽ quay về với em ngay”.

Bộ não của Khương Ninh chợt lóe lên: “Triệu Tiểu Viên?”.

“Ừ”.

Khương Ninh im lặng một lát, có lẽ đã đoán ra tâm tư của anh.

“Chờ anh trở lại”. Vu Dương nói.

“Em sẽ không đợi anh”.

Vu Dương nhướng mày nhìn cô.

Khương Ninh giơ tay sờ râu của anh, hơi ram ráp, ngứa ngứa. Cô khẽ bật cười: “Vu Dương, em không ở trấn Thanh Vân chờ anh đâu”.

Vu Dương lập tức chiếm cánh môi cô, nghiền ép: “Được”.

65. Chương 63-2

Vu Dương bắt tay vào công việc chuẩn bị rời đi. Hiệu sửa xe anh thuê cùng toàn bộ đồ nghề trong hiệu đều được sang lại cho một cửa hàng sửa xe khác trong thị trấn. Bản thân anh không có nhiều hành lý, đồ dùng cần thiết chứa không hết một chiếc túi nhỏ.

Ngày đi, chú Vương tới tiễn, Khương Ninh một mực bám lấy Vu Dương, cho tới khi anh lên xe, cô vẫn đứng đó dõi nhìn mãi không thôi.

Vu Dương cất hành lý ra phía sau, quay lại thấy Khương Ninh đang đứng nhìn mình, trong đầu anh thoáng hiện lên ý nghĩ, cất cô vào túi hành lý mang đi. Nhưng cuối cùng anh kiềm chế lại được.

Vu Dương lấy trong túi áo khoác ra một thứ đưa cho cô. Khương Ninh cúi đầu nhìn, là chiếc radio nhỏ của cô.

Cô ngạc nhiên: “Anh sửa xong rồi à?”.

Vu Dương gật đầu.

Khương Ninh nhận lấy, trên chiếc radio còn lưu hơi ấm cơ thể anh.

Vu Dương sờ mặt cô: “Ngoan nhé, chờ anh đến tìm em”.

Khương Ninh cầm chiếc radio, gật đầu: “Vâng”.

Vu Dương đi rồi, Khương Ninh không còn lý do gì để ở lại trấn Thanh Vân. Cô cũng sắp xếp chuẩn bị để rời đi.

Cô nói quyết định ra đi cho Lưu Vân biết, tuy bà không muốn nhưng vẫn tôn trọng ý cô, còn nhắc cô ra ngoài phải hết sức cẩn thận. Sau đó, cô báo với Khương An, Trần Lệ Trần. Họ không phản đối. Sau khi trấn Thanh Vân trải qua một cuộc tẩy rửa lớn, họ cũng đã nhận ra sự thật, may mà lần trước có Khương Ninh nhắc nhở, Khương Chí Thành dừng cương không rơi xuống vực. Bởi vậy, họ không ngăn cản quyết định của Khương Ninh nữa.

Trước khi rời đi, Lâm Khả Ny hẹn gặp Khương Ninh. Nhân giờ nghỉ trưa, Lâm Khả Ny kéo Khương Ninh đến tòa nhà ủy ban.

Khương Ninh vẫn còn ám ảnh về tòa nhà này, trong lòng không muốn đi đến đó. Nhưng Lâm Khả Ny nói, hiếm khi có cuộc hội ngộ náo nhiệt như ngày hôm nay, nếu cô không đi sẽ hối hận cả đời.

Khương Ninh không lay chuyển được ý Lâm Khả Ny, đành phải đi theo.

Một đám người xúm xít trước cổng tòa nhà ủy ban, châu đầu ghé tai, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lâm Khả Ny đẩy Khương Ninh chen vào, chỉ vào tấm băng rôn treo phía trước tòa nhà: “Chị Khương Ninh, nhìn kia”.

Khương Ninh miễn cưỡng đứng giữa đám đông đang chen nhau xô đẩy, rướn cổ lên nhìn hàng chữ màu xanh và trắng: “Ngày hội bắt giữ và tuyên án công khai các tội phạm lừa đảo qua mạng kiểu mới của trấn Thanh Vân”. Hai bên mỗi bên treo một cái, một bên thì ghi: Toàn lực thúc đẩy một trấn Thanh Vân thành tín”. Còn bên kia lại viết: Xử lý nghiêm tội lừa đảo qua mạng.

Các vị lãnh đạo quần áo chỉnh tề ngồi trước tòa nhà ủy ban, mấy nhân viên cảnh sát giải phạm nhân mang còng tay tới trước mặt họ.

Khương Ninh quét mắt nhìn lũ phạm nhân đang đứng cúi đầu, cả một hàng đều là những gương mặt quen thuộc.

Buổi tuyên án công khai bắt đầu, giọng của người chủ trì vang lên trang trọng: “Tội lừa đảo qua mạng có ảnh hưởng xấu và trái với quy định pháp luật của nước ta. Hôm nay, chúng tôi quyết định tiến hành tuyên

án công khai đối với những phạm nhân mang tội danh lừa đảo. Hy vọng toàn thể công dân lấy đó làm gương, tuân thủ pháp luật”.

“Phạm nhân Lý Toàn, nam, 28 tuổi, người dân của trấn Thanh Vân”.

“Phạm nhân Tiêu Đại, nam, 27 tuổi, người dân của trấn Thanh Vân”.

“Phạm nhân Lý Yến, nữ, 27 tuổi, người dân của trấn Thanh Vân”.

“Phạm nhân Lưu Hưng, nam, 25 tuổi, người dân của trấn Thanh Vân”.

“Phạm nhân Tiền Cường, nam, 28 tuổi, người dân của trấn Thanh Vân”.

Mỗi khi người chủ trì đọc xong một cái tên, cảnh sát liền giải một tên tội phạm tiến lên phía trước.

Khương Ninh nhìn chúng, trong lòng không chút thông cảm, cô quan sát chúng bằng ánh mắt hết sức lạnh lùng.

Lâm Khả Ný hưng phấn: “Thực hả giận”.

Buổi tuyên án công khai kết thúc, cảnh sát áp giải tội phạm lên xe. Khương Ninh đứng cạnh dây cảnh giới, nhìn những kẻ ngày trước cao ngạo giờ ủ rũ cúi đầu.

Lúc cảnh sát giải Tiền Cường lên xe, hắn đột nhiên quay sang nhìn về phía Khương Ninh, ánh mắt thoáng chốc trở nên nham hiểm.

Khương Ninh tuyệt nhiên không chút sợ hãi, sắc mặt không thay đổi, há miệng nhả ra hai chữ: “Đáng đời”.

Tiền Cường giãy dụa nhưng hắn vừa cử động một cái đã bị cảnh sát giữ chặt áp lên xe.

Sau khi bọn chúng lên xe, chiếc xe buýt quay đầu, nhả khói rời đi.

Khương Ninh đưa mắt nhìn chiếc xe, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái. Cô gơ tay lên, xoay chiếc vòng về phía mặt trời, cán cân tiểu ly sáng rực rỡ dưới ánh nắng.

Từ Giai Tú, cậu nhìn xem, đạo Trời sáng tỏ, trừng phạt đúng tội.

++++

Chim én xòe đuôi bay vọt, se sẻ nhảy nhót kiếm ăn, vô số những loài chim không biết tên hót ríu rít. Hàng cây hai bên đường cũng như những chiếc mầm xanh non, bên trong những bồn hoa là những nụ hoa đang hé. Những tán lá trên cành cũng phát ra những âm thanh rì rào.

Sau cơn mưa, mùa xuân đã đến, vạn vật sống lại.

Khương Ninh rời trấn Thanh Vân vào một ngày nắng tươi. Một mình cô kéo chiếc va li hành lý từ nhà đi dọc con đường nhỏ, giống như khi cô trở về. Nhưng khác biệt chính là, lúc này đây, cô không lo sợ nghi hoặc, không mơ màng nhụt chí, không thỏa hiệp, ánh mắt hết sức kiên định.

Đứng bên lề đường, Khương Ninh quay đầu nhìn trấn Thanh Vân.

So với lúc trở về, trấn Thanh Vân thừa thốt tiêu điều hơn rất nhiều. Cô mỉm cười nhìn ra xa, rừng núi xanh vẫn đứng sừng sững lặng yên như trước, rửa sạch, xóa hết bụi bặm. Ai nói đây không phải là một khởi đầu mới?

Vu Dương thắng kiện nhận được một ít tiền bồi thường trong vụ khởi tố Tiền Cường về tội cố ý gây thương tích. Cộng thêm số tiền được Chính phủ tặng thưởng do Vu Dương có công vạch trần tội ác ở trấn Thanh Vân. Anh dùng số tiền đó mua lại cửa hàng sửa xe ngày xưa của gia đình, mời một số thợ lành nghề từng làm việc trong xưởng ngày trước về, sau đó chiêu dụ thêm không ít thợ học việc.

Hơn sáu tháng hoạt động, cửa hàng nhà họ Vu càng lúc càng nổi danh, việc kinh doanh phát triển không ngừng.

“Anh Dương, anh kiểm tra xem cái này có trục trặc gì không?”. Một người đàn ông khom lưng hỏi.

Vu Dương nằm dưới gầm xe, miệng ngậm chiếc đèn pin, cầm cờ lê gõ gõ. Một lát sau, anh đạp chân chui ra khỏi gầm xe, đứng trên chiếc ván trượt, tùy tiện ném cờ lê xuống đất, cầm đèn pin trong miệng chỉ vào chiếc xe tải: “Gầm xe bị rỉ dầu”.

Người đàn ông kia nói: “Tra ra nguyên nhân là tốt rồi”. Anh ta rút một điếu thuốc: “Giao xe cho anh sửa em thấy rất yên tâm”.

Vu Dương đặt chiếc đèn pin sang bên, cầm điếu thuốc cho vào miệng, người đàn ông giúp anh châm lửa.

Anh nhả một ngụm khói, nói: “Buổi chiều tới lấy nhé”.

“Vâng ạ”.

“Tiểu Vu”.

Vu Dương quay đầu lại, vẫy tay với chú Vương, nói vài câu với người đàn ông rồi đi tới.

Chú Vương quan sát cánh tay trái giả, hỏi: “Thế nào, vẫn thoải mái đấy chứ?”.

Vu Dương cúi đầu nhìn: “Tạm ổn ạ”.

Chú Vương vỗ vai anh: “Luyện tập nhiều một chút”.

“Vâng”.

Chú Vương nhìn anh: “Nghe mẹ cháu nói, mấy hôm nữa cháu đi phải không?”.

Vu Dương vừa ngậm điếu thuốc vừa gật đầu.

“Cửa hàng sửa xe vừa mới ổn định, cháu vẫn muốn đi sao?”.

Vu Dương nhả khói, neho mắt không chút do dự: “Vâng”.

Chú Vương gật đầu xem như đã hiểu: “Cháu đi đi, cứ để cửa hàng đẩy chú trông giúp cho. Thợ lành nghề trong xưởng nhiều như vậy, vắng cháu vẫn có thể ứng phó được”.

Vu Dương cảm kích nhìn chú Vương: “Làm phiền chú rồi”.

“Phiền gì chứ, chú đang định về quê, may mà có cháu chứa chấp”. Chú Vương cười với anh: “Cháu đi dẫn vợ về mới là việc cần làm trước”.

Vu Dương cũng cười theo: “Vâng ạ”.

+++

Chuông tan học vang lên, bạn cùng lớp nhao nhao thu dọn đồ đạc, tốp năm tốp ba nhanh chóng rời khỏi phòng học. Cuối cùng, chỉ còn một mình Khương Ninh vẫn ngồi một chỗ ghi chép.

Cô nghiêm túc cúi đầu phân loại kiến thức thầy giáo vừa giảng, chỗ nào chưa hiểu thì dùng bút đánh dấu.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên, Khương Ninh nhấn nghe, là Phương Nguyên gọi tới. Hai người hẹn gặp nhau tại quán cơm nhỏ bên cạnh trường.

Cất sách vở vào trong cặp, cô ra khỏi lớp.

Khương Ninh cột tóc đuôi ngựa, mặc quần sooc jeans màu trắng, nhìn qua trông rất giống sinh viên nhưng nhất cử nhất động của cô lại lộ vẻ phong tình chỉ phụ nữ trưởng thành mới có.

Đến tiệm cơm, đẩy cửa vào, Phương Nguyên vẫy tay chào cô: “Chị, ở đây”.

Khương Ninh đi đến ngồi xuống.

“Hôm nay chị lại đi học ké à?”. Phương Nguyên hào hứng hỏi.

“Ừ”.

“Có gì không hiểu không?”. Phương Nguyên ngượng ngùng gãi đầu: “Nếu có chỗ nào không hiểu chị cứ hỏi em”.

Khương Ninh bật cười: “Được rồi”.

“Chị, chị cứ thoải mái đi, cuộc thi tư pháp mặc dù hơi khó nhưng chị đã chuẩn bị rất cẩn thận. Em tin là chị sẽ thi đỗ”.

Khương Ninh khẽ vuốt cằm: “Nhận lời chúc của em”.

“Chị cố gắng lên, đến lúc đó em có thể giới thiệu chị tới công ty của em để thực tập”.

“Ừ”.

Phương Nguyên nhìn Khương Ninh, thoáng ngập ngừng: “Chị, Tiền Cường bị xử án...chung thân”.

Khương Ninh ngược lên, không buồn không vui, chỉ khẽ gật đầu: “Rất tốt”.

Phương Nguyên vốn sợ nhắc đến Tiền Cường sẽ khiến Khương Ninh không vui. Giờ thấy cô dường như không bị ảnh hưởng, cậu khẽ thở phào: “Vâng, ác giả ác báo”.

Khương Ninh mỉm cười.

Sau khi ăn tối với Phương Nguyên, Khương Ninh quay lại trường học lấy chiếc xe đạp cô dựng cạnh cổng trường.

Để cho việc đến trường được thuận lợi, Khương Ninh đã thuê nhà trọ ngay gần đây, mua thêm chiếc xe đạp thay cho việc đi bộ, hàng ngày đạp qua đạp lại.

Mở khóa xe, Khương Ninh ngồi lên, đạp ra ngoài.

Nhà trọ cách trường không xa, đạp chừng mười phút là tới.

Mặc dù mặt trời đã xuống núi nhưng trời vẫn còn sáng, hơi nóng mùa hè kéo từng cơn đến.

Khương Ninh sợ nóng, hai chân ra sức đạp nhanh để mau về nhà. Không ngờ, chân dẫm hụt một cái. Chiếc xe lao lên trước theo quán tính, cô ngạc nhiên dẫm chân đạp tiếp nhưng vẫn không có cảm giác.

Xe từ từ dừng lại ven đường, cô xuống xe cúi người nhìn kỹ, thì ra xích xe đã tuột khỏi bánh răng.

Thở dài, Khương Ninh đứng dậy nhìn ngó xung quanh. May mà chỗ trọ không xa, cô liền đẩy xe tiến lên phía trước.

Mất hơn mười phút về đến tiểu khu, vừa rẽ vào chỗ ngoặt, Khương Ninh đứng sững lại.

Dưới tiểu khu có một người đang đứng, tựa lưng vào chiếc cột điện.

Hình như Vu Dương cũng đã phát hiện ra, anh nghiêng đầu nhìn cô ngạc nhiên.

Anh vươn thẳng người đi về phía cô, hai người đứng đối diện nhau.

Khương Ninh hỏi: “Anh tới thăm em à?”.

Vu Dương gật đầu: “Ừ”.

Anh nhìn chiếc xe đạp của Khương Ninh: “Xì hơi hả?”.

Khương Ninh lắc đầu: “Hình như bị tuột xích”.

Vu Dương lại nhìn cô, khóe miệng hơi giương lên: “Khương Ninh, em biết anh am hiểu nhất là lắp dây xích mà”.

Một cơn gió thổi đến, lấy đi sự khô khan trong người cô.

Khương Ninh mỉm cười: “Em biết”.

Đèn đường bật sáng, bóng hai người hắt trên nền đất, từ gần cách ban đầu đến ôm chặt lấy nhau.

Gió lại bắt đầu thổi.

Thế giới hồng trần, có muôn vàn thử thách, tất cả đều vô cùng hấp dẫn.

Hai người từng trải tất cả những thử thách đó, chống lại mọi cám dỗ, xuyên qua bóng đêm, cuối cùng tiến thẳng về phía mặt trời.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-duong>